

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADOW
QUEEN

NICOLA TYCHE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CROWNS

3HADOW QUEEN

NIGOLA TYGHE

COLUMBIA RIVER PUBLISHING

Vancouver, WA 98685

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Telif hakkı © 2023 Nicola Tyche Tüm
hakları saklıdır.

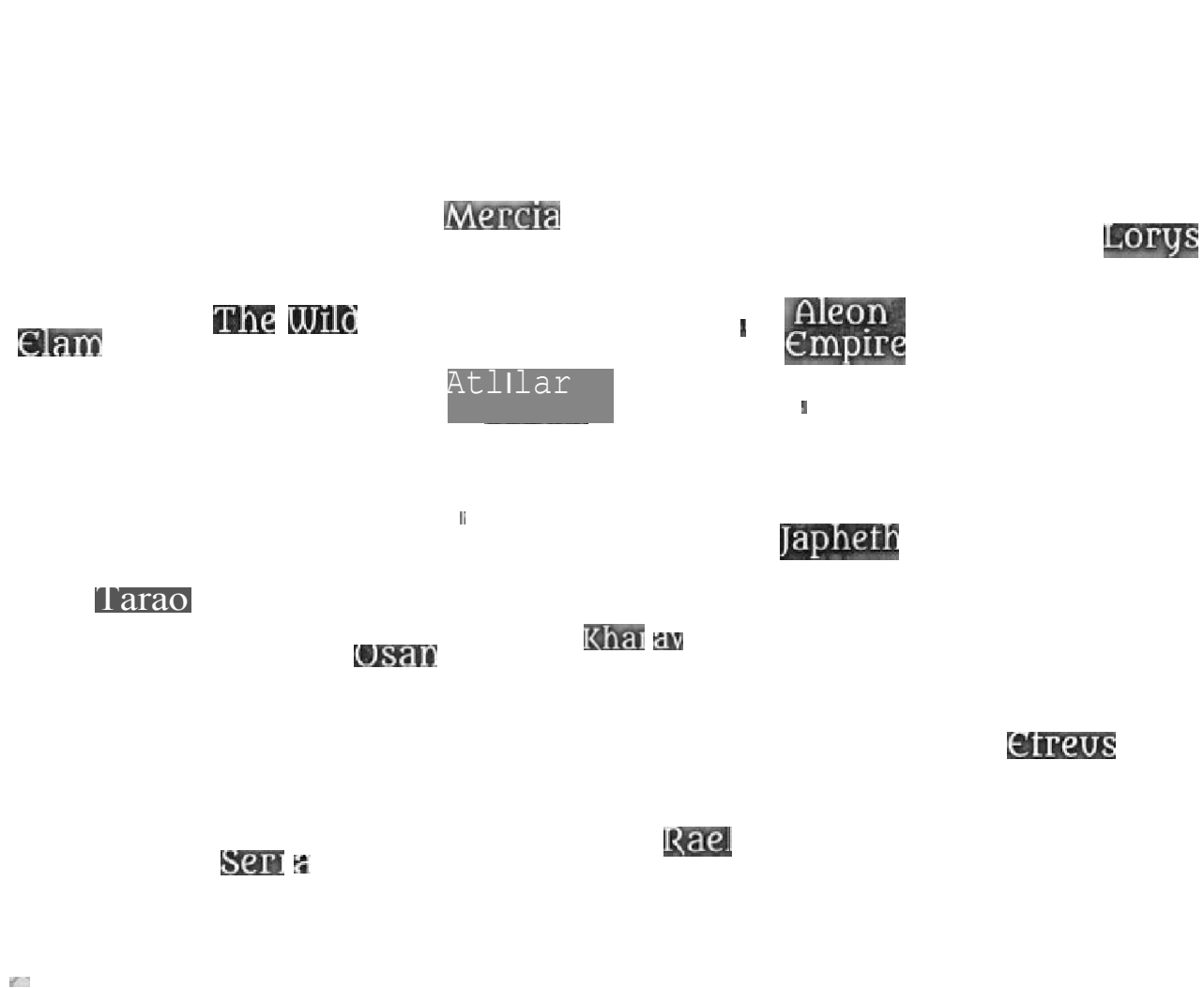
Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve her okuyucu için kitapların yayınlanmaya devam etmesini destekliyorsunuz.

ISBN: PB: 978-1-959615-03-3; e-Kitap: 978-1-959615-02-6
HC: 978-1-959615-06-4; Sesli kitap: 978-1-959615-07-1

Kapak tasarımı: Saint Jupiter
Düzenleme: Kate Studer
Hanna Richards tarafından
düzenlenmiştir Lauren Riebs
tarafından düzeltilmiştir

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve durumlar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişiler, yaşayan ya da ölmüş, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Allyriane için

3HADOW CİTUEEH

Birinci Bölüm

Artık zaman çok önemliydi. Kharavian kalesinin koridorlarında toplu ayak sesleri yankılanıyordu. Güneş henüz zirveye ulaşmamıştı, ama Soren günün çok geç olduğunu düşünüyordu. Kraliçe kaçmıştı ve onu bulmak için her an çok önemliydi.

Hızlı adımlarla yürüdü ve adamları da onu takip etti. Artem, onunla eşitmiş gibi yanında yürüdü.

Ama o eşit değildi.

Soren, adamlarına ve Artem'e beklemelerini işaret etti ve Mikael'in çalışma odasının köşesine döndü. Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. Kötü haber vermekten hiç endişe duymamıştı. Ama bugün farklıydı. Bu farklıydı. Mikael artık farklıydı.

Kül ağacından kapıyı iterek açtı ve kralı masasında bir mektubu incelerken buldu. Mikael, onun girdiğini duyunca başını kaldırdı ve sandalyesine yaslanarak mektubu Soren'in görebileceği şekilde masanın kenarına attı. "Aleon sınırlarına ek kuvvetler gönderdi. Japheth'e ve bize daha yakın bir yere."

Aleon uzun zamandır Kuzey'in müttefikiydi. Şimdi, Kuzey ve Kharav arasında bir ittifak kurulduğu için, Kuzey Kraliçesi Mikael'e Aleon'un bir dost olduğunu inandırmaya çalışıyordu. Ama Kharav hâlâ Aleon kralının kardeşi, Japheth kralının müttefikiydi ve kardeşler arasındaki çatışma ancak biri öldüğünde çözülecekti. Aleon asla bir dost olamazdı.

Soren mektubu aldı ve okudu. Tedirginliği arttı. Ayı şimdi Aleon'daydı. Korktukları gibi olmuştu. Ayı, Aleon'u onlara karşı kışkırtıyordu.

Kral tedirgin bir şekilde iç geçirdi. "Hazırlanıyorlar. Ama bunun amacı..."

"Kuzey Kraliçesi öldü," diye sözünü kesti Soren. Geciktirmekte anlam yoktu.

Mikael sözünü kesip şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Nereye gitti?" diye sordu masasından kalkarken. "Ne oldu?"

"Bu sabah ata binmeye çıktı ve..." Soren durakladı. "Crest'ten kaçmak için büyük çaba sarf etti. Bu bir tesadüf değil."

Mikael, kapalı yumruklarının eklemelerini masasının pürüzsüz sert ahşap yüzeyine dayadı ve ağırlığını öne doğru verdi. "Kuzey bana karşı komplo kuruyorsa, o bu komploya katılmayacağına söz verdi."

Soren, öfkesini bastırmaya çalışırken çenesini sıktı. Kralın bu kadına olan sevgisi, onu gerçeklerden körleştirmişti.

Mikael pencereye doğru yürüdü ve şehri seyretti. "Artem de onunla mıydı?"

Crest kaptanının adının geçmesi bile onu sinirlendirmişti. "Evet, oradaydı."

"Nerede?"

Soren iç geçirdi. Artem'den ayrıntıları çoktan öğrenmişti ve şimdi kraliçeyi yakalamak için gitmesi gerekiyordu. Bu zaman kaybıydı. "Salonda."

Mikael, Soren'in zorla sakinliğini koruduğunu bildiği bir nefes aldı. "Onu buraya getir."

Soren kapıyı açıp kaptanı çağırdı ve Artem içeri girip derin bir reverans yaptı. "Salar," dedi yumuşak ama iğneleyici bir sesle.

Soren, rahatsızlığını belli etmemeye çalışırken boğazından sessiz bir homurtu çıktı. Artem... her zaman en üstte olmak isterdi, ama her zaman aşırıya kaçardı.

Mikael masasına geri döndü. "Salara'nın gittiğini söylediler. Senden kaçmış."

"Evet, Salar. Kuzeye gidiyor."

Mikael başını salladı. Masasındaki parşömenleri sakince istifledi, ama Soren onun içinden fırtınalar estiğini biliyordu. "Söylesene, Crest'in seçkin askerlerinden ve komutanından nasıl kaçabildi?"

Artem rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Salar, Bahoul üssünde komutanın atını onun altından çalan kadınla aynı kişi."

Soren öfkelen-di. Artem, dikkatleri kendinden uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapan korkak bir adamdı. Soren'in babası Tyrhar Nazim, bir zamanlar Crest'in kaptanıydı ve Artem bu pozisyonun onurunu lekelemişti. Artem, eski kral Tyrhar'a Bahoul'u korumakla görevlendirdiğinde, Mikael'in babasının yerine kaptanlık görevini devralmıştı. Artem'in hiçbir ilkesi yoktu ve Soren ilkesi olmayan bir adamı hiç sevmezdi.

"Bizi Hava Gölü'nün manzarasına götürdü," diye devam etti kaptan. "Zirveye ulaştığımızda, delilik onu ele geçirdi ve atladi."

Mikael şaşkınlıkla geri çekildi. "Suya mı?"

Artem başını salladı. "Evet, Salar. Kıyıya yüzdü ve biz atlara geri döndüğümüzde ortadan kaybolmuştu."

Mikael bir an sessizce durdu. Eğilip mürekkep şişesini parşömenlerin yanına koydu. "Delilik mi dedin?"

"Evet, Salar."

"Ve sen onun peşinden atlamadın, Kaptan?"

Artem tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır, Salar."

Mikael'in ağzının köşesi seğirdi. "O zaman deli değil. Akıllı."

Kaptan isteksizce başını salladı. "Belki de, Salar."

Mikael öfkeyle masasının üstünü süpürdü ve masanın üstündeki eşyaları yere fırlattı. "*Belki* değil!" diye bağırdı. Masayı devrilmemesi için köşelerini sıkıca tuttu. Soğukkanlılığı geri geldi. "Dün bana konuşmamız gerektiğini, artık sana tahammül edemediğini söyledi." Dikleşti ve masanın etrafından dolaşarak Artem'in önüne geçti. "Söylesene Kaptan, neden sana tahammül edemiyor?"

Artem'in nefesi düzensizleşmişti. Kaptan gergindi. Öyle olması da normaldi.

"Kaptan, "O, kısıtlama olmadan, istediği gibi davranmak istiyor," diye cevapladı.

Mikael atıldı ve kaptanı göğüs zırhından yakaladı, onu geriye doğru, duvara çarptı. "O *salar*!" dişlerini sıkarak söyledi. "Kendi istediğini yapacak, kısıtlama olmadan

Siz Crest'in kaptanısınız! Onu koruyun
*kendi istediğini yapmasını sağlamalısın, kısıtlama
olmadan!* "Evet, Salar," dedi Artem çabucak.

"Anlıyorum."

Kralın burun delikleri öfkeyle genişledi. "Artık bana hesap vermeyeceksin, Salara'ya hesap vereceksin. Onu bulduğunda, kılıcını ona yemin edecek ve affını dileyeceksin. Eğer seni uygun görürse, pozisyonunu koruyacaksın." Mikael onu bıraktı.

"Elbette, Salar," dedi Artem, tekrar derin bir reverans yaparak ve yerden başını kaldırmaya cesaret edemedi.

"Gözümün önünden kaybol."

Artem daha da derin bir reverans yaptıktan sonra hızla odadan çıktı.

Soren pek sık sevinç anları yaşamazdı, ama şu anda yaşıyordu. Belki de bu, sonuçta zaman kaybı değildi.

Mikael ona döndü. "Onu bul. Onu buraya getirmek istiyorum. Onun güvende olmasını istiyorum."

Sessiz sevinci bir anda yok oldu. Sertçe başını salladı ve ayrılmak için döndü, ama Mikael onu durdurdu.

"Kaptanı kuzeyden döndü mü? Adı Caspian." Soren bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. "Sanırım bu sabah."

"Onu da yanına al. Yardımı olabilir."

Bir Kuzeyli yardımcı olamazdı, ama Soren yine de itaatkar bir şekilde başını salladı.

Kral pişmanlık dolu bir yüz ifadesi takındı. "Onu dinlemedim," dedi acı bir sesle. "Görüntüler beni o kadar etkilemişti ki, onunla konuşamadım bile. Şimdi o orada tek başına."

Soren'in içinde öfke dalgalandı. Mikael, tam önünde olmasına rağmen bunu göremiyordu. "Ayı, Aleon'u sana karşı kışkırtıyor. Kuzey Kraliçesi..."

Mikael'in gözleri parladı. "Bir suçlaman varsa dikkatli olmanı tavsiye ederim," diye uyardı.

"Bana kötülük mü yapacaksın? Başka kim sana bunu gösterebilir?" diye ısrar etti Soren.

"Dikkatli ol, kardeşim."

Ama Soren dikkatli biri değildi. "O, ilk nişanlısıyla buluşmaya gidiyor."

Mikael, titreyerek öfkeyle kılıcını kınından çıkardı ve Soren'in boynuna doğru savurdu, burun delikleri genişledi.

Soren hareketsizce durdu. Mikael'in suçunu gördü, ama korkduğu da buydu. Mikael, kucakladığı tehlikenin farkında değildi. Onu sevenlere, onun için her şeyi feda edecek olanlara kulak asmıyordu. Kuzey Kraliçesi onun sonunu getirecekti ve Mikael, onun ihanetine rağmen onu barındırıyor, savunuyor, ona boyun eğiyordu.

Mikael yavaşça kılıcını indirdi, ama uyarısı açıktı. Soren başka bir şey söylemeden ayrıldı.

Vitalia, Serene kitap okurken, taştan yapılmış teraslı bir evin küçük masasında sessizce oturmuş, eldivenlerini tamir ediyordu. Kaptan Artem'den korunmak için Salara, hizmetçilerini Crest muhafızı Kiran'ın annesiyle paylaştığı eve göndermişti. Vitalia, kraliçeye yardım etmek için onunla kalabilmeyi diledi. Salara, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu.

"Sence geri dönecek mi?" diye sordu Serene sessizce. Kraliçe onun da aklındaydı.

Vitalia dikişinden başını kaldırdı ve güven verici bir şekilde gülümsedi. "Elbette dönecek. Bizi burada yalnız bırakmaz."

"Ya başına bir şey gelirse?"

Bu, Vitalia'nın kendine defalarca sorduğu bir soruydu ve en çok korktuğu cevap buydu, ama zorla gülümsedi. "Salara hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kendine bakabileceğidir." Serene'nin elindeki kitaba başını salladı. "Ne okuyorsun?"

"Bir şiir kitabı, evden getirdiğim en sevdiğim kitap. Bana her zaman rahatlık verir." Serene kitabı ona uzattı. "Okumak ister misin?"

Vitalia yutkundu. Bazen kraliçenin hizmetçisi olarak kendini yetersiz hissediyordu. Mercian hizmetçisi gibi düzgün bir eğitimi yoktu. "Okuma bilmiyorum," dedi, yanakları utançla kızardı. Salara'ya, ona daha iyi bir hayat, saygın bir konum ve bir köleden daha fazlası olarak davranma fırsatı verdiği için sonsuza kadar minnettar kalacaktı. Keşke bir hizmetçiden beklenen her şeyi, Salara'nın ondan beklediği her şeyi, Serene'nin yapabildiği her şeyi yapabilseydi.

Salara'nın ondan beklediği her şeyi, Serene'nin yapabildiği her şeyi yapabilmeyi diledi.

"Oh," dedi Serene yumuşak bir sesle. Sonra sıcak bir gülümsemeyle, "Sana okusam ister misin? Zamanla sana okuyup yazmayı bile öğretebilirim," dedi.

Vitalia beklenmedik bir nefes verdi ve gülümsedi. "Çok isterim."

Serene kitabı tekrar açtı, ama dışarıdan gelen bir gürültü onları durdurdu.

"Kapıyı açın!" diye bir erkek sesi aşağıdaki sokaktan geldi.

Serene, gözlerini kocaman açarak Vitalia'ya baktı. Salara'nın ortadan kaybolmasıyla, sorgulanmak için aranacaklarını biliyorlardı. Ve muhtemelen daha kötü şeyler de.

"Muhafızlar," diye fısıldadı Vitalia, duvardaki büyük dolaba doğru aceleyle yöneldi. "İçeri gir. Acele et!"

Serene içeri girdi, Vitalia da onu takip etti. Kapıları kapattılar. Tamamen ayakta duramadıkları için çömelip el ele tutuştular. Gergin nefeslerinin sesi yüzünden duyulması zordu.

Beklediler.

Zaman durdu.

Dışarısı sessizleşti. Muhafızlar gitmiş miydi?

Evin ön kapısı açılıp kapandı ve ayak sesleri merdivenlerden yukarı, saklandıkları yere doğru ilerledi. Serene, Vitalia'nın elini acıtacak kadar sıktı. Vitalia bunu görmezden geldi. Kapının altındaki aralıktan baktılar ama sadece oturdukları masanın ayaklarını görebildiler. Bir adam odaya girdi; sadece siyah pantolonu ve botları görünüyordu. Serene'nin sandalyeye düşürdüğü kitabını aldı ve Vitalia içinden küfretti.

Adam dolaba doğru döndü ve bir an önünde durdu, sonra kapıları açtı ve Serene'in nefesini kesmesine neden oldu.

Sadece Sonal olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. "Bizi çok korkuttun," dedi Vitalia, Salara'nın Crest muhafızına.

"Kuzey'den gelen bir kitap. Böyle şeyleri ortalıkta bırakamazsın," dedi Serene'e ve kitabı ona fırlattı.

"Biliyorum, özür dilerim," dedi Mercian hizmetçisi, kitabı yakalamaya çalışırken. "Muhafızların sesini duyduk ve sanırım panikledim."

Pencereye gidip caddenin karşısındaki Kiran'ın evine baktılar ve muhafızların ayrılmasını izlediler. Salara, Sonal onları caddenin karşısındaki kendi büyükannesinin evine taşıyana kadar Vitalia ve Serene'yi Kiran'ın annesinin yanına göndermişti.

"Sizin için geleceklerini biliyordum," dedi onlara. "Kiran'ın evine dönmek güvenli değil. Burada kalın. Şu anda gidiyorlar, ama geri gelebilirler. Sizi aramalarını emretti."

"Salar mı?" diye sordu

Vitalia. "Hayır. Artem."

Bu düşünce Vitalia'nın midesini bulandırdı.

İkinci Bölüm

Alhilat. Kiran ani sıcaklık dalgasını böyle adlandırmıştı. Dünyanın büyük hilesi, sahte bir bahar. Norah bunun için minnettardı. Sert kışın ortasında gelen bu sıcaklık, ona ihtiyacı olan molayı, Artem'den kaçma fırsatını vermişti; bu fırsatı çaresizce bekliyordu, ama sadece birkaç gün sürecekti. Bu kahini, bu zihin gezgini bulmak zorundaydı. Eğer o gerçekten dört krallığın en güçlüsü ise, belki de hafızasını geri kazanmasına yardım edebilirdi.

Ve o görüntüler görmesi gerekiyordu. Mercian kahininin çizdiği resimleri görmüştü; Mikael'in bahsettiği görüntüyü biliyordu: Alexander'ın onu savaş alanında öldürmesi. Ama evlendiklerinde her şey değişmiş olmalıydı. Görüntü değişmiş olmalıydı. Evlilik savaşın sona ermesi anlamına geliyordu, bu da Mikael'in güvende olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bir zamanlar düşmanı olan, on yıl boyunca krallığına karşı savaşan bu adamın güvende olmasını istiyordu. Onu ve kalbinin bir parçasını ele geçiren bu adamın güvende olmasını *istiyordu*.

Ama güvende değildi.

Ve o güvende değilse, Alexander da güvende değildi.

Alexander. Ne yapıyordu? Krallıkları arasındaki barışı zar zor koruyordu ve o, ona haber vermeden Aleon'a gitmişti. Elbette Mikael bunu kendisine karşı bir komplo olarak görecekti. Alexander Kharav'a dönmeden önce bu kahini bulmalı ve durumu çözmeliydi. Eğer görüntü değişmemişse, onu nasıl değiştirebileceğini bulmalıydı. Sadece kendisi için değil, kalbindeki iki adamı da kurtarmak için bu gezgini görmesi gerekiyordu.

Vahşi atı onu doğuya, Odepeth'e doğru götürdü. Norah bu şehir hakkında hiçbir şey bilmiyordu, sadece adını ve Mikael'in çalışma odasında gördüğü, çok iyi hatırlamadığı haritalardan edindiği genel yön bilgisini biliyordu.

En azından doğru yöne gittiğini umuyordu. Bu kesinlikle en iyi plan değildi, ama zaten bunu planlamamıştı.

Norah, bacakları uyuşana ve kalçaları sertleşene kadar sürdü. Sonunda, küçük bir dereye geldiğinde, hem kendine hem de kısırağa dinlenmeleri için yavaşladı. Kısırağın buna ihtiyacı yoktu, çünkü Vahşi Doğa'nın atları sıradan hayvanlar değildi. Norah, atla olan bağının ne olduğunu hâlâ bilmiyordu, ama şimdilik, özellikle de şu anda, ona minnettardı. Kaptan Artem onu bulamayacak, kısırağı takip edemeyecekti ve Norah özgürlük kokusunu derin bir nefesle içine çekti. Ancak, önündeki zorlu görevi düşündüğünde rahatlaması kısa sürdü. Kimsenin ona yardım edeceğine güvenemezdi. Aslında, tam tersi. Eğer bulunursa, onu komutanın ya da daha kötüsü, Kaptan Artem'e geri götürebilirlerdi. Kafasını salladı. Bir çaresini bulacaktı, kendine söyledi. Sadece biraz dinlenip aklını toplaması gerekiyordu.

Kısırağın sırtından kaydı ve hayvanın dere kenarında doya doya su içmesine izin verirken, Norah soğuk suyu kendi dudaklarına götürdü. Tadı güzeldi ve bol bol içti. Gözlerini kapattı ve zihnini sakinleştirdi. Gözlerini tekrar açtığında, biraz uzakta duran ve ona bakan genç bir adam gördü. Adam onu korkutmuştu, ama korkutucu görünmüyordu.

Norah onu on altı ya da on yedi yaşında tahmin etti, tam bir çocuk değil, henüz bir erkek de değil. Saçları, giysileri gibi kısa ve siyahtı. Yanında bir kılıç asılıydı, ama görünüşü bir askerinkine benzemiyordu.

"Merhaba," diye seslendi Norah, ayağa kalkarak. "Kimsin sen?" Cevap vermedi.

"*Kimsin?*" diye bir ses duyuldu arkasında ve Norah dönüp iki ağacın arasında duran genç bir kadın gördü. Kadın, çocuk gibi giyinmişti, ancak kılıç yerine yay taşıyordu. Koyu renk saçları kalın bir örgü halinde arkaya toplanmıştı ve yüzü çocuğunkine çok benziyordu, muhtemelen kız kardeşi olmalıydı, ama biraz daha yaşlıydı. Kadında Norah'ın hoşuna giden bir sertlik vardı.

"Neden buradasın?" diye sordu kız. "Ne istiyorsun?"

"Sadece geçiyordum."

"Yabancılar Kharav'dan öylece geçip gitmezler. Nereye gidiyorsun?"

Norah durakladı. Kimseye güvenemeyeceğini kendine söylemişti, ama yoluna devam etmesini istiyorlarsa ona doğru yönü gösterebilirlerdi. Öte yandan, onun peşinden gelenlere de nereye gittiğini söyleyebilirdi. Ama sadece gideceği yerin adını bilmek onu oraya götürmezdi ve zamanı da yoktu. Yardıma ihtiyacı vardı. Riski göze almalıydı. "Odepeth," dedi dikkatlice.

"Ortak dili konuşuyorsun," dedi kız. "Nerelisin?"

Kuzey dilinin krallıklar arasında ortak ticaret dili olması bir avantajdı; bu, onun kimliğini hemen ele vermiyordu. Kız onu açıkça tanımıyordu ve Norah da durumun böyle kalmasını istiyordu. "Çok uzaklardan," dedi. "Bana doğru yolu gösterirseniz çok sevinirim, sonra da yoluma devam ederim."

Kız ona şüpheyile baktı, sonra Norah'ın omzunun üzerinden kardeşine baktı. Elini yanağına götürerek küçük bir hareket yaptı. Norah ona dönüp baktı, o da kız kardeşine küçük bir el hareketi yaptı.

"Onunla ellerinle mi konuşuyorsun?" dedi Norah. "Konuşamıyor mu?"

Kızın gözleri Norah'a yoğun bir savunmacılıkla baktı. "Ne olmuş yani? Eğer düşündüğün buysa, o aptal değil."

"Tabii ki değil. Sağır bir arkadaşım var," dedi, Mercia'daki dövüş sahasında çalışan genç çocuğu düşünerek. "Onun gibi birini daha önce hiç görmedim, hepsi bu."

Kızın yüzü yumuşadı. "Ellerinle konuşabilir misin?"

Norah başını salladı. "Hayır, sadece merhaba diyebiliyorum," dedi, uzun zaman önce öğretilenleri hatırlamaya çalışarak elini kaldırdı. "Ve teşekkür ederim," diye ekledi, yumruğunu kapatıp parmaklarını uzattı.

"Merhaba aynı," dedi kız, elini kaldırarak, "ama teşekkür ederim" dedi ve parmaklarını dudaklarına götürüp aşağı doğru bir yay çizdi. "Ama Cohen dudaklarını okuyabilir, hem ortak dilde hem de Kharavya dilinde."

"Bu harika." *Cohen*. Kharavya dilinde bir isme benzemiyordu, ama Norah Kharavya isimleri konusunda uzman değildi.

Kız gülümsedi. "Ben Calla," dedi, savunmacı tavrını unutmuş bir şekilde. "Callamine'in kısaltması."

Bu da Kharavya ismi gibi gelmiyordu. Norah da gülümsedi. "Ben Norah."

"Odepeth'e gitmek için doğruya doğru devam etmelisin," dedi Calla, solunu işaret ederek, "ama bu gece oraya varamazsın."

"Oh," dedi Norah iç çekerek. *Kahretsin*. "Peki, sorun değil. Ne kadar uzağa gidebileceğime bakacağım."

"Bizim eve gel. Bu gece orada dinlenip sabah Odepeth'e doğru yola çıkabilirsin."

Bu, muhtemelen yapması gerekenin tam tersiydi. Norah, yabancılara güvendiği için onu azarlayacak birden fazla kişi sayabilirdi, kendisi de dahil. Kıza baktı. Kahretsin, iyi bir ruhla karşılaştığında bunu anlardı. "Sanırım teklifini kabul edeceğim. Çok nazıksın, teşekkür ederim."

Calla tekrar gülümsedi. "Bu taraftan," dedi ve ağaçların arasından geçen bir patikaya girerken kardeşine de gelmesi için el salladı.

Norah, Calla ve Cohen'i takip ederek bir çayırığa açılan patikadan aşağı indi. Gün batımında küçük bir çiftlik evi görüldü. Yaklaştıkça, Arnavut kaldırımlı çiftlik evine gülümsedi. Mütevazı ama bakımlı bir evdi, pencerelerin altında kalın saplı çiçeklerle dolu kutular asılıydı. Ön kapıya giden çakıllı yürüyüş yolunu yaprak dökmeyen çalılar süslüyordu ve yan taraftaki koyu renkli taş döşeme büyük bir bahçeye çıkıyordu. "Cohen ve sen burada yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Büyükbabamız ve büyükannemizle," diye cevapladı kız. "Ziyaretçiyi nasıl karşılarlar?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Calla. "Hiç ziyaretçimiz olmaz."

Bu iyiye işaretti. Çok sık kullanılan bir yol üzerinde değilse, kimseye karışmadan yaşayabilirdi.

"İstersen atını yan tarafa bağlayabilirsin."

"Gerek yok," dedi Norah, kısırağın eyerini çıkararak. "Hiçbir yere gitmez."

Calla ona şüpheyle baktı. "Gerçekten çok güzel. Onu kaybetmek yazık olur."

"Öyle olurdu, ama o iyi."

Calla omuz silkti. "Hadi," dedi, başını bahçeye doğru eğerek.

"Apah! Amah!" Calla yürürken seslendi.

Yeşil ve sarı renkli kalın sıraların arasından bir baş belirdi ve bir adam yola çıktı. Yaşlı bir adamdı, uzun saçları arkaya bağlanmıştı ve zamanla grileşmişti, ama bir savaşçı olduğu şüphe götürmezdi. Kollarındaki dövmeler, onun birçok savaş görmüş olduğunu gösteriyordu. Hala birkaç savaş daha yapabilecek gibi görünüyordu, ama ağır bir topallama yürüyüşünü yavaşlatıyordu. Küçük bir kova taşıyordu ve Norah'ın farkında olmadan, kopardığı otları içine attı. Calla'ya Kharavian dilinde cevap verdi ve elini önlüğüne sürdü.

"Apah," Calla tekrar onun dikkatini çekmek için seslendi. "Bir ziyaretçimiz var."

Adam başını kaldırıp durdu. Kovaasını yavaşça yere bırakırken Norah'a baktı. Çocuklardan daha koyu tenliydi ve cildindeki çizgiler yaşını ele veriyordu. Gözleri Calla'ya, sonra Cohen'e kaydı. Kısrağa baktı, sonra tekrar Norah'a. Onun tedirginliğini hissedebiliyordu.

"Rahatsız etmek istemem," diye Norah onu sakinleştirmeye çalıştı. "Sadece geçiyordum."

"Marta," diye omzunun üzerinden seslendi.

Bir kadın bitkilerin arasından çıkıp ona katıldı, o da ziyaretçilere karşı aynı derecede temkinliydi. Norah onu merakla süzdü. Cildi, kendisi gibi açıktı. Saçları gri olmasına rağmen, gençliğinde siyah olmamıştı. Bu kadın Kharavlı değildi.

"Buraya pek ziyaretçi gelmez, ama hoş geldiniz," dedi adam.

"Teşekkür ederim. Sadece bir gece kalacağım, sabah yola çıkacağım."

Adam tekrar kısrağa baktı, dikkati dağıldı, ama sonra bakışlarını tekrar Norah'a çevirdi. Etrafına göz gezdirdi. "Yalnız mı seyahat ediyorsunuz?"

Yabancı bir krallıkta tek başına seyahat eden bir kadının tuhaf görüldüğünü düşündü. Umarım ona tuhaf gelen tek şey budur. "Evet."

Adam karısına sessizce baktı, sonra Norah'a başını salladı. "Ben Hamed," dedi, sonra kadını işaret ederek, "bu da karım

Marta. Gel. İçeri girelim."

Marta, yapraklı sebzelerle dolu sepetini hazırlık masasına koydu ve Calla büyük bir su kabında onları yıkamaya başladı.

Norah, herkes akşam yemeği için meşgulken büyülenmiş bir şekilde onları izledi. "Kışın bahçeniz dolu mu?" diye sordu, nazik bir sohbet kurmaya çalışarak.

"Hava soğuk olsa da, bu vadide donma olmaz," dedi Hamed. "Kış sebzelerinin çeşitliliğinden yararlanabiliriz. Burayı sevmemizin birçok nedeninden biri de budur."

Cohen hızlıca kaseleri masaya koydu ve bir sürahi ile su almaya gitti. Hamed ateşteki kömürleri karıştırarak, yukarıda asılı olan tencerenin altındaki ısıyı artırdı. Calla doğradığı sebzeleri ekledi ve büyükbabası ona kapak tutarken gülümsedi.

"Yani, burada sadece sizler mi yaşıyorsunuz?" diye sordu Norah.

Hamed başını salladı. "Basit bir hayat sürüyoruz, ama bu bizim hayatımız." Marta'ya sevgiyle baktı ve gülümsedi.

Norah'ın kalbi ısındı. Mutlu görünüyordardı. Norah, nasıl bir araya geldiklerini merak etti.

"Japheth," dedi Marta.

"Ne?" diye sordu.

"Merak ettiğın şey bu, değil mi? Nereli olduğum?"

Norah ona şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Yani, evet. Kharav'lı gibi görünmüyorsun." Sonra kaşlarını kaldırarak Hamed'e baktı. "Sen tabii ki öyle görünüyorsun. Ama ben daha çok ikinizin nasıl bir araya geldiğınızı merak ediyordum."

"Apah bir savaşçıydı," dedi Calla gururla. "Amah'ın hayatını kurtardı, ona anında aşık oldu ve sonra cazibesıyla onu kendine aşık etti."

Bir savaşçı. Gözleri tekrar Hamed'in kollarındaki izlere kaydđ. Evet, kesinlikle bir savaşçıydı.

Yaşlı adam kıkırdadı.

"Hepsi doğru," dedi Marta Norah'a. "Japheth askerleri tarafından kaçırıldım ve eğlence için kamplarına götürüldüm. Neyse ki, bu Japheth ve Kharav'ın sınırında oldu. Hamed sınır karakolundan gördü

sınır karakolundan gördü ve müdahale etti. Düşünebiliyor musun? Bir Kharavya askeri, Japheth topraklarında Japheth ordusundan bir Japheth kadını kaçırıyor? Bu, Japheth'in Kharav ile ittifak kurmadan önce, Aleon İmparatorluğu'nun bir parçası olduğu zamanlardı. Bu olay neredeyse bir savaşa neden oluyordu." Kocasına gülümsedi. "Ondan sonra geri dönemedim, o da beni annesinin yanına götürdü ve annesi beni evine aldı."

Calla sıırttı. "Sonra annesinin çiçekleri sevdiğini keşfetti ve onunla evlenmeyi kabul edene kadar her gün ona beyaz dantellerden bir bilezik ördü."

Hamed homurdandı. "Sanırım çekiciydim." "Hâlâ öylesin," dedi Marta gülümseyerek.

Norah güldü. Böyle bir hayatı olması ne kadar şanslıydı. Marta kaseleri aldı ve ocaktan aldığı güveçle doldurdu.

Calla kaseleri masaya götürdü, Cohen ise su bardaklarını doldurdu. Hamed ona oturması için işaret etti ve hepsi yerlerine oturdular. Marta'nın önüne koyduğu demlikten çay döktü ve sakince bir yudum aldı.

"Affet beni," dedi, "ama neden böyle bir durumda tek başına seyahat ettiğini sormadan edemem. Kaçıyor musun? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Norah rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve masanın etrafına bakındı. Durumunu nasıl açıklayabilirdi? "Kaçmıyorum," diye cevapladı, sonra kendi kendine mırıldandı, "ama Artem'in aksini düşündüğünden eminim."

Hamed kaşlarını kaldırdı. "Kaptan Artem mi?"

Norah durdu ve hatasını fark ederek kendine küfretti. Midesi ağırlaştı. Hamed bir savaşçıydı. Elbette Crest'in kaptanının kim olduğunu bilirdi.

Sessizce kasesindeki yahniyi karıştırdı.

Norah'ın kalbi boğazında atıyordu. "Onu tanıyor musun?" diye sordu, sesindeki tedirginliği gizlemeye çalışarak.

Hamed sandalyesine yaslandı. Ama cevap vermedi.

"Artem, kardeşimin iğrenç biri olduğunu düşünüyor," dedi Calla öfkeyle. "Sanki sağır olması onu yaşamaya layık olmayan biri yapıyormuş gibi."

Norah, dikkatini kıza çevirince gözleri fal taşı gibi açıldı. Artem'e vereceği yanıt bu değildi, ama şaşırtıcı da değildi.

"Calla," Hamed onu sakinleştirmeye çalışarak azarladı, ama kız onu dinlemedi.

"Babamın Cohen'i yetimhaneye bırakmasını, onu sanki bir hiçmiş gibi atmasını istedi. Ama kardeşim, Kaptan Artem dahil Crest'teki herkesten daha iyi kılıç kullanıyor!"

"Calla," Hamed bu sefer daha sert bir şekilde uyardı.

Cohen kız kardeşine baktı ve ona küçük bir gülümseme attı.

Calla ona göz kırptı. "Cohen gibi bir savaşçılar olsaydı, belki Kharav Bahoul'u kuzeydeki korkaklardan çoktan geri almıştı."

"Callamine!" Hamed sertçe bağırdı.

Calla kafasını şaşkınlıkla büyükbabasına çevirdi. "Apah! Sen bilirsin..."

"Çeneni kapat!" Norah'a tedirgin bir bakış attı. "O ne dediğini bilmiyor."

Torunu için endişelendi. Norah'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Neden böyle söylüyorsun?" Calla ısrar etti.

Sessizlik çöktü.

Norah'ın kalbi göğsünde hızla atıyordu. "Çünkü o benim kim olduğumu biliyor," dedi. Gözlerini Hamed'den ayırmadı. "Değil mi?"

Yaşlı adam sandalyesinde kıpırdadı. "Evet, Salara," dedi sonunda.

Diğerleri gibi ona Kuzey Kraliçesi demediği için hoş bir sürpriz yaşadı. Calla ve Cohen şaşkınlıkla ona baktılar.

"Nasıl bildin?" diye sordu. "Artem mi söyledi?"

"Senin Kharavlı olmadığın belli. Kış saçlı Kuzey Kraliçesi'ni duymuştum ve" Hamed durakladı, "atın, Vahşi olan. Daha önce sadece bir tane görmüştüm, onu Kuzey Kralı sürüyordu."

Norah'ın kalbi gırtlığına kadar çıktı. "Babam Vahşi'nin atını mı sürüyordu? Onu gördün mü?"

Hamed başını salladı ve Marta'nın elini tuttu. "Yıllar önce. Savaşta. Oğlumun öldüğü gün" —gözleri Calla ve Cohen'e kaydı—"ve annelerinin."

Norah'ın kalbi sıkıştı. Calla ve Cohen'in ebeveynleri savaşçıydı ve ikisi de savaşta öldü. Savaş, her iki tarafta da çok fazla can aldı. Aniden, belki de onun

varlığının onlara acı verdiğini fark etti. Babası savaşta onlara karşı orduları yönetmişti. "Mercian kralının kızına misafirperverlik göstermenize gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. "Size verdiğim acıyı anlıyorum."

"Ben salara'ma misafirperverlik gösteririm. Sen bizi ve evimizi onurlandırırıyorsun."

Norah, gözleri yaşlarla dolarken zorla gülümsedi. İnsanlar böyle bir kayıp yaşadktan sonra nasıl bu kadar nazik olmaya devam edebiliyorlardı?

"Peki, eğer sen kaçmıyorsan kaçmıyorsan, ne ne ne ne Odepeth'te Odepeth'te ne yapıyorsun?" diye sordu Calla.

Hamed torununa onaylamayan bir bakış attı, ama Norah kızın cesaretini takdir etti.

"Orada bir adam var. Bir kahin. Umarım bana yardım edebilir." "Geleceği görmek mi istiyorsun?" diye sordu Calla.

Ve geçmişti, ama Norah bunu kendine saklayacaktı. Sadece başını salladı.

"Tek başına gitmek... Sadece bir görüntü görmek için çok fazla uğraşmak gibi görünüyor," dedi Hamed.

Çok zor bir yolculuktu. "Anlamsız olan çok şey var. Sadece cevaplar arıyorum." Bunun yeterli bir açıklama olmasını umuyordu. Verebileceği tek şey buydu. "Her neyse, sadece oraya gitmem gerekiyor."

"Cohen ve ben seninle gidebiliriz," dedi kız. Büyükbabasına döndü. "Ona yardım edebiliriz."

"İyiliğiniz bana tahmin edemeyeceğiniz kadar yardımcı oldu," dedi Norah çabucak, onlara şimdiden borçlu hissederek. "Ama muhtemelen yalnız gitmem en iyisi."

"Bunu gerçekten düşünemezsin," diye itiraz etti Calla. "Kuzey Kraliçesi, korumasız seyahat etmek." Kız sessizleşti, sonra özür dilercesine omuz silkti. "Salara, demek istedim."

Hamed başını salladı. "Yalnız seyahat etmek bir yabancı için güvenli değildir, sen bile, Salara. Hastalığım nedeniyle seni görmeye gelemem, ama Calla'nın şehri iyi bildiğini, yay kullanmada usta olduğunu ve Cohen'in kılıç kullanmada yetenekli olduğunu göreceksin. Onları ben eğittim."

"Zaten yeterince fedakarlık yaptın," dedi Norah. "Ve benim suçlarımdan dolayı ailenin dikkat çekmesinden endişeleniyorum."

"Sen salara'sın, senin suçun yok," dedi Hamed, onu şaşırtarak. "Ve Crest'in bir üyesi olmak bir asker için büyük bir onurdur. Onların yerine hizmet etmek ailemize büyük bir onur getirecektir."

Bu aile onu hayrete düşürdü. "Nasıl reddedebilirim?" dedi sonunda.

Hepsi güldü. Cohen bile sırıtıyordu. Norah'ın kalbi mutluluk ve minnettarlıkla doluydu.

Üçüncü Bölüm

Caspian, yolculuktan yorgun düşen kaslarını atarken esnedi. Mercia'ya yaptığı yolculuktan Kharav'a yeni dönmüştü ve geri döneli sadece birkaç saat olmuştu ki, kendini Kraliçe Norah'ı bulmak için bir yolculuğa çıkmış buldu. Bu, hiç hayal etmediği bir durumdu — Destroyer ile işbirliği yaparak Shadowlands'de kraliçesini aramak — ama tamamen şaşırdığını da söyleyemezdi. Norah söz konusu olduğunda hiçbir şey onu şaşırtmazdı. Sadece neyin peşinde olduğunu merak ediyordu.

Crest'in kaptanı Artem de onlara katıldı. Caspian'ın kendini yakın hissedebileceği türden bir adam değildi, ya da Crest'i Norah'ı ne pahasına olursa olsun korumak için yönetecek türden bir adam da değildi. Caspian'ın dikkat etmesi gereken türden bir adamdı.

Ve sonra Shadow komutanı, Destroyer vardı. Caspian'ın en çok dikkat etmesi, en çok tedbirli olması gereken adam buydu. Destroyer hakkındaki hikayelerin hepsi doğru olsun ya da olmasın, o kesinlikle en tehlikeli adamdı — doğaüstü bir güçle hareket ediyordu ve insanın ruhunu delip geçen gözleri vardı. Korkudan besleniyordu ve insanları nasıl korkutacağını iyi biliyordu. Ve özellikle kötü bir ruh hali içinde görünüyordu.

Ancak arkadaşlarının kim olduğuna bakılmaksızın, Caspian aramaya katılmaktan memnundu. Kraliçenin dönüşünü beklemektense bir şeyler yapmayı tercih ediyordu, ancak Norah'ın niyeti ayrılmaksa onu Gölge Kral'a geri götürme fikri hoşuna gitmiyordu. Onu bulup istediği yere götüreceğini kendine söyledi.

"Kuzeye doğru gitti," dedi Artem, kapılardan geçip başkent Ashan'dan çıkarken. "Kanyon Bölgesi'ne doğru gidebiliriz ve orada izini bulmayı umabiliriz."

"Vahşı doğadan gelen bir atın izini süremezsın," dedi komutan. Sesinde bir parça sinirlilik vardı. "Ama Uru'larla oradan başlayacağız."

Caspian, *vahşı doğadan gelen bir atla* ne demek istediğini anlamadı, ama kaptan ile komutan arasındaki buz gibi havaya daha çok odaklanmıştı. Bu ilginç olacaktı.

Atlarını kuzeybatıya doğru sürerek sessizce yol aldılar. Caspian, batı geçidi ve onu koruyan Atlılar kabilesi hakkında meraklanmaya başladı. Daha önce sadece doğu geçidinden geçerek Bahoul üzerinden gitmişti.

Kharav onu büyülemişti. İnsanların gözünde çok kötü görünen bir krallık olmasına rağmen, tanrıların lütfuna sahip gibi görünüyordu. Kuzey tarafındaki labirent gibi kanyonları ve güney ve doğu deniz taraflarındaki keskin kayalıkları ile yeryüzünün kendisi tarafından korunuyordu. Kuzey kanyonlarından batı sınırlarının bir kısmına kadar uzanan Urun dostlarının da eklenmesiyle, Gölge Toprakları elverişli bir konumdaydı. Kolayca ele geçirilemeyecek bir krallıktı.

Aleon bir zamanlar Gölgeler Diyarı'nı ele geçirmeye çalışmıştı. Kral Mathias, Kral Phillip'in dedesi, Aleon'un büyük imparatorluğunu kurmak için doğu krallıklarını ele geçirdiğinde onlara karşı harekete geçmişti. Bu, kötü şöhretli bir savaştı, ama sonunda Gölgeler Diyarı ayakta kalmayı başardı. Caspian, kendini bu sınırların içinde hayal etmemişti. Şimdi burada olduğu için, buraya gereken saygıyı göstermesi gerekiyordu.

Hoş olmayan arkadaşlarına rağmen, hızlı ilerlediler ve zaman çabuk geçti. Yıkıcı, acımasızca ilerledi ve onların yavaşlamasına izin vermedi. Güneş batarken onlar yoluna devam etti. Karanlık çöktüğünde, ay gökyüzünde dolunay olarak parlıyordu ve onlar onun ışığında yolunu kolayca buldu.

Sonunda, kanyonların sırtları ay ışığıyla aydınlanan gökyüzüne karanlık bir silüet olarak belirdi ve atlarını yavaşlattılar. Uzakta vahşi hayvanların cıvıltıları dışında gece sessizdi.

"Bir köy var mı?" diye sordu Caspian. "Bu Uru'lar nerede?"

Komutan cevap vermedi, ama Artem karanlık bir kahkaha attı. Caspian omuzlarındaki gerginliği engelleyemedi ve elini kılıcının kabzasına koydu.

Kanyonların dibine vardılar ve etraflarında her şey sessizdi. Dar kanyonun gölgesine girerken, midesindeki ağrı daha da şiddetlendi. Komutan atını durdurdu ve attan indi.

"Neden duruyoruz?" diye sordu Caspian, kendi atından inerken.

"Geldik," dedi Artem.

Caspian daha fazla soru sormak üzereyken, arkasında bir hareket oldu ve o da dönüp kılıcını çekti. Etraflarında gölgeler hareket etti; Caspian bir adam olduğunu fark etti. Sonra daha fazlası. Çok daha fazlası.

Komutan Gölge dilinde konuştu ve adam cevap verdi. Konuşmaları kısaydı, ama komutana duyduğu saygı açıktı. Gizemli adam, etraflarındaki geceye emirler yağdırdı ve kanyonların karanlığına alçak bir ısıklık çaldı. Caspian, duyduğu seslerin hayvanlara ait olmadığını anladı.

Uru'yu kanyonların derinliklerine, dar toprak yarıklarının içine doğru takip ettiler. Caspian, bir insanın kolayca kaybolabileceği bu labirentlerin tehlikelerini biliyordu. Ama komutan yolu biliyordu ve Caspian onu takip etti. Dar kanyon tekrar gökyüzüne açıldı ve Caspian, tekrar biraz daha görüş alanına sahip olduğu için minnettardı.

Bir köşeyi döndüler ve bir köy belirdi. Taştan yapılmış, üst üste yığılmış ve katmanlı evler geniş bir alana yayılmıştı. Durdu ve bir an için köyün büyüklüğüne hayretle baktı. Atlı kabilelere yabancı değildi, Mercia'nın dış sınırlarının ötesindeki geniş topraklarda yaşıyorlardı, ama hiç bu kadar büyük bir kabile görmemişti.

Yola devam ettiler. Saat geç olmuştu ve birkaç ateş kalmıştı, ancak büyük bir merkezi ateş hala parlak bir şekilde yanıyordu. Işığa yaklaştıkça, Caspian takip ettikleri adamı daha iyi görebildi. Atlı, bükülmüş deri ve kumaş şeritleriyle kaplıydı, yüzünde ve göğsünün ve sırtının çıplak deri bölgelerinde hayalet gibi renkler yayılmıştı.

Merkezdeki ateşe vardıklarında, karanlıktan bir kadın çıktı. Uzun, koyu renkli saçları örgüler ve tüylerle örülmüştü ve çok güzel ve vahşi görünüyordu. Alnı ve yanakları siyah boyayla çizgiliydi. Gözleri şiddetle parlıyordu. Onda bir güç vardı.

Caspian daha önce onun gibi birini görmemişti ve sanki çarpılmış gibiydi.

"Soren," diye selamladı yaklaşırken. Yıkıcı'ya ismiyle hitap etmesi ilginçti. Caspian, onun ismini bile bilmediğini fark etti. Kadın alaycı bir gülümseme attı. "Geldiğini bilseydim keşke. Seni düzgün bir şekilde karşılamak için gelirdim."

"Tahla," komutan başını sallayarak dedi.

Tahla. Adı Tahla'ydı.

"Aleon sınırlara ek kuvvetler yerleştiriyor," dedi Soren.

Caspian ona baktı. Kral Phillip sınır boyunca güneyde kuvvetler mi hareket ettiriyordu? Bu bilgiyi bilmiyordu. Norah'ın tek başına olması onu daha da tedirgin etti.

Atlı kadın düşünceli bir şekilde başını salladı. "Salar haber gönderdi, ama biz hiçbir şey görmedik. Yine de, tepelerdeki adamlarımızı kanyonlara geri çağırdık. Daha fazla gözlem için onları doğuya yayacağız."

"İyi," diye cevapladı.

Tahla, Caspian'a şüpheyle baktı. "Bir Kuzeyliyle mi gidiyorsun? Şaşırtıcı."

"Öyle mi?" diye cevapladı komutan. "Krallıklarımız birleşti. Ordularımızın da birleşmesi şaşırtıcı olmamalı."

"Ona sen mi emir veriyorsun?" diye sordu Tahla, Caspian'dan gözlerini ayırmadan.

"Komutan liderlik eder," diye araya girdi Caspian. "Ama ben kraliçeme hesap veririm."

"Peki ya saların?" diye meydan okudu.

Caspian, sınıandığını biliyordu. "Kraliçe Norah, ona itaat etmemi bekler, ben de öyle yaparım."

Tahla onu baştan aşağı süzdü, onun hakkında henüz karar verememiş gibi görünüyordu, ama gözleri meraklıydı ve o, gözleri onu incelerken sabırla bekledi. "Salara nasıl?" diye sordu. "Kız kardeşimi güvende tuttuğuna inanıyorum."

Caspian, kraliçeye olan sevgisini fark etti ve onunla hiç görüşmediğini anladı. "Onu güvende tutmak, hayatımı adadığım şeydir," diye dürüstçe cevap verdi.

"İyi." Komutana döndü. "Kalın. Dinlenip yemek yemenizi sağlayacağız."

"Devam etmemiz gerekiyor," diye cevapladı komutan, "ama yiyeceğ ve taze atlara ihtiyacımız var."

"Elbette." Tahla başını salladı, dönüp onları büyük ateşin etrafına çağırdı.

"Ona Kuzey Kraliçesi'nden bahsetmedin," dedi komutan Caspian'a, sadece onun duyabileceğ kadar alçak sesle.

"Onu görmediğ belli. Ve açık arazide dolaşan yalnız bir kraliçeyi ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

Gölge komutanı başını hafifçe eğdi. "Beni şaşırttın."

"Benimle aynı fikirde olduğun için mi?"

"Akıllı bir Kuzeyli gibi görünmen konusunda. Bu nadir bir şey."

Caspian, iltifat niteliğindeki bu hakarete gülerek karşılık verdi. Kendini akıllı olarak görmüyordu, sadece... aptal olmadığını düşünüyordu.

Geç saatte ortalık sessizdi, ama insanlar taş evlerinden çıkıp komutanı heyecanla karşıladılar. Sadece korkunç Gölge Adam'a saygı duymuyor, onu gerçekten seviyor gibiydiler. *Oldukça tuhaftı.*

İri bir kadın Caspian'a bir kase çorba ve bir somun ekmek uzattı. "Teşekkür ederim," diyerek kabul etti.

Tahla'dan çok uzak olmayan bir kayanın üzerine oturdu ve ateşin ışığında onu izledi. Yanındaki adamla konuşurken gülüyordu ve Caspian, onun güzelliğine hayranlıkla bakıyordu. Yüzündeki boya, yüksek, keskin elmacık kemiklerini ve ince burnunu gizleyemiyordu. Bu tehlikeli bir kadındı, bunu hemen anlayabilirdi, ama bu bir şey değiştirmiyordu. O sadece gözlerini, yüzünün şeklini, alevlerin titrek ışığında zarif hareketlerini görüyordu.

Sonra gözleri onu buldu. Parlak bir şekilde yanarak, onun içini gördü. Onun içinden. Kollarında, boynunda ve sırtında tüyleri diken diken oldu. İçinde, garip bir tutkuya kapıldı ve bununla mücadele etti.

Komutan botuyla Caspian'ı geri getirdi.

"Ne oldu sana?" diye sordu Gölge Adam, sesinde bir parça sinirlilik vardı. "İşini bitir ve bir at bul. Önümüzde uzun bir yol var."

Caspian duyularını geri kazanmaya çalıştı. "Nereye?" diye sordu. "Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Burada olmadığını biliyorum. Ve bu tarafa gelmedi. Belki de doğu geçidinden Aleon'a kaçmıştır." Komutan sinirli bir nefes verdi.

Kaçmak mı? "O kaçmaz, şimdi olmaz," dedi Caspian. "O öylece pes etmez; barışı sağlamaya çok kararlıdır. Norah'ı tanıyorsam, muhtemelen cevaplar arıyor ya da karşısındaki sorunu çözmenin bir yolunu arıyor. Ve Aleon, gideceği son yer olur."

Komutan ona şüpheli bir bakış attı.

"Bu ortak bir çaba gerektiriyorsa, Aleon'un güçleri oldukça endişe verici olmalı," dedi Tahla ateşin yanında durduğu yerden komutana seslendi. "Belki de sizinle gelmeliyim? Ya da savaşçılar göndermeliyim?"

"Birkaç adamını kabul ederim," dedi komutan.

"Daha fazla adam bizi yavaşlatmaz mı?" diye sordu Caspian sessizce.

Gölge Adam omuz silkti. "Hayır dersem, kendisi gelir. Kanyonlardan çıktığımızda onları serbest bırakırız."

Caspian gülmesini zorlukla bastırdı. "Tıpkı kraliçe gibi. Ona bir şeyi yapmamasını söyleyemezsin."

Gölge Adam durdu. Gözlerinde tuhaf bir dinginlikle Caspian'a baktı.

"Komutan?"

"Kaçmıyorsa, nereye gittiğini biliyorum galiba." Caspian kaşlarını çattı. "Nereye?"

"Atını al."

Caspian, Uru'dan bir atı eyerlerken nabızı hızlandı. Bu, alıştığından daha büyük bir hayvandı ve hayvanın kalitesine hayran kalmaktan kendini alamadı. Hayvanın omzuna hafifçe vurdu ve döndüğünde, hemen arkasındaki Tahla ile neredeyse çarpışacaktı.

Tahla'nın ağzının köşeleri eğlenerek yukarı kıvrıldı. "Evinden çok uzaktasın, Kuzeyli."

Sesinde dumanlı bir ton vardı ve bu ses kulağında yankılandı. Akli ona ondan uzaklaşmasını, aralarına mesafe koymasını söylüyordu, ama vücudu bunu reddediyordu. Gözle görülmeyen bir güçle onu kendine bağlıyordu. Yapması gereken bir görev vardı, ama artık ne olduğunu hatırlayamıyordu. Bu güç neydi?

"Sen bir büyücü müsün?" diye sordu.

Tahla gülerek ona yaklaştı. "Kendini büyülenmiş mi hissediyorsun?" "Büyülenmiş, mest olmuş," dedi. "Başka ne olabilir ki?" "Özgür olmak ister misin?" diye sordu alçak sesle. Onun yakınlığıyla sarsılan adam cevap vermedi.

Tahla'nın gülümsemesi yumuşadı. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" "Ne istersen." Ciddiydi.

Kokulu hediyelerle dolu yumuşak deri bir kese uzattı. "Bunu Salara'ya benim iyi dileklerimle verir misin?"

Kraliçenin adı onu kendine getirdi ve geçici olarak trans halinden kurtulup nefesini bıraktı. "Bu hiç de zor bir istek değil," dedi. "Ama bunu ona bizzat kendim teslim edeceğim."

Tahla gülümsedi. Ona doyamıyordu.

Komutana ihtiyatlı bir bakış attı, sonra tekrar ona döndü. "Yola çıkmalısın. Soren, yakışıklı bir Kuzeyli'ye ilgi göstermemden pek hoşlanmayacaktır."

Caspian geriye yaslandı, komutana baktı, sonra tekrar ona döndü. Elbette böyle bir kadın evliydi. "Özür dilerim. Ben, şey... İkinizin... olduğunu bilmiyordum."

Tahla başını sallayarak güldü. "Hayır. Değiliz. Ama Soren, Uru'nun ve ailemizin koruyucusu."

Yok Edici'nin birini koruduğunu düşünmek garipti, ama kalbi hızlandı ve cesaretle başını salladı. "Peki... beni yakışıklı bulduğunu doğru mu duydum?" Sonra içinden kendine küfretti. *Aptalca bir şey söylemişti.* Aklında olması gereken konu bu olmamalıydı, ama onun dikkatini çekmesi, adını bile unutturması ne kadar kolaydı.

"Güneşin saçı. Nasıl sevmem?"

Gülümsedi. "O zaman başka bir Northman'la tanışmana izin veremem."

Kız yine güldü. Sonra daha ciddi bir tavırla sordu, "Seni tekrar göreceğim miyim?"

"Bunu sağlayacağım," diye söz verdi. Ve bunu içtenlikle söyledi.

Dördüncü Bölüm

Atı, savaşa hücum etmeden hemen önce olduğu gibi, altında tedirgin bir şekilde düzensiz adımlarla hareket ediyordu. Şüphesiz binicisinin gerginliğini hissediyordu ve Alexander gerçekten de bir savaşın, zihin ve kalp savaşının ortasındaydı.

Elini hayvanın kalın boynuna indirdi, beyaz yelesinin ipeksi kısmının altını okşayarak onu sakinleştirmek, ya da belki de kendini sakinleştirmek için. Aleon'a giden yolculuk birçok açıdan zorlu geçmişti ve Gölgeler Diyarı'na dönmek istemese de Norah'a dönmek için sabırsızlanıyordu. Aleon'un başkenti Valour'un güzelliğini, gökyüzüne uzanıyor gibi görünen gümüş taş yapılar arasında uzanan bakımlı bahçelerini ve çeşmelerini, tepeleri yeşil bir örtüyle kaplayan patine kaplı kubbeleri görmezden geldi. Hiçbiri önemli değildi.

Önemli olan, Norah'ın burada güvende olacağıydı.

Ve düşmanlarının pençesinden kurtulmuş olacağıydı.

Atını aslanın mavi bayraklarının altındaki ana yoldan aşağı doğru sürmeye başladı. Ön kapıları ve nöbetçi şehir muhafızlarını geçtikten sonra, dönüp güneye, Shadowlands'e doğru yola çıktı.

Alexander Aleon'a gelmek istememişti, ama konseyin görevi açıktı ve reddedemeyeceği bir görevdi. Sadece konseyin otoritesi yüzünden değil. Gelmesi gerektiğini biliyordu.

Norah barışı o kadar çok istiyordu ki, bunun için kendini feda etmeye bile hazırdı. Ama o buna izin vermeyecekti. İttifakın dağılması sadece an meselesiydi ve o, Norah'ın da onunla birlikte düşmesine izin vermeyecekti. Norah'ın istediği ile ihtiyacı olan, onun için en iyisi ile Mercia için en iyisi arasında seçim yapmak kolay değildi. Ama o bir yemin etmişti. Kendine söz vermişti. Ve daha da önemlisi, onu seviyordu ve onun için yapmayacağı hiçbir şey, vermeyeceği hiçbir şey yoktu, bu onu

bu onu mahvetsede. Norah'ın ondan alınmasıyla, bu onu zaten defalarca mahvediyordu. Onu kaybetmişti ve kaybetmeye devam ediyordu. Defalarca.

O güvende olduğu sürece, buna katlanacak ve katlanmaya devam edecekti.

Ama şu anda güvende değildi. Atıyla uzaklaşırken Aleon başkentine son bir kez baktı. Yapması gerekeni yapacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

Beşinci Bölüm

Yolculuk uzundu ama Calla'nın sürekli konuşması dışında nispeten huzurluydu. Norah bunu umursamadı. Kendini, kendine güvenen, gururlu ve son derece sadık olan bu kıza oldukça bağlanmış buldu. Cohen'in kız kardeşinin konuşmasını izlerken gülümsediğini ve ona hayran olduğunu fark etti.

Günün sonunda Odepeth görünmeye başladı. Şehir, çevresindeki çorak yüksek çöl ile keskin bir tezat oluşturan eski bir vaha gibi duruyordu. Temelleri yığılmış taşlardan oluşuyordu, ama Kharav'ın başkenti Ashan gibi karanlık değildi. Parlak, hatta altın rengindeydi ve güneşte parılıyordu. Hiç de beklediği gibi değildi.

Calla, merkezdeki tapınağı işaret etti. "Gören orada."

Norah kaşlarını çattı. "Hepsi bu mu? Günlerini ıssız bir yerin ortasındaki küçük bir şehrin merkezinde mi geçiriyor?"

Calla omuz silkti. "Öyle sayılır. Oraya nasıl gireceksin? Tapınağa sadece Kharavian kraliyet ailesinden olanlar girebilir."

"Şey..." Bu konuyu tam olarak düşünmemiştii. "Öylece içeri girecektim."

Kız bir kez olsun suskun kaldı.

"Kahin neye benziyor?" diye sordu Norah.

"Bilmiyorum. Onu hiç görmedim." Calla yüzünü buruşturdu. "Eminim yaşlıdır. Muhafızları ne yapacaksınız? Salara olduğunu bilseler bile seni içeri almazlar."

Norah dudaklarından bir nefes verdi. Bunu gerçekten iyice düşünmeliydi. "Ne öneriyorsun?"

Calla bir an sessiz kaldı. "Ben ön kapıdan girmeye çalışarak onların dikkatini dağıtabilirim. Gösteriş yapmada iyiyimdir." Yaramazca sırtıttı. "Sen ve Cohen de arka kapıdan içeri sızabilirsiniz."

Ama ben hiç içeri girmedim, orada ne bulacağınızı bilemem. Muhtemelen daha fazla muhafız."

Norah elini yanındaki kılıcın kabzasına götürdü. Hamed'in ona bu kılıcı ödünç verdiği için minnettardı. Cohen'e baktı. "Kılıç kullanmada ne kadar iyisin? Gerçekten?"

Cohen omuz silkti ve elini salladı.

Bu pek içini rahatlatmadı. *Kendisinin* kılıç kullanmada ne kadar iyi olduğunu da tam olarak bilmiyordu. Her iki konuda da öğreneceğini düşündü.

Atlarını göze çarpmayan bir bağlama alanına bıraktılar. Norah kısırağın dikkat çekmesinden endişelendi, ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Bir atı saklamak kolay değildi. Ayrıldılar, Calla dolambaçlı yollardan geçerek tapınağa önden yaklaşırken, Norah ve Cohen arkadan yaklaştılar. Küçük olmasına rağmen şehir yoğundu ve binaların çoğu birbirine bağlıydı. Evlerin yapısal yüzleri farklıydı, bu da Norah ve Cohen'in köşeden köşeye gizlice kaymalarını kolaylaştırıyordu. Yapıların bittiği noktaya ulaştılar ve tapınağa uzanan uzun bir merdiven başladı. İki muhafız merdivenin başında duruyordu. Norah, yolun karşısındaki saklandığı yerden Cohen'e baktı ve beklediler.

Calla'nın planına sadık kalarak, tapınağın önünden abartılı bir şekilde girmeye çalışması, arka nöbetçilerin bile dikkatini çekti ve onlar da görev yerlerini terk ederek diğer nöbetçilere yardım etmeye gittiler. Norah ve Cohen hızla hareket ederek merdivenlerin tepesine koştular. Büyük bir çift kapının önünde durdular.

Norah, kulaklarında çınlayan kalp atışlarının sesini bastırmaya çalıştı. İşte bu kadar. Buraya gelmek için çok şey riske atmıştı. Ya kahini bulamazlarsa? Ya kahin onu görmek istemezse? Daha da kötüsü, yakalanıp Artem ve Crest'e geri gönderilirse?

Cohen elini koluna koydu. Sağır olmasına rağmen her şeyi *görüyor* gibiydi. Ona cesaret verici bir şekilde başını salladı. Ona iyi olup olmadığını sormuyordu, ona iyi olduğunu söylüyordu. Hiçbir kelime kullanmadan. Ve Norah'ın gücü geri geldi.

Meşe kapılardan birini açıp içeri girdiler ve kendilerini tapınağın tabanını çevreleyen bir salonda buldular. Yüksek kemerler, hassas bir şekilde oyulmuş taş sütunlarla dolu geniş bir merkeze açılan iç duvarı oluştuyordu. Norah, Cohen'in hemen yanında, onu takip etti.

Tapınak boş görünüyordu. Bir köşeyi döndüklerinde, bir adam onları şaşırttı. Bir muhafızdı. Kızıl bir cüppe giymişti ve bıçaklı bir sopayla silahlanmıştı. "Durun," dedi onlara.

"Kahinle konuşmaya geldim," dedi Norah, elinden geldiğince kendinden emin bir şekilde.

"Bu yasak," diye öfkeyle cevapladı adam. "Buradan gidin."

Norah pelerininin başlığını geri çekti. "Ben Salara'yım," dedi kararlı bir sesle. "Kahinle konuştuktan sonra gideceğim."

"Hemen gideceksin," diye cevapladı adam.

Norah dudağının içini ısırdı. Gerçekten de bunu farklı hayal etmişti.

Muhafız, bıçaklı sopasını kaldırdı. "Seni zorla çıkarmak zorunda bırakma beni."

Öfke dikenleri sırtını ürpertti. "Deneyebilirsin," diye meydan okudu ve kılıcını kınından çıkardı. Sonra kendini lanetledi — muhtemelen en akıllıca cevap değildi, çünkü onu uzaklaştırabileceğinden oldukça emindi. *Kolayca.*

Cohen elinde kendi kılıcıyla öne çıktı.

Muhafız onlara doğru ilerlemeye başladı ve Norah yine içinden küfretti. Daha nazik bir yaklaşım ummuştı, ama işler pek yolunda gitmiyordu.

Muhafız, Cohen'e üstten bir vuruşla saldırdı ve bir an için kızın içini korku kapladı. Muhafız, Cohen'in iki katı büyüklüğündeydi ve kesinlikle iki kat daha yetenekliydi. Ama çocuk, muhafızın vuruşunun yayını kendi lehine kullandı, sola adım attı ve adamın momentumunu yana doğru yönlendiren bir darbe indirdi. Cohen döndü ve muhafızın miğferini yakalayıp kafasından fırlatan bir hareketle dışarıya doğru savurdu. Sonra hamle yaptı, dirseğini kaldırdı ve adamın çenesinin altına vurdu. Muhafız yere düştü.

Norah, az önce tanık olduğu olağanüstü kısa dövüşe şok olmuş bir şekilde ayakta durdu. Sonra gözlerini genç adama dikti. "Cohen,

bana karşı tamamen dürüst davranmadığını düşünüyorum." Cohen utangaç bir gülümseme attı.

Arkasında ayak sesleri duyuldu ve dönüp baktığında üç muhafızın daha kendilerine doğru koştuğunu gördü. *Harika*. Norah kendi kılıcını hazırladı. Cohen'e baktı ve o da başını salladı.

Norah kılıcının kabzasını sıktı, ona seslendi ve kılıç tanıdık bir şekilde cevap verdi. İlk gardiyan sopasını öne doğru uzattı ve Norah onun etrafında döndü, kılıcını indirip sopayı ikiye böldü. Gardiyan dengesini kaybedip öne doğru yuvarlandı ve Norah kılıcını onun uyluğuna sapladı. Fena değil, diye kendini cesaretlendirdi.

Norah, üzerine atılan başka bir muhafızı karşı hamle ile karşıladı. Havada çeliğin sesi yankılandı. Solunda Cohen'in kılıcının sesini duydu, ama bakmak için gözlerini ayırmadı. Tapınak muhafızı tekrar üzerine atıldı. Karşılık vermek için kılıcını savurdu, ama muhafızın vuruşlarının gücü onu geriye savurdu. Sallaştı. Muhafız çok yakındaydı. Tehlikeli derecede yakındı. Mikael'in sözleri aklına geldi. Onun gücü hızı ve bunu mesafeyle koruması gerekiyordu. Ama mesafesi yoktu. Geriye doğru sendeledi, ama tapınak duvarı geri çekilmesini engelledi. Muhafız kılıcını tutan kolunu yakaladı. Onu itmeye çalıştı, ama yeterince güçlü değildi.

Buraya gelmek çok kötü bir fikirdi.

Tam o anda, muhafızın başı arkadan gelen bir darbeye öne doğru sıçradı. Onu bıraktı ve yere yığıldı. Arkasında Cohen duruyordu.

Norah'ın gözleri salonda dolaştı. Yerde yatan dörtten fazla yaralı muhafız vardı. İki kişinin daha geldiğini fark etmemişti bile. Ve Cohen onlarla başa çıkmıştı.

Norah somurtmuş gibi yaptı. "Bu sadece övünmek."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı, ama zaferi kutlamak için henüz çok erkendi. Elini tuttu ve onu koridordan aşağı çekti.

Bir başka köşeyi döndüklerinde, kayarak durdular.

Önlerinde en az yirmi muhafız daha duruyordu. Arkalarında ayak sesleri duyuldu ve Norah başını çevirip daha fazlasını görmek için baktı. Çok daha fazlası vardı.

Umut ışığı hızla söndü. Cohen'in becerisine rağmen çok fazla muhafız vardı. Bu kesinlikle berbat bir fikirdi. Şimdi yakalanmışlardı. O yakalanmıştı. Şüphesiz, gece olana kadar yine Yüzbaşı Artem'in eline düşecek ve elinde hiçbir şey kalmayacaktı. Aslında, eskisinden daha tehlikeli bir durumda olacaktı.

Kalbi acıyordu. Cohen'i ve Calla'yı da büyük bir belaya sokmuştu. Kızın nerede olduğunu merak etti. Onların zarar görmesine izin veremezdi. Onlar sadece ona yardım ediyorlardı.

Muhafızlar etraflarını sardı ve Norah geriye uzanıp Cohen'in kolunu tutarak onu sakinleştirdi.

Her şey bitmişti.

"Onları bırakın," diye bir ses duyuldu ve herkes durdu.

Norah, sesin nereden geldiğini görmek için başını çevirdi. Muhafızlar ayrıldı ve yaşlı bir adam içeri girdi. "Çok sık şaşırmam," dedi kadına.

Norah muhafızlara baktı. Onlar isteksizce birkaç adım geri çekildiler ama onu yakından izlemeye devam ettiler. Adamın yanına döndü. "Siz kahin misiniz?"

Adam tek bir kez başını salladı. Calla haklıydı, adam yaşlıydı. Sade ve mütevazı, hiç de onun hayal ettiği gibi, sıkı korunan bir tapınağın başı gibi olmayan basit kahverengi bir cüppe giyiyordu. Kafası tamamen traşlıydı, ya da belki de saçları çıkmıyordu, ama beyaz sakalı uzun ve düzdü.

"Özür dilerim," diye başladı. "Rahatsız etmek istemem... ya da böyle bir karışıklığa neden olmak... ama sizinle konuşmam çok önemli." Mikael'e gösterdiği bu görüntüleri görmesi gerekiyordu. Belki onları daha iyi anlayabilirdi. Ve eğer o, onun anılarını açığa çıkarabilirse...

"Kuzey Kraliçesi'ni tapınağıma getirecek kadar önemli bir şey olmalı," dedi adam.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Görüntülerimin konusu olan kişilerle çok sık karşılaşmam," dedi ona.

"Görüntüleriniz için buradayım. Onları görmem gerekiyor." Kaşlarını çattı. "Sana anlatmamı mı istiyorsun?" "Hayır, bana göstermeni istiyorum."

Şaşkınlıkla geri çekildi. "Onları havada yaratmıyorum," dedi sertçe.

"Ama sen bir gezginsin, değil mi?"

Yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Öyleyse öylesin."

Cevap vermedi; sadece arkasını dönüp tapınağın derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. "Beni takip et," dedi omzunun üzerinden. "Oğlan dışarıda bekliyor."

Norah Cohen'e döndü. "Beni görmek için kabul etti," dedi. Kahinin dudaklarını okuyacak kadar yakından bakmamıştı. "Ama senin dışarıda kalmanı istiyor."

Cohen isteksizce başını salladı ve kılıcını kınına soktu.

"Teşekkürler dostum," diye fısıldadı, sonra kahine döndü.

Norah onu sütunlu odadan geçerek bir kapıya ve daha küçük bir odaya açılan dar bir koridora kadar takip etti. Her köşede yanan mumlar ve ortada oturma minderleri vardı.

"Demek Kuzey Kraliçesi geri döndü," dedi. "Bunca yıl boyunca nasıl gözümünden kaçabildin? Ne tür bir gücün var?"

Norah başını salladı. "Gücüm yok. Ve bilmiyorum." Yaşlı gözleri kısıldı.

"Sana gerçeği söylüyorum. Aslında, buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu. Anılarım benden alındı, daha doğrusu kilitlendi. Onları geri almama yardım edebileceğini umuyordum."

Odanın ortasındaki yastıklardan birine oturdu ve bekledi. Bir an ayakta durduktan sonra, sonunda karşısındaki yastığa oturdu. Ona şüpheyle baktı.

Norah, onu acele ettirmek istemese de beklemeye devam etti.

Kahin, minderinin yanındaki ince bir matın üzerine uzandı ve eline bir fincan aldı. Mürekkep izleri, ön kollarından kıvrılmış kol manşetlerine kadar uzanıyordu. Bunlar, Gölge Adamların taşıdığı desenli izlerden farklıydı. Aralarında runik semboller bulunan koyu renkli şeritler, daha çok yazılı bir dil gibi görünüyordu.

Norah öne eğildi. Mercianlı gezgin kahin Nemus'un da benzer işaretleri vardı, ama o bunları kalemle yazmıştı. Bu kahinin işaretleri Mikael'inkiler gibi kalıcıydı. Mikael'i düşünmek

düşüncesi midesinde bir sızı yarattı. Artık onun gittiğini biliyordu. Onu aldattığını mı düşünüyordu? Onun gitmek istediğini gördüğünde gözlerindeki acı...

Şu anda bunu düşünemezdi ve kalbindeki acıyı bastırarak dikkatini tekrar kahine çevirdi. "Büyüleri kalıcı olarak cildine mi kazıttın?" diye sordu.

Kahin geri çekildi. "Her seferinde çizmekten daha kolay. Ve bunlar büyü değil."

"Ne peki?"

Kahin dudaklarını büzdü.

Geriye yaslanarak, o kadehe şarap dökerken ona yer açtı. "Adın ne?" diye sordu.

O durakladı ve bir an için cevap vermeyeceğini düşündü. "Bhasim," dedi sonunda. "Ama uzun zamandır bu isimle çağrılmıyorum."

Komutan, tapınağa sadece Kharavian kraliyet kanı taşıyanların girmesine izin verildiğini söylemişti. Bhasim yalnız mıydı? Muhafızları dışında, onunla konuşan başka kimse yok muydu?

Bhasim elinde bir kadeh şarapla oturdu. "Onlar büyü değil, asalar," dedi.

"Asalar nedir?"

Bhasim, ona temkinli bir şekilde baktı. Gücü hakkında konuşmaya alışkın olmadığı, hatta belki de konuşmaya hiç alışkın olmadığı belliydi. "Hediye'nin gücünü kullanmak kolay değildir. Vücudu tüketebilir. Kişi kendini korumalıdır ve asalar bu korumayı sağlar. Hediye ne kadar güçlü olursa, o kadar fazla koruma gerekir."

Bhasim, Nemus'tan daha fazla iz taşıyordu, bu da onun Mercian kahininden daha güçlü bir gezgin olduğu anlamına geliyordu. Mikael, onun dört krallığın en güçlü kahini olduğunu söylemişti, ama hangi dört krallık olduğunu bilmiyordu. Ancak heyecanı artmıştı. Nemus'un yapamadığı bir konuda ona yardım edebilirdi.

Bhasim havaya sessiz bir büyü üfledi.

"Neden kana ihtiyacın var?" diye sözünü kesti. Dudaklarının daha da incelebileceğini sanmıyordu, ama inceldi. Sinirlenmiş miydi?

"Görenler hakkında zaten epey bilgi sahibi gibisin." Ama küçümseyici bir cevap beklerken, o sadece "Görenlerin gözünü biliyor musun?" diye sordu.

Göz'ü biliyor musun?"

Mercia'da Nemus'u ziyaretini hatırlamaya çalıştı, ama Nemus sadece Göz'ün ona gösterdiği şeyleri kontrol edemediğini söylemişti. "Sana geleceği gösteren şey mi?"

Adam, onun bilgisine biraz hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı. "Göz'e ulaşmak için, tüm enerjinin aktığı yer olan Eter'e adım atmak gerekir. Eter hepimizi birbirine bağlar, ama kaosun hüküm sürdüğü bir yerdir. Göz'ü bulmak kolaydır, ama diğerlerine ulaşmak *için* yolumuzu bulmak ve bağlantı kurmak için kan büyüüne ihtiyacımız vardır. Kanımız bizi çağırır ve içeri alır." Durdu ve ona baktı. "Devam edebilir miyim?"

Norah yutkundu ve başını salladı.

Yine büyüünü üfledi. Sonra parmağını deldi, küçük bir damla kanı kadehe damlattı ve kadehi Norah'a uzattı.

Norah kupayı aldı ve içti, sonra gözlerini kapattı ve rahatlamaya çalıştı. Ne olacağını biliyor olmasına rağmen, Bhasim ona geldiğinde yine de irkildi. Bhasim, genç halini gösteren Nemus'un aksine, mevcut halini korudu.

Zihninde, aynı tapınakta duruyorlardı, ancak tapınak karanlıktı ve sonsuz gökyüzünden sarkan uzun kumaşlar, aralarında anı odaları yaratıyordu. Dönüp etrafına baktı ve neredeyse tüm bunlardan bunaldı. Nemus'la birlikteyken neredeyse hiçbir şey yoktu.

Yavaşça, sessizce, anıdan anıya yürüdüler: büyükannesini ilk kez görmesi, Alexander'ın ona kaleyi göstermesi, konseyiyle buluşması, Adrian'la konuşması.

Norah durakladı.

Kalbi bir acı ile sardı.

Önünde, Alexander'ın onu ormanda bulduğu an vardı. Onun kim olduğunu fark ettiğini izledi. Artık yüzündeki duyguyu anlıyordu: coşku, korku, onu tanımamasının verdiği acı. Şimdi ona dokunabilmeyi diledi, ama o sadece bir görüntüydü.

Başka bir anı, dikkatini Alexander'dan uzaklaştırdı.

Mikael.

Düğün günleri. Gözleri onun üzerindeydi. Her zaman, gözleri onun üzerindeydi. Hüzünle gülümsedi ve içinden gelen özlem duygusuna

derinlerde hissettiği özlemi fark etti. Aniden yalnız olmadığını hatırladı. "Özür dilerim," dedi ve kahine döndü.

Kahin ona merakla baktı ve anıları incelemeye devam ettiler.

Aniden, Bhasim durdu. "Demek, gezginleri bu şekilde tanıyorsun."

Nemus ile birlikte olduğu görüntüyü görmek için döndü.

Görüntüde uzun süre kalarak, onu dikkatle inceledi. "Başka birini hiç görmedim," dedi sessizce.

"Başka bir gezgin mi?"

Adam başını salladı. "Görme yeteneğine sahip olanlarımız bir kalkanımız var, bu kalkan bizi aynı yeteneğe sahip diğerlerinden koruyor. Bizi görüntülerden gizliyor. Ben başkalarını göremiyorum, onlar da beni göremiyor. Ama bir anıda görmek..." Adam gülümsedi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Çok yalnızlık çekiyor olmalısın," dedi kız yumuşak bir sesle. Adam şaşkınlıkla gözlerine baktı. "Öyle."

"Adı Nemus," dedi, bunun onun için önemini fark ederek. "Nemus," diye tekrarladı kendi kendine.

Tam o anda, Norah'ın gözü bir şeye takıldı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kapı... Kilitli olan ve Nemus'un açamadığı kapı.

Buraya bunun için gelmişti. İşte buydu. Nemus ona yardım edecek kadar güçlü değildi, ama Bhasim olabilirdi.

Norah, Bhasim'in yanından ayrılıp kapıya doğru yürüdü, kalbi hızla atıyordu. Elini uzattı, kapı kolunu tuttu ve çevirdi.

Kapı açıldı.

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, neredeyse zıplayacaktı.

Bu kadar mıydı? Bu kadar kolay mıydı? Hiç çaba sarf etmeden mi? Duyguları kabardıkça nefesi titredi. Anılarını geri kazanmak, her şeyi geri kazanmak... Hayal bile edemiyordu.

Kapıyı itti. Çok kolaydı. Ve içeri girdi.

Gördüğü ilk anı, zaten aşina olduğu bir anıydı: Alexander ile yaz güneşinde tepede sırt üstü yatarken. Planlarını yaptıkları yer. Hayaller kurdukları yer.

Ve sonra onu yıkmış olan anı - babası onu götürmeden önce ağaç altında otururken, Alexander'ın ona

veda ettiği an. Bu an hala kalbini parçalıyordu. Gözyaşları akmak üzereydi, ama onları geri tuttu. Bu anı için burada değildi. Diğerleri için buradaydı.

Ama başka anılar yoktu.

Norah öne doğru adım attı, ama önünde sadece karanlık vardı. "Neredeler?" diye fısıldadı. "Diğerleri nerede?"

"Başkaları yok," dedi Bhasim yanından.

Kafasını salladı. "Hayır," dedi, sesi titriyordu. "Burada olmalılar. Bu açılmayan kapı. Buradalar. Olmalılar."

"Burada başka bir şey yok," dedi adam.

Norah döndü ve taş sütunlu anı salonuna geri koştu. Belki de yanılmıştı. Belki de kilitli olan başka bir kapıydı. "Başka bir kapı olmalı." Salona koştu, aradı, dua etti, yalvardı. Başka bir kapı olmalıydı.

"Kuzey Kraliçesi," dedi Bhasim, "zihninde benim göremeyeceğim hiçbir yer yok. Burada geçmişinizle ilgili başka bir şey yok."

Bu olamazdı. Hiçbir şey olamazdı. *Hayır*. Umutsuzluğun ipliklerinin varlığına dokunduğunu hissetti — büyüdüğünü, yayıldığını, ele geçirdiğini. Ama durdu ve umutsuzluğu geri yuttu. Bu bir yenilgi değildi.

Bu son değildi. Olamazdı. O kadar güçlü değildi, diye kendini ikna etti.

Anılarını geri getirmenin bir yolunu bulacaktı, sadece burada değil. Zihnini sakinleştirmeye zorladı — başka bir yol bulacaktı. Bunu kendine tekrar tekrar söyledi.

Onu tam bir yenilginin eşiğinden alıkoyan tek şey buydu.

Sonra, bir görüntü gözüne çarptı ve o görüntüye doğru adım attı. O, bir bahçede bir bankta oturan kendisiydi. Orayı tanıımıyordu. Kharav ya da Mercia değildi ve bir anı da değildi, bundan emindi. "Bu ne?" diye sordu.

"Gelecekte bir zaman," dedi Bhasim. "Tüm görüntüler önemli değildir. Bazıları güzeldir. Sessizdir. Huzurludur. Bunlar benim en sevdiklerimdir."

Norah, bankta oturan kendini izledi. Görüntüsü elini uzattı ve bir kelebek avucuna kondu. Onu incelerken gülümsedi, sonra kelebeğin havada uçuşmasına izin verdi.

Bu onu sakın bir yere geri götürdü ve ona bunu gösterdiği için minnettardı, ama dikkatini tekrar şimdiki zamana, önemli olan görüntülere çevirdi. "Krala gösterdiğin şeyi bana da gösterir misin?"

Bhasim başını salladı ve bahçedeki görüntüsü kayboldu. Odalar karanlığa gömüldü. Bir süre sonra, bir odadan zayıf bir ışık geldi ve Norah ona yaklaştı. Uzakta bir şey hareket etti ve ona doğru gelmeye başladı. Norah ışığa karşı gözlerini kısarak baktı.

Bir at.

Atlar.

Ona doğru koşan atlar.

Norah, atlı askerlerin dalgası yanından geçip giderken geriye doğru sendeledi. Sayısı binlerceydi. Mavi... Aleon'un rengi. Askerler silahlarını saldırı pozisyonunda yüksekte tutuyorlardı. Norah, onların yeşil bir denize, Japheth'e çarpıştığını görmek için hızla döndü.

Sahne değişti. Aynı savaş mı? Farklı bir savaş mı? Beyaz maviye karıştı, Mercia Aleon'a katıldı. Sağında, Kharavian güçleri tanımadığı başka bir orduyla savaşıyordu.

Norah savaşın akıntısına karşı geri döndü ve kendini gördü. Yanında at süren Aleon kralı *Phillip*. Yan yana at sürüyorlardı, yan yana savaşıyorlardı.

Kalbi boğazında atarken geriye doğru sendeledi. Bu görüntüyü daha önce görmüştü. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Döndü, gözleri ölümcül çatışmayı taradı. Onu aradı. *Alexander'i*.

Ve onu buldu. *Hayır*. Norah ona doğru koştu.

O, elinde kılıcıyla siyah savaş atından indi. Ama onda farklı bir şey vardı, Mercia'da gördüğü tablodaki görüntünün ilk gördüğünde fark etmediği şeyler vardı. Saçları kısa kesilmişti, altın rengi bukleleri yok olmuştu. Derisinden kötülük damlıyordu. Siyah deri zırhı eski kan rengiyle süslenmişti ve omzunda, büyük Kuzey ayısının başı değil, bıçaklı omuzluklar vardı.

Bu doğru değildi. Bu Alexander olamazdı.

Gözleri, önünde bir okla yere düşmüş bir adamın figürüne kilitlenmişti - boynuzlu miğfer takmış, zırhlı iri bir adam. *Mikael*. Mikael geri çekilmeye ve uzaklaşmaya çalışırken, Alexander ona doğru ilerledi. Mikael kılıcını elinde tutuyordu, ama kaldırmadı. Savaşmaya bile çalışmadı - neden denemiyordu?

"Kalk!" diye bağırdı. Neden savaşmıyordu? "Mikael! Kalk!"

Alexander kılıcını başının üzerine kaldırdı.

"Alexander, hayır!" diye bağırdı, ama onu duyamadı. Kralın başını vücudundan ayıran kılıcı indirdiğinde, "Hayır!" diye tekrar bağırdı. Boğazından bir çığlık çıktı; sanki gerçekten olmuş gibi gerçek bir kayıp hissi.

Görüntü solup kayboldu ve Norah mermer zemine diz çökerek hıçkırarak ağlamaya başladı. Bu gelecek olamazdı. Evlendiklerinde değişmiş olmalıydı. Bu Mikael'in kaderi olamazdı.

Buna izin vermeyecekti.

"Nasıl değiştirebilirim? Lütfen," diye yalvardı, "nasıl değiştirebileceğimi söyle."

Kahin başını salladı. "Kaderini değiştiremezsin."

"Elbette değiştirebilirsin! Babam, Gölge Kral tarafından yakalandığımı gördü ve beni sakladı."

"Yine de yakalandın," dedi.

Bir ürperti onu sardı. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti? Babası, onu esir alan yaşlı Gölge Kral'ı görmemişti. Mikael'i görmüştü. Babası, yıllar sonra gerçekleşecek bir tehlikeden korktuğu için onu oradan uzaklaştırmıştı.

Hiçbir şeyi değiştirmede.

Ya o da hiçbir şeyi değiştiremezse?

Duyguları yine kabarmaya başladı. Bu kadar acımasız bir kaderi hak edecek ne yapmıştı? Tanrılar ondan nefret mi ediyordu? Onlar gerçekten var mıydı?

Tanrılar lanet olsun. Hammel lanet olsun. Onu lanetleyebilirlerdi. Ondan bir şeyler alabilirlerdi, ama onu kırabileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlardı. Savaşmayacağını sanıyorlarsa yanılıyorlardı.

Norah, ciğerlerinden umutsuzluk dolu havayı zorla çıkardı. Kendini toparlaması ve bundan sonra ne yapacağını düşünmesi gerekiyordu. Gücünü topladı ve ayağa kalktı.

"Beni gördüğün için teşekkürler, Bhasim," diye fısıldadı. Bhasim başını hafifçe eğdi.

Gitmek için döndü, sonra durakladı. "Komutana ne gösterdin?" Mikael, komutanın bunu ona bile söylemeyeceğini söylemişti.

Kahin tereddüt etti. "Bunu ona sormalısın."

Mikael'e gösterdiği şeyi paylaşması, ama komutana göstermemesi ne garipti. Ancak ona baskı yapacak gücü yoktu. Hava ağırlığı onu ezip geçecekmiş gibi hissederek tapınaktan ayrıldı.

Mikael'in kaderine dair görüntü zihnini yakıyordu. Onu rahat bırakmıyordu.

Calla dışarı çıktığında ona doğru koştu, Cohen de hemen arkasındaydı. Norah ikisinin de güvende olduğunu görünce rahatladı.

"Ne oldu?" diye sordu kız. "Seni reddetti mi?" Norah başını salladı.

"O zaman gördün mü? Vizyonları? Cevaplarını aldın mı?"

Norah yine başını salladı, umutsuzluk geri döndü. Aniden nefesi kesildi. Lord komutan, elinde baltayla tapınağın merdivenlerinin altında duruyordu.

Onu bekliyordu.

Altıncı Bölüm

Güneş ışığı gözlerini acıtıyordu. Norah, kahinin tapınağının merdivenlerinden yavaşça indi. Lord komutan aşağıda bekliyordu. Midesi bulandı. Onu nasıl bulmuştu? Arkasında Yüzbaşı Artem ve dört asker daha duruyordu: Artem'in adamlarından ikisi ve kendi Crest muhafızlarından Bhasian ve Javed. Caspian'ı görmeyi beklemiyordu, ama hoş bir sürprizdi.

Cohen, Norah ve Calla'nın önüne geçti ve kılıcını çekti.

"Bunu yapmak istemezsin, evlat," dedi komutan, yüzünü gizleyen örtünün altından. Uyarı olarak baltasını sıkıca kavradı.

Ama Cohen kıpırdamadı.

"Sadece bir kez kenara çekilmeni söyleyeceğim," diye uyardı komutan.

"Seni duyamaz," dedi Norah, Cohen'i sakinleştirmek için elini onun omzuna koyarak. "Ve onlar benim hizmetimde, beni güvende tutmak için."

Komutan burun kıvrıdı. "Güvenliğini kaptanının yerine çocukların ellerine mi emanet ediyorsun? Hem de seni görmeyecek bir kahin için." Çok kendini beğenmiş biriymiş. *Pislik.*

"Kaptan benim güvenliğimi hiç umursamıyor, bunu sen de biliyorsun," diye tersledi Norah. Komutan omzunun üzerinden Artem'e baktı. Aralarında tuhaf bir hava vardı, sanki komutan bir şey bekliyor gibiydi. Ama önemli değildi. "Beni geri götürmek için mi geldin, Lord Komutan?" Bariz olanı inkar etmenin anlamı yoktu.

"Çok zekisiniz," dedi komutan, sesinde buz gibi bir tonla.

Tiksinti dolu acı boğazına kadar yükseldi. Bu adamdan ne kadar nefret ettiğini neredeyse unutmuştu. Ama gözleri Caspian'ı gördüğünde, hafifçe başını salladı. En azından burada güvenebileceği bir adam vardı. "Caspian," diye selamladı onu.

O yaklaşırken, yumruğunu göğsüne koyarak selam verdi. "Kraliçe Norah, sizi güvende gördüğüme sevindim." Yaklaşarak

sadece onun duyabileceği kadar sesini alçaltarak, "Sizi bulmak için bu göreve geldim, ama eğer istemiyorsanız sizi geri götürmek niyetinde değilim," dedi.

Geri götürülmek istemiyordu, ama artık bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Sevdiği insanları tehlikeye atmaktan başka bir şey yapamazdı. "Teşekkür ederim, Caspian. Ama geri dönmeliyim. Kral ile aramızı düzeltmem gerekiyor." Ve o görüntüyü değiştirmek için bir yol bulması gerekiyordu.

Aklı Mikael'e döndü ve içinde yine suçluluk duygusu kabardı. Onu gördüğünde ne söyleyeceğinden emin değildi.

Calla'ya döndü. "Sanırım burada ayrılacağız. Sana, Cohen'e ve büyükbabanıza çok minnettarım. Siz olmasaydınız buraya gelemezdim, size borçluyum."

Calla gülümsedi. "Sana hizmet etmek bizim için büyük bir onurdu, Salara. Umarım seni tekrar görme şansımız olur."

Norah uzanıp ona sıkıca sarıldı. "Göreceksin. Sana söz veriyorum."

Cohen'e döndü ve Cohen ona garip bir şekilde selam verdi. Hamed'in kılıcını ona uzattı ve onu da kucakladı. Sonra geri çekildi, böylece Cohen dudaklarını okuyabilsin. "Teşekkür ederim, usta kılıç ustası. Kendini ve aileni onurlandırıyorsun. Baban seninle gurur duyardı."

Cohen duygusal bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Onları evlerine götürün," dedi Soren askerlere. Javed öne çıktı.

"Caspian," diye seslendi Norah ve o başını salladı. "Javed'le birlikte gitmeni ve Calla ile Cohen'in eve sağ salim dönmelerini sağlamanı istiyorum." Başka kimseye güvenmiyordu. Bremhad'a, bahçıvana ve Kiran'ın babasına olanlardan sonra.

O itiraz etmeye başladı. "Kraliçe Norah..."

"Lütfen," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar benim için çok önemli. Benim kaleye sorunsuz döneceğimi biliyorsun."

Caspian içini çekerek isteksizce başını salladı. "Onları güvenli bir şekilde eve götüreceğim."

"Sonra şatoda görüşürüz." Calla ve Cohen'e son bir kez bakarak Norah kısırağına bindi ve Ashan'a doğru yola çıktı.

Komutan önden gitti, Artem iki askeri ve Bhastian ile onu takip etti. Norah onların arasında at sürdü. Midesinde endişeli bir ağrı hissetti. Artem, ondan kaçtığı için onu cezalandırmanın bir yolunu bulacaktı. Komutan da öyle. Buna değer miydi? Başladığında olduğu gibi, hala bir cevabı yoktu.

Komutan, geri dönmek için sabırsızlanarak hızlı bir tempo belirledi. Rüzgara karşı ilerliyorlardı ve Norah, başlığının önünü tutmak zorunda kaldı, yoksa rüzgârla geriye doğru uçacaktı. Kolu yoruldu ve bıraktı. Artık kendini saklamaya çalışmıyordu. Yakalanmıştı.

Saatler geçti ve karnında derin bir ağrı başladı. Krampı hafifletmek için elini yara izine bastırdı. Sonunda, daha fazla devam edemedi. Küçük bir dereye vardılar ve Norah kısrağını yavaşlatarak durdurdu. Yere kaydı. Tekrar ayakta durmak iyi geliyordu.

"Burada biraz mola vereceğiz," diye komutan adamlarına seslendi ve atını ona yaklaştıırıp attan indi, muhtemelen başka bir kaçma girişiminden çekindiği için. Eyer çantasından bir su tulumu çıkardı ve ona uzattı.

Norah su tulumuna baktı. Çamurlu olsa bile dereden içmeyi tercih ederdi, ama su tulumunu aldı. Susamıştı ve itiraf etmekten nefret etse de, su tulumu iyi geldi. Suyu içip komutana geri verdi, komutan da şalını indirip su içti.

"Yanıldın, biliyor musun?" dedi ona. "O beni gördü. Kahin."

Komutan hareketsiz kaldı. Su tulumunun kapağını kapatırken yüzü karardı. "Sana ne gösterdi?"

"Her şeyi."

Aralarında bir sessizlik oldu ve Norah, onun sakinliğinin altında yükselen, korkutucu bir öfke hissedebiliyordu. Kahin ona ne göstermiş olursa olsun, ne saklıyorsa, ondan korkuyordu.

Omzunun üzerinden adamlara baktı, sonra tekrar ona döndü. "Sana ne gösterdi?" diye tekrar sordu. Sesinde bir tehdit vardı.

Norah onu geçmek için adım attı, ama adam kolunu yakaladı ve acı verecek kadar sıkı bir şekilde onu kendine çekti.

"Bırak beni!"

"Sana ne gösterdi?" diye tısladı.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye karşılık verdi kadın.

Adamın omuzları gevşedi ve kadının kolunu bıraktı. Gözlerinde rahatlamasını görebiliyordu. Kadının bilmediğini anlamıştı ve kadın çok çabuk konuştuğu için kendine kızdı.

Norah, aniden üzerine çöken hayal kırıklığı ve umutsuzluktan kendini alamadı. Oturmak için büyük bir kaya buldu ve düz olmayan araziye boş boş baktı. Bütün bu yolu ne için gelmişti? Gölge Kral ile evlenmişti, peki ne için? Görüler hala devam ediyordu. Barış varken, her an bozulabilirdi. Salara unvanına sahipti, ama hiçbir şey yapamıyordu.

Komutan gökyüzüne baktı. "Kış geri dönüyor ve fırtına geliyor. Gitmeliyiz."

Gelsin bakalım. Artık umursamıyordu. Umutsuzluk onu boğuyordu.

"Kuzey Kraliçesi," diye tekrar seslendi.

O oturarak, komutanın onu gitmeye zorlamasına izin vermedi. "Neden hala bana öyle sesleniyorsun?"

"Sen Kuzey Kraliçesi değil misin?"

Umutsuzluk yerini öfkeye bıraktı ve içinde bir şey kırıldı. "Senin salaran değil miyim?" diye karşılık verdi.

Göğsünden bir gürültü geldi. "Elbette, *Salara*," diye kendini düzeltti, sesi heyecandan kalınlaşmıştı.

Ayağa kalktı ve ona döndü, tüm özeni, tüm ihtiyatı kaybolmuştu.

"Bundan sonra bana böyle sesleneceksin."

Adam burnunu çektirdi. "Şimdi kavga etmek istemiyorsundur herhalde."

"Komutanımla ne kavga edeceğim?" diye tersledi. "*Sen benimsin!*" Norah öne çıktı, ona dokunacak kadar yaklaştı. Titreyen bir öfke içini kapladı. "Ben salara'yım! Ve Salar, Kharav'ın her şeyini bana emanet etti. Her şeyi ve *herkesi*. Senin sadık bir adam olduğunu söyledi. Yalan mı söyledi? Çünkü ben sadece her fırsatta onun sözüne karşı çıktığını gördüm. Sen ve adamların." Artem'e bıçak gibi bir bakış attı.

Gözlerinde kara bir girdap belirdi, ama Norah onun gözlerine boğulmayı reddetti. Kendi karanlık yoğunluğuyla onun bakışlarına karşılık verdi. Kaybedecek başka bir şeyi yoktu.

"Ben salara'ma sadığım," dedi yavaşça, "adamlarım da öyle."

Norah ona inanmadı. Elini uzatıp kemerinden hançeri kaptı ve soğuk çeliği onun boynuna dayadı.

Artem kıpırdamadı.

Artem ve arkasındaki iki asker kılıçlarını çekti. "Onu bırak," diye emretti Artem.

Norah'ın Crest muhafızı Bhastian hareketsiz durdu, gözleri komutanda. Artem'e baktı ve sonra kılıcını yavaşça çekti. Bu Norah'ı incitti. Bhastian'ın güvenebileceği birkaç kişiden biri olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Norah başını eğdi ve gözlerini komutana çevirdi. "Ah, evet. Bana çok sadık olduklarını görüyorum."

Yüzü öfkeden titredi. Yavaşça elini uzattı ve Norah'ın elindeki hançeri kavradı. Norah onu öldürmeyecekti ve Artem bunu biliyordu. Yenilgi, Norah'ın ruhunu esir almıştı. Artem hançeri parmaklarından çekip aldı ve adamlarına doğru geri adım attı.

Gücü onu terk etti. O

salara değildi.

O kraliçe değildi. O bir

tutsaktı.

Ama sonra komutan döndü, bir homurtu çıkardı ve hançeri solundaki askere sapladı. Bhastian kılıcını salladı ve Artem'in diğer adamının boğazını kesti. Komutan geri çekildi, sonra Artem'i göğüs zırhından yakaladı ve onu dizlerinin üzerine, yere itti. "Salar'ı hayal kırıklığına uğrattın," diye öfkeyle bağırdı.

"Efendim!" diye bağırdı Artem, ama komutan hançerin ucunu boynunun önünden arkasına doğru saplamadan önce yalvarışını bitiremedi.

Norah şoktan geriye doğru sendeledi ve şaşkınlıkla nefesini yuttu.

Komutan bıçağı yavaşça çıkardı ve Artem'i saçından tutup, ölen kaptanın kendi kanında boğulmasını izledi. Artem, hayatı onu terk ederken, yaşamak için çırpınarak kollarını salladı. Mücadele eden hırıltıları durduğunda, komutan cesedini yere bıraktı.

Norah, gözleri fal taşı gibi açılmış, konuşmadan ona bakakaldı.

Komutan ona döndü, öne adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kanlı bıçağı tutarak ona uzattı. "Benden şüphe duyuyorsan." Ama sesi hala nefretini ele veriyordu.

Elbette ona şüphe duyuyordu. Bunun onu aklayacağını mı sanıyordu? Nefesi titriyordu, ama onu sakinleştirmeye çalıştı. Artık ona karşı çıkmadan duramazdı. "Adamlarını öldürmek şüphemi ortadan kaldırmaz."

"Burada sadece bir adam benim adamım ve o hala ayakta."

Bhastian.

"Diğerleri değildi," diye ekledi. "Sana karşı silahlandılar ve krallığa ihanet ettiler. Beni de aynı şekilde yargılıyorsan, onların kaderini paylaşmama izin ver."

Hançeri yavaşça aldı. Komutan şalını daha da aşağı çekti ve başını hafifçe geriye yaslayarak boynunu ortaya çıkardı. Hançerin sapını sıkıca kavradı. Adamın elinden ısınmıştı ve onu adamın boğazının dibindeki derisine bastırdı. Adam göğsünün inip kalkması dışında hareketsizce oturuyordu.

Onu öldürmek istiyordu, daha doğrusu, onu öldürmek istemek istiyordu. Ondan kurtulmak istiyordu. Ama yapamadı. Onun için güç bu değildi. İçini çekerek bıçağı indirdi. "Seni öldürmeyeceğimi zaten biliyorsun. Ama öldürmeyeceğim diye zayıf olduğum anlamına gelmez."

Sesi alçaldı. "Seni hiç zayıf bulmadım." "Neden benden nefret ediyorsun?"

Sinirlenerek çenesini sıktı. "Çünkü sen Salar'ın sonu olacaksın. Hepimizin sonu olacaksın."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Neye inandığının önemi yok," diye öfkeyle söyledi. "Sana sadık olduğumu söyledim ve öyleyim."

"Senden nefret fışkırıyor. Bu gerçekten sadakat mı?"

"Yine de öyleyim. Salar seni salara'sı olarak istediğinden beri öyleyim. Aviron'da, öldükten sonra bile sana sadakat yemini ettirdi."

Norah durdu ve yutkundu. *Ölümünden sonra bile* mi? Mikael bunu neden yapsın ki? Ona ihtiyatla baktı. Sadık olduğunu söylemişti. Kendisinden nefret ettiğini bildiği bir adama nasıl inanabilirdi? Yine de, nedense, inandı. "Kalk."

Ayağa kalktı.

"Eğer o ölürse, bu senin için ne önemi var ki?"

Gözleri ona dik dik baktı. "Çünkü ona bir söz verdim."

Ve kralı seviyordu. Norah derin bir nefes aldı. Gözlerini Artem'in cesedine çevirdi.

"Bhastian bana olanları, yaptığı her şeyi anlattı," dedi Soren.

Norah şaşkınlıkla Bhastian'a baktı. Muhafız ona hafifçe başını salladı. Ona sarılmak istedi.

"Bunların benim emrimle yapılmadığını bilmen önemli," diye ekledi komutan, "benim bilgim dışında da yapılmadılar."

Gözleri kısıldı. "Eğer bilseydin, gerçekten bir şey yapar mıydın?"

"Yapardım," dedi öfkeyle, sanki kırılmış gibi.

Donmuş yağmur damlaları yanağına çarptı ve o gökyüzüne baktı. "Fırtına," dedi.

"Tepede bir ev var," dedi komutan. "Orada sığınacağız ve sabah Ashan'a devam edeceğiz."

Komutanla daha fazla kalma düşüncesi midesini bulandırdı, ama başka seçeneği olmadığını düşündü. Ölen adamların cesetlerine baktı.

"Onları bırak," diye komutan Bhastian'a seslendi. "Sadece atları getir."

Norah tekrar ata bindi ve komutanın ardından Bhastian da onu takip etti. Soğuk yağmur giysilerini ıslatırken titredi. Atlarını hızlandırdılar, ama keskin rüzgâr Norah'ın yavaşlamak istemesine neden oldu.

Komutanı takip ederek bir patikadan ve dağ kayalıklarından geçti. Yağmur daha da şiddetlendi ve patika kayganlaştı.

"Dikkatli ol," diye seslendi komutan.

Bir virajın ardından, kayalık daraldı ve atlarının geçmesi için zar zor yer kaldı. Burası sığınacak bir yol gibi görünmüyordu. Kayalık genişleyene kadar yukarı doğru ilerlediler ve dağlara bakan bir yamaç ortaya çıktı. Norah şaşkınlıkla doğruldu. Kaya tarafına oyulmuş eski bir ev vardı.

Soren attan indi ve atını kayanın girintisine götürdü, Norah da kısrağından indi. Kapiya vardıklarında sıırıslam olmuşlardı.

kapıya vardıklarında sırlıslık olmuştular.

"Burada kimse yaşıyor mu?" diye sordu Norah, dişleri takırdarak.

"Hayır. Neredeyse kimse bu evin varlığından haberdar değil. Burası kraliyetin güvenli evi ve

içinde erzak var." Onları içeriye götürdü ve küçük bir koridoru işaret etti.

"Arka odada bir dolap var. Orada giysiler bulacaksınız."

Arka odaya doğru döndü ama durakladı. "Artem için üzgünüm."

"O merhameti hak etmiyordu," dedi öfkeyle. "Ya da senin sempati." Şömineye döndü. "Onu uzun zamandır öldürmek istiyordum."

Norah da uzun zamandır onun ölmesini istiyordu. Aslında birkaç gündür. Ama çok uzun bir süre gibi gelmişti. Şimdi öldüğüne, içini bir pişmanlık sardı. Artem'e sempati duyduğu için değil, ama herhangi bir insanın hayatının sonu büyük bir üzüntüydü.

Arka odaya gidip hangi kıyafetlerin olduğunu görmek için dolaba baktı ve dolabın çeşitli seçeneklerle dolu olduğunu görünce şaşırdı: binici elbiseleri, pijamalar, iç çamaşırları. Ve onun kıyafetlerinin yanında Mikael'in kıyafetleri asılıydı. Elini uzattı ve parmaklarını kıyafetlerin üzerinde gezdirdi. Bir bakıma, Ashan'a geri döneceği için mutluydu. Onu özlemişti, ama onunla tekrar yüzleşeceği düşüncesi midesini bulandırıyordu. Ona yüzüne karşı onu ihanet etmeyeceğini söylemişti, ama yine de gitmişti. Anlayacak mıydı?

Kendisi giyebileceği tek şey olan, önü düğmeli lacivert bir binici elbisesi seçti. Vücudu hala soğuktan titriyor olsa da, kuru giysiler giymenin iyi geldiği inkar edilemezdi.

Ön salona döndüğünde, komutanın ateşi beslediğini gördü. Pelerini kurutmak için yakına asılmıştı, ama hala ıslak pantolonunu giyiyordu. Her zamanki gibi gömleksizdi, sadece silah kayışlarını takmıştı ve kız, büyüyen alevleri beslerken kolundaki dövmeli derinin hareketlerini izledi. Kışın geri dönüşü göz önüne alındığında, ağır tunik giymemesi aptalcaydı. Kız, onun üşüdüğünü umdu. Çok üşüdüğünü.

"Bhastian nerede?" diye sordu.

"Dışarıda. İçeri girmesi yasak. Kimsenin girmesi yasak." Dudaklarını büzdü. "Sen hariç."

"Ben her yere girebilirim."

"Her yerde *istenmiyorsun*," diye karşılık verdi, istemeden daha keskin bir şekilde.

Adam durakladı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Dişlerini sıktı. Gitmesini istiyordu, ama aynı zamanda ateşe bakmasını da istiyordu. Norah küçük bir sehpa da bir şarap şişesi gördü, yanına gidip kendine bir kadeh doldurdu.

"Benden nefret ettiğini biliyorum," dedi adam.

Bir yudum aldı ve gözlerini kapattı, ateşin yanındaki koltuğa gömülürken dilinde meyvelerin tatlı tadını tadını çıkardı. Yorgundu, sürekli kavgadan bıkmıştı. Titremesi durdu, ama bunun ateşin alevlerinden mi yoksa alkolün sıcaklığından mı kaynaklandığından emin değildi.

"Senin istediğin bu, değil mi?" diye sordu. "Beni korkutmaya çalışıyorsun. Her konuda bana karşı çıkıyorsun."

"Söylenmesi gerekeni söylüyorum."

Norah iç geçirdi. Onunla bu tartışmayı kazanamazdı, onun nefretinin bu kadar derin olduğu bir durumda. Kadehindeki şarabı çevirdi. "Mikael neden sana bana bağlılık yemini ettirdi?"

Kılıcıyla ateşteki odunları karıştırdı. "Barışı korumak için. İstedığın bu. Ve istediğin her şeyde olduğu gibi, o da sana bunu veriyor." Sesinde bir parça acı vardı.

"Ama sen barış istemiyorsun," dedi. Bu bir soru değildi.

"Benim ne istediğim önemli değil."

Norah hafif bir hüzün hissetti, onun savaşı arzuladığı için değil, tüm arzularını bir kenara attığı, beklentisizce verdiği için. O kralı gerçekten seviyordu. Düşünerek iç geçirdi. "Kral düşerse, ordu seni takip edip Mercia ile ittifakını sürdürmez herhalde."

Kaşları çöktü. "Takip ederlerdi," dedi, alınmış bir şekilde. "Beni her yere takip ederlerdi." Kılıcını şöminenin taşına dayadı. "Takip etmeyenler soylular olurdu. Bu yüzden bir varise ihtiyacın var."

Bir varis... Bu, onun korktuğu bir konuydu. Mikael, düğün gecelerinden beri bu konuyu tekrar gündeme getirmemişti, ama Norah, eninde sonunda bu konunun açılacağını tahmin ediyordu. Sadece komutandan bunu beklemiyordu.

Norah şarabından bir yudum daha aldı. "Varisim olmasa soylular ne yapardı?"

"Tacı ele geçirmeye çalışırlardı."

"O zaman sen ne yapardın?"

Soren ayağa kalktı ve büyüyen ateşten uzaklaştı, bir kadeh alıp kendine şarap doldurdu. "Onları öldürürdüm," dedi boş boş. Sonra kadehi dudaklarına götürdü.

Norah kaşlarını çattı. Çok fazla ölüm. "Mikael evliliklerini affettiğinde endişelendiğin şey bu muydu? Soylular mı? Bir şey yapacaklarını mı düşündün?"

"Yaptılar. Ve hala yapabilirler."

Hayatına kast edilen suikastı unutmamıştı. Midesi düğümlenmişti; bu mesele henüz çözülmemiş olabilirdi.

"Salar, tacını korumak için soyluları memnun etmek zorunda," dedi. "Sen ona yardım etmek için *hiçbir* şey yapmıyorsun."

O yardım etmek istiyordu. Henüz çocuk sahibi olmaya hazır olduğundan emin değildi, ama Mikael'e yardım etmek istiyordu. Kadehini iki eliyle kavradı ve kenarını dudaklarına değdirdi. Alkol yanaklarını ısıttı. "Çocuğun var mı?"

Adam burnunu çekti. "Hayır."

"Daha önce bir kadınla birlikte oldun mu?" diye sordu, kendini bile şaşırtarak. Yanakları kızardı. Neden bunu sormuştu ki?

"Tabii ki oldum." Adam onun sorusuna itiraz etti, sesinde ağır bir hakaret vardı.

"Oh," dedi kadın utanarak. Adamın tercihini düşünmüştü... Adamın tercihi neydi? Bu onu ilgilendirmezdi, hepsi bu. Dudaklarını büzdü ve mırıldandı, "Kaba davrandım. Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi adam sinirli bir şekilde. "Sen salara'sın, özür dilemezsin."

Bu, özür dilenip dilenmeyeceğine dair bir kriter gibi görünmüyordu. Norah şarabından bir yudum daha aldı. "Birinin var mı? Sevgilin?" diye sordu. Yine onu şaşırtan bir soru. Neyi vardı onun?

"Bunu bir daha konuşmayacağını söylemiştin."

Anlaşmaları... "Bu farklı." *Bir nevi.* Ve yine, onu ilgilendirmeyen bir konuya dalmıştı.

Gözleri onu yakıyordu. Dilinin ucuna gelen bir özrü daha zorla geri çekti. Bir başka müdahaleci soru. Şarap içmeyi bırakmalıydı.

Adam cevap verince onu şaşırttı. "Başka birini önemsememe izin verirsem, düşmanlarım bana zarar vermek için ona zarar verecek. Beni Salar'dan uzaklaştırmak için."

"Yani *sen* öyle yapardın demek istiyorsun."

"Her kurnaz düşman bunu yapar," dedi keskin bir sesle. Havada bir gerginlik vardı ve o nefesini verdi. "Kimse beni Salar'dan alamaz. Kimse, sen hariç, çünkü bana söz verdirdi."

"Ben de bunun beni sevmeye başladığın için olduğunu umuyordum," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

"Senden hoşlanmıyorum."

Kız dudaklarını büzdü. *Evet. Kesinlikle.* Adam Bhastian'la birlikte gece nöbeti tutmak için dışarı çıkarken, kız bir yudum daha şarap içti.

Yedinci Bölüm

Fırtına uzun sürdü ve komutan sonunda Norah'ın, Bhastian'la birlikte evin içine sığınmaları yönündeki talebine boyun eğdi. Onlar kapının hemen içinde nöbet tutarken, Norah arka odada uyumaya gitti.

Gece boyunca, odasındaki şöminenin sesiyle ara sıra uyandı. Komutanın yaptığını biliyordu. Bir kısmı, komutanın odasına bu kadar rahat girmesinden rahatsızlık duyarak yorganın altında gerildi. Kapalı kapılar onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Diğer kısmı ise, ateşi kendisi yakmak zorunda kalmadığı için gizlice memnun oldu.

Sabah olunca yoluna devam ettiler. Komutan, biraz merhamet göstermiş gibi daha yavaş bir tempo belirledi, ancak Bhastian'ı krala geldiklerini haber vermek için önden gönderdi. Artık aralarındaki hava daha rahattı, sessizlik o kadar da korkutucu değildi.

"Ona ne isim verdin?" diye sordu komutan, sessizliği bozarak.

Norah kaşlarını çatı. "Ne?"

Tekrarlamak zorunda kaldığı için gözleri sinirle seğirdi. "Kısarak. Ona ne isim verdin?"

Garip. "Oh, şey... Bir adı var. Savantahla."

Kaşlarının arasındaki deri kırıştı. "Savantahla onun adı değil. O, onun ne olduğu."

Norah bunu hiç böyle düşünmemişti. Başını eğdi ve parmaklarıyla kısrağın yelesini okşadı. "Tamam, ona... şey, Cloud... hayır... Spirit diyeceğim."

Komutan gözlerini devirdi. "Ne?"

Beğenmedin mi?"

"Korkunç bir isim."

Ciddi miydi? "O zaman ona ne isim verirdin?" Onun ne düşündüğünü umursamıyordu.

Komutan, sürerken dümdüz önüne bakıyordu, hiç yardımcı olmuyordu. Bilmeliydi. Onun daha az berbat bir ismi yoktu. Berbat bir insan, sadece berbat isimler önerebilirdi.

"Sephir," dedi sonunda.

Kadın zihnindeki mırıldanmaları durdurdu. Adı sessizce dilinin üzerinde yuvarladı. *Se-FEER*. "Anlamı ne?"

"Sadece bir isim," diye cevapladı adam, sinirlenmiş bir şekilde.

Korkunç bir isim olmamasına sinirlendi. Norah sinirinden yanağının içini ısırıldı. Aslında güzel bir isimdi. Kısağa Sephir adını verebilirdi.

Kısa süre sonra Ashan uzaktan görünmeye başladı. Norah, başkente yaklaştıkça daha da endişeleniyordu. Mikael onun dönüşüne nasıl tepki verecekti? Onun gitmek istediğini düşündüğünde çok üzülmüştü ve gerçekten gittiğinde de kesinlikle üzülmüştü. Kızacak mıydı? Artık ona güvenmeyecek miydi?

"Kılık değiştirmen," diye seslendi Soren yaklaşırken. "Giydir. Saçını sakla."

Onun ortadan kayboluşunu gizlemişlerdi, fark etti. Tüm krallığın onu arayacağını düşünmüştü, ama elbette kral komutanına güvenmişti. Sinirini bastırdı. Kral ona güvenmişti ve o da yine görevini yerine getirmişti. O, Vahşi'nin atına binmiş olmasına rağmen onu bir av köpeği gibi takip etmişti.

Muhafızlar komutana tek kelime etmeden geçmesine izin verdi ve ahırlara doğru sürdüler. Atlarını bıraktıktan sonra, onu kalenin önünden geçmedi. Bunun yerine, onu küçük bir taş binaya götürdü. Onu takip ederek arkadan çıktı ve küçük bir yan sokağa girdi, sonra labirent gibi sokaklardan geçti. Başka bir küçük binaya girdiler ve içinde aşağıya inen bir merdiven buldular.

Komutan dar koridorlardan geçerek, tepesinde bir kapı bulunan küçük bir merdivenden yukarı çıktı. Kapı bir oturma odasına açılıyordu. Kız, mümkün olduğunca çok şey hatırlamaya çalışarak zihninde notlar aldı. Oturma odasının kapıları başka bir salona açılıyordu ve o zaman nerede olduğunu anladı. Mikael'in çalışma odasına gidiyorlardı.

Kalbi göğsünde hızla atıyordu. Bir kez daha yakalandığı hissinden kurtulamıyordu.

Odaya girdiler ve Mikael'i görünce nefesi düzensizleşti. Zırhı, sanki çalışma odasında kalıyormuş gibi bir sandalyenin üzerine yığılmıştı. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Onu görünce masadan yavaşça kalktı.

Komutan başını eğerek öne çıktı. "Bhastian sana ulaştı mı?" diye sordu.

"Evet." Mikael'in gözleri Norah'a kilitlenmişti. "Bizi yalnız bırak."

Komutan çalışma odasından çıkmadan önce ona bir kez daha baktı, sonra kapıyı kapattı.

Mikael'in gözleri Norah'inkini delip geçti ve Norah ne söyleyeceğini düşünürken bekledi. Ama ondan beklediği öfke gelmedi. Yüzündeki duyguyu anlayamayan Norah, onun yüzünü inceledi. Acı mı? Endişe mi?

"Kuzeye kaçmadın," dedi. Sesi yumuşaktı, neredeyse belirsizdi.

Zayıf bir şekilde başını salladı.

"Hayır." "Ya da Aleon'a."

"Aleon'a neden gideyim ki?"

"Neden Odepeth'e gitsin ki?"

Gerçekten mi? Onun Odepeth'e gitme nedeni ile aynı nedenden. "Çünkü cevaplar istiyordum."

"Cevapları buldun mu?"

İsteddiği kadarını bulamadı. "Babamın da benim gibi Vahşi'nin atına bindiğini keşfettim."

Mikael şaşkınlıkla geri çekildi. "Nasıl? Bu ne anlama geliyor?"

Keşke bilseydi. "Bilmiyorum."

"Bunu sana kahin mi söyledi?"

Norah başını salladı. "Hayır, yolumda tanıştığım başka biri." Kaşlarını çattı. "Kahin bana yardım edemedi."

"Sana seni görmeyeceğini söylemiştik."

Küçümseyici bir tavırla. "Ama beni gördü," diye karşılık verdi ve Mikael'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Görüntüleri gördüm. Bhasim bana her şeyi gösterdi."

"Bhasim mi?"

Gözlerini kısarak baktı. "Bu kahine gidiyorsun ve adını bile bilmiyor musun?"

Ona verecek bir cevabı yoktu.

Şimdi de kim küçümseyici davranıyordu, diye kendini azarladı. Yere baktı, derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Ona anılarımı açığa çıkarmasını rica ettim."

Adam hareketsiz kaldı, o kadar hareketsiz ki doğal görünmüyordu. Sanki nefes bile almıyormuş gibi. Kızın anılarını geri kazanmasından mı korkuyordu?

"Yapamadı," dedi.

Mikael'in omuzları gevşedi. Ama yüzünde... hayal kırıklığı vardı. Üzüntü. Ondan korktuğu halde, aradığını bulamadığı için onun adına üzülüyor muydu? Göğsü sıkıştı. En azından artık onun Mercia'ya kaçmadığını biliyordu

—onu terk etmediğini biliyordu.

"Ama bana vizyonları gösterdi," dedi ona. Ve şimdi onun için üzüntü duymak sırası ondaydı. "Onların... korkutucu olduğunu inkar etmeyeceğim. Senin neden korktuğunu anlıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de korkuyorum. Ama Mikael, bir terslik var. O Alexander değil." Başını salladı. "O adamın kim olduğunu bilmiyorum, ama o değil."

O konuşmadı, sadece yaklaştı.

Gözleri doldu ve kendine lanet etti. Neden bu kadar duygusal davranıyordu? Belki de yorgunluk, hayal kırıklığı, anılarını geri alamama korkusuydu. Belki de Mikael'in gördüğü görüntünün gerçek olacağı korkusuydu. Ama kalbinde bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Adam, gözleri onun gözleriyle buluşsun diye çenesini kaldırdı. "Kahinden sonra nereye gitmiş olurdun? Kuzeye mi?"

Nereye gideceğini bilmiyordu, ama kaçamayacağını biliyordu. Mercia'ya geri dönmek istiyordu, ama kaçarak dönerse savaş riski vardı. Bunu yapamazdı. Ve kendine karşı tamamen dürüst olursak, Mikael'den ayrılmak istemiyordu. Yavaşça başını salladı.

"Neden?"

"Senin komutana yemin ettirdiğin aynı sebepten." Barışı korumak için. Kaşları çatıldı. "Sana bunu o mu söyledi?"

Kız başını salladı. "Aviron'da beni salara yapmak istediğinde ona söz verdiğini söyledi."

Ağzının köşesi seğirdi. "Ne?" diye sordu.

"Aviron'dan çok önce seni salara olarak istiyordum." Kız kaşlarını çatdı.

Gömleğini açarak göğsündeki mürekkep mastera Salta Tau'nun taç işaretini gösterdi. "Savaş. Kılıç. Kan. Taç."

Salta Tau'ya gittiklerinde anlamamıştı, şimdi de anlamıyordu. Bu ne anlama geliyordu ki?

Elini uzattı ve kadının elini kavradı, kadının kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Bahoul'u bana kaybettirdiğin gündü. Komutanımı atından attığın, elimden mızrağımı kestiğin ve kendi hançerimle beni bıçakladığın gündü."

O gün o kadar çok şey olmuştu ki, zar zor hatırlayabiliyordu, ama dudaklarına gelen gülümsemeyi engelleyemedi. "Hatırladığımdan daha muhteşem geliyor."

Mikael onu daha da kendine çekti. "Sen muhteşemsin." Elini tutup göğsündeki izi üzerine bastırdı. Ona bu kadar yakın olmak...

Ve o zaman anladı ki, bu artık barıştan daha fazlasıydı. Halkından ya da Mercia'dan daha fazlasıydı. Onun içindi. O da bunu görmeliydi, ona karşı sahip olduğu gücü, bir müttefik olarak değil, bir kral olarak değil. Sadece kendisi olarak.

Sesi fısıltıya dönüştü. "Seni dinlemediğim için özür dilerim. Benimle konuşmaya çalıştığında seni dinlemediğim için özür dilerim. Bana ihtiyacın olduğunda yanında değildim."

Kız başını salladı. "Seni neyin zorladığını biliyorum. Ama seni asla ihanet etmeyeceğimi bilmen gerek, Mikael. Sözlerin sadece söz olduğunu biliyorum, ama ben..."

O, kadının çenesini kaldırıp dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattığında kadının sesi kesildi. Dilinin tadı arzu ve ateş gibiydi, ama yumuşaktı. En çok da pişmanlık tadı vardı. Güvenlik tadı. Söz tadı.

Geri çekildi ve ona baktı. "Sana ve sözlerine inanıyorum. O zaman gerçeği bulalım. Aleon'dan döndüğünde lord yargıcından başlayabilirsin."

Bu düşünce midesini düğümledi, ama başını salladı.

Öğleden sonra güneşi yüksekteydi ve Norah, Mikael'in çalışma odasından hızla sığınağına dönerken ellerini ovuşturdu. Endişe midesinde kıvrılıyor, bükülüyor ve kalınlaşıyor, kalbinin atması ve ciğerlerinin nefes alması için yer kaplıyordu. Alexander'ın Aleon ile olan işi herkes için tehlikeli olabilirdi.

Sığınağın kapısını iterek açtı ve hizmetçileri Serene ve Vitalia'yı görünce nefesini tuttu. Nefesini tutması, duygusal bir kahkahaya dönüştü ve koşarak ikisine de sarıldı. "Tanrılara şükür, güvendesiniz!" diye soluk soluğa konuştu. Onları saklanmaya göndermiş olsa da, Artem kurnazdı ve Norah hala onlar için endişeleniyordu.

"Ve sen!" diye haykırdı Serene. "Kraliçe Norah, çok endişelendik."

"Ben de ikiniz için endişelendim! Kiran'ın yanında olmanız gerekiyordu."

Burada ne yapıyorsunuz?"

"Bhastian geldi ve bu sabah döndüğünüzü söyledi," dedi Vitalia. "Bizi buraya o getirdi."

Serene başını salladı. "Sen gittiğinde Artem'in askerleri bizi arıyordu. Sonal, Kiran'a evini arayacaklarını söyledi ve bizi büyükannesinin yanına getirdi."

"Sonal mı?" Norah başını sallarken gözleri doldu. O, en sevmediği Crest muhafızlarından biriydi. Belki de onu çok sert yargılamıştı. Bu yerde iyi adamlar da vardı.

"Ve" Serene durakladı, "Bhastian bize Kaptan Artem'in öldüğünü söyledi. Ama tek söylediği şey ihanetti."

Norah, önce tereddüt ederek başını salladı. "Komutanı tehdit ettim ve Artem ile askerleri bana kılıçlarını çekti."

Serene nefesini tuttu. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım. Komutan ve Bhastian onları öldürdü."

Vitalia şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Onu ne kadar sevmesem de, önceliklerini doğru belirlemiş gibi görünüyor."

Norah iç geçirdi. "Belki." Anlaşılması zor bir adamdı. "Öncelikle, Kaptan Artem'den nasıl kaçabildin?"

Serene sordu.

Tereddüt etti. Aşırı dramatik kaçışını anlatmak istemiyordu. "Gözden kaybolmak için bir fırsat buldum ve o da Sephir'de beni takip edemedi."

"Sephir mi?" diye sordu Vitalia.

"Oh, kısırağa isim verdim. Görünüşe göre Savantahla onun gerçek adı değil."

"Ona Kharavianca bir isim mi verdin?" Vitalia Serene'e gülümsedi. "*Ruh* anlamına geliyor. Çok uygun."

Norah durakladı. Sephir *ruh* anlamına mı geliyordu? Ama komutan...

"Neredeydin?" Vitalia, ona zorlu adamı düşünmesi için fırsat vermeden sordu.

Norah derin bir nefes aldı. "Odepeth'e, kahine gittim. Bana vizyonlar gösterdi. Her açıdan Alexander Mikael'i öldürüyor gibi görünüyor, ama bu konuda bir terslik var."

"Neden olmasın?" diye sordu Mercian hizmetçisi. "Yıllardır Gölge Kral ile savaşıyor, onu öldürmeye çalışıyor. Mercia, Kharav'ın hala bir tehdit olduğunu düşünüyor. Ve, cesaretimi mazur görün" —Serene rahatsız bir şekilde kıpırdadı

— "Lord yargıç açıkça sana çok değer veriyor ve şu anki durumdan çok memnun değil."

Norah, hizmetçisinin sözlerine bir anlık öfke duydu, ama gerçeğe nasıl öfkelenebilirdi ki? Öfkesini bastırdı ve ikisine de hafifçe başını salladı. "Biliyorum." Serene haklıydı, ama vizyonların doğru olmadığını biliyordu.

"Bir yolunu bulursun," dedi Vitalia. "Gerçeği bulursun."

Gözleri onun üzerindeydi. Gecenin karanlığında bile, onların kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Alexander, her hareketini takip eden Gölge Adamların farkında olarak ahırlardan kaleye doğru büyük adımlarla yürüdü. Ve Yıkıcı da oradaydı — görünmezdi, ama Alexander onun orada olduğunu biliyordu. Gölge komutanı, onun Gölge Diyarları'na geri döndüğü anı kesinlikle biliyordu. Komutan onun nerede olduğunu biliyor muydu? Bu mümkündü. Göğsü sıkıştı. Alexander, Norah'ı bulup ona haberi kendisi vermesi gerekiyordu.

Dönüşünün haberi ona çabucak ulaşmış ve onu arıyor olacağını tahmin ediyordu. Onunla dışarıda, meraklı gözler ve kulaklar önünde buluşması iyi olmazdı. İçeriye girdi. Yalnız başına, biraz rahatladı.

Saat geç olmuştu ve kale sessizdi. Meşalelerle aydınlatılan salonlar gölgelere bürünmüştü. Uzun koridorda yürürken, köşeden bir ışık belirdi ve adımlarını yavaşlattı.

Norah, geceye, onu çevreleyen karanlığa, artık onu her zaman çevreleyen karanlığa karşı parlak bir alev gibi duruyordu.

Onu görünce, "Lord Justice," dedi. Sesinde bir ağırlık vardı. Bir tereddüt. Bir endişe.

O biliyordu.

Göğsü sıkıştı, kalbi baskı hissederek ona doğru ilerlemeye devam etti. "Norah."

Loş ışıklı salonda bile, Norah'ın mavi gözleri onu delip geçiyordu. "Neredeydin?" diye sordu yumuşak bir sesle, ama sesi yumuşak değildi.

Onun korkusunu duydu ve ona yaklaştı. "Bir görevdeydim. Konseyden."

"Ne tür bir görev?"

Ağzını açıp konuşmak istedi, ama durakladı. Bunu bir ihanet olarak görecekti. Barışı o kadar çok istiyordu ki, bu onu kör etmişti. Ama Alexander, bir şeyi istemenin onu gerçekleştiremeyeceğini herkesten daha iyi biliyordu.

Her şey parçalandığında, ki parçalanacaktı, kadının seçeneklere ihtiyacı olacaktı. "Seçenekler oluşturma görevi," dedi.

"Bu ne demek? Nerelerdeydin?" Kadının sesi, bunu söylememesi için yalvarıyordu.

Şüphelerinin yanlış olması için sessizce yalvarışını duyabiliyordu ve bu, kalbini parçalıyordu. Ama onu yıkan bu dünyadan çıkmak için bir yola ihtiyacı vardı. Bu onu yıkıyordu. Dahası, bu ittifak çöktüğünde, onu öldürecekti. Ve bu, Mercia'yı korumak, onu korumak, kurtarılması gerektiğini bilmesede onu kurtarmak, onun görevi değil miydi? "Aleon," dedi sonunda.

Kız titrek bir nefes verdi. "Aleon'a gideceğini neden bana söylemedin?"

"Durumu tam olarak anlamak istedim." Ve kendisi de kabullenmek istedi.

"Hayır," dedi keskin bir sesle. "Bana söylemedin çünkü gitmene izin vermeyeceğimi biliyordun." Kızgındı.

O da öyleydi. Norah'a hala niyetleri olan Aleon kralına gitmek zor bir yolculuktu. Onun yüzüne bakıp kızının evliliğini pazarlık etmek işkence gibiydi. "Evlilik teklifi hala geçerli."

Şok, dilinde belirgin bir tartışmayı durdurdu. "Ne?" diye fısıldadı.

İlk seferinde zar zor söyleyebilmişti, ikincisi daha da derinden kesmişti. "Phillip'in evlilik teklifi hala geçerli."

Norah kafasını salladı, kaşları karışıklıkla çatıldı. "Ben zaten evliyim. *Mikael ile*."

"Ne kadar süredir? Her şey çökmese bile, onun düşüşünü isteyen birçok kişi var."

Yine başını salladı. "Mercia onun yanında."

"Norah, konsey asla Gölge Kral'ı desteklemez." Bu kadar açık sözlü olmak istememişti, ama Norah'ın anlaması gerekiyordu.

"O *onların* kralı! Ben onunla evlendim!" "Sadece isim olarak!"

Durdu. Ama kalbini aniden sıkıştıran duruşu değildi. Ani sessizlik de değildi. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif olan, nefesini tutmasıydı.

Ama o fark etti.

Yakalandığında verdiği nefes kesilmesi...

"Hoş geldiniz, Lord Justice," Gölge Kral'ın sesi arkalarından geldi.

Alexander dönüp kralı ve Yıkıcı'nın gölgelerden çıktığını gördü. Ne kadarını duymuşlardı? Neredeyse umursamıyordu, zihni hâlâ Norah'ın tepkisindeydi.

"Aleon'dan ilginç haberler var," dedi kral sakın bir sesle. "Beni ortadan kaldırmak için bir öneri de var mı?"

Yok Edici, Alexander'a doğru ilerlerken devasa baltasını taş zemine sürtünce Norah ona yaklaşmak istedi, ama bu onun istediğinin tam tersiydi. Onu buradan, bu tehlikeli durumdan ve bu kraldan uzaklaştırması gerekiyordu.

buradan, bu tehlikeli durumdan ve bu kraldan uzaklaştırması gerekiyordu.

"Böyle bir konuşma olmadı," dedi Alexander sertçe. Aklında Norah'ın nefesini tutuşu canlandı ve cildinde bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"O zaman evlilik konuşması için biraz erken. Sence de öyle değil mi?" diye sordu kral.

Alexander aynı fikirde değildi, ama hiçbir şey söylemedi. Nabızı kulaklarında sağır edici bir şekilde atıyordu.

Kral kılıcını çekti ve Alexander elini kılıcının kabzasına koydu.

"Alexander," diye yalvardı Norah. Normal şartlarda, onu dinlerdi. onu dinlerdi.

Aklı karışmıştı — nefesinin kesilmesi... Kılıcını çekti.

Kafası Gölge Kral'a doğru sıçradı. "Mikael, bekle." Gerginliği yatıştırmaya çalışıyordu, ama yatışacak gibi değildi. Alexander'a umutsuzca baktı. "Odana git."

Bundan sonra odasına ihtiyacı olmayacaktı.

"Eğer seni iyi tanıımıyorsam," Gölge Kral ona doğru bir adım daha attı, "senin Aleon'lu bir adam olduğunu düşünürdüm."

Yaraya tuz basmak.

Nefesinin kesilmesi...

"Ben senin sonunu göreceğim," diye karşılık verdi Alexander.

Yok Edici bir kükreyle öfkeyle ileri atıldı ve baltasını öfkeyle savurdu.

"Hayır!" Norah, Alexander ona doğru hücum ederken haykırdı. Silahlarının çarpışması salonlarda yankılandı. Ayak sesleri duyuldu, askerler hızla yaklaşıyordu. Salona akın ettiler ve onları çevrelediler.

"Yapmayın!" Destroyer, Shadowmen savaşçılarına hırladı. Gece gibi karanlık gözleri Alexander'ı buldu. "O benim." Ve tekrar saldırdı.

Alexander da aynı beceriyle ona karşılık verdi.

"Mikael, durdur şunu!" diye bağırdı Norah, ama kral dinlemiyordu. Hiçbiri dinlemiyordu.

Alexander'ın öfkesi alevlendi. Yıkıcı'dan bir kez daha kurtuldu ve birbirlerinin etrafında dönerek, her ikisi de bir fırsat kolluyordu.

Aniden Norah aralarına atladı ve Alexander'ı yakaladı, ona bakmasını sağladı.

"Dur!" diye bağırdı. "Bunu durdur!"

Alexander şaşkınlıkla ona baktı ve komutan bu fırsatı değerlendirdi. Güçlü bir darbe indirdi, Norah'ı geçip Alexander'ın elinden kılıcı düşürdü.

Kral ona seslendi, ama Norah saldırıya çok karışmıştı. Destroyer, Alexander'ın nefesini kesen ve onu dizlerinin üzerine çöktüren bir tekme attı. Sonra ölümcül darbeyi vurmak için baltasını kaldırdı ve tüm ağırlığıyla indirdi.

"Hayır!" Norah çığlık attı ve kendini öne atarak Alexander'ı korumak için ona sarıldı.

Onu durdurmak için çok geçti.

Gölge Kral'ın kılıcı Yıkıcı'nın baltasıyla çarpıştığında salonda yüksek bir çınlama duyuldu ve komutan geriye sendeledi. Şaşkın bir şekilde dengesini yakaladı ve şok içinde kralına baktı.

Kral, gözleri Norah'ın üzerinde, geriye doğru sendeledi.

Norah, Alexander'a sarılarak gözyaşlarını akıttı. Alexander elini uzattı ve parmaklarını Norah'ın saçlarına geçirdi onu geri iterek kendisine bakmasını sağladı. Her şey sessizdi. "Neden böyle aptalca bir şey yaptın?" diye dişlerinin arasından seslendi, sesindeki öfkeyi gizleyemedi, az önce neredeyse gerçekleştirecek olan şeyin korkusunu, dehşetini saklayamadı. "Ne yapabileceğini biliyor musun?"

"Ölmene izin veremem," diye fısıldayarak başını salladı.

"Yapamam."

Başparmağıyla kızın yanağını okşadı, duyguları konuşamayacak kadar yoğundu. Ona bir şey olursa...

Norah başını kaldırıp kılıcını aşağıda tutan kralı gördü. Gözleri buluştu ve kral yüzünü buruşturdu.

Alexander anladı. Norah kendini, kalbini açığa vurmuştu.

"Dışarı," diye emretti Gölge Kral askerlere ve onlar geldikleri yoldan hızla dışarı çıktılar. Komutana baktı. "Sen de."

"Beni burada bırakmak istemezsin," diye tısladı Yıkıcı. "Git," dedi kral sertçe.

Komutanın gözleri acı bir öfkeyle kısıldı ve isteksizce baltasını çekip gölgelerin içinde kayboldu.

Kral, Alexander'ın çok iyi bildiği bir ifadeyle Norah'a baktı.

"Mikael," diye başladı Norah.

Ama kral başını salladı. Sonra dönüp komutanın peşinden gitti.

"Mikael!"

Norah komutanın peşinden gitti ve Alexander'ı yalnız bıraktı.

Vücudu titriyordu. Kendini kaybetmiş ve Norah'ı tehlikeye atmıştı.

Kontrolünü kaybetmişti. Ve zihni geriye dönüp...

Onun nefesinin kesilmesi.

Sekizinci Bölüm

Norah, seranın bankında oturmuş, elinde kalemi sıkıca tutmuş, boş parşömen sayfasına bakıyordu. Kelimeler gelmiyordu. Söylemek istediği çok şey vardı, ama bunu nasıl söyleyeceğini bulmakta zorlanıyordu. Denediği her cümle kulağa saçma geliyordu. Belki de söylemek istediği şey saçmaydı. Belki de bir şey söylemeye çalışmak saçmaydı.

"Seni burada bulacağımı düşünmemiştim." Mikael'in sesi onu irkitti.

Alexander'la olan olaydan beri iki gündür onu görmemişti. Nefesi boğazında düğümlendi ve hızla ayağa kalktı. Onu burada bulmak istememiş miydi? Artık onu serada istemiyor muydu? Burası onun için özel bir yerdi, sadece onun için özel olan insanlar için. Artık öyle kabul edildiğinden emin değildi.

Mikael kalemi ve parşömeni inceledi.

"Sadece bir mektup yazıyorum," dedi. *Ya da yazmaya çalışıyordum.* "Kime?"

Norah boş parşömene baktı. Sesinin çıkacağından emin değildi. "Sana," dedi sonunda. "Ben... kendimi mantıklı bir şekilde açıklamak istedim, ama" durakladı, "başlamakta zorlanıyorum."

"Neyi açıklamak istiyorsun?" diye sordu, garip bir şekilde sakın bir sesle.

Onun sakinliği onu korkuttu. Onu kaybetmiş miydi? Norah ağzını açtı, ama hala kelimeleri bulamıyordu. Göğsü sıkıştı, ciğerlerindeki havayı sıkıştırdı. "Çok şey" diyebilirdi sadece.

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Adam sadece bekledi, onu izledi. Bir şey söylemek zorundaydı. *Herhangi bir şey.* Ama hiçbir şey gelmedi.

Hiçbir şeyi yoktu.

Sadece hissettiklerini. Ona odaklandı. "Vahşı ormanda uyandığımda geleceğimi tahmin etmeye çalışsaydım," diye başladı, "kendim için bunu asla hayal edemezdim."

Bu, yetersiz bir ifade gibi geliyordu. *En çılgın rüyalarında bile*, demeliydi.

"Hayat bana çok rastgele gelmiş gibi," diye devam etti, "sanki tanrılar hiçbir şeyi umursamıyor, hiçbir şeyi planlamıyor gibi." Tanrılar bu yolu nasıl planlayabilirdi? Ona yol bile diyemezdi. "Tanrıların varlığından bile şüphe ediyordum."

Mikael sadece onu izledi.

Düzensiz bir nefes aldı. Artık gözyaşlarını tutamıyordu. "Ama artık şüphe yok. Bu yol rastgele değil, amaçlı. Tanrılar var ve bana kızgınlar, acımasızlar. Ve sana ne kadar değer veririm, bunu bana zarar vermek için o kadar çok kullanıyorlar." Onu en çok nasıl inciteceklerini biliyorlardı. *Lanet olsun onlara. Hepsi lanet olsun.*

Norah taş zemine baktı. Mikael ona doğru adım attı ve yüzünü kaldırıp ona bakmasını sağladı. Ama Norah onun gözlerini okuyamazdı. Yüzünü anlayamazdı.

"Ne kadar?" Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. Elleri, omuzlarının hemen altındaki kollarını kavradı. "Beni ne kadar önemsiyorsun? Kalbinde ben var mıyım?"

"Görmüyor musun?" Bunun yeterli olmadığını biliyordu. Neden bu sözleri söyleyemiyordu?

Ama o başını salladı. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "Ama başka biri daha olduğunu görüyorum. Ve o da sıradan biri değil."

Hiçbir mazereti yoktu. İnkâr edemezdi. Yalan söylemeyecekti.

Adam kadının yüzündeki saçlarını nazikçe kenara çekti. "Bana gerçeği söylemen önemli," dedi alçak sesle. Tereddüt etti, sözlerinden korkuyor gibiydi. "O benim krallığımda kalıyor. Onun yatağına girdin mi?"

"Ne?" Gerçekten öyle mi düşünüyordu?

"Lütfen," dedi, sesi daha da yumuşadı. "Son iki gündür, ben..." Başını salladı. "Aklım zayıf. Bunu senden duymam lazım."

Kız, kırılmak istedi, ama kıskançlığın çılgınlığının zihni ne kadar kolay zehirleyebileceğini biliyordu. Kafasını salladı ve onun gözlerine baktı

"Hayır. Onun yatağına girmedim."

Gözlerini kapattı, sakinleşmiş gibi görünüyordu, sonra tekrar açtı. "Ama onu seviyorsun." Bu bir soru değildi. "Bu yüzden onu bana vermedin."

Hiçbir şey söylemedi. İnkâr edemezdi. Artık Alexander'ı neden bu kadar şiddetle koruduğunu biliyordu. Ne yapacaktı?

Alexander hâlâ Kharav'daydı.

Ne yapacaktı?

Yüzünde artık hiçbir duygu yoktu, düşünceleri veya niyetleri hakkında hiçbir ipucu yoktu. Başını onun başının yanına eğdi ve nefesi kulağında dans etti. Alexander'ın kaderi onun dudaklarında yatıyordu ve o bundan korkuyordu, hatta korkmaktan da öteydi. Dehşet onu titretti. Artık onu yaşatmayacağı kesindi.

Ama onun yerine, "Kalbin sınırlı olmadığını söyle. Birine yer açmak için diğerini sevmekten vazgeçmek zorunda mısın?" diye fısıldadı.

Norah'ın kalbi hızla attı. Ona hiçbir şey yapmayacağını mı söylüyordu? Yanağından bir damla gözyaşı düştü. Yapabileceği tek şeyi fısıldadı. "Kalp sınırlı değildir."

Adam başını salladı, elinden parşömeni ve kalemi aldı ve yere attı. Sonra onu kendine çekti. "Başka bir şey açıklamana gerek yok," dedi yumuşak bir sesle.

Sabah güneşinin ışığında duruyorlardı. Her şey mükemmel olmalıydı, ama yine de aklında ağır bir yük gibi duran bir şey vardı. Ona sormak zorundaydı. "Bana evlenme teklif ettiğinde, bunun kaderini değiştireceğine gerçekten inanıyor muydun?"

"İnanmak istedim."

Geri çekildi ve ona baktı. "Ama inandın mı?" Kafasını salladı. "Hayır, gerçekten inanmadım."

Kalbi acıdı. "Ama yine de benimle evlendin. Neden?"

"Çünkü sana ihtiyacım vardı." Elini tekrar saçlarına geçirdi. "Hâlâ sana ihtiyacım var."

Onun sözleri onu en güzel şekilde etkiledi. Dudakları titredi. "Ben de sana ihtiyacım var."

"O zaman birbirimize ihtiyacımız var ve birbirimize sahip olacağız." Kız burnunu çekerek gülümsedi.

"Seni geri götüreyim mi?" diye sordu.

"Tabii ki," diye fısıldadı. "Çok isterim." O anda daha fazla istediği bir şey yoktu.

Kollarını onun kollarına doladı ve onu seradan alıp kaleye doğru götürdü. "Hâlâ sığınakta kalıyorsun," dedi kaleye girip yüksek kemerli salonlardan geçerken.

Yine *aynı* konuşma. "Rahat." "Ama salara'nın odalarına uygun değil."

"İhtiyacım olan her şey var." Onu villada kalması için zorlayacak mıydı? Orada kalamazdı. *Kalamazdı*. "Kutsal alanı seviyorum, gerçekten," diye onu ikna etmeye çalıştı. "Ve kuzeye bakıyor."

"Benim odam da öyle," dedi, durup ona döndü. Elini uzattı ve parmaklarıyla saçının bir tutamını okşadı. "Belki bundan sonra orada kalmak istersin?"

"Senin odanda mı?" diye şaşkınlıkla sordu. "Sen nerede kalacaksın?"

"Seninle."

Oh. "Anlıyorum," dedi, kendini aptal hissederek. Tabii ki onunla.

Koridora, sığınağına doğru baktı, sonra da kralın odasına giden koridora. Adam nazikçe elini çekerek sordu.

Onun istediğini ona vermeli miydi? Hayır, onun istediğini değil, kendi istediğini. Onunla kalmak, ona yakın olmak istiyordu. O, kendi kalbini çalan kocasıydı, bu durum kendisi için bile şaşırtıcıydı.

Norah parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi ve cevabını verdi. O gülümsedi ve onu koridora doğru götürdü. Yavaşça yürüdüler. Mikael'in odasına vardıklarında, Mikael kapıda durdu. "Eğer farklı olmasını istediğin bir şey varsa, söylemen yeter," dedi ona.

"Odanı gördüm, gayet iyi." "Sadece oda değil.

Her şey."

O da biliyordu.

Adam öne adım attı ve onu öptü, Norah da ona karşılık verdi.

Dudakları yumuşak ama sertti.

Talepkar.

Arkasından uzanıp odanın kapısını açtı, vücudunun çerçevesini kullanarak onu geriye doğru itti ve öpüşmelerini bozmadan içeri soktu, sonra kapıyı arkalarından kapattı. Onun açlığı... Onun içinde, gevşek bir tasma ile bağlı olduğunu hissedebiliyordu. Arzusunu gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi. Hiçbir çekingenlik, hiçbir maske yoktu. Ve o bunu sevdi.

Onun kokusu sarhoş ediciydi ve kız onu içine çekti. Onun her parçasını. Adam kızı geriye, yatağa doğru itti, gözlerinde avlanma arzusu ve niyeti belliydi. Kız onu durdurabilir, yavaşlatabilirdi, bunu biliyordu. Ama istemiyordu.

Onu, içindeki fırtınanın izin verdiği kadar nazikçe yatağa yatırdı, sonra geri çekildi. O, omuzlarının üzerinden uzanıp gömleğini başından çıkarırken onu izledi. Kasları, zorla kendini tutarken derisinin altında dalgalandı ve karnında bir sıcaklık hissetti. Onun arzusu, onun arzusunu körükledi. Botlarını çıkardı, kemerini çözdü, pantolonunu aşağı indirip çıkardı ve çıplak olarak onun önünde durdu.

Norah alt dudağını dişlerinin arasına çekti. Onun vücudunu seviyordu. Kendini her zaman biraz utangaç bir kadın olarak görmüştü, ama sadece onun görünüşü bile onun her santimini istemesine neden oluyordu. Ve ona sahip olacaktı. Elbisesinin altından ayağını çıkardı ve ona uzattı. Adam uzandı ve bir ayakkabısını, sonra diğerini çıkardı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve ona sırtını dönerek arkasını döndü. Adam ona yaklaşırken omurgasından bir titreme geçti. Adam, Norah'ın omuzlarından ceketini çıkarıp bir kenara attı, sonra dikkatini elbisesinin fermuarlarına verdi, çok sayıda fermuar vardı. Arkayı ayırdı ve altındaki korsenin bağcıklarını çözdü. Sonra Norah ona dönerek yüzünü ona çevirdi.

Onu yatağına davet etme düşüncesi, *her zaman* güveninin ötesindeydi. Belki de geleneklerin utangaçlığıydı, ya da zihninin derinliklerinde bu adamı sevmeyeceğini, bu adamı istememesi gerektiğini söyleyen yaygın ses. Ama onu istiyordu. Onu sığınağına davet ettiğini sık sık düşündüğünü söylemişti. O da öyle düşünüyordu. Ama sadece zihninin en karanlık köşelerinde onun dokunuşunu ve vücudunu düşünmeye izin veriyordu. Ama bu gece, kendini sadece düşüncelerle sınırlamayacaktı.

Mikael yavaşça elbisesini omuzlarından aşağı doğru çekti. İkisi de bir an nefeslerini tutarak durdular. Sonra kumaşı daha da aşağı, kalçalarına doğru itti, iç çamaşırlarını da beraberinde sürükleyerek, o elbiseyi bacaklarından aşağı doğru çekip çıkardığında, o yana doğru sallandı. Cildi karıncalandı, ama soğuktan değil.

Mikael onu yatağa itti, üzerine çöktü ve onu tekrar öpmeye başladı. Kollarını ona doladı ve dudaklarından içtiği sırada onu yastıklara çekti. Onun arzusunu tadabilirdi ve kendi arzusu ile karşılık verdi. O başını geriye atıp boğazını ona verdiğinde, o çenesini ısırdı. Boynuna aç bir şekilde öpücükler yağdırdı ve omzuna dişlerini geçirdi. Onu ısırsa da umurunda olmazdı; onu ısırmak istiyordu.

Mikael omzundan boğazının dibine kadar uzanan çizgiyi takip etti ve kadının cildinde nefesinin sıcaklığını hissetmesini sağladı. Kadın onun nefesini, ağzını, dokunuşunu tanıyordu ve hepsine ihtiyacı vardı. Mikael dudaklarını kadının göğsünün yan tarafına sürttü ve kadın daha fazlasını isteyerek sırtını kavisledi.

Norah onu kendine çekti, bacaklarını açtı, ona gelmesi için yalvardı ve vücudunun tepki verdiğini hissetti. Mikael onu ezici bir güçle değil, ona güç veren, onu daha güçlü kılan bir güçle seviyordu.

Kendini konumlandırdı ve yavaşça hareket etti. Ama Norah ona şimdi ihtiyaç duyuyordu. Öne doğru sallandı, onu içine aldı ve ikisini birleştirdi. Daha derine, sonra daha da derine. Tamamen onu doldurana kadar, tüm uzunluğu ile. Onu saran zevk, nefesini kesti.

O, kalçalarını ona doğru hareket ettirirken, onu neredeyse tamamen dışarı çıkararak sonra tekrar tamamen içine alırken inledi. İçinde bir baskı oluştu ve hızını artırdı.

Mikael belinden tutarak onu yavaşlattı. Vücudunun her hücresi isyan ediyordu, ona ihtiyacı vardı. Sadece beden değil, zihin ve kalp olarak da bir olmaları gerekiyordu. Karşılarına çıkan dünyayı, kendi krallıklarını, tanrıları yenmek için bir olmaları gerekiyordu. Mikael onundu ve kimse onu ondan alamazdı. O onundu, kendi arzularına teslim olurken kendine tekrar söyledi. Ve o da ona izin verdi. Mikael'de çekingenlik yoktu, utanç yoktu. Sadece özgürlük vardı.

Norah, elini bacaklarının arasına çekti ve ona dokunması için yönlendirdi. Onu daha fazla hissetmek, daha derine almak için kendini eğdi ve o da kendini ona verdi. Yanacağını düşünene kadar içindeki ateşi büyüttü ve sonra ikisi de kendilerini serbest bırakmanın cehenneminde kıvrandılar.

Sakinleştiklerinde, Mikael çöktü, dirseklerini Norah'ın üzerine koydu ve nefes nefese kaldı. Yavaşça sakinleşti ve Norah'ın boynunun sıcaklığına burnunu sürttü. Norah, Mikael'in şefkatini seviyordu; pek çok kişi onun bunu yapamayacağını düşünüyordu. Ama Norah onu tanıyordu.

"Mikael," diye fısıldadı. Bir nedeni yoktu. Sadece dilinde onun adını duymaya ihtiyacı vardı.

Adam ona bakmak için başını kaldırdı. "Bana öyle diyen tek kişi sensin." Kız dudağını ısırdı. "Hoşuna gitmedi mi?"

Adam gülümsedi. "Sen söylediğinde, bu dünyadaki en güzel ses oluyor."

O da gülümsedi ve adam dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı.

Dokuzuncu Bölüm

Norah, Mikael'in pencerenin yanındaki sandalyede oturup botlarını giyerken uyandı. Giysilerini çoktan giymişti. Siyah saçları omuzlarına dökülüyordu, bu onu pek sık görmediği bir haliydi. Norah, kalın ve ipeksi bukleli saçlarını çok seviyordu. Mikael, Norah'ın kendisini izlediğini fark etti, durdu ve gülümsedi.

"Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?" diye sordu Norah, başını dirseğine dayayarak. "Nereye gidiyorsun?"

"Komutanı bulmam gerek," dedi.

Tabii ki.

"Ama uzun sürmez," diye ekledi.

Gülümsemesini dişleriyle bastırdı. "Zaten banyo yapmam gerek."

"Vimal sana banyo hazırlayıp kahvaltı getirecek." Kız başını salladı.

Mikael sandalyeden kalkıp yatağın yanına geldi. Kız çarşafı üzerine çekip dizlerinin üzerine oturdu, Mikael ise eğilip onu öpmek için kendine çekti. "Hemen döneceğim," dedi.

O gittikten sonra, Mikael'in hizmetkarı Vimal odaya girdi ve dikkatlice gözlerini kaçırdı. "Salara, banyon hazır. Kahvaltıyı hazırlayıp hizmetçinize yeni bir elbise getirmesini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi minnetle.

Vimal odadan çıktı ve Norah banyo odasına girdi. Küvete girdi. Suyun ısısı, kendini suya daldırdığında cildinde karıncalanma hissi uyandırdı. Harika bir duyguydu. Vimal suya tuz eklemişti ve Norah gözlerini kapatıp tuzun kokusunu içine çekti.

Mutluluk böyle bir şeydi. *Sonunda*. Aralarındaki her şey yolundaydı. Uzun zamandır ilk kez,

dayanabileceğini hissetti, hatta dayanmaktan da öte, bir hayat kurabilirdi. Bu hayatı sevebilirdi.

Vimal'ın yakında kahvaltıyla geri döneceğini hatırlayan Norah, yıkamayı çabucak bitirdi. Kendine bir havlu sardı ve küvetten çıktı. Asılı panellerin arasından giyinme odasını buldu. Elbette giyebileceği bir bornoz olacaktı. Ama giyinme odasında sadece Mikael'in kıyafetleri vardı: gömlekler, pantolonlar, botlar ve çeşitli deri ve zırhlar. Elini uzattı ve bir omuz kalkanına dokundu. İnce, pürüzsüz, hafif ama sağlamdı. Parlaklığı, savaşın yıpratıcı etkisini ortadan kaldırmamıştı. Kaç savaş görmüştü? Mercia'ya karşı savaşlar mı?

Aniden, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Arkasında bir varlık hissetti ve komutan kılıcını hazırlayarak panellerin arasından daldığında hızla döndü.

Norah nefesini tuttu ve birkaç adım geriye sendeledi, sonra kendini topladı. "Hammel'in cehennemi! Ne yapıyorsun?" diye öfkeyle sordu.

Komutan şaşkınlıkla gözlerini genişletti. Geri çekildi ve kılıcını yavaşça indirdi.

"Senin neyin var?" diye bağırdı. "Ben Mikael ya da bir hizmetçi olabilirdim!"

"Salar'ın kılıcı burada değil," dişlerinin arasından söyledi, "ve Vimal'inki mutfakta."

Norah içini çekerek, onun bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Neredeyse çıplak olması onu rahatsız etmiyor gibiydi. Ama onun varlığı rahatsız ediyordu. Önemli değildi, artık ondan korkmuyordu.

"Neden buradasın?" diye meydan okudu. "Burada yaşıyorum," diye karşılık verdi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Cevabım aynı. Şimdi burada, kralın odasında kalacağım."

Adamın burun delikleri genişledi. "Dün gece onun yatağındaydın mı?"

"Hayır, sadece çıplak olarak rastgele odalarda dolaşım." Gözlerini devirdi. "Tabii ki dün gece burada kaldım."

İçindeki öfkeyi gizlemeye çalışmadı.

"En azından yatağın yanındaki elbisemi verebilir misin?" Vitalia yeni bir elbise getirene kadar eski elbisesini giyecekti.

"Elbise yok," dedi soğuk bir sesle. "Yoksa senin olduğunu anlardım."

Dudaklarını büzdü. Vimal almış olmalıydı. "Yoksa beni öldürmeden önce tereddüt etmezdin demek istiyorsun," diye mırıldandı.

Komutan uzanıp Mikael'in gömleklerinden birini askısından aldı. Onu ona nazikçe değil, sertçe fırlattı. Kız öfkeyle gömleği sıktı, ona geri fırlatmak istedi. Ama yapmadı. Banyo havlusundan daha iyiydi.

Ona somurtarak baktı. "Biraz mahremiyetim olabilir mi?"

Komutan yatak odasına çıktı ve Norah gömleği üzerine geçirdi. Gömlek büyüktü, daha çok kısa bir gecelik gibiydi.

"Salar nerede?" diye yatak odasından seslendi.

"Seni arıyor."

"Onu burada bekleyeceğim."

"Tabii ki bekleyeceksin," diye mırıldandı. Ondan gerçekten kurtulmak mümkün değildi.

Norah, nemli saçlarını parmaklarıyla taradı, büyük beden erkek gömleği giymiş ve saç fırçası olmayan bir kadın olarak olabildiğince asil görünmeye çalıştı. Sonra yatak odasına geri döndü.

Komutan kılıcını kınına geri koymuş ve pencerenin yanında duruyordu.

Sakin olmaya zorladı kendini. Onun öfkesini suçlayamazdı. Kuşkusuz, kahinin Mikael'in ölümüne dair öngörüsü onu da, onu da rahatsız ediyordu ve Aleon'dan dönen Alexander'ı savunması hâlâ zihninde tazeydi. Ama aralarında işlerin böyle olmasını istemiyordu. "Endişeni anlıyorum..."

"Endişemi mi?" diye hırladı ve ona dönerek. "Anlamıyorsun. Çünkü bu endişeden daha fazlası. Salar'ı ölüme sürüklüyorsun, ama ben bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu yapacağımı mı sanıyorsun? Onu önemsiyorum!"

"O zaman bana Ayı'yı verirdin!" diye öfkeyle bağırdı. "Ya da en azından onu Kuzey'e geri gönderirdin. Onu önemsiyor olsaydın, onu korurdun!"

Tam o sırada Mikael içeri girdi. Odadaki gerginlik çok belirgindi ve komutanına uyarıcı bir bakış attı. "Dışarıda beni bekle," dedi sert bir sesle.

Komutan Norah'a son bir kez sert bir bakış attı ve tek kelime etmeden odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Mikael'in gözleri tekrar Norah'a döndü ve yumuşadı. Bir adım öne çıktı, elini uzattı ve onu kendine çekti. "Özür dilerim. Önce ona söylemek istedim. Bu sabahki niyetim buydu. Ama onunla ben ilgileneneğim."

Saçlarını kulağının arkasına atarken iç geçirdi. "Ona kızma," dedi. "Senin için endişeleniyor. Olan bitenlerden sonra anlamıyor. Ve benim burada olmam onu şaşırttı."

Ona baktı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ne?" diye sordu kız.

"Onu savunuyorsun."

Sonra kadının giydiği gömleğine baktı.

"Üzgünüm," dedi, gömleğe bakıp omuz silkti. "Henüz bir elbisem yok."

Mikael, omzundan saçlarını geriye doğru taradı. "Seni en son gömleğimle gördüğümde hissettiklerimi hatırlıyordum."

Norah, onu Atlıların saldırısından kurtardığı geceyi hatırlayarak yutkundü. "Ne hissettin?" diye fısıldadı.

Gözleri onun gözleri arasında gidip geldi. "Seni tutmak istedim. Kollarımı sana dolamak istedim." Onu kendine çekti. "Zaten sana aşık olmuştum."

O geceyi çok iyi hatırlıyordu. Fazla iyi. Hala aklından çıkmıyordu, neredeyse olanlar. Duygusal yarasını şakayla örtbas etti. "Çok uzun sürdü."

Adam gülümsedi, başını eğdi ve onu öptü. Kızın onun öpücüğüne ihtiyacı vardı. Ağzını ona açtı ve adamın vücudu buna karşılık verdi. Adam onu kaldırdı ve yatağa taşıdı.

Ama devam etmek istese de, komutan ona yeterince kızgındı. "Komutan seni bekliyor," diye hatırlattı ona, o onu yatağa yatırıp keten gömleğinin üzerinden göğüslerini ısıtırken.

O, itiraz ederek homurdandı, sonra kalkıp onu ayağa kaldırdı.

Kapı hafifçe çalındı ve Vitalia ortaya çıktı. Elinde bir elbise ve peynir ve meyve tepsi vardı.

Norah omuzlarını sallayarak ona gülümsedi. "Belki bu akşam senin için tekrar giyerim."

"Onu çıkarmanı izlemeyi tercih ederim," dedi. Sonra onu bir kez daha öptü ve komutanın yanına gitmek için odadan çıktı.

Mikael, Soren'i salonda buldu. Komutanı, onun yaklaşmasını çelik gibi bir bakışla izledi. Konuşacak çok şeyleri vardı.

Soren'in burun delikleri genişledi. "Sen bir aptalsın. Ölümünü bekliyorsun." "Sözlerine dikkat et," diye uyardı.

Soren burnunu çekti. "Ayı ile olanları görmezden mi geleceksin? Gördüklerini? Duyduklarını?"

Mikael'in öfkesi arttı. "Bunu konuştuk. Konu kapandı." "Yani, kızgınlığın seni büyüledi."

Mikael, Soren'i silah kayışından yakaladı ve onu duvara çarptı. "Bir sonraki sözlerine çok dikkat et," dişlerinin arasından söyledi. "Sana daha fazla tahammülüm yok, kardeşim."

Soren öfkeyle titredi ama boyun eğdi ve sessizleşti.

"Salara benim odama katıldı," dedi Mikael. "O benim karım ve benim yanımda hüküm sürüyor, sen de ona bu şekilde saygı göstereceksin."

"Peki ya Ayı?" diye sordu Soren. "Onun güvenliğini ona taahhüt ettim."

Soren'in gözleri alev alev yandı. "O sana komplo kuruyor!"

"Onunla uğraşırsan, sonuçlarına katlanırsın." Gerçi, Soren sonuçları ne zaman umursamıştı ki? "Ciddi sonuçlar," diye ekledi.

Mikael onu bıraktı, sonra dönüp uzaklaştı. Ama odasına geri dönmedi. Halletmesi gereken başka bir mesele vardı.

Salara'ya Ayı'nın güvenliğini vaat etmişti, ama ihaneti tolere edemezdi.

Mikael, lord yargıcı, Mercian kaptanı ve birkaç Kuzeyli ile birlikte demirci dükkânının dışında, ocak üzerinde merakla bakarken buldu. Hiç şüphesiz, Mercian çeliğini üreten Kuzey'deki demirci dükkânlarından çok daha geri kaldığını düşünmüşlerdi. Mercian çeliği, ordusunu

neredeyse yenilmez bir düzeye çıkaracaktı ve Mikael'in Salara ile konuşması gereken bir konuydu. Bunu evlilik anlaşmasının bir parçası olarak pazarlık etmeliydi, ama etmemişti, çünkü tek odaklandığı şey *onu* elde etmektir. Bununla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda odaklanması gereken daha acil işleri vardı.

Kuzeyli adamlar onu görünce gerildiler. "Kuzeyli adamlar," diye seslendi Caspian ve Mikael ile yargıcın yalnız konuşabilmesi için onları uzaklaştırdı.

Mikael onların uzaklaşmasını izledi ve kaptanın ihtiyaç duyulursa hazır olmak için uzakta beklediğini fark etti. Bu onu rahatsız etmedi. Caspian, Bear'ın aptalca bir şey yapmasını engelleyecek kadar cesur, onu kurtarmak için hayatını feda edecek kadar da fedakar bir adam gibi görünüyordu. Saygıdeğer bir adamdı ve Mikael saygısızca davranmaya niyetli değildi. En azından şimdilik.

Mikael ilk konuşan oldu. "Nazikliklere gerek yok," dedi Ayı'ya bakarak.

Yargıç, hiç niyeti olmadığı belli olan bir şekilde, eğlenerek hafifçe nefes verdi.

"Kharav'da hoş karşılanmıyorsun. Salara'nın isteği olduğu için sana tahammül ediyorum, ama burası benim krallığım ve beni kralın olarak görersen de görmesen de, ben kralım. Ve kurallar olacak."

Ayı burnunu çekti.

Mikael, yükselen öfkesini bastırmak için tüm gücünü kullandı. "Kurallarımın sana uygulanmadığını mı sanıyorsun? Kurallar herkese uygulanır ve bunu kraliçenle tartışmak istersen, onu kaldığı odamda bulabilirsin."

Ayı hiçbir duygu göstermedi, ama Mikael onu incittiğini biliyordu.

"Bölünme çabalarına son vereceksin. Kharav ve Mercia birleşmiştir.

Salara ve ben birleşmiş durumdayız. Bizi tekrar bölmeye çalışırsan, seni kurtaracak kimse olmayacak, Salara bile. Komutanıma tekrar saldırırsan, bunun sonuçları olacak ve ona da söylediğim gibi, bu sonuçlar ağır olacak. Benim krallığımda olduğun sürece, *benim kurallarım*a tabisin.

kuralına tabisiniz. Siz *benimsiniz*."

Sonra öfkesinin etkisiyle adaleti geride bırakarak arkasını döndü ve gitti.

Onuncu Bölüm

"Bir tane daha!" Alexander, bir Mercia askeri dövüş sahasından kalkarken bağırdı. Genelde ordunun tatbikatlarına katılmazdı, ama öfkesini boşaltmak için çaresizce bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı. Gölge Kral ile yüzleşmesinden bu yana iki gün geçmişti, ama zaman onun hayal kırıklığını, kendine olan hayal kırıklığını hafifletmemişti. Başarısız oluyordu. Kendisini ve Norah'ı başarısız ediyordu.

Ve Yok Edici ile olan mücadelesi onu neredeyse öldürüyordu. Duyguları, Norah'ın Gölge Kral ile olan evliliğinin sadece kağıt üzerinde kalmayacağı korkusu onu kör etmişti.

Ve kral da bunu pratikte doğrulamıştı.

Başka bir askerin sıradan çıkmasını bekledi. Bu sabah sahada kaç kişiyi test ettiğini saymayı bırakmıştı. Vücudu yorulmuştu, ama rahatsız zihnini rahatlatmak için birkaç kişiyi daha test edecekti.

Başka bir Northman kalkanı ve kılıcıyla öne çıktı.

Ama Alexander'ın zihni karışmıştı — Gölge Kral, onun odasında kaldığını söylemişti. Bunu kendi isteğiyle mi yapmıştı? Bu, onun anlayabileceğinin ötesindeydi. Bu evliliğin sadece kağıt üzerinde kalmamasını mı istiyordu? Ve daha da kötüsü — midesini bulandıran ve rüyalarını rahatsız eden şey

—kendini ona vermiş miydi?

Kılıcını tekrar kaldırdı ve ilk saldırıyı askerin yapmasına izin verdi. Kuzeyli, başının üstünden bir darbeye ileri atıldı ve Alexander, kılıcını yukarı doğru savurarak buna karşılık verdi. Çelik, sabahın erken saatlerinde yankılandı. Alexander döndü, omzunu rakibinin göğsüne çarptı ve adamı geriye doğru sendeletti.

Düşünceleri daldı. Bu ittifak başarısız olacaktı. Gölge Kral ile evlenmenin krallıkları arasındaki savaşı durduracağına dair onun mantığını anlayabilirdi. Ve geçici olarak da durdurmuştu, ama sonsuza kadar sürmeyecekti. Başarılı ittifaklar, ortak hedefleri ve ortak değerleri olanlar tarafından kurulurdu. Ama Gölge Diyarları, Mercia'nın temsil ettiği her şeye, inandıkları her şeye karşı savaşıyordu. Ve eğer Gölge Kral ile evliliği gerçekten tamamlanmışsa, düşünün ardından başka seçenekleri uygulamak zor olacaktı.

Mercia askeri bir saldırı daha başlattı ve Alexander, iyi koordine edilmiş manevralara karşı koymak için odaklanmak zorunda kaldı. Askerlerinin eğitimi Gölge Diyarları'nda iyi gidiyordu. Adamları, gelişmiş eğitim istasyonlarını iyi kullanıyorlardı ve Gölge Adamların tatbikatlarını izleyerek birkaç şey öğrenmişlerdi. Hem memnun hem de sinirliydi, ama sinirini bir kenara bıraktı. Adamları geliyorsa, bu iyi bir şeydi.

Mercian askeri saldırısından vazgeçtiğinde, Alexander'ın zihni tekrar Norah'a döndü. Gölge Kral, onunla odasını paylaşmasını mı istiyordu? O adamdan nefret etmesine rağmen, kral ona gerçekten değer veriyor gibi görünüyordu. Şüpheyi yer bırakmayacak kadar güvenilir biri değildi, ama Alexander onun Norah'a boyun eğdiğini görmüştü. Gölge Kral'ın söylediği doğruysa, artık aynı yatağı paylaşıyorlarsa, bunun Norah'ın kararı olduğu düşüncesini kafasından atamıyordu. Ve bunun onun kararı olmasını isterdi, ama...

Northman'ı bir saldırı daha başlattı ve onu birkaç adım geriye itti. Alexander'ın vücudu dinlenmek istiyordu, ama zihni dikkatinin dağılmasını istiyordu. İleri atıldı ve askeri yakaladı, kollarını kılıç sallamaktan kurtardı. Sonra askeri geri itti.

Bu adama karşı hisler beslemeye mi başlamıştı? Shadow King'e nasıl baktığını izlemişti - hor görme ya da küçümsemeye değil, ama bunu aşk olarak algılamamıştı. Ancak, bir hareket aklında kalmıştı —kralın kolunu tutuş şekli. Çoğu zaman bu, uygun bir şekildeydi, kolunu onun kolunun altına sokar ve elini onun ön koluna koyardı. Ama bazen, sanki onu kendine yakın tutmak istercesine, kolunu kıvrıp onun üst kolunu kavrardı

kollarını kavrardı, sanki onu kendine yakın tutmak istermiş gibi — eskiden Alexander'ı tuttuğu gibi. Onu kaybetmeden önce.

Mercian askeri durdu ve dikleşti, dövüşlerini durdurdu ve Alexander onun bakışını takip ederek Destroyer'ın kendi savaşçılarıyla birlikte yaklaştığını gördü. Gölge komutanı her zamanki gibi geldi — karanlık ve ahlaksızlığın vücut bulmuş hali. Alexander onun yüzünü görememesinden nefret ediyordu.

"Olanaklarımızdan memnun musun, Ayı?" Destroyer yaklaşırken gürledi.

Alexander cevap vermedi. Gölge Adamlar ölüme yatırım yapıyordu; elbette antrenman alanları Kuzey'inkilerden üstündü.

"Dostça bir dövüş mü?" diye sordu Gölge komutanı, kılıcını çekerek.

Alexander bu davetin dostça olmadığını biliyordu, ama tüm varlığıyla kabul etme arzusuyla mücadele etmek zorundaydı. Kanı, kılıcını Destroyer'a saplayıp, onun uzuvlarını ve hayatını kesmek istemesi ile yanıyordu. Ancak onu duraklatan kralın uyarısı değildi. Kralın emirleri veya tehditleri umurunda değildi. Ama Norah ondan daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını bekliyordu. O zaten onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Adamlarına bakışını gezdirdi. "Burada işimiz bitti," dedi ve onlara sahadan ayrılmaları için hafifçe başını salladı. "Görevlerinize dönün." Adamları silahlarını çekip kaldırdılar ve ayrılmak için döndüler.

"Eh, bu tam da Kuzey'e yakışır," diye homurdandı Gölge komutanı. "Savaştan kaçmak. Ve sen de adamlarının neden bu kadar beceriksiz olduğunu merak ediyorsun."

Alexander durakladı. Yıkıcı onu kışkırtıyordu, bunu biliyordu ve o da kendi keskin hakaretini geri gönderdi. "Bahoul Savaşı'nda bu kadar beceriksiz miydik? Dağları sizden aldığımızda?"

Gölge daha da koyulaşabilir miydi?

"Aleon vardı," diye komutan hırladı. "Şimdi yalnızsın. Unuttun mu, Küçük Ayı, Kuzey Kralı'nın Bahoul'u ele geçirmesine yardım eden babanızdı. Onun yarısı kadar savaşçı olduğunu mu sanıyorsun? Onun zırhını giymeye layık olduğunu mu sanıyorsun?"

Alexander'ın göğsü, kalbine saplanan bu alaycı sözlerle titredi. Ama Yıkıcı'nın bunu görmesine izin veremezdi. "Yine de benden korkuyorsun," diye karşılık verdi. "Beni öldürmeye takıntılısın."

Gölge Adam karanlık bir kahkaha attı. "Korkmak mı? Sadece bir dövüş önerisiyle kaçan sensin. Kraliçen komutanının bir korkak olduğunu biliyor mu? Onu koruyabileceğine gerçekten inanıyor mu?"

Kanının kaynama noktasına geldiğini hissetti. Alexander yorgun kaslarının itirazını bir kenara bırakıp kılıcının kabzasına daha sıkı sarıldı. Öyleyse, bu Gölge canavara yerini göstermek için bir dövüş yapacaktı.

Komutan, Alexander'ın kabul ettiğini görünce gözleri gülümsedi ve birkaç temel darbe indirerek ilerledi.

Alexander'ın savuşturması kolaydı, ama bu darbelerin arkasında bir güç vardı ve komutanın onunla oynadığını, onu test ettiğini biliyordu. Adamları onlara daha fazla alan açmak için geri çekildi.

Yok Edici bir saldırı daha başlattı ve Alexander karşılık verdi. Kılıçları, Alexander'ın kollarını ve omuzlarını sarsacak bir güçle çarpıştı. Gölge komutanı ondan sadece yarım baş daha uzundu, ama neredeyse onun iki katı büyüklüğünde kaslı bir vücuda sahipti. Alexander küçük bir adam değildi, ama bu devin yanında kendini küçük hissetmemesi imkansızdı. Her ikisi de ağırlıklarını öne verirken kılıçları çarpıştı, ama Alexander güç olarak ona rakip olamadı ve komutan onu geriye doğru itti. Gözleri kilitlendi, yüzleri birbirine yakındı.

Komutan kıkırdadı.

"Yüzünü göster, korkak," diye tükürdü Alexander.

"Yüzüm sana kılıcımın gösteremeyeceği neyi gösterecek?"

Alexander onu geriye itti. Birbirlerinin etrafında dönerek, her ikisi de saldırı fırsatı kolluyordu. Alexander'ın vücudu yorgunluktan uyuşmuştu, ama öfke ona güç verdi ve ayakta kalmasını sağladı.

Yok Edici ileri atıldı ve silahları kulakları sağır eden bir çınlama ile çarpıştı. Tekrar kilitlendiler ve komutan, silahların tutma yerinden Alexander'ı çitlere kadar geri itti. Gölge Adam, Alexander'ı parmaklıklara sıkıştırırken ağırlığını kullandı.

"Ama seni rahatsız edenin benim yüzüm olduğunu sanmıyorum," komutan sadece Alexander'ın duyabileceği şekilde alaycı bir şekilde fısıldadı. "Bence seni rahatsız eden Salar'ın yatağındaki kraliçen."

Yok Edici'nin gözleri gülümsedi. Öfke Alexander'ın içini kapladı, kalbinde kan dökme arzusu uyandırdı ve cildinde bir yanık hissi uyandırdı. Kemerinden hançerini çekip Gölge komutanının yan tarafına sapladı. Ama menzili sınırlıydı ve bu ölümcül bir darbe değildi. Ne yazık ki.

Yok Edici geriye doğru sendeledi, gözleri yana doğru düştü ve elini, kalçasından uyluklarına kadar kan akan yarasına tuttu. Sabah, kınlarından çekilen kılıçların sesiyle canlandı. Gölge komutanının gözleri parladı ve boğazından bir hırıltı çıkarken Alexander'a tekrar saldırdı.

Ve savaş alanında cehennem kopmuştu.

Mikael'in sevgisiyle günler daha kolay geçiyordu ve Norah kendini ona karşılık veren bir aşk içinde buldu. Burada mutlu olabileceğini biliyordu ve bunun hayalini kurmaya başladı. Ancak bu hayalle birlikte korku ve endişenin karanlığı da geldi. Mikael'in ölümünün görüntüsü onu rahatsız ediyordu. Gerçeği bulmak ve kaderi değiştirmek, sadece Alexander için değil, kendisi ve Mikael için de daha da önemli hale gelmişti.

Ana salondan ciddiyetle yürüdü, ama düşünceleri pencereden gördüğü manzara tarafından kesintiye uğradı: iki asker, komutanı tarladan kaldırmaya yardım ediyor, ağırlığını omuzlarında taşıyorlardı. Komutanın yan tarafındaki yaradan kan akıyordu.

Norah dışarı koşarak onlara doğru gitti. "Ne oldu?"

"Sadece bir kılıç yarası aldım, sorun yok," dedi komutan dişlerinin arasından. Norah onları şifacının çalışma odasına kadar takip etti.

Şifacı onu muayene ederken komutan, "Bir şeyim yok dedim," diye tersledi.

Yaradan hala kan akıyordu. İyi görünmüyordu. Hiç de iyi görünmüyordu. "Bu nasıl oldu?" diye ısrar etti Norah. "Bunu kim yaptı?"

"Senin Ayın," diye hırladı.

Hayır, buna inanmadı. "Alexander mı yaptı bunu? Anlamıyorum. Ne oldu? Nerede o?"

Komutan ona karanlık bir bakış attı.

Alexander zarar görmüşse... "Nerede o?" diye sordu kadın, içinde öfke kabarıyordu.

"Salar onu aldı."

Norah'ın nefesi boğazında düğümlendi. *Hayır*. Kapiya doğru döndü.

Kaleyi geçip dışarıya, avluya doğru koştu. Panik içindeydi. Komutanı yaralamak sonuçsuz kalmayacaktı. Tökezledi ama hızını kesmedi. Avluya ulaştığında, bir dehşet dalgası onu sardı. İki asker Alexander'ı ortada dikilmiş iki direkten birine sürükledi. Elleri bağlıydı.

Mikael, etrafta kalabalık toplanıp olan biteni izlerken, olanları seyrediyordu.

Ona doğru koştu. "Ne oluyor?" diye sordu ona ulaştığında.

"Salara, içeri gir," dedi Mikael.

Kafasını salladı. Gerçekten gideceğini mi sanıyordu? "Gitmeyeceğim! Ne yapıyorsun? Onu serbest bırak!"

"Komutanı getirin," diye bağırdı ve Alexander'ın bağlı olduğu direğin yanındaki ikinci direğe el salladı.

"Dur. Ne?" Elini uzattı ve Mikael'in kolunu tuttu. "O yaralı! Şifacının yanında!"

"Bu onu cezadan kurtarmaz," dedi Mikael ciddi bir sesle.

Korkusu çaresizliğe dönüştü. "Ne cezası? Neler oluyor?"

Mikael başka bir muhafızın yanına döndü. "Kırbaç," dedi alçak sesle.

"Hayır!" diye bağırdı kadın. "Hayır!" Alexander'ın yanına koştu ve bileklerindeki ipi çözmek için uğraştı.

"Norah, dur," dedi Alexander. "Yapabileceğin bir şey yok. Git.

"Norah, dur," dedi Alexander. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Git. Lütfen."

"Salara'yı içeri götürün," diye emretti Mikael.

Muhafızlar onu nazikçe götürmeye çalıştılar, ama o onlardan kurtuldu.

"Bana dokunma!" diye bağırdı.

"Norah," diye yalvardı Alexander tekrar. Sesi onu durdurdu ve çaresiz gözleri onun gözlerine takıldı. "Git," dedi. "Bunu görmeni istemiyorum."

"Bu her neyse, olmayacak!" diye gözyaşları arasında öfkeyle bağırdı. Buna izin vermeyecekti.

"Norah," dedi Alexander tekrar. "Lütfen. Git."

Komutan dışarı çıkarıldı ve Alexander'ın yanındaki direğe bağlandı. Yanındaki yara sarılmıştı, ama kan çoktan sızmaya başlamıştı.

"Hayır." Dişlerini sıkarak Mikael'in yanına kalktı. "Onlar ordularımızın komutanları!"

"Bu yüzden onlara hoşgörü gösteriyorum." "Ne

için?" Buna hoşgörü mü diyorsun?

Kaşlarını çattı. "Adamlarımız arasında kavga çıkardılar." Hepsi bu mu? "Adamlar her zaman kavga eder!"

Norah'a daha önce görmediği bir öfkeyle baktı. "Ordularımızda anlaşmazlık çıkardılar. On iki adamımızı kaybettik, Kuzeyli ve Kharaviyalı adamları. Onları uyardım ve ciddi sonuçları olacağını söyledim."

"Komutan cezalandırılmaya layık değil!" diye itiraz etti. "Ona bir bakın!"

Kral yine muhafızlara baktı. "Onu içeri götürün."

"Bekle!" Norah öne uzanıp Mikael'in kolunu tuttu, onu durdurmak için aklına başka bir şey gelmeye çalışıyordu. "Merhamet! Yalvarırım, merhamet!" Ona bakarak yalvardı. "Kocam, lütfen. Merhametin için her şeyi yaparım."

Kral yüzünü buruşturdu. "Bu benim merhametim."

Muhafızlar onu kollarından tuttular, ama o kurtuldu. "Bana dokunmayın dedim! Gitmiyorum!"

Mikael muhafızlara başını salladı ve sonra ona üzüntü dolu gözlerle baktı. "O zaman bırakın onu."

"Kraliçe Norah," Caspian'ın sesi arkasında duyuldu ve Norah irkildi.

"Caspian! Bunu durdurmalısın!"

Ama o başını salladı. "Kraliçe Norah. Yapamam."

"Durdurmalısın! Bu olamaz!"

Caspian kollarını yakaladı ve onu durdurdu. Cezalandırıcı elinde kırbaçla Alexander ve Soren'e doğru yürürken, Norah dehşetle izledi. Gömlekleri çıkarılmıştı ve çıplak sırtları ortaya çıkmıştı.

"Cesur olun," diye seslendi Mikael.

Cezalandırıcı önce Alexander'ı vurdu, Alexander kırbaçla inledi ama dayanmaya çalıştı. Cezalandırıcı kırbacı tekrar Alexander'ın sırtına indirdi. Deride mor izler belirdi. Bir sonraki vuruşta Alexander çığlık attı ve ipi çekmeye başladı.

"Dur!" diye bağırdı Norah, ama Caspian onu sıkıca tuttu. Ağlamamak için elini ağzına kapattı. Böyle bir şey yapabilecek bir adamla evli olabileceğini düşünmek... Hayır, adam değil, bir canavarla.

Kırbaç tekrar Alexander'ın sırtına indi ve o kıvrıldı. Kırbaç darbesi üstüne kırbaç darbesi. Norah kaç tane olduğunu bilmiyordu. Alexander'ın bacakları pes etti ve bilincini kaybetti. Vücudu direğin üzerinde sallanırken Norah hıçkırarak ağladı.

Cezalandırıcı krala baktı ve Mikael başını salladı. Sonra döndü ve komutana acı veren bir kırbaç darbesi indirdi. Komutan irkildi ama vücudunu direğe asılı bırakmaya devam etti. Komutan hareketsizdi, neredeyse cansızdı, sadece kırbaç vurduğunda geriliyordu. Bir başka kırbaç darbesi derisini yırttı ve kan sırtından aşağı aktı. Bir başka kırbaç darbesi onu haykırmaya zorladı ve sonunda, mide bulandırıcı sayıda kırbaç darbesi sonrasında, o da bilincini kaybetti.

Norah, iki adam direklere asılı dururken öfkeyle ağladı. Mikael, bitirilmesini ve askerlerin onları almasını işaret etti. Caspian onu bıraktı ve Norah, Alexander'ın yanına koştu. Alexander, bileklerindeki bağlarla gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

"Yardım edin!" diye bağırdı. Caspian ve başka bir Mercian muhafızı öne çıkıp ipi kestiler.

"Dikkatli olun!" Komutana dönüp baktı. "Ve ona da." Kharavian askerleri yardım etmek için araya girip onu direktten indirdiler.

"Onları benim sığınağıma götürün," dedi, sesi titriyordu.

Mikael ayakta durmuş onu izliyordu. Durdu ve ona öfkeyle baktı, gözyaşları yanaklarından akıyor, her hücrelerinden öfke sızıyordu.

"Salara..."

"Benimle konuşma," diye tısladı ve dönüp dövülmüş adamları takip ederek kaleye girdi.

Serene odada onları karşıladı.

"İkisini de yatakta yüzüstü yatırın," diye emretti Norah askerlere. "Ve komutan için başka bir yatak getirin. Birbirlerinin yanında uyanırlarsa mutlu olmazlar. Şifacı nerede?"

"Yolda," dedi Serene.

Askerler başka bir yatak getirip karşı duvara yerleştirdiler. Komutanı oraya taşıdılar.

Şifacı gelip bir merhem hazırlarken Norah onların sırtlarını yıkadı. Temizlik acı verici olacaktı ve o da bunu onlar hala bilinçsizken yapmak istiyordu. İşini bitirdiğinde şifacıdan merhemi aldı ve Alexander'ın yanındaki yatağa oturdu. Yaralı cildine merhemi sürerken dudağını ısırdı. Mikael'i bunun için asla affetmeyecekti.

Alexander kıpırdadı.

"Hareket etme," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece biraz daha sürmem gerekiyor." Alexander başını ona bakmak için çevirmeye çalıştı.

"*Kıpırdama* dedim."

"Özür dilerim," dedi zayıf bir sesle.

Titreyerek nefes aldı. "Bunu engelleyemediğim için üzgünüm."

"On iki adam benim yüzümden öldü, bazıları bizim Kuzeyli adamlarımızdı." Sesi suçluluk duygusuyla çatladı.

Kadın merhem kasesini küçük komodinin üzerine koydu. Bugün adamlar ölmüştü. Kuzeyli ve Kharaviyalı adamlar. Bütün adamları. "Buna ne sebep oldu?"

Gözleri diğer yataktaki komutana takıldı. "Sadece sözler, ve bunlar söylenmemesi daha iyi."

"Ne sözleri?"

Nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Sana sormak zorundayım, artık Gölge Kral'ın yatağını paylaşıyor musun, Norah? Bu adamı seviyor musun?"

Yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştı. Böyle bir şey yapan bir adamı sevemezdi. Çünkü bu onu ne yapardı?

Şifacı, süt rengi bir sıvı dolu bir kaseyle geri döndü. "Haşhaş," dedi ona kaseyi uzatırken. "Bu, acısını dindirecek ve onu..."

bilinçsiz hale getirecek. Uykulu."

Kaseyi aldı. "Bunu iç," dedi ve kaseyi dudaklarına götürdü.

Alexander içti ve başını yatağa geri yatırdı.

"Şimdi dinlen," diye fısıldadı, parmaklarını onun altın sarısı buklelerine geçirirken. Bu adam... Ona bir şey olursa, yaralanırsa...

Durdu. Ona bir şey olmuştu ve yaralanmıştı.

Tanrılar Mikael'e yardım etsin, bu odadan çıktığında...

Birkaç saniye içinde, gözlerinde sisin çöktüğünü görebiliyordu.

Gözleri kapandı ve derin bir uykuya daldı.

Komutan, ona doğru yürürken uyanıyordu. Şifacı, kanayan yaraları merhemle kaplamayı neredeyse bitirmişti.

"Gerisini ben hallederim," dedi ve kaseyi aldı.

Şifacı masanın üzerindeki başka bir kaseyi işaret etti. "Gelincik."

Kadın başını salladı. Komutana dönüp bir anlığına ona baktı, sonra dikkatlice yatağın kenarına oturdu. Adam hiçbir şey söylemedi. Kadına hırlamadı ve gözleri kadına ölüm dileklerini yansıtmıyor gibiydi. Bu durum onu da kadın gibi yıkmış mıydı? Kadın gibi o da ihanete uğramış hissediyor muydu?

Kadın karışımı yaralarının geri kalanına sürerken, komutan sessizce yatıyordu. Cildi dokunulduğunda sıcaktı. "Yan tarafına dikiş atılması gerekiyor," dedi kadın, "bu yüzden kıpırdama." Merhemi sürdükten sonra, kadife çiçeği kasesini komutana uzattı, ama komutan başını çevirdi.

"Ağrıyı hafifletecek," dedi.

"Aklımın açık olmasını istiyorum."

"Artık bunun ötesindesin," diye tersledi. Sonra dudağını ısırды. Ona karşı farklı bir yaklaşım sergilemek istemişti, daha nazik bir yaklaşım. Belki de umursamamalıydı; o nezakete karşılık vermiyordu.

Komutan sinirlenerek burnunu çekti. "Ne oldu?"

Göğsünden derin bir gürültü geldi. "Ayıyı kuzeye geri gönder."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diye tersledi. "O burada olmamalı. Ve Salar'ı ona emanet edemem."

"Alexander krala zarar vermez. Benim Mikael'in yanında olduğumu biliyor." Gözleri parladı. "Aklını mı kaçırdın?"

Kadın iç geçirdi. Onunla kavga etmek istemiyordu. O, Alexander'ın ona olduğu kadar Mikael'e de sadıktı. Ama anlamıyordu. "Ona ihtiyacım var," diye fısıldadı.

"Neden?"

Hüzünle dolu bir şekilde pencereden dışarı baktı ve gözlerine dolan yaşları geri yuttu.

"Salar bunu yapmak istemedi," dedi komutan. "Ona başka seçenek bırakmadık."

İçinde öfke parladı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?" "O asla bana zarar vermeyi seçmezdi."

Norah alaycı bir şekilde güldü. "Buna inanamazsın. O bir seçim yaptı, bu seçimi!"

"Başka ne yapabilirdi ki? Ben kafamı kaybetmeliydim, Ayı da öyle. Askerlerimiz sorumluluk almayı görmeli. Ama Salar beni seviyor. Seni de seviyor. Bu yüzden bize ölüm yerine acı verdi ve ben ona minnettarım."

Minnettar mı? Norah ne hissedeceğini bilmiyordu, ama kesinlikle minnettar değildi. Böyle bir acının gerekli olduğu bir dünya hayal edemiyordu.

"Neden beni savundun?" diye sordu.

Norah bir anlığına ona baktı. Neden onu savunmuştu? "Bu bir karakter kusuru," diye mırıldandı.

Yaralarını tedavi etmeyi bitirip parmaklarındaki merhemi sildi, ama ayağa kalkmadı. Konuşmaları bitmemişti ve o da zaman tanıdı.

"Sana hizmet edeceğim," dedi sonunda. "Ayıyı eve gönder. En iyisinin bu olduğunu biliyorsun. Ve Salar'a hizmet ettiğim gibi sana da hizmet edeceğim."

Mesele hizmet değildi ve Alexander'sız bir hayat düşünmek ona zor geliyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onu seviyordu. Ama komutan haklıydı. En iyisi *buydu*. Alexander'ı Mercia'ya geri göndermesi gerekiyordu, Kharav'da güvende değildi.

Ve Mikael de güvende değildi.

Derin bir nefes aldı, duygularını bastırmaya çalıştı. "Haşhaş iç," dedi, kaseyi uzattı, "ve iş hallolacak."

Komutan içkiyi bir dikişte içti ve uykuya daldı.

On Birinci Bölüm

Etrafında fısıltılar vardı — kulaklarından değil, doğrudan varlığına akan bir ses.

Bu sesi tanıyordu.

Alexander'ın sesiydi, ama sözlerini anlayamıyordu.

Sonra onu gördü.

Yıpranmış, parşömenlerle kaplı bir sehpanın başında duruyordu. Haritalar. Kalemle yolları işaretlerken, sanki etrafındaki insanlara konuşuyormuş gibi konuşuyordu, ama yalnızdı. Kime konuşuyordu?

Altın sarısı bukleleri yoktu, tıraş edilmişti. Bol siyah bir tunik ve deri pantolon giymişti.

*"Alexander," diye
seslendi. Durdu.*

Masadan başını kaldırdı, ama ona bakan gözler, onun çok iyi bildiği parlak mavi gözler değildi. Koyu safir renginde ve öfkeliydi.

Gözleri Norah'inkilerle buluştu ve dudakları ürpertici bir gülümsemeye kıvrıldı.

Norah, Vitalia'nın onu nazikçe dürtmesiyle birden uyandı. Nefesini içine çekti ve oturduğu sandalyeden sendeleyerek kalktı.

"İyi misin, Salara?" diye sordu Vitalia.

Alexander ve Soren'i kutsal alanda izlerken uyuyakaldığını fark edince, hızla atan kalbi yavaşladı.

Yavaşça başını salladı. Adamlara baktı. Afyon sayesinde hâlâ uyuyorlardı, göğüsleri nefes alıp verirken yavaşça inip kalkıyordu.

"Git yıkan ve biraz dinlen," diye fısıldadı Vitalia. "Sen dönene kadar ben onlarla kalabilirim."

Norah, kahverengi kanla kaplı altın rengi kumaştan yapılmış elbisesine baktı. Tekrar uyuyabileceğinden emin değildi, ama

yıkanması gerekiyordu. Norah saçlarını yüzünden çekip attı. Adamları bir süreliğine Vitalia'nın bakımına emanet edebilirdi.

Mikael ile paylaştığı odaya sert adımlarla yürüdü. Orada olmayacaktı, olanlardan sonra. Muhtemelen çalışma odasıydı. Koridordaki aynada kendi yansımasını gördü ve şakağında kurumuş bir leke fark etti. Alexander'ın kanı.

Bunu kabul edecek miydi? Kendini tanıdığını sanıyordu, ama ona bakan kadını zar zor tanıyabiliyordu. Elini titreyerek oda kapısını açtı. Alexander'ın görüntüsü onu defalarca acıttı ve nefes alamadı. Dayanık direğe sarkık bir şekilde asılı duran dövülmüş bedeninin hatırası midesini bulandırdı.

İçeri girerken durdu. Mikael'in kınındaki kılıcı duvara yaslanmıştı.

O buradaydı.

Çılgınlık onu sardı, vücuduna yayıldı ve zihnine kazındı. Eğilip kılıcın kabzasına elini doladı ve kınından çıkardı. Cildi öfkeyle yanıyordu ve keten panellerin etrafında dolaşırken görüşü daraldı.

Mikael banyo odasından çıktığında, kılıcı onun boynuna dayadı. Mikael aniden durdu. Norah kılıcın ucunu onun boğazına bastırdı ve onu duvara doğru geriye doğru yürüttü. Kolları titriyordu, öfkeden mi yoksa silahın ağırlığından mı, bilmiyordu. Kılıcın ucunu onun derisine daha da batırdı. Onu gerçekten incitebilir miydi? Bunu istiyordu.

"Salara," diye fısıldadı Mikael.

Merhamet mi bekliyordu? Oysa kendisi hiç merhamet göstermemişti. Gözleri dolarken dişlerini sıktı.

Mikael yavaşça elini uzattı ve kılıcı kavradı.

Ama Mikael hala onu tutuyordu. Ona bedelini ödetecekti. Ancak vücudu ona izin vermiyordu. Hareket edemiyordu.

Mikael bıçağın ucunu boynundan uzaklaştırdı ve kılıcı kendine doğru çekti. Salara teslim olarak titredi ve bıçağı elinden bıraktı.

Ve kendinden nefret etti; onun kendisine verdiği acı gibi, ona acı veremediğinden nefret etti. Onun kendisine karşı zayıflığını görebilmesinden nefret etti.

O yaklaştı, gözleri onu yakıyordu. O gözlerine bakamadı. Elini uzatıp yanağına dokunmak istedi, ama o yüzünü çevirdi. Onu kendine daha da yaklaştırdı. "Bana ölüm getireceğini biliyorum, ama bugün olmayacak," diye fısıldadı ve sonra onun başına hüzünle öptü. Sonra kapıya doğru yürüdü ve onu kalp acısıyla baş başa bıraktı.

Mikael, surlarda Mercian kaptanını buldu ve kaptan, Mikael yaklaştınca dikleşti. Mikael, taşla yaslanarak şehri seyretti. Bu adamı merak ediyordu. Caspian, Soren'in tamamen hor görmediğı tek Kuzeyliydi ve Ayı'nın güvenini kazanmıştı. Nadir bir kombinasyondur. Belki de en nadir olanı. Mikael komutanları cezalandırırken Salara'yı zaptetmeyi başaran da oydu.

"Sanırım şu anda kalbinde bana karşı nefret dolu," dedi Mikael, bir anda içini açarak.

"Bu çok olası," diye cevapladı kaptan dürüstçe.

Mikael, Soren'in onu neden tolere ettiğini anlayabilirdi. Komutanı, ne kadar acımasız olursa olsun, dürüstlüğü değer verirdi. O da öyle. "Bunun olacağını biliyordum," dedi kasvetli bir şekilde. "Ama kafamı almaya çalışacağını düşünmemiştim. Kendi kılıcımın beni tehdit etti. Ama öte yandan, daha azını bekleyeceğimi de sanmıyorum."

Caspian'ın gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla yerinden kıpırdadı.

Mikael iç geçirdi. Onun öfkesi ne kadar acı verici olsa da, buna kızamıyordu bile. "O çok şiddetli seviyor." O bu coşkunun bir kısmını kazanmış olmayı ummuştu. Ama bugünden sonra, onun kalbinde kazandığı her şeyi kaybettiğinden emindi.

Kaptan sessiz kaldı.

"Belki sen onu ikna edebilirsin," dedi Mikael. "Seni dinliyor gibi görünüyor."

Caspian tereddüt etti. "Bunu benim görevim olarak göreceğinden emin değilim. Ve beni dinleyeceğinden de emin değilim. Bu konuda değil."

Mikael yine başını salladı; korktuğu gibi olmuştu. "Düzeltilemez mi?"

Caspian isteksizce başını salladı. "Bilmiyorum."

Mikael kollarını kavuşturdu ve yumruğunu dudaklarına götürdü. "Onu kaybedemem."

"O zaman zaman tanı, Salar. Affedeceğini söyleyemem, ama seni de kaybedemeyeceğini düşünüyorum."

Mikael kaptana merakla baktı. "Neden bana kızgın değilsin, Northman? Neden benden nefret etmiyorsun? Sana, adamlarına, krallığına yaptıklarım için. Ve şimdi de senin adaletine, seninle yakın olduğunu görebiliyorum."

Kaptanın derin bir nefes alıp yavaşça vermesini izledi. "Kızgındım. Bazen hala kızgıyım. Ama savaşın insanları insan olmaktan çıkardığını biliyorum. Ve o kadar uzun süredir savaşıyoruz ki, ben dahil hiçbirimiz kendimizi tanıyamıyoruz. Kararlarını beğenmiyorum. Benim kararlarım böyle olmazdı, ama ben tacın yükünü taşımıyorum."

"Sizin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum, Kaptan," diye itiraf etti Mikael. Duvarın üzerinden şehri seyretti. "Caan'ın Atlı kabilelerine gitmem gerekiyor. Uzun sürmeyecek, ama Salara'nın biraz sakinleşmesi için yeterli olabilir. Ona, ona geri dönmeyi sabırsızlıkla beklediğimi söyler misiniz?"

Caspian başını salladı. "Elbette."

Mikael teşekkür etmek için başını salladı ve surdan ayrıldı.

Yıkanmış ama dinlenmemiş olan Norah, sığınağa geri döndü. Alexander ve Soren'in birbirlerini tekrar öldürmeye çalışacaklarından ya da ortadan kaybolup kendi başlarına kalacaklarından endişelendi. Ama kapıdan içeri baktığında, ikisinin hala yataklarında dinlendiğini gördü.

Sessizce girmeye çalıştı, ama Soren uyanmıştı ve başını ona doğru çevirdi. Hâlâ uyuyan Alexander'a baktı.

"Hâlâ buradasın," dedi yumuşak bir sesle, komutana yaklaşarak.

Alexander sinirli bir şekilde burnunu çekti. "Gidersem seni yine kırbaçlanırken görebilirsin diye düşündüm."

Küçük bir gülümsemeyi engelleyemedi. Norah masanın üzerindeki merhem kabını aldı ve dikkatlice onun yanındaki yatağa oturdu. Yara izlerini kontrol etmek için sırtına nazikçe dokundu. Yaralar kabuk bağlamaya başlamıştı, ama yine de bakıma ihtiyaçları vardı. Parmak uçlarını şifalı karışımın içine batırdı ve yırtık deriye sürdü.

"Bana bakmak zorunda değilsin," dedi.

Omuz silkti. "Ben buradayım, sen buradasın ve buna ihtiyacın var, bu yüzden böyle olacak."

Norah merhemi sürmeyi bitirdi ve ellerini bir bezle sildi. Temiz keten kumaştan yapılmış rulo bir şeridi aldı. "Oturur musun?" Adam yüzünü buruşturarak kendini yukarı itti.

Keten şeridin ucunu göğsüne tuttu ve adam kollarını kaldırarak şeridi etrafına sarmasına izin verdi. Şeridi omzuna doladı ve iğneledi, sonra bir tane daha aldı.

"Onu kuzeye geri gönderecek misin?" diye sordu Soren, Norah çalışırken.

Alexander'ı geri göndermesi için ona baskı yapacağını biliyordu. Doğru olan buydu. Yapması gereken buydu ve o da kabul etmişti. Neden bu kadar zorlanıyordu?

Adam elini tutarak onu durdurdu. "Onu geri gönderecek misin?"

İsteksizce başını salladı. İkinci şalı iğneledi, sonra yan sandalyeden onun için temiz giysiler çıkardı.

Soren yataktan dikkatlice kalktı. Pantolonunu giydi, ama onun için tuttuğu gömleğe baktı.

"İyileşene kadar vücudunu örtmeli ve yaraların kurummasını engellemeli," dedi, yanına yaklaşarak. "Yardım edeyim."

Ama o çekildi. "Giyinmek için yardıma ihtiyacım yok," dedi sertçe.

Kadın, onun kendini savunmasız hissettiğini ve bunun onu tedirgin ettiğini biliyordu. "Biliyorum," dedi kadın, kendi keskinliğiyle, fazla şefkatli görünmemeye çalışarak. "Ama bandajlarımı bozmanı istemiyorum."

Adam bir an durdu, sonra isteksizce pes etti ve kızın gömleğinin arkasını aşağı çekmesine izin verirken kollarını tek tek gömleğin kollarına soktu. Sonra botlarını giydi. Giyindikten sonra durdu ve ona sessizce baktı. Sessizlik — onun teşekkür etme şekli.

"Git." Kapıyı işaret etti. "Ve bandajını her gün değiştir."

O da uysalca başını salladı ve hala uyuyan Alexander'a bir göz attıktan sonra odadan çıktı.

Norah derin bir nefes aldı ve Alexander'ın yanına gitti. Gözleri kapalıydı ve yüzü huzurluydu, ama sırtı hala önceki günün zorluklarını taşıyordu. Yatağın kenarına oturdu ve parmaklarını omzunun kıvrımından koluna doğru kaydırdı.

Dokunuşuyla gözlerini açtı ve hafifçe gülümsedi. Elini uzattı ve alnındaki sarı bukleleri geriye doğru çekti. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Ağrıyor, ama beklediğimden daha iyi."

Norah kabuk bağlamış yaraları kontrol etti. Soren'e yaptığı gibi, yaralarına tekrar merhem sürdü. Özellikle kötü bir sıyrığa dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. Kalbi acıyordu. Bu onun hatasıydı. Onu daha önce eve göndermeliydi.

O, Norah işini bitirip ellerini temiz bir bezle silerken onu göz ucuyla izledi. Sabırla bekledi, her zamanki gibi sabırla. Norah elini uzattı ve parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. O, Norah'ın dokunuşunu hissedince gözlerini tekrar kapattı.

"Mercia'yı özleyor musun?" diye sordu.

Gözlerini açtı ve ona bakmak için dikkatlice yanına döndü. "Her zaman."

"Ben de."

Alexander otururken yüzünü buruşturdu.

"Yavaş ol," dedi ona. Gözleri parlak mavi renkteydi. Çok güzellerdi ve ona beklemediği bir duygu dalgası yaşattılar.

"Hey, hey," diye fısıldadı ve elini tuttu. "Ne oldu?"

Her şeyin bir sorunu vardı. Kız başını salladı. "Geri dönmelisin. Mercia'ya."

Alexander biraz tereddüt etti, kaşlarını çatarak itiraz etti. "Seni bırakmayacağım."

"Gitmelisin," diye ısrar etti.

"Bana ihtiyacın var."

"Artık iki krallığı olan bir kraliçeyim ve iki komutanım da burada. Mercia'nın sana ihtiyacı var. Büyükannemin sana ihtiyacı var."

"Caspian'ı gönderebilirim," diye tartıştı.

"Alexander, seni gönderiyorum."

Yüzü buruştu. "Seni utandırdım, biliyorum, ama..."

"Seni beni onursuz bıraktığın için geri göndermiyorum!" Gözyaşlarını tutamadı. "Öldürülebilirdin. Kharav'da kaldığın sürece, bu benim sürekli korkum olacak. Burada olmak seni tehlikeye atıyor ve kralı da tehlikeye atıyor."

"Sana yemin ederim Norah, krala zarar vermeyeceğime yemin ederim. Söz veriyorum."

Ve ona inandı, ama...

"Bu yeterli değil," diye fısıldadı. Ayağa kalktı ve bir parça keten kumaş aldı. Ucunu onun göğsüne bastırdı, ama o elini uzattı ve onun elini kendi eliyle kapattı, onu durdurdu.

"Norah," dedi yumuşak bir sesle, ona bakarak. "Benimle gel." Gözleri onun gözlerine dikildi, yalvarırcasına.

Norah'ın kalbi acıdı. *Onunla gitmek...* Ne kadar da istiyordu. Elini onun yüzüne götürdü ve parmak uçlarıyla yanağını okşadı. Üzüntülü bir gülümsemeye gözlerinin dolduğunu hissetti. "Yapamayacağımı biliyorsun," dedi. "Ayrıca, kral ile aramızdaki ilişki... kötü bitti. Ben..." Durdu. "Ay azalmadan geri dönecek. Kalıp krallıklarımızın bölünmesini halletmem gerekiyor."

"Gitti mi?"

"Bir Atlı kabilesiyle görüşmesi vardı." Norah yanağının içini ısırdı. "O dönmeden gitmelisin."

Onun yokluğunu düşünmek bile Norah'ın içinde büyük bir boşluk bırakıyordu. Onun sesini duyamamak, gülümsemesini görememek, dokunuşunun sıcaklığını hissedememek ya da ona yakın olamamak. Bu, Norah'ın huzurunu çaldı ve kalbini parçaladı. Ama onun gitmesi gerekiyordu. Onu güvende tutmak için. Onu bu Gölge Kral'dan uzaklaştırmak için... Sevdiği bu Gölge Kral'dan.

Soğuk sabah havası, nefesinin dengesiz duygularını ele veriyordu. Norah, Kuzeyli adamların Mercia'ya yolculuk için hazırlıklarını bitirmelerini izledi. Caspian onları geri götürecektir ve yeni bir asker birliğiyle geri dönecekti. Sadece Mercialı muhafızı Titus onunla kalacaktı.

Onları uğurlamak için avluda durdu. Alexander beyaz savaş atına bindi ve Norah yanına yaklaşarak elini hayvanın boynuna ve kalın yelelerinin sıcaklığına dokundu. Ona baktı ve hüzünlü bir gülümseme attı.

"Ne kadar sürecektir?" diye sordu Alexander. "Ne kadar süre burada kalmaya razı olacaksın?"

Cevap vermedi. Bilmiyordu. Belki de buradan hiç ayrılamayacaktı, ama şu anda bunu düşünemiyordu. Bu onu mahvederdi. Onu bir daha göremeyeceği düşüncesi zaten onu mahvediyordu. Onu bırakmadan önce gitmesi gerekiyordu. "Hoşça kal, Alexander." Atını hafifçe okşadı ve geri çekildi.

Alexander çenesini sıktı ve ona özlem dolu bir veda bakışı attı, sonra atını döndürdü ve adamları arkasında onu takip ederken ileri doğru sürmeye başladı.

Kaleye geri döndü ve Soren'in onu ön tarafta beklediğini gördü. Kalbindeki acı, acıya dönüştü. "Umarım bu seni tatmin eder."

"Salar döndüğünde senin affını takıntı haline getirecek."

"Bu mümkün değil." Onu itip geçerek kaleye doğru yürümeye devam etti. Gözyaşları akmadan önce yatak odasının mahremiyetine geri dönmek için yapabileceği tek şey buydu. Yalnız başına, soğuk taş zemine çöktü ve üzüntünün kendisini ele geçirmesine izin verdi.

On İkinci Bölüm

Kuzeyli adamlar Mercia'ya doğru hızlı bir tempoda ilerliyorlardı ve Caspian, ordunun eve dönme düşüncesiyle moralinin yükseldiğini hissedebiliyordu. Ama midesinde bir rahatsızlık vardı. Normalde yaptıkları gibi doğuya ve Bahoul'a doğru değil, batıdaki Canyonlands'den geçeceklerdi. Bu daha hızlı bir rota olsa da, tercih edilen bir rota değildi. Bahoul'dan geçen rota, Aleon'un müttefik bölgelerinden geçiyordu. Daha güvenli topraklar... En azından eskiden daha güvenliydiler.

Mercia ve Kharav artık birleşmiş olduğundan, Kharav'ın müttefikleri, çoğunlukla Atlılar'ın topraklarından geçeceklerdi. İlk sınav Uru olacaktı.

Ama Caspian tek bir şeyi dört gözle bekliyordu: Tahla'yı tekrar görmek. Canyonlands'e ulaşmak neredeyse üç gün sürdü. Ordu, Caspian ve komutanın daha önce seyahat ettiklerinden çok daha yavaş ilerliyordu daha yavaş ilerledi. O kendini buldu giderek sabırsız ama arkadaşının dönüştü.

Alexander halsiz bir şekilde at sürüyordu, ama bunun nedeni yaraları değildi. Caspian, yargıcın sevgili Mercia'sına dönmeyi hiç istemediğini biliyordu, çünkü kalbini Kharav'da bırakmıştı. Olanlar hakkında konuşmamışlardı — kırbaçlanma — ve konuşmayacaklardı da. Bedensel acı geçiciydi. Caspian, Kharav'dan ve Norah'tan her uzaklaştıkça daha da ölmekte olan Alexander'ın ruhu için daha çok endişeleniyordu.

"Senin için endişeleniyor," dedi Caspian, alışılmadık bir şekilde sessizliği bozarak. "Bu yüzden seni geri gönderiyor."

Alexander düşüncelerinden sıyrıldı. "Endişelenmemeli."

"Evet, göndermeli," diye düzeltti. Alexander mantıklı düşünemiyordu. "Genelde onun yaptığı gibi bir kralın hayatını tehdit edemezsin, sonuçları olur. Özellikle de Gölge Kral'ın."

Alexander başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Ne?"

Caspian şaşkınlıkla ona baktı. Alexander bilmiyordu. "Üzgünüm. Bildiğini sanıyordum."

"Norah kralı tehdit mi etti?"

Caspian başını salladı. "Öyle dedi, kendi kılıcıyla tehdit etmiş."

Gözlerinde endişe belirdi. "Peki ne yapmayı planlıyor?"

Başını salladı. "Hiçbir şey. Onun affını istiyor."

Alexander ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Onun affını mı?"

Bu Caspian'ı da şaşırtmıştı. Ama Gölge Kral'da hiç mümkün olmadığını düşündüğü bir şey gördü: o, kraliçeyi seviyordu. Alexander'ın hala hayatta olması ve Gölge Diyarları'na istediği gibi girip çıkmasına izin verilmesinin tek nedeni buydu. Alexander, Gölge Kral'ın en büyük tehdidiydi, ama ona dokunulmamıştı. Ama ne kadar süre daha?

"O dikkatli olmalı," diye uyardı Caspian arkadaşını. "Sen de öyle."

Kanyonlar görünmeye başladığında hava neredeyse kararmıştı. Caspian, orduda yayılan tedirginliği biliyordu, daha önce geldiğinde hissettiği aynı tedirginlikti. Bunu tekrar hissetmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Tahla ve Uru'nun onlara saldıracağını düşünmese de, onları hoş karşılayacaklarından da emin değildi. Gölge Adamlar gibi değillerdi.

"Bu Uru'lar nerede?" diye sordu Alexander. "Ve köy?"

"Bizi izliyorlar, eminim," dedi Caspian, üsse vardıklarında. "Yakında kendilerini gösterecekler. Adamlarımız burada beklesin. Gidip onlarla görüşelim."

Alexander şüpheli bir bakış attı. Adamlarına üssünde kalmalarını söyledi ve Caspian ile birlikte yürüyerek kanyonlara doğru yola çıktı.

Kanyonlar karanlıkta kalmıştı ve Caspian yürümekte zorlanıyordu. He heard Alexander struggling as well. How did the

Kharavian askerleri gece vakti bu kadar kolay yolunu buluyor mu?

"GörünüŖe göre bu Uru'lar gelmeyecek," dedi Alexander bir süre sonra.

Caspian karanlığa doğru baktı. "Buradalar. Biliyorum."

"O zaman neyi bekliyorlar?" diye sordu Alexander. "Adamlarla kamp kuralım. Sabah yolumuzu buluruz."

"Onların yardımı olmadan kanyonlardan geçemeyiz." "O zaman doğu geçidine gidip Bahoul'dan geçelim."

Bu, Bahoul'dan geçmekten daha uzun sürerdi. Hayır. Uru'lar buradaydı. "Tahla!" diye seslendi.

Ama cevap gelmedi.

Caspian, yıldızlı gökyüzünün altında kanyonların zirvelerini tarayarak hareket olup olmadığını kontrol etti. Ama her Ŗey sessizdi.

"Tahla!" diye tekrar bağırdı. Yine sessizlik.

Alexander omzuna içten bir şekilde vurdu ve geldikleri yöne geri döndü. Caspian içini çekti ve sonunda onu takip etti.

Ama bir kadın sesi onları durdurdu. "Kuzey, Uru'ları artık dost olarak kabul edecek kadar cesur mu?"

Caspian dönüp yaklaşan bir gölge gördü.

"Kraliçe Norah öyle düşünüyor." Tahla olduğunu biliyordu ve yüzünü göremese de gülümsediğini biliyordu.

Bir meşale yakıldı ve Caspian, Uru'ların etraflarını sardığını görünce geri adım attı. Alexander elini kılıcına koydu, ama Caspian onu sakinleştirmek için kolunu uzattı. Sonra ona baktı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Tam hatırladığı gibiydi, belki de daha da güzeldi.

"Kız kardeşim nasıl?" diye sordu Tahla.

"İyi. Adam ve mal takası için bizi Mercia'ya geri gönderiyor. Umuyorduk ki" — umuyordu — "bizi kanyonlardan geçireceksin."

"İkna edilebilirim." Dudakları sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı. Sonra gözleri Alexander'ı buldu. "Bu kim?"

"Mercia'nın adalet bakanı."

Tahla, Alexander'a yaklaştı ve Caspian ona güven verici bir şekilde başını salladı. "Bu Tahla. Urun Ŗefinin kızı. Uru

Salar ve Kharav'ın yakın dostlarıdır," diye açıkladı. "Ve Salara," diye ekledi Tahla ve Caspian gülümsedi.

"Ve Salara," diye tekrarladı.

"Tahla." Alexander saygıyla başını eğdi.

"Mercia adalet bakanı," dedi Tahla merakla. "Kulağa önemli geliyor. Önemli bir adam mısınız, adalet bakanı?"

"O kraliçenin sağ kolu," dedi Caspian. "Onun komutanı." Tahla anladığını gösteren bir nefes verdi. "Ayı." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir adım daha yaklaştı. "Sizinle gerçekten tanışacağımı hiç düşünmemiştim." Tahla yanındaki Urun savaşçısından bir meşale aldı ve Alexander'a daha da yaklaştı. Onun etrafında dolaşarak inceledi. "Ayıya benzemiyorsunuz."

Alexander'ın ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam."

Gülümsemesi geri döndü. "Hiç de değil."

Caspian'ı kıskançlık duygusu sardı, ama bunu bastırdı. Alexander'ın çekici bir adam olduğunu ve birçok kadının ilgisini çektiğini görmezden gelmiyordu, ama Tahla daha çok meraklı görünüyordu. Ünlü Mercian adaletine kim meraklı olmazdı ki?

"Adamlarınızı bulundukları yerde kamp kurun," dedi onlara. "Sabah size geçiş izni vereceğiz. Ama ikinizi de bu akşam misafir edeceğiz."

"Orduda kalabiliriz," dedi Alexander.

Ama Tahla ona keskin bir bakış attı. "Sizi ağırlayacağız dedim."

"Bu bizim için bir onurdur," diye araya girdi Caspian ve Tahla ona alaycı bir gülümseme attı.

Küçük orduya geri döndüler ve adamlara kamp kurmalarını söylediler, Uru ise kanyonun içinde bekledi.

Alexander ona ihtiyatla baktı. "Bundan emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim," diye cevapladı.

Adamları yerleşince, Alexander ve Caspian, Tahla'yı takip ederek dar kanyonlardan geçtiler ve kanyonlar gökyüzüne açıldığında, Alexander'ın hatırladığı gibi köyün görüldüğü yere vardılar.

Yaklaştıkça insanlar toplandı.

"Babam yok," dedi Tahla. "Başka bir kabileyi ziyaret ediyor. Seni göremediği için çok üzülecek."

Caspian, Tahla'nın Alexander'a seslendiğini biliyordu. Tabii ki şef onunla tanışmak isteyecekti. Herkes her zaman Alexander'la tanışmak isterdi, ama Alexander içine kapanık bir adamdı ve ilgiyi pek sevmezdi. Caspian da onun yerinde olsaydı aynı şeyi yapardı. Adaletin hayatı, onun kıskanacağı bir hayat değildi.

Köye vardıklarında, Tahla küçük bir eve doğru el salladı ve Caspian'a baktı. "Orada kalacağın yeri bulacaksın," dedi ona. Sonra Alexander'a döndü. "Ayı, benimle gel." Ve adalet lordunu köyün merkezine doğru götürdü.

Caspian küçük eve baktı, sonra Alexander ve Tahla'nın küçük evlerin arkasında bir köşeden kayboluşunu izledi. Hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Dönüşü beklediği gibi olmamıştı. Ama ne bekliyordu ki? Kendini azarladı. Hiçbir şey beklememeliydi. Tahla ile sadece kısa bir sohbeti olmuştu. O da, onun gibi, çoktan unutmuştu.

Caspian kendisine tahsis edilen eve doğru yürüdü ve içeri girdi. Ev rahattı, yatak hazırlanmış ve şömine yanıyordu. Kılıcını ve zırhını çıkarıp küçük bir masanın yanına koydu ve yatağın kenarına oturdu. Vücudu ağrıyordu ama şikayet etmedi. Kraliçeye bakılmıştı. Alexander, Kharav'dan sağ salim ayrılıyor ve güvenli Mercia'ya geri dönüyordu. Gölge Kral, kraliçenin istediği barışa bağlı görünüyordu. Artık krallıkların üzerinde savaş gölgesi yoktu. Bununla yetinecekti.

Kapının çalınması onu düşüncelerinden kopardı ve cevap vermek için ayağa kalktı. Kapıyı açtı ve şaşkınlıkla geri adım attı.

Tahla, küçük bir tabak yemekle duruyordu. "Girebilir miyim?" diye sordu.

Sormasına bile gerek yoktu. "Tabii ki," dedi Alexander, kapıyı daha da açarak onu içeri davet etti.

"Sözünü tuttun, Northman," dedi tabağı masaya koyarken.

Gerginliğinin belli olmamış olmasını umdu. "Ne söyledin o?"

Tahla hafif bir gülümsemeyle ona döndü. "Seni tekrar göreceğime dair."

Hatırlamıştı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bunu dört gözle bekliyor muydun?" diye sordu.

"Belki de öyle." Ona yaklaştı. "Acaba sen de bunu dört gözle bekliyor muydun diye merak ettim."

Caspian yutkundu. Kendini özellikle utangaç bir adam olarak görmüyordu, ama bu kadınla birlikteyken, düşünemiyordu — en azından sözlerine güvenecek kadar. "Belki," diye cevapladı sonunda.

"Hepsi bu mu?" diye sordu kadın.

Ona daha da yaklaştı. Kadın onunla oynuyordu. "Bir erkeğin ruhunu açığa vurmasını mı istiyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi kadın yaramazca. Aralarındaki mesafeyi kapattı, yukarı bakarak koyu kahverengi gözleriyle onu kendine çekti. "Hepsi bu mu?" diye sordu tekrar.

Kendisini bile şaşırtan bir hareketle Caspian elini uzattı ve kadının omzunun üzerinden bir tutam saçını geriye itti. Kadın onun üzerinde nasıl bu kadar güç sahibi olabilirdi? Kadın ne isterse ona verecekti. "Belki de seni son gördüğüm günden beri her gün seni düşündüm," diye itiraf etti. "Belki de buraya gelirken, seni tekrar görebileceğim düşüncesi beni tüketti. Bu yeterli mi?"

Kadın alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Eğer doğruysa." Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu.

"Sence değil mi? Büyücü?" Başını ona yaklaştırdı.

Tahla çenesini kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarına neredeyse değecek kadar yaklaştırdı. "Beni öpmek mi istiyorsun, Northman?"

"Beni tanı mıyorsun bile. Beni öpmene izin vermemelisin."

Gülümsedi. "Seni yeterince tanıyorum. Ve bu benim soruma cevap vermiyor." Elini onun göğsüne koydu. "Öyle mi?"

Bu bir davet miydi? Elini kızın yanağına koydu, parmaklarını kızın ensesine doladı ve onu kendine çekti.

Tam o anda, bir Urun savaşçı adlı adlı Tahla
dışarıdan dışarıdan

O cevap verdi, sonra Caspian'a yaramaz bir gülümseme attı. "Sen tehlikeli birisin, Northman."

Ama Caspian tehlikede olanın kendisi olduğunu biliyordu.

O uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü. "Geri dönecek misin?" diye sordu.

O dikleşti, kendini kendini geri topardı. "Evet, Kharav'a Mercia'dan yeni bir birimle Kharav'a döneceğim."

"O zaman kanyonlardan dönmeni bekliyorum."

Kesinlikle.

"Ve bana bir öpücük borçlusun," diye ekledi.

Caspian'ın nabızı boğazında atıyordu ve utangaç bir gülümseme attı.

"Döndüğümde öperim."

"İyi dinlen, Kuzeyli," dedi.

Caspian, onun gidişini izlerken derin bir nefes aldı.

On Üçüncü Bölüm

Caspian'ın dediği gibi, Mikael uzun süre gitmedi. Sadece bir hafta geçmişti ve kornalar onun dönüşünü haber verdi. O gittiğinde, Norah onunla tekrar yüzleşmenin zor olacağını düşünmüştü, ama paylaştıkları odanın penceresinden dışarı bakarken, karnındaki heyecan onu şaşırttı. Hemen bu duyguyu bastırdı. Bu, kendini sevmesine izin verebileceği bir adam değildi. Bu gece sığınağa geri dönecekti.

Norah aynada kendini kontrol etti ve avluya indi. Meydana çıktı ve komutanın yanına oturdu.

"Geleceğini sanmıyordum," dedi başını çevirmeden.

O zaman ikisini de şaşırtmıştı. "Ben de geleceğimi düşünmemiştim."

Dönen askerler yeni bir at sürüsü getirmişlerdi ve Norah, hayvanları ahırların arkasındaki ağıllara götürmelerini izledi. Bunlar, kalede ve şehirde sık sık gördüğü normal iş atları değildi. Soren'inki gibi devasa hayvanlardı. Mikael'inki gibi.

Mikael kapıdan içeri girdi. Kalbi göğsünde acı bir şekilde atıyordu. Gelmemeliydi, ama onu özlemişti. Bunun için kendinden nefret ediyordu.

O, kalenin, onun sığınağının penceresine baktı, onun avluda değil de orada olmasını bekliyordu. Keşke miğferinin altındaki yüzünü görebilseydi. Sanki onun dileklerini duymuş ve cevap vermiş gibi, miğferini çıkardı. Bakışları yine onun sığınağının penceresine kaydı. Ama o orada değildi. Yüzünde melankoli belirdi. Kalbi daha da acıdı. Gözleri kalabalığın içinde Soren'i bulana kadar dolaştı ve ona başını salladı.

Sonra gözleri ona kilittlendi.

Norah ona gülümsemek üzereydi ama durdu. Unutmasına izin veremezdi. Alexander'ın dövüldüğü düşüncesi öfke dalgasını geri getirdi.

Atını onlara yaklaştırdı, gözlerini ondan ayırmadan. Ona ulaştığında, bacağını öne doğru salladı ve yere kaydı.

Norah hareketsizce
ayakta durdu. "Salara,"
dedi Alexander
yumuşak bir sesle.

"Salar," diye cevapladı. Onun unvanını hiç kullanmamıştı ve dudaklarında garip geldi.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ama ona dokunmadı. "İyi misin?" diye sordu.

Bu krallıkta bu göreceli bir terimdi. Kız ölmemişti. "Yeterince iyiyim. Ya sen?"

"Yeterince iyi değilim," dedi, daha da yumuşak bir sesle.

Onun sözleri içinde bir teli titreştirdi, ama o bu şarkıyı susturdu. Onu bu kadar çabuk affedemezdi. Adam ona kolunu uzattı, o da ona baktı. Eğer kalede, daha özel bir ortamda olsalardı, onu reddederdi. Ama avluda, herkesin önünde, bu küçümseme fark edilirdi. Adam bunu hak ediyordu, diye düşündü.

Adam ona baskı yapmadı. Sadece ayakta bekledi.

O da pes etti. Ama elini altına kaydırıp kolunu tutmak yerine, elini onun kol zırhının üzerine koydu ve ona mesafesini hissettirdi.

Adam, salarlarını selamlamaya gelen kalabalığın arasından geçerek onu kaleye götürdü. Ağır ahşap kapının mandalının arkasında, büyük salondan geçerken elini bıraktı.

Mikael, Soren'e baktı. "Sonra görüşürüz. Halletmem gereken bir iş var," dedi ve bakışlarını Norah'a çevirdi.

Onu kastetmişti. Ondan kaçmak için çok uğraşmıştı. O bir şey söylemeden odalarına ulaşmak umuduyla önünden gitti. Başkalarının önünde yüzleşmek onu tedirgin ediyordu ve bunun için tüm gücüne ihtiyacı vardı. İçeri girdiler ve o kapıyı arkalarından kapattı.

Kemerini çözdü ve kılıcını duvara dayadı. Kemerini takılı bırakması akıllıca olurdu, diye düşündü Norah.

"Hâlâ kırgınsın," diye başladı.

Kızgın olmaktan asla
vazgeçmeyecekti.

Adam yaklaştı. "Şimdi benden nefret mi ediyorsun?"

"Senden nefret ediyorum," diye karşılık verdi. Sözler, durduramadan ağzından çıkmıştı. Tamamen doğru değildi; kendinden daha çok nefret ediyordu. Onu affetmek istemesinden nefret ediyordu.

Adam sertleşti. Onu incitmişti. İyi. Adam da onu incitmişti.

"Bunun sadece zaman meselesi olduğunu biliyordum," dedi adam, sesi alçaktı. "Ne kadar zekisin," diye karşılık verdi kadın, "benim bir canavardan nefret etmemi bekleyebilmen nefret etmemi bekleyebilmen."

Çenesi gerildi ve gözlerinde öfke parladı. "Başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçeneğin vardır!"

Öfkesi arttıkça, ondan ısı yayılıyordu. "Haklısın," diye hırladı. "Onu öldürmeliydim. Bunun bedeli buysa, onu öldürmeliydim."

Yüzüne sert bir tokat attı, bu tokat ona da acı verdi. Tekrar vurmaya çalıştı ama adam elini yakaladı. Norah yana doğru dönerek adamın tutuşunu neredeyse kırıyordu ama adam arkasına dönerek onu kollarıyla sıkıca kavradı.

"Onu öldürmeliydim, hem de daha önce," diye kulağına fısıldadı. Dişlerini onun bileğine geçirdi, onu şaşırtarak kurtuldu ve dirseğiyle ona vurdu. Adam homurdandı ve onu daha sıkı tuttu, iri cüssesini kullanarak onu alt etti. "O ilk geldiğinde kafasını uçurmalıydim," diye dişlerinin arasından söyledi. "Daha güçlüydüm. Senin nefretin katlanılabilirken."

"Çekil üstümden!" diye bağırdı. Ona karşı direndi.

"Ama ben aptaldım," dedi, "ve seni sevmeme izin verdim. Kahin bana kaderimi gösterdi ve ben en ufak bir direnç bile göstermedim. Ayı benden her şeyi alacak. Seni bile. Kendi krallığımda beni tanımıyor bile, senin koruman altında kendini beğenmişlikten öteye geçemiyor! Benim hükümdarlığımı reddediyor, dönüşümde karşımda görünmeyi bile reddediyor!"

"O burada değil!" diye bağırdı, gzyaşıları akmaya başlamıştı. "Onu geri gönderdim!"

Adam durdu. Kollarını gevşetti ama onu bırakmadı. "Ne?" "Onu Mercia'ya geri gönderdim," dedi kadın düzensiz nefesler arasında. Norah, onu kendine doğru çevirdiğinde ağladı. Onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı, ama o hala onu tutuyordu. "Ona bakamadım. *Senin* ona verdiği yaraları görmekten!" Yumruğuyla göğsüne vurdu. O, darbeye karşı savunmaya bile tenezzül etmedi.

Duygularıyla bitkin düşen Norah, sakinleşti. "Onu koruyamadığım için gönderdim." Bir kez daha hıçkırarak nefes aldı. "Ve seni sevdiğim için, onunla yüzleşemem." Bunlar, söylemek istemediği sözlerdi.

Onun öfkesi azaldı. Sessizlik içinde durdular, o onu izliyordu. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Mikael onu kendine çekti ve sarıldı. Dokunuşu artık nazikti ve bu, onun daha da ağlamasına neden oldu. Duygularını lanetledi.

Mikael onu kaldırıp yatağa taşıdı ve siyah ipek örtünün üzerine yatırdı. Sonra yanına sürünerek uzandı. Onun sakinleşmesini bekledi, sonra konuştu. "Bu mümkün mü?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Beni sevmen mümkün mü?"

Norah, duygularının etkisiyle düzensiz bir nefes aldı. "Sevmemem imkansız," diye fısıldadı. Bunu itiraf etmek istememişti, ama uzun zamandır böyleydi. Bu onu korkutuyordu. Onun yaptıklarına bakılmaksızın - ve belki de daha korkutucu olan, yapabileceklerine bakılmaksızın - onu seviyordu.

Adam üzerine uzandı, vücudunu onun vücuduyla kapladı. Sanki inanamıyormuş gibi, karanlık gözleri onun yüzünü taradı. Ama Norah söylediklerinde ciddiydi.

Ve o da bunu gördü. Gözlerindeki hafif titreme... Onun gördüğünü biliyordu. Başını ona doğru eğdi, ama o elini uzattı ve çenesinin altından tutarak onu durdurdu. "Ama ona bir daha dokunursan..."

Mikael'in yüzü ciddileşti. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Ve kız onu kendine çekerek sözünü bir öpücükle mühürledi.

On Dördüncü Bölüm

Kuzeyli adamlar köprüyü geçip kalenin avlusuna girdiklerinde Mercia'da alkışlar yükseldi. Aileler sevdiklerini kucaklayarak ve gözyaşları içinde karşıladılar. Alexander geri dönmekten mutlu olmalıydı, ama değildi. Mutluluğun onu tekrar bulacağından şüpheliydi. Yine de, onları karşılamaya gelen kalabalığa başını sallayarak gülümsedi.

Atından indi ve atını bir seyise teslim etti, sonra kalenin merdivenlerini çıkarak konseyin onu beklediğini bildiği yere doğru yürüdü. Büyük salondan geçerken durdu.

Catherine, salonda tek başına durmuş, şüphesiz Norah'tan haber bekliyordu. Norah'ın yokluğunda naip olarak kraliçenin sağlığıyla ilgileniyordu, ama aynı zamanda Norah'ın büyükannesiydi ve bir büyükanne olarak endişeleniyordu.

Ona doğru yürüdü.

"Gelmeyecek mi?" diye sordu, endişeyle dolu gözlerle.

O başını salladı. Norah gelmemişti. Gelmeyecekti. "Büyükanne," dedi yumuşak bir sesle. Onu çocukluğunda kullandığı isimle çağırmasına

ya da ona bu kadar ağır bir duygu yükü getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama bu duygu aniden ve hiç uyarı olmadan gelmişti. Daha fazla bir şey söyleyemedi.

"Ah, benim sevgili çocuğum," diye fısıldadı ve onu sıkıca kucakladı.

Ona sarıldı ve kendine bir an verdi — kaybının acısını çekmek, yas tutmak, umutsuzluğun ve yenilginin ağırlığını hissetmek için bir an. Kendine inkar ettiği o kadar çok duygu vardı ki, ama bu seferlik onların gelmesine izin verdi.

Ve sonra o an geçti. Kendini topladı ve geri çekildi.

"O nasıl?" diye fısıldadı. "O

iyi," dedi ona.

Catherine göğsünü tutarak uzun bir nefes verdi. Ona kaçan rahatlamayı bulmuş gibiydi.

Norah'ın güvende olduğu doğrudu, ama ne kadar süreyle? Onu sahte bir müttefikin krallığında yalnız bırakmak zorunda kalmıştı, onu göremez, koruyamazdı. Her gün onu kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı. Sonsuza kadar.

Catherine onun yüzünü inceledi. "Neden eve gelmiyor?" Elbisesinin kırışık yakasını tutarak geri çekildi ve bakışlarını etrafındaki yere çevirdi. "Mektubumu okumadı mı?"

Bu retorik bir soruydu ve o cevap vermedi. Cevap verebileceğinden emin değildi. Norah'ın mektubu okuduğunu görmemişti, ama büyükannesinden gelen bir mektubu kesinlikle görmezden gelmezdi. Mektubu neredeyse iki ay önce, sanki bir ömür önceymiş gibi, onun eline vermişti.

"Ona acilen gelmesini söyledim. Eve gelmesi gerekiyor." Catherine ellerini ovuşturarak salonun pencerelerinden dışarı baktı. "Neden gelmiyor?"

O, verebileceği tek açıklamayı yaptı. "Mercia ile Gölge Diyarları arasındaki barış hassas bir dengede. O, bunu sürdürmek için orada kalıp çalışıyor."

"Bunu sürdüremez! Aptal kız. Konsey buna izin vermez." Catherine endişesinden nefes almakta zorlanıyordu. "Phillip, Aleon'un güney sınırlarında asker topluyor. İlerlemeyi planlıyor. Orada kalamaz. Güvenli olduğu evine dönmesi gerekiyor. Ona acilen gelmesini söyledim." Hafifçe sallandı.

Adam onu sakinleştirmek için kolunu tuttu, ama zihni karışmış ve nabızı hızlanmıştı. "Phillip, Shadowlands'e karşı ilerlemeyi mi planlıyor?" Norah orada olduğu halde...

"Hayır, Japheth'e karşı."

Alexander biraz sakinleşti, ama sadece biraz. Phillip, kardeşi ve Gölge Kral'ın müttefiki olan Japheth'e karşı harekete geçerse, Gölge Diyarları da ona katılırdı. Hiç şüphesiz niyeti buydu.

Catherine elini sıkıca tuttu, kendini toparladı, sonra onu bıraktı. "Judisaept'e gitmeliyiz," dedi, dikleşerek.

"Konsey bekliyor."

Catherine naip olmasına rağmen, konsey kraliçenin yokluğunda yönetim organı olarak kalmaya devam ediyordu. Bir konuda oybirliği ile karar verirlerse, Catherine'i ve hatta Alexander'ı bile geçersiz kılabilirlerdi. Alexander, Catherine gibi konseyi nefret etmiyordu, ama sadece birkaç kişiye derin bir güven duyuyordu, özellikle de ona babası gibi olan James'e.

Alexander, konseyin gerçekten beklediği judisaept'e onunla birlikte yürüdü.

"Hoş geldiniz, Lord Justice," Edward içeri girerken onu selamladı.

Alexander başını eğdi. "Teşekkürler, Konsey Üyesi." Eve dönmenin güzel olduğunu eklemek üzereydi, ama bu yalan olurdu.

Konsey üyeleri onun arkasını, sonra da birbirlerini baktılar. "Kraliçe nerede?" diye sordu James.

Alexander yutkundu. "Gelmedi."

Edward, Catherine'e baktı. "Mektupta onu eve dönmeye ikna edecektin."

"Denedim, ama daha büyük bir planın işlediğini anlamıyor."

Plan. Alexander gerildi. Phillip'in Japheth'e karşı harekete geçeceğini bilmekle, onunla birlikte plan yapmak arasında fark vardı. Onunla birlikte plan yapmak... vatana ihanet olurdu. Alexander elini kılıcının kabzasına doladı. Buna izin veremezdi.

"Ona söylemedin mi?" diye sordu Edward.

Catherine alaycı bir şekilde güldü. "Böyle bir şeyi düşmanın eline teslim edemezdin!"

Alexander, onlara yardım ettiğini fark edince kalbi güm güm atmaya başladı. O da suçluydu, ama niyeti Norah'ın seçenekleri olmasını sağlamaktı. Onun, kendi seçmediği bir durumda kalmaya zorlanmamasını sağlamaktı.

Ama bu... O bunu seçmemişti...

Gözleri, Mercia'nın en sadık danışmanı James'in gözleriyle buluştu. Norah'ın babası ona güvenmişti. Alexander'ın babası ona güvenmişti. Alexander ona güveniyordu. James ihaneti hoş görmezdi ve James'in gözleri ona sakın olmasını söylüyordu.

"Önceliğimiz Kraliçe Norah'ı güvende tutmak," dedi James, gözlerini Alexander'dan ayırmadan. "Onu ve Mercia'yı korumak."

Onu korumak için çalışmak ihanet miydi? Ve Catherine... Yıllarca, belirsizlik ve şüpheyeye rağmen Norah'ın tahtını korumak için durmaksızın çalışmıştı. Asla kendi kanından olanları ihanet etmezdi. Alexander sakinleşti ve elini kılıcından çekti.

"Dikkatli davranmalıyız," dedi James. "Gölge Kral öğrenirse..."

"Gölge Kral biliyor," dedi Alexander. "Aleon'a gittiğimi biliyor. Phillip'in teklifini biliyor."

Catherine elini ağzına götürdü ve konsey üyeleri korku ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Her yerde gözleri var," dedi Alexander. "Gerginlik artıyor. Bu yüzden kraliçe geri dönmemi istedi." Eleştirmeyi bıraktı. Bu durumun düzelmesine yardımcı olmazdı.

"O tehlikede mi?" diye sordu Catherine, sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"Orada her zaman tehlikede," diye karşılık verdi, normalden daha keskin bir ses tonuyla.

tonunu yumuşattı. "Ama Gölge Kral" — durakladı

— "ona büyük bir sevgi besliyor gibi görünüyor."

"Bunu kullanabiliriz," dedi Henricus.

"Zaman aleyhimize işliyor," diye vurguladı Edward. "Ne yaparsak yapalım, şimdi yapmalıyız, evliliği henüz tamamlanmamışken."

Alexander'ın göğsü sıkıştı. Sessiz kaldı. Şüphelendiği şeyi, korktuğu şeyi söylemeyecekti. Norah'ın kralın sevgisine karşılık verdiğini söylemeyecekti. Artık onun yatağını paylaştığını söylemeyecekti. Konsey açısından, evlilik sözleşmesi tam olarak yürürlüğe girmemişti. Aleon ile ittifak hala bir seçenektir; onu güvenli bir yere geri getirmek için onlara böyle inandırmaya devam edecekti. Ama yine de tedirginlik hissi içini kemiriyordu. Burada ince bir çizgide yürüyorlardı.

"Bize saldırıyı, bıçaklanmayı anlat," dedi Catherine. "Suçlu kim?"

Alexander'ın zihni Norah'a yapılan saldırıya geri döndü ve sertleşti. Ama sözlerini dikkatlice seçti. "Evlilikten rahatsız olan, hoşnutsuz bir vatandaş." Kralın önceki eşleri konusu yangını daha da körükleyecekti ve Alexander, Mercia ile Gölge Diyarları arasında, Gölge Kral ile Norah arasında bir duvar örmek istemesine rağmen, kendini geri çekilirken buldu.

"Onu oradan çıkarmalıyız," dedi Catherine nefes nefese. James'e döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

Edward, Alexander'a baktı. "Seni Shadowlands'e geri götürmenin bir yolunu bulmalıyız."

"O geri dönemez," diye itiraz etti Catherine. "Artık çabalarımız bilindiği için orası onun için çok tehlikeli. Ve Gölge Kral'ın düşüşüne dair vizyon, henüz bizim tarafımızda olmayan Aleon ile savaş alanında adalet lordunu gösteriyor. Tanrılara güvenip beklemeliyiz. Kaderi zorlayamazsınız."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi James.

Edward dudaklarını büzdü. "O zaman Aleon'a haber gönderin. Phillip, kraliçenin hâlâ orada olduğunu ve beklemesi gerektiğini bilmeli. Gölge Kral'ın gölgelerinden çıkmasını bekleyeceğiz."

Alexander'ın eli yine kılıcının kabzasına kondu.

Ayakları, odasına doğru ilerlerken salonda ağır ağır ilerliyordu. Alexander'ın zihni kaos içindeydi, kalbi ile savaşıyordu. Evinin rahatlığı ona teselli olmalıydı, ama olmadı. Kendini, Norah ile birlikte Gölge Diyarı'na geri dönmek isterken buldu. Onu her yere, cehennemin ateşlerine bile takip ederdi.

Alexander odaya adımını attığında Jude hemen yanına geldi. "Efendim." Selam verdi. "Eve dönmenize sevindim."

"Seni görmek güzel, Jude." Hizmetkârına dostça bir selam verdi. Jude yirmi yılı aşkın süredir onun için çalışıyordu ve Alexander onu çok severdi. "Umarım iyisindir."

"İyiyim, efendim."

"Kardeşim nasıl?"

Jude kaşlarını kaldırdı. "Konseye sürekli sizi soruyor, ama iyi."

Alexander gülümsemeden edemedi. "Onu çağır" — parmaklarını kaldırdı — "aslında, önce yıkanayım."

"Elbette, efendim." Jude, yan banyo odasında küvet için su ısıtırken, Alexander bir sandalyeye oturdu ve botlarını topuklarından çıkardı.

Ayağa kalktı, yolculuktan yıpranmış giysilerini çıkardı ve yorgun adımlarla küvete girip banyoya girdi.

Aniden, Jude korkuyla geri çekildi.

Alexander neredeyse unutmuştu — sırtı. Birkaç hafta önce iyileşmiş, ağrı geçmişti, ama şüphesiz hala derisinde izleri vardı. "Tek kelime etme," dedi buharlı suya dalarken. Uşağı itaatkar bir şekilde başını salladı ve onu yıkaması için yalnız bıraktı.

Alexander hızlıca banyo yaptı. Adrian'ın nasıl olduğunu görmek istiyordu. Vücudu ağrıyordu, ama dövüşmek için güç toplaması gerekiyordu. Kardeşi, kılıçla kaydettiği ilerlemeyi ona göstermeyi çok seviyordu. Oldukça iyi hale gelmişti, hatta Alexander'a rakip olmuştu. Her an onu geçebilirdi. O gün gurur verici bir gün olacaktı.

Banyodan çıktı, çabucak kurulandı ve Jude'un onun için hazırladığı temiz pantolonu giydi. Su, enerjisinin bir kısmını geri kazandırmış gibiydi. Kollarını uzattı, soğuk havanın cildinde yarattığı karıncalanmanın tadını çıkardı. Sonra duvardaki kancadan temiz keten gömleği aldı, banyodan çıktı ve odasına geri dönerek tuvalet masasına yöneldi.

"Jude, ben..."

"Tanrılar merhamet etsin!" Catherine'in sesi yankılandı.

Durdu ve göğsü sıkıştı. Catherine onun sırtını görmüştü. Ona dönerek baktı. Dudakları dehşetle titriyordu.

Alexander, odanın köşesinde duran Jude'a baktı. Jude, onu ele vermediğini göstermek için şiddetle başını salladı. "Gidebilirsin," dedi Alexander ve Jude odadan çıktı.

"İşkence görmüşsün," diye fısıldadı Catherine.

Bu, onun tepki vereceğini tahmin ettiğinden çok da farklı değildi. "İşkence görmedim. Cezalandırıldım. Kral tarafından."

"Ne için?" diye sordu Catherine.

"Bunu konuşmak istemiyorum." Ama bununla bitmeyeceğini biliyordu.

"Peki onu, Mercia'nın adalet lordunu bu şekilde cezalandırma hakkına sahip olduğunu düşündüren nedir?"

"O Mercia'nın kralı," diye tersledi. Bunu söylemekten nefret etse de, bu doğrudu. Nefes aldı, sabrını topladı. Catherine'in bu şekilde tepki vermesinin nedeni endişesi olduğunu kendine söyledi.

"Bana ne olduğunu anlatacaksın," diye ısrar etti. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum dedim."

"Bana anlatacaksın, yoksa konseyi toplayıp işkence meselesini görüőeçeđim."

Burun delikleri genişledi. Onun bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Ve konsey zaten onun hoşuna gitmeyen bir çizgide yürüyordu. "Cezalandırıldım dedim. İşkence görmedim."

Catherine yanına yaklaştı, yanakları titriyordu. Gözlerinde gerçek bir korku vardı ve bu onu ciddiye getirdi. Kendini sakinleştirdi. Yavaşça, onun etrafında dolaştı. Ondan saklamanın bir anlamı yoktu. Sessizce durdu. Arkasında nefesini tuttu, ama hiçbir şey söylemedi. Sonra, yavaşça, ona dönerek yüzüne baktı. Gözleri iri ve kırmızıydı.

"Bana ne olduğunu anlatacaksın," diye ısrar etti.

"Krallığa karşı işlenen bir suç," dedi sonunda. "Yok Edici ile savaştım. Bu, saflar arasında kaos yarattı ve on iki adam öldü, Kuzeyli adamlar da dahil. Bu benim cezam."

Catherine başını salladı. "Norah böyle bir şeye nasıl izin verebilir?"

"Az önce söylediklerimi duymadın mı?" diye sordu, sesi keskin ve öfkeli bir sesle sordu. "Ben suçluydum. Yok Edici de aynı suçla yargılandı ve o da benimle aynı izleri taşıyor."

"Norah bunu engellemeliydi!" dedi gözyaşları içinde.

"Denedim!" diye bağırdı. "Ona merhamet diledi. Ama biz zaten kafalarımızı koruyarak merhamet görmüştük. Caspian onu tutmak zorunda kaldı."

Catherine dehşetle ona baktı.

"O gece onun hayatını tehdit etti," diye devam etti. "Gölge Kral'ı tehdit etti."

"Ne?" Catherine'in sesi titriyordu.

Artık öfkesini gizleyemiyordu. "Bunu bir Mercian kralına yapmış olsaydı, yüksek ihanetten suçlu bulunur ve kraliçe olmasına rağmen çok daha kötü bir sonla karşılaşırdı. Eminim Gölge Kral'ında da durum aynıdır, ama... Gölge Kral onu seviyor." Sesinde buz gibi bir sakinlik zorladı. "Yani, hayır, bunun olmasına *izin vermedi*."

Öfkesi derisinden buharlaşıyordu. "Sen ve konsey onu yargılamak, sorgulamak için çok kolay. Ama onun yaptığı fedakarlıkların

. Halkımızın yükünü elinden geldiğince taşıyor, senin ona sık sık hatırlattığın bu yükü." Alexander'ın öfkesi onu nefessiz bıraktı. "Ve sen onu bu yükün içinde terk ettin. Herkes terk etti. Ve şimdi o yapayalnız."

Catherine, onun sözlerinden mi yoksa pişmanlığından mı, konuşamadan ayakta duruyordu, ama onun umurunda değildi. Gümleğini ve botlarını giyip onu öğleden sonraya bıraktı.

On Beşinci Bölüm

Sabah havası soğuk ve nemliydi, bir insanı boğacak kadar ağırdı, ama önemi yoktu. Hiçbir şey onun moralini bozamazdı. Norah eldivenlerini giydi ve Sephir'e bindi, ayrılmaya hazırlanan askerlere bakarak. Görünüşe göre tüm Crest onunla birlikte seyahat edecekti, ama o şikayet etmeyecekti. Mikael'in, ona kahine yardım eden Hamed, Marta ve torunlarını ziyaret etmesine izin vermesi için çok ikna etmesi gerekmişti, hatta onun eşlik etmeden gitmesi için daha da fazla ikna etmesi gerekmişti. Arkadaşlarını ziyaret etmesi için bir kral gerekmiyordu. Görünüşe göre, daha önemli bir işi olmayan tüm Kharavian ordusunun komutanı gerekiyordu. Soren gitmekte ısrar etti ve tabii ki Mikael de kabul etti. En azından Mercian muhafızı Titus da ona eşlik ediyordu; seyahat arkadaşlarının hepsi onu başka bir uçurumdan atlamak istemeye sevk etmeyecekti.

Mikael, onu uğurlamak için avluda durdu. Onlara eşlik eden büyük arabaya baktı. "Bunlar ne?" diye sordu.

Sephir'in üstünden ona gülümsedi. "Hediyeler. Ve onları vermek için çok heyecanlıyım."

Mikael eğlenerek kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Al," dedi, kemerinden bir kese para çıkarıp ona uzattı. "Bunu da ekle."

O eğilip onu kendine çekti. "Bu nazik ruh kim?" diye alay etti.

"Bu aile benim salara'ma baktı," diye cevapladı. "Onlara borçluyum." Gülümsedi ve onu öptü. "Yarın döneceğim."

"O zamana kadar peşinden gelmemek için elimden geleni yapacağım."

Kız, somurtmuş gibi yaptı. Sonra doğruldu ve Sephir'i avludan çıkmaya teşvik ederek tepelere doğru yola çıktı.

Yolculuk sessiz ama keyifli geçti ve Norah, küçük aileyi tekrar görme hayaliyle kendini eğlendirdi. Calla'nın neyle meşgul olduğunu ve Cohen'in nasıl olduğunu merak etti. Hamed ve Marta'nın bahçesinin güzelce gelişmesini umuyordu ve onlara getirdiği hediyeleri görmeleri için heyecanlanıyordu.

Titus onun yanında at sürüyordu.

"Geldiğine sevindim," dedi ona. "İşlerin ters gitmesini mi bekliyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır." Gülümsedi. "Calla ve Cohen ile tanışmana çok heyecanlıyım. Her şeyden çok, Calla'yı Mercia'ya götürmek istiyorum, onun yay kullanma becerisi..." Tekrar gülümsedi. "Cohen ise, çok genç yaşına rağmen inanılmaz bir kılıç ustası. Mercia ve Kharav'ın en büyük savaşçılarını, yani seni, Bhastian'ı, Kiran'ı ve diğerlerini görmeleri iyi olacak bence."

"Onların kimsesi yok mu?"

"Büyükbabaları var. Büyükbabaları onları eğitti. Ebeveynleri Kharav için savaşırken öldüler."

"Yani, onlar nesiller boyu askerler," dedi onaylayarak başını sallayarak. "Benim gibi."

"Babanız ordudaydı mı?"

Titus tekrar başını salladı. "Evet, babası da, onun babası da ve ondan önceki uzun bir soy da. Neredeyse lord yargıcın ailesi kadar uzun bir soy."

Aile bağlılığına duyulan büyük gurur. Bunu anlayabilirdi. "Kendi çocuğun olacak mı, Titus?" diye sordu ona küçük bir gülümsemeye. "Soyunu devam ettirmek için?"

Tecrübeli muhafız bir an sessiz kaldı. "Regal High, ben..." Sesi alçaldı, sözlerini gizli tutmak için. "Normalde böyle bir isteği burada yapmazdım, ama Mercia'ya döndüğümde bir eş bulmak niyetindeyim. İzninizle."

Norah nefesini tuttu. "Tabii ki iznim var! Senin adına çok mutluyum!"

Utangaç bir gülümsemeye karşılık verdi. Yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğünü sandı.

"Önce bir kadın beni kabul eder mi bakalım," dedi.

"Sen yakışıklı bir adamsın Titus ve onurlu bir görevde bulunuyorsun. Eminim sorun yaşamayacaksın."

O itiraz eden bir homurtu çıkardı, ama Norah onun mutlu olduğunu anlayabilirdi. Öğleden sonra güneşi, Norah'ın keyfi ile birlikte yükseldi.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Soren, atını Norah'ın atının yanına getirerek.

"Ah, buradasın. Neredeyse benim neşemi kaçırmak için geldiğini unutmuştum."

"Ashan'dan ayrıldığımızdan beri sırtıp duruyorsun."

"Bunu kötü bir şey gibi gösterebilen tek kişi sensin," dedi. Sonra iç geçirdi. Bütün yolculuk onunla böyle mi geçecekti? "Sadece bu ziyareti iple çekiyorum," diye açıkladı, nazik davranmaya çalışarak. "Bu insanlar benim için önemli. Bırak da bunun için mutlu olayım."

Onun sürprizine, adam onu daha fazla kışkırtmadı.

Öğleden sonra geç saatlerde, çiftlik uzaktan göründü ve Norah heyecanlandı. Sephir'i ileriye doğru sürmeye başladı.

Yaklaştıklarında, Calla evden çıktı, Cohen de kılıcını tutarak hemen arkasından geldi. Norah'ı görünce kızın yüzünde bir gülümseme belirdi ve onları karşılamak için verandadan atladı. Norah kısıraktan inerken "Salara!" diye bağırdı.

"Calla." Norah, kıza sıcak bir şekilde sarılırken gülümsedi. Calla'nın omzunun üzerinden çocuğa baktı. *Merhaba*, diye işaret etti. Cohen utangaç bir şekilde gülümsedi ve ona geri işaret ederek selam verdi.

"Seni gördüğüne sevindiğini söyledi, Salara. Ben de öyle!"

"Ben de ikinizi gördüğüme sevindim! Hamed ve Marta nerede?"

"Tabii ki bahçedeler. Onları çağırayım!" Kız, büyükbabasını ve büyükannesini çağırmak için koştu.

Hamed ve Marta evin yanından geldiler, ellerini bahçe önlüklerine sildiler.

"Salara!" Hamed selam vererek dedi. "Hiç beklemiyorduk, ama seni tekrar gördüğümüze çok sevindik."

Norah geniş bir gülümsemeye ellerini sıktı. "Ben de tekrar burada olduğum için mutluyum." Marta'ya baktı ve kadın ellerini sıcak bir şekilde sıktı.

"Salara," dedi Marta içten bir hoş geldin diyerek.

Hamed, gözleri Soren'i gördüğünde aniden durdu. "Komutanım," dedi, olabildiğince dik durmaya çalışarak, sonra

eğildi.

Soren, Norah'ın beklemediği bir şekilde saygıyla başını salladı. Birbirlerini tanımıyor gibiydiler, ama Norah sormadı. Soren, bunu herkesin önünde yapmasını istemezdi.

"Bu sefer resmi bir ziyaret için geldim," dedi Norah, konuşmayı tekrar konuya döndürerek. "Tüm yardımlarınız için teşekkür etmek istedim. Benim için çok önemliydi."

"Bize teşekkür etmek için bu kadar yolu mu geldin?" diye sordu Marta. "Evet, size bir hediye de getirdim."

"Oh, Salara," diye haykırdı Marta. "Çok nazıksın."

"En azından bunu yapabilirdim." Norah onları vagonun etrafına götürdü ve örtüyü çekti. "Pirinç, tahıl, un, kurutulmuş etler. Ama belki de en değerli olanı" — yiyecek torbalarının yanından küçük, sarılmış bir paketi çıkardı ve Marta'ya uzattı — "bahçeniz için kesimler ve kökler."

Kadın paketi dikkatlice açtı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Norah daha fazla sarılmış paket çıkardı ve Marta her birine bakarken gözleri doldu. "Tresantha, oleiden, serium ve daha fazlası."

"Bunları nereden buldun?" diye sordu Marta. "Bunlar sadece Japheth'te bulunur."

"Bunlar kaledeki özel bahçe ve seradan kesilmiş çiçekler." Norah gülümsedi. Mikael'in dedesi, Japheth'li gelinine Kharav'da evini hatırlatmak için bunları getirmişti.

Marta, Hamed'e bakarken gözyaşları içinde gülümsedi ve Hamed ona sarıldı.

Norah'ın gözleri de duygu dolu doldu. "Kışın artık toprağa ekilemeyeceklerinden endişeleniyorum."

"İçeride başlayacağız. Sonra baharda dışarıya çıkarırız. Oh, Salara, teşekkür ederim." Marta gözyaşları arasında gülümsedi. "İçeri gelin. Yolculuk uzun olmuştur. İçeri girip bir şeyler yiyin."

Crest, vagondaki malzemeleri çabucak halletti ve sonra akşam için küçük bir kamp kurmaya odaklandı. Cohen onlara yardım etmekten mutluluk duyarken, Calla evde Norah için yatak hazırladı. Bitki kesimleri halledildikten sonra Marta akşam yemeği ile meşgul oldu. Norah kendini mutfakta buldu ve yardımcı olabileceği bir fırsat arıyordu

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Marta hamuru yoğururken.

"Lütfen rahatına bak. Akşam yemeği hemen hazır olur."

Norah gülümsedi ve sebze sepetini alıp leğende yıkamaya başladı.

"Herkes çalışırken ben burada oturup duramam."

"Salaraslar böyle yapmaz mı?" diye şaka yaptı Calla onlara katılırken.

"Callamine! Saygı göster!" Marta azarladı, ama Norah yüksek sesle güldü.

"Amah, sadece şakaydı," dedi Calla hemen.

"Ve çok komikti." Norah tekrar güldü.

Calla gülümsedi, kesme tahtası ve bıçağı çıkardı ve Norah sebzeleri yıkarken kesmeye başladı.

"Aman Tanrım," Marta başını salladı. "Mutfağımda bir Salara'nın yemek pişirdiğine inanamıyorum."

Soren ve Hamed dışarıdan içeri girdiler, Cohen de onları takip etti. Hepsi mutfakta Norah'ı görünce şaşkınlıkla donakaldılar. "Salara," dedi Soren yavaşça.

"Tek kelime et, patatesleri sen kesersin," diye uyardı.

Soren Hamed'e, sonra da Cohen'e baktı ve çocuk gülümseyerek omuz silkti.

Cohen hemen daha fazla su getirmek için gitti, Hamed ise dökme demir tencereyi ateşin üzerine koydu. Calla doğranmış sebzeleri tencereye koydu, mutlu bir iç çekişle masanın yanındaki sandalyeye oturdu ve her şey pişerken bekledi.

"Calla, Cohen," dedi Norah, "yemekten önce büyükannenizle ve büyükbabanızla özel olarak konuşabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Calla ve Cohen onu dışarıya kadar takip etti.

Norah, Soren'e bir bakış attı, sonra gözlerini genişleterek ona sessizce onu teşvik etti.

"Atları kontrol edeceğim," diye mırıldandı ve dışarı çıktı. Kapı kapandıktan sonra Norah, Hamed ve Marta'ya döndü.

"Bir şey daha var," diye başladı. "Sizi benimle birlikte Ashan'a davet etmek istiyorum. İkinizi, Calla ve Cohen'i. Hayatınız kolay olur, çocuklar da okuyup eğitim alabilirler. Kendilerine bir gelecek kurabilirler."

Hamed Marta'ya baktı ve Marta hüzünle gülümsedi.

Kadın gözlerini tekrar Norah'a çevirdi. "Ben Kharavlı değilim," dedi. "Ben bir yabancı olduğum için Ashan'da yaşamak bizim için kolay olmaz. Burada yaşamamızın nedenlerinden biri de bu."

"Ben de bir yabancıyım," dedi Norah. "Ama Ashan çok güzel bir yer. Ve sana iyi bakılmasını sağlayacağım."

"Saygısızlık etmek istemem ama sen salara'sın. Kharav'daki diğer tüm yabancılar köledir ve kraliçenin desteğine rağmen öyle muamele görürler." Hamed'e baktı. "Ve biz burada mutluyuz."

"Çocuklar ne olacak?" Hamed karısına nazikçe sordu. "Onları sonsuza kadar burada tutamayız. Augustan ve Misa, onlara bizim verebileceğimizden daha iyi bir hayat istemiş olurlardı."

"Onlar da zorluklarla karşılaşırlardı," dedi kadın. "İsimleri yüzünden. Ve Cohen'in sağır olması yüzünden."

Hamed omuz silkti. "Komutanın Kharavya'ya ait bir adı yok."

Marta alaycı bir şekilde güldü. "O komutan!"

Soren Kharavya ismi değil miydi? "Augustan ve Misa kim?" diye sordu Norah.

Hamed hüzünle gülümsedi. "Augustan bizim oğlumuzdu, Misa da onun karısı."

Marta, masanın üzerinde birleştirilmiş ellerine bakarken gözleri doldu.

Norah suçluluk duydu. "Üzgünüm," dedi. "Acı hatıraları canlandırmak ya da çocuklardan ayrılmanızı istemek niyetinde değildim. Beni affedin."

"İyiliğinize ve teklifinize çok minnettarız," dedi Hamed. "Bu," Marta'ya baktı, "çok ciddi bir şekilde düşünmemiz gereken bir teklif."

Norah özür dilercesine gülümsedi. "Sizi zorlamak istemem. Düşünün. Kararınız ne olursa olsun ben mutlu olacağım."

Akşam yemeği çok lezzetliydi ve Norah, Hamed'in teklifinden sonra ikinci porsiyonu kabul etti. Masadaki gülümseyen gözlere ve kahkahalara baktı ve kalbi doldu. Bu küçük aile, kendi ailesi gibi geliyordu. Burayı ve bu insanları seviyordu.

Yemekten sonra Calla ve Cohen, Soren ve askerlere dışarıda yemek götürdüler. Norah, masayı temizlemesine yardım ederken Marta'ya gülümsedi.

"Bizi ziyaret edebilirler mi?" diye sordu Marta aniden. "Ashan'a gittilerse."

Norah, eline aldığı tabağı masaya koydu ve Marta'nın elini tuttu. "Tabii ki," dedi. "Düzenli olarak. Sorun olmazsa, ben de ara sıra gelirim."

Yaşlı kadın yavaşça başını salladı. "Tamam. Gitsinler. Seninle gitsinler. Ve sen ziyarete geldiğinde geri dönsünler."

Norah göz yaşları arasında gülümsedi ve Marta'ya sarıldı.

Kış rüzgarı soğuktu, ama Norah, Calla ve Cohen'in heyecanla Ashan'a geri dönerken aralarındaki enerjiden sıcaklık buldu. Calla'nın yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve bu, kardeşinin de gülümsemesine neden oldu. Norah, Cohen'in gülümsemesini çok seviyordu. Utangaç, tatlı ve içten bir gülümsemeydi. Sırtında babasının kılıcını taşıyordu ve Norah, biraz duygulanmadan ona bir an bile bakamıyordu. Keşke ebeveynleri çocuklarının ne kadar güzel olduklarını görebilselerdi.

Soren'e daha yakın olmak için geriye düştü ve Calla ile Cohen'in önde gitmesine izin verdi. Komutan, kardeşlerin onlarla birlikte döneceğini öğrendiğinden beri bütün sabah ona somurtuyordu. En iyisi tartışmayı bitirmekti.

Alçak sesi sabahın güzelliğini bozdu. "Kaleye çocukları ne yapacağız?"

Omuz silkti. "Ders çalışacaklar ve eğitim alacaklar. Büyükbabalarına söz verdim."

"Ciddi olamazsın. Bir dilsiz ve bir çiftçi kızı mı?"

"O dilsiz değil, sağır," diye karşılık verdi Norah. "Ve evet, iyi gözlemledin. Calla bir kız."

"Kharavian ordusunun uygunluk standartlarını karşılamıyorlar. Onları kim eğitecek?"

Bunu düşünmemişti, ama onun küçümsemesini reddetti. "Titus," dedi. Gözünün ucuyla, Northman'ın ona baktığını gördü.

Soren dişlerinin arasından iç geçirdi. "Kuzey standartlarına da uymuyorlar."

"Mercia'da değiliz."

Soren baktı Titus'a Titus'a Titus'a Titus'a
destek destek Soren'in Soren'in itirazına

"Hamed'i tanıyor muydun?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

"Hayır. Neden?"

Omuz silkti. "Onu gördüğünde, ona saygı duyuyormuşsun gibi göründün, hepsi bu. Bu yüzden onu tanıdığını düşündüm."

"O saygı duyulacak bir adam. İşaretleri onun büyük bir savaşçı olduğunu gösteriyor. Birçok kişiyi öldürdü."

Norah rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Bunu nereden anladın? Uzun kollu bir tunik giyiyordu." Hamed'in birini öldürdüğünü hayal etmek zordu.

Gözlerinin köşelerindeki çizgiler derinleşti. Ona bir şeyleri açıklamaktan gerçekten hoşlanmıyordu, ama bu artık onu korkutmuyordu. Şimdi bunu oldukça eğlenceli buluyordu.

"Öldürme izleri, dış bileğe kadar uzanan tek izlerdir," diye açıkladı sonunda. Pelerini altından kolunu uzattı ve derisindeki desenleri gösterdi. "Dirsekten başlarlar, her üç öldürme için çizgili bir üçgen, her on öldürme için dolu bir üçgen. Bileğine kadar izleri olan bir adam, saygı duyulması gereken bir adamdır."

Norah'ın gözleri onun derisinde kaldı. Geometrik desenler, aldatıcı bir güzelliğe sahip daha büyük görüntüler oluşturuyordu. Bazıları deniz akıntıları gibi kıvrılıyor, bazıları dağlar gibi zincirleniyordu. Daha önce bunların hepsinin üçgenlerden oluştuğunu fark etmemişti. Dirseklerinden bileklerine kadar. O kadar çok üçgen. O kadar çok ölüm. Hamed'de de vardı.

"Mikael böyle işaretler taşımıyor," dedi. Elbette bu, başarısızlığından dolayı değildi. Ama kendini bunun için mutlu buldu; hatırlatılmak istemiyordu.

"Çünkü o salar." Gözleri, sargısının altındaki alaycı sırıtışını ele veriyordu. "Ama taksaydı, benden daha fazlasına sahip olurdu."

Ona inandığından emin değildi, ama bu, birkaç dakika önce hissettiği minnettarlığı bastırmaya yetti. Endişesini bastırdı. Soren ona bunu yapmaktan hoşlanıyordu. Ona izin vermeyecekti.

"Hamed büyük bir savaşçıysa, torunları da büyük savaşçılar olacaktır." Tercihen kollarını üçgenlerle çizmeden.

Soren sinirli bir şekilde burnunu çekti. Sonra kaşları değişti ve gözleri daraldı, tepelerin ötesine bakarken. "Sen Crest'e devam et," dedi ona. "Ben yetişirim." Ve atını kuzeybatıya, gruptan uzaklaştırdı.

Ne görmüştü de gidip bakacaktı? Calla pek umursamadı. Bir süreliğine ondan kurtulduğu için mutluydu. Norah, Titus'un yanında yoluna devam etti.

Titus atını daha da yaklaştırdı. "Onları gerçekten benim eğitime mi göndereceksin?" diye sordu, önündeki Calla ve Cohen'e bakarak.

"Onları başkası eğitecek. Ama muhtemelen sen olmayacaksın." Adamın yüzündeki rahatlamayı görünce gülümsedi. "Belki Caspian, ama ona söyleme."

Titus güldü.

Karanlık basmadan Ashan'a vardılar ve Norah, Calla ve Cohen'i kalede geçici bir odaya yerleştirdi, onlara kalıcı bir yer bulana kadar. Onları yerleştirdikten sonra kendi odasına doğru yöneldi.

Mikael onu bekliyordu. Norah yolda koridorda Soren'e rastlamıştı, bu yüzden Soren krala yeni korumalarını çoktan bildirmişti.

"Salara," Mikael onu bir öpücükle selamladı ve kendine çekti. "Seni aramak için neredeyse atla yola çıkacaktım."

Norah geri çekilip ona baktı ve alaycı bir şekilde kaşlarını çatı. "Bugün döneceğimi söyledim ve döndüm."

"Bugün. *Gündüz*. Şimdi gece."

"Calla ve Cohen'in bakımını sağlamak zorundaydım. Onları doğu kanadına yerleştirdim. O odaların kraliyet misafirleri için olduğunu biliyorum, ama yarın onlara uygun bir yer bulduğumda oradan çıkaracağım."

"Kim?" diye sordu.

"Calla ve Cohen, bana yardım eden ailenin çocukları. Onları Ashan'da okumaları için getirdim. Lord komutan sana söylemedi mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, ama önemli değil. Ne istersen." Onu tekrar kendine çekti ve başının üstüne öptü.

Soren'in bundan bahsetmemiş olması garipti. Bir tür direnç bekliyordu, ama hiç direnç görmeyince minnetle gülümsedi.

Yatmaya hazırlandılar. Norah yorganın altına girdi ve Mikael'in sıcaklığına sarıldı. Mikael kollarını ona doladı, ama zihni başka yerdeydi.

"İyi misin?" diye sordu kız.

"Sen buradasın, şimdi iyiyim." Kollarını ona daha sıkı doladı. "Sabah komutanla bir işim var. Sen uyanmadan gitmiş olacağım, ama kahvaltıya yetişirim."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Norah.

O, yer değiştirip onun üstüne çıktı. "Şu anda, karımla sevişeceğim."

Norah, dudaklarını dudaklarına yaklaştırırken gülümsedi.

On Altıncı Bölüm

Norah titreyerek uyandı. Gözlerini açtı ve yanındaki boş yatağa uzandı. Mikael'in orada olmadığını biliyordu. Soren'le birlikte erken ayrılacağını söylemişti, ama onu rahatsız eden onun yokluğu değildi. Havada rahatsız edici bir şey vardı. Oturdu. Ve nefesini tuttu.

Köşedeki sandalyede garip bir adam oturuyordu.

Dar, koyu renkli giysiler giymişti. Siyah. Kafası, sadece gözlerini gösteren, Kharavian başörtüsüne benzeyen, vücuda oturan bir kumaşla örtülmüştü. Ama bu Kharavian başörtüsü değildi. Ve o da Kharavian değildi.

Sessizce bekliyor, onu izliyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Ve burada ne işin var?" Adam alçak bir kahkaha attı.

"Muhafızlar!" diye bağırdı. Ama oda sessizdi. "Muhafızlar!"

"Başka kimse yok," dedi adam, ardından mide bulandırıcı bir sessizlik oldu. "Sadece sen ve ben."

Mikael, Soren ile birlikte tepelerdeki küçük bir kamp ateşinin kalıntıları etrafında duruyordu, çok rahatsızdı. Soren, Ashan'a dönerken bunu fark edince yola çıkmışlardı. Kharav'da davetsiz misafirler vardı. Kamp ateşini inceledi. Bir iki gün önce yapılmış gibiydi, etrafta çok az ipucu vardı. Salara bu bölgeden yeni geçmişti. Davetsiz misafirler ona yakındı ve bu düşünce onu tedirgin ediyordu.

"Birden fazla kişi olduğu kadar büyük," dedi Soren, küllerin içindeki kömürleşmiş bir dalı tekmeledi. "Ve at izi yok. İz bırakmamak için yaya olmalılar."

"Ateş yakacak kadar cesurlar."

"Kharav'da olmaya cesaret ettiler," diye cevapladı Soren. "Sence şimdi şehirde olabilirler mi?"

Bu düşünce Mikael'in öfkesini körükledi. "Büyük olasılıkla."

Kharav'a girmek için sadece üç yol vardı. Bunlardan biri, batıda Uru'nun ve doğuda Kharav güçlerinin gözetimindeki iki kanyon geçidinden birinin labirentinden geçmekti. Diğer deniz yoluydu, ancak Kharav'ın kıyıları kayalıklarla çevriliydi ve dalgalar şiddetliydi. Ne tekneyle karaya çıkmak ne de yüzerek kıyıya ulaşmak mümkündü. Kharav'da gemilerin güvenle girebileceği sadece iki liman vardı ve bunlar sıkı bir şekilde korunuyordu. Son seçenek, güneybatıdaki Osan krallığından nehri geçmekti, ancak Soren'in izinsiz giren gençleri öldürdüğü Osan prensi olayı sonrasında Mikael, sınır boyunca kuvvetlerini artırmıştı.

Bir adamın fark edilmeden girmesi için inanılmaz derecede yetenekli olması gerekirdi. Birkaç adam için bu neredeyse imkansızdı. Yine de buradaydılar. Nasıl?

"Onları bulun. Bu adamların kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne istiyorsun?" Norah öfkeyle sordu, yavaşça oturarak bacaklarını altına aldı. Uzun geceliğini lanetledi. Eğer bir kavga çıkarsa, bu onu engelleyecekti. Ve kesinlikle bir kavga çıkacaktı.

Yüzü kapalı olsa da, gözlerindeki kötücül gülümsemeyi görebiliyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve yatağa doğru adım attı. İri bir adam değildi, ama hareketlerinin rahatlığı ona tehlikeli olduğunu gösteriyordu.

"Yaklaşma," diye uyardı, karşı tarafa doğru geri çekilerek. Neredeyse tepki verebileceğinden daha hızlı bir şekilde, adam öne eğilip onu yakalamaya çalıştı. Norah, adamın elinden kıl payı kurtuldu, yataktan kayarak kapıya doğru koştu.

Ama adam hızlıydı ve kolunu yakalayıp onu kendine doğru çevirdi. Norah, adamın tutuşuna karşı koydu ve adamın belindeki hançer karnına değdi. Norah, hançeri kınından çıkardı ve adamın koltuk altının hemen altına sapladı. Tam isabet. Kalbine ulaşip ulaşmadığından emin değildi, ama adamın nefesini kesecekti.

Adam homurdandı, onu bıraktı ve şaşkınlıkla geri adım attı. Yarası yanından kan akarken bıçağa baktı ve nefes almakta zorlandı. Sonra gücü tükenince dizlerinin üzerine çöktü ve taş zemine düştü. Kalbine isabet etmişti. Şanslıydı.

Ama rahatlamak için zaman yoktu. Oda kapısını açtı ve boş nöbetçi kulübesini görünce donakaldı. Duvarda kan izleri vardı ve yerde kan birikintileri vardı. Bu kan kimin kanıydı? Nöbetçi kimdi? Paniklemesini engelledi ve dışarı koştu, ama yüzü kapalı başka bir adam salonun ortasında duruyordu.

"Etkileyici," dedi. "Beni şaşırttınız, Kraliçe Norah." Aksanı tamamen yabancı değildi.

Yatak odasına doğru bakınca kafası karıştı.

İlk adamı bıçakladığını görmüş müydü? Ama bu imkansızdı. "Kimsin sen?" diye öfkeyle sordu.

"Diyelim ki, çok eski bir dost."

"Arkadaşlar birbirlerini öldürmez," diye tersledi.

"Hayır, sanırım bunun için aileler vardır."

Yine, adamın sözleri kafasını karıştırdı. "Ne istiyorsun?"

"Belli değil mi?" diye alaycı bir şekilde gülümsedi ve ona doğru yürüdü. "Seni." Dişlerini gösterdi. "O zaman seni hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım."

Norah geri adım atıp bir plan yapmaya çalışırken, adam kılıcını çekti. Silahı yoktu, ama odasında yere düşen adamın hançeri vardı. Döndü ve odaya doğru koştu, adam da peşinden gitti.

Muhafızına ne olmuştu? Birkaç adımda odaya ulaştı, ama adam hemen arkasındaydı. Arkasında kapıyı kapatmaya çalıştı, ama adam çoktan kapı eşiğine gelmişti. Kapı koluna takılınca adam bağırdı. Norah tüm ağırlığını kapıya verdi, ama adam ileri atıldı ve onu geriye doğru itti. Ölü adama doğru atıldı ve hançeri ondan çekti, sonra saldırganına dönmek için döndü. Adam kılıcını savurdu ve Norah geri atladı. Kılıcın ucu elbisesinin kumaşına takıldı ve elbise yırtıldı. Adam bu kez yüksekten bir kılıç savurdu ve Norah eğildi. Kılıç yatak direğine çarptı ve tahtaya saplandı; bu bir hataydı. Norah öne atladı ve hançeri adamın ön koluna sapladı. Adam kılıcın kabzasını bıraktı ve geriye sendeledi; Norah

hazırdı. Kılıcı çekip saldırısını sürdürdü. Adam zırh ya da deri giymemişti — kendini beğenmiş piç — tek savunması, kadının kılıç darbeleriyle başa çıkmaktı. Kadın kılıcı sertçe indirdi. Adam kendini korumak için uzandı ve kılıç kolunu kesti, kısmen kopardı. Kadın diğer elindeki hançeri ileri doğru savurup adamın karnına sapladığında, adam tekrar bağırdı. Sonra kılıcı son b i r darbeyle savurdu ve adamın boynunu kesti. Adam duvara doğru geriye düştü ve kanı taş zemine damlalar halinde akmaya başladı.

Norah, korkunun kendisini ele geçirmesini engellemeye çalışarak odadan kaçtı. Çok yakındı. Fazla yakındı. Onlardan kaçması şans eseri idi. Onlar onun kılıç kullanma becerisini bilmiyorlardı ve o da onları hazırlıksız yakalamıştı. Hançer ve kılıç ellerinde yapış yapıştı, ama o onları sıkıca tuttu. Yan koridordan geçti. Ve donakaldı.

Titus yerde çökmüş yatıyordu.

"Titus!" diye bağırarak ona koştu. Bıçakları düşürdü ve yüzünü kendine doğru çevirip ona bakmasını sağladı. Ama Titus kıpırdamadı. Norah hıçkırarak ağlamaya başladı. "Hayır! Titus!" diye bağırarak Titus'un başını tuttu.

Yardım bulması gerekiyordu. Titreyerek ayağa kalktı, kılıcını ve hançerini tekrar aldı ve duvara dayanarak ana salona geri döndü. Neredeyse sonuna gelmişti ki iki adam köşeyi döndü. *Daha fazla saldırı*. Nereden geliyorlardı? Nasıl bu kadar çok olabilirdi? Ve muhafızları neredeydi?

"Beni sürekli şaşırtıyorsun," dedi biri, sanki konuşmaya devam ediyormuş gibi alaycı bir şekilde.

"Kimsiniz siz?" diye öfkeyle bağırdı.

"Dediğim gibi, eski bir dost. Ama dostça davranan biri değil."

Norah başını salladı, gözyaşları arasında nefesini toparlamaya ve zihnini sakinleştirmeye çalıştı. Sanki hepsi aynı adam gibiydi. Ve onu öldürmek için buradaydılar.

Solundaki adam ilk saldırıyı yaptı ve kılıcını yukarı doğru savurdu. Norah geriye atladı ve kendi kılıcıyla karşılık verdi. Sonra dönüp geçip merdivenlerden aşağı kaçtı. Adamlar hızlıydı ve biri onu merdivenlerin altında yakaladı. Norah kurtuldu ama tekrar koşmadı. Onlardan kaçamazdı ve onlara karşı kılıçlarını sıktı.

Adamlardan biri ileri atıldı ve Norah tam zamanında dönerek onun niyetinden kurtuldu, ama adam yanından geçerken onu ikisinin arasına soktu. Biri kıkırdadı ve ikisi de birkaç adım geri çekilerek ona alaycı bir şekilde yer açtılar.

Norah sırtını duvara dayayarak, ikisini de gözden kaçırmamak için sağa sola bakıyordu. Panik hissi onu sardı. Bhastian neredeydi? Sonal? Javed? Kimse yok mu? Yalnız mı kalmıştı?

"*Salara*," sağındaki adam alay etti. "Aleon'un kraliçesi değilsin. Gölge tahtında gördüğüm görüntünün Gölge Kralı ile evlilik anlamına geldiğini ben bile fark etmemiştim."

Görüntüyü nereden biliyordu? Ve neden umursuyordu? "Aleon'dan mısın?" diye sordu dişlerinin arasından. "İntikam için mi buradasın?"

"Kesinlikle intikam için buradayım," dedi solundaki adam. "Ama Aleon'dan değilim."

Artık sadece bir adamın kendisiyle konuştuğundan emindi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Birçok yeteneğim var," diye cevapladı suikastçı, şimdi sağındaki adam aracılığıyla konuşuyordu.

Onunla oynuyordu. Öfkeden yüzü kızardı ve ani bir saldırıyla onu geriye doğru itti. Adam yeterince hızlı değildi ve kız kılıcını onun yan tarafına sapladı. Adam dizlerinin üzerine çöktü, ama yarası ölümcül değildi. Kız ikinci adamla yüzleşmek için döndü ve kılıçları çınladı, kız yemek salonuna doğru geriye doğru itildi.

"Başlangıçta hayal kırıklığına uğradım," dedi adam, saldırılar arasında, "ta ki farkına varana kadar." Gözleri gülümsüyordu. "Aynı darbeye hem Gölge Kralı hem de Alexander'ı yenebilirim."

Onunla birlikte.

Norah durakladı. Kharav'da kimse Mikael'e Gölge Kral demiyordu. Ve kimse lord yargıç Alexander demiyordu. Bunlar Kharav'dan gelen adamlar değildi. Aleon'dan da değillerdi. Ve onunla konuşan kişi, Alexander'ı ismiyle çağırarak kadar iyi tanıyordu.

"Neden?" diye sordu. "Neden geldin?"

"Benim çektiğim acıları onlar da çekecek. Özellikle Alexander." Örtüsü, öfkesinin titrek nefesini gizleyemiyordu. "Nerede o? Onun

Onun acı çekmesini istiyorum. Kraliçesini kurtaramadığını anladığında hissedeceği acıyı. Ölmeden hemen önce."

Norah öfkeli bir memnuniyetle dişlerini gösterdi. "Onu burada bulamazsın. O gitti." Gözlerinde parlayan öfkeyi görünce gülümsedi.

"O burada!" suikastçı ona bağırdı. "Onun kanı, iki hafta bile geçmeden senin cildine değdi."

Kırbaçlamadan. Bunu nereden biliyordu? Bunu düşünecek zamanı yoktu. İkinci adam tekrar ayağa kalktı ve suikastçı arkadaşıyla birlikte ona doğru ilerledi. Ama Norah'ın korkusu yok olmuştu. Öfke onu sardı ve ileri atıldı. Hançerini yaralı adama fırlattı, omzuna tam isabet etti ve diğer rakibine tüm gücüyle kılıcını savurdu. Adam kendi kılıcıyla karşılık verdi ve ikisi ölüm dansında birbirlerine dolandılar.

Adam diğerlerinden daha iriydi ve kılıçları, Norah'ın ellerine ve kollarına acı veren bir güçle çarpıyordu. Adam güçlü ve hızlıydı, Norah ise yorulmuştu. Yardım için çaresizdi. Adam bir kez daha kılıcını savurdu, Norah kaçtı, adamın omzuna vurdu ve onun momentumunu kullanarak onu yana doğru itti. Fırsatı değerlendirip yemek salonuna doğru koştu.

Norah kapıları itti ve kahvaltı için masayı özenle hazırlayan hizmetçiye bağırdı. Hizmetçi dönerek masanın kenarındaki her şeyi gürültülü bir sesle yere düşürdü. Suikastçı acımasızca onu öldürdüğünde güldü.

Norah geriye doğru sendeledi ve kaçmak için döndü, ama adam onu yine arkadan yakaladı. Norah kılıcını sallamaya çalıştı, ama adam çok yakındaydı ve kılıcı elinden aldı.

Onu yere fırlattı ve üzerine çıktı, boynunu kavrayıp nefesini kesti. Norah ellerini tırmaladı ve kollarına vurdu, ama adam gözleriyle ona gülümsedi. Karanlık yaklaşmaya başladı ve o buna karşı mücadele etti. Kendini kaybolurken hissetti.

Sonra parmakları yanında tutunacak bir şey buldu: düşmüş bir mumluk. Tüm gücüyle onu savurdu, saldırganın başının yan tarafına vurdu ve onu kendinden uzaklaştırdı

onu üzerinden attı. Nefes nefese ayağa kalktı ve yemek salonundan kaçarak taht odasına doğru koştu.

Ama diğer suikastçı yolunu kesti. Geri çekildi, nereye kaçacağını düşünerek zihni hızla çalışıyordu.

Solunda, onu boğan saldırgan yemek salonundan yavaşça ona doğru yürürken bir kıkırdama duydu. Mum çubuğunun vurduğu gözünün üstünde bir yara vardı ve kan akıyordu. Ama bu onu alt etmek için yeterli olmamıştı. Umutsuzluk onu sardı. Artık savaşacak gücü kalmamıştı. Dönüp yan salona doğru koştu. Son çare olarak yardım isteyeceği kişi onu öldürebilirdi, ama o zaten ölü bir kadındı.

Mikael avluda attan indi ve Soren'in peşinden kaleye girdi. "Kalenin çevresindeki muhafız sayısını artırın," dedi yemek salonuna doğru ilerlerken.

"Ben de tepeleri taramak için daha fazla adam getireceğim," dedi Soren.

Mikael başını salladı, sonra Salara'yı bulmayı umduğu yemek salonunun kapısını iterek açtı. İkisi de durdu.

Önünde, yerde dağınık masa düzenlemeleriyle çevrili ölü bir hizmetçinin yattığı boş bir oda vardı.

Mikeal'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir an durduktan sonra birdenbire koşmaya başladı ve Soren de hemen arkasından onu takip etti. Kılıcını hazırlayarak merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Üst kata ulaştılar ve yan salona doğru döndüler, ancak büyük Kuzeyli adamın cesedinin yattığı yan salonda durdular.

Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Bu davetsiz misafirler Salara'ya ulaşmış mıydı? Yatak odasına doğru koştu. Köşeyi döndüğünde, bir an durdu. Koridorun sonunda, muhafızların olması gereken yerde duvarda kan izleri vardı ve kalbi boğazında atıyordu. Odalarının kapısı yarı açık durumdaydı.

Mikael odaya fırladı, öfkenin alevleri derisini yalıyordu, ona dokunmaya cesaret eden her ruhun üzerine ateş yağdırmaya hazırды.

Ama her şey sessizdi.

Bir suikastçının cesedi yerde yatıyordu. Odayı gözleriyle tararken öfkeyle kaynıyordu ve yerde yatan başka bir suikastçı daha gördü. Bir mücadele yaşanmıştı, ama Salara'dan hiçbir iz yoktu.

Soren cesetlerin yanından geçerek banyo odasına gitti. "O burada değil," diye seslendi.

Mikael içinden küfretti ve hızla merdivenlerden aşağı inip yemek salonuna geri döndüler.

Oradan nereye gitmiş olabilirdi? Ve tüm muhafızlar neredeydi?

"Salar," diye seslendi Soren, Mikael'i durdurarak. Yan koridoru işaret etti.

Mikael, koridorun sonundaki annesi ve rahmetli babasının resmine, Soren'in odasının önündeki resme baktı. Resmin hemen solunda bir kan lekesi vardı.

Hızla ilerleyip koridoru geçtiler. Soren'in odasına yaklaşırken, kalbi savaş öfkesi ile çarpmaya başladı. Kapı kapalıydı, ama çerçeveye kan bulaşmıştı. Öfkesinin kontrolünü ele geçirmesine izin verdi.

Mikael kapıyı kırarak içeri girdi.

Cusco tembelce odanın ortasında yatıyordu ve Norah onun yanında oturmuş, dev köpeğin sırtını tırnaklarıyla nazikçe okşuyordu. Ölü bir suikastçı yerde yatıyordu. Duvara yakın bir yerde, Cavaatsa keskin dişleriyle başka bir suikastçının midесinden bağırsaklarını çıkarıyor ve Norah trans halinde onu izlerken hevesle yiyordu. Düşünemiyordu, konuşamıyordu. Tek yapabildiği köpeklerin yanında oturmak ve nefes almaktı. Paniklemenin onu ele geçirmesini önlemek için nefes almaktı.

Odanın kapısı gürültüyle açıldı ve Cavaatsa tehditkar bir hırıltıyla geriye doğru savruldu. Cusco ayaklarını yere koydu, saldırmaya hazırlandı.

"Cusco! Cavaatsa!" Soren'in sesi onları sakinleştirdi. Norah ayağa kalkmadı, ama Mikael ve Soren odaya girerken rahat bir nefes aldı.

Mikael yanına koştu, onu kaldırdı ve kollarıyla sardı, neredeyse onu boğacak kadar sıkı sarıldı. Saçlarının üstüne ağır ağır nefes aldı ve onu öylece tuttu. Gözyaşları akarken onun kollarına ihtiyacı vardı. Normalde duygularını lanetlerdi, ama şimdi onlara izin verdi. Ölüm çok yakındı. Daha önce, kendi şartlarıyla ölümle karşı karşıya kaldığında ölümden korktuğunu düşünmemişti, ama bu seferki farklıydı. İlk iki suikastçıyı öldürmek tamamen şans eseri olmuştu, ama ikinci ikisi onunla bir fare gibi oynamış, onu alay etmişti. Onu daha çok korkutan şey, onların hedefi o olsa da, Alexander ve Mikael'e zarar vermek için gelmiş olmalarıydı. Ve bunu yapabilirlerdi.

Mikael onu hafifçe geri itti, ellerini yüzünün etrafına koydu, avuçladı ve korku dolu gözlerle ona baktı. Ona bir soru sordu, ama sözleri kulağına ulaşmadı. Elleri, kanlı geceliğın üzerinde herhangi bir yaralanma izi olup olmadığını dikkatlice ararken, kolları ve vücudu boyunca aşağı doğru kaydı.

"Yaralandın mı?" diye sordu. Belki de ona daha önce de bunu sormuştu.

Yavaşça başını salladı ve Mikael onu tekrar kendine çekti. Bir an öylece durdular. Sonra Mikael onu geri itti ve gözlerine bakmasını sağladı. "Köpekleri mi kullandın?" diye sordu. "Seni öldürebilirlerdi."

"Cusco ve Cavaatsa Salara'ya asla zarar vermezler," dedi Soren.

"Ben zaten ölmüşüm," dedi, sesi geri geldiğinde. "Onlar benim tek sahip olduğum şeydi." Gözleri tekrar doldu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Titus," dedi, gözyaşları tekrar akmaya başladığında.

Mikael kederle başını salladı. "Gördüm."

"Sonal ve Javed de gördü," dedi Soren sessizce. "Bu sabah nöbet tutuyorlardı. Ve bu salonların boş olduğunu düşünürsek, muhtemelen birkaçı daha görmüştür."

Norah'ı bir panik dalgası sardı. "Vitalia nerede? Serene? Calla ve Cohen?" Onlara bir şey olmuşsa...

"Bu sabah geri döndüğümüzde kız ve dilsiz dışarıdaydılar," dedi Soren. "Onlar iyiler."

Acı verici bir rahatlama nefesini bıraktı. Onlar onun sorumluluğundaydı ve ne olabileceğini düşününce midesi bulandı. Ama

hala Vitalia ve Serene'nin ne durumda olduğunu bilmiyordu. Kaleye girmişler miydi?

"Hizmetçilerinizi bulacağız," diye söz verdi Mikael. "Önce sizi sığınağa götürelim."

"Hayır." Başını salladı ve elini yanındaki Cusco'ya uzattı. "Burada kalmak istiyorum." Daha önce Soren'in odasının kaledeki en karanlık yer olduğunu, korkulacak bir yer olduğunu, en tehlikeli yer olduğunu düşünmüştü. Ama bunun yerine, ona karşı olanlar için tehlikeli bir yer olduğunu fark etti. Oradan ayrılamazdı. Henüz değil. "Lütfen, onları bul. Vitalia ve Serene'i. Onları bul."

"Daha fazla Crest ile geri döneceğim," dedi Soren Mikael'e. "O zamana kadar Salara ile burada kal."

Mikael, Norah'ın yanağını okşadı. Durup cesetlere baktı. "Lütfen. Salara, seni buradan götüreyim."

Ama Salara yine başını salladı. "Hayır. Burada kalmak istiyorum." Burada kendini güvende hissediyordu. Ve kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı.

Mikael başını salladı. Norah'ı bir kez daha kendine çekti ve başının üstüne öptü.

Cusco ayaklarının dibine oturdu. Hayvanın omuzu, Norah'ın uyluğuna sıcaklık veriyordu. Norah elini tekrar onun başına koydu ve Soren'in insan avcıları olan dişli canavarlarda rahatlık buldu.

On Yedinci Bölüm

Mikael'in onu sığınağına götürmek ve kanlı odadan uzaklaştırmak için çabalamasına rağmen, Norah hareket etmek istemiyordu. Zihnini toparlayabileceği, kendini sakinleştirebileceği bir yer bulmuştu ve mümkün olduğunca uzun süre burada kalmak istiyordu.

Birkaç dakika içinde Soren odasına bir ordu topladı: görevde olan ve olmayan Crest'in geri kalan üyeleri ve diğerleri. Norah, Bhastian'ın iyi olduğunu görünce rahatladı.

Artık yanında bir ordu varken, güvendiği kişilerle çevriliyken, cesareti geri gelmeye başladığını hissetti. Mikael'i iyi olduğuna ve Soren'in ne bulduğunu görmeye gitmesi gerektiğine ikna etmeyi başardı. Crest, suikastçıların cesetlerini odadan çıkardı, ama kan hala yere bulaşmıştı. Umursamadı. Onların kanını görmesi gerekiyordu.

Onlar onu öldürmek için buraya gelmişlerdi.

Hayır, *onlar* değil. O. Tek bir adam.

Onu öldürmek için buraya gelmişti. Ama kimdi o? Bu adam onu korkutuyordu.

Diğerlerinden daha çok.

Bir kadının sesi kulağına çarptı. "Beni geçirin!"

"Vitalia!" diye bağırdı Norah ve yan koltukta oturduğu yerden ayağa kalkarken sendeledi. Bhastian kapıyı onun için açtı ve hizmetçisi ona koşarak sarıldı.

"Senin için çok endişelendim," dedi Vitalia. "İyi misin?"

Serene de hemen arkasındaydı ve Norah onu da kendine çekti. "Güvende olduğuna çok sevindim!"

"Bu sabah terzideydik," diye açıkladı Vitalia. "Döndüğümüzde kale kaos içindeydi. Komutan bizi buldu ve saldırıya uğradığını, ama güvende olduğunu söyledi."

"Calla ve Cohen'i işler yoluna girene kadar odalarına götürdük," diye ekledi Serene.

Norah, hizmetçilerinin ellerine tutunarak, değer verdiği kişilerin zarar görmediğine şükretti. Yani, hepsi değil. Serene'e bakarken gözleri doldu. "Titus" diyebildi sadece.

"O hayatta!" diye onu teselli etti Serene.

Nora'nın kalbi durdu. "Ne?" *Hayatta* mıydı?

"Hayatta ve onu askerlerin revirine götürdüler."

Norah uzanıp Bhastian'ın kolunu tuttu. "Beni ona götürmelisin!"

"Burada kalmalısın," dedi ona. "Crest burada. Onu kontrol edip sana haber vereceğim."

"Onu görmek istiyorum," diye talepte bulundu. "Hemen şimdi."

Bhastian odadaki diğer Crest askerlerine baktı, sonra isteksizce başını salladı.

Serene elbise almaya koştu. Sonra o ve Vitalia, Norah'ın yan banyo odasında yırtık ve kanlı geceliğini aceleyle değiştirmesine yardım ettiler.

Sonra Bhastian, Norah ve hizmetçilerini kaleden dışarıya, askerlerin revirine doğru götürdü, Crest de hemen arkalarından geldi. Yan taraftan içeri girdiler. Bina neredeyse boştu, tüm savaşçılar kalede kalan tehditleri temizlemekle meşguldü.

Büyük bir yatakhaneye benzeyen bir salondan geçtiler. Duvarlar boyunca yataklar diziliydi. Bazıları boştu, bazılarında yaralı adamlar yatıyordu. Sonunda küçük bir grup asker duruyordu. Adamların gözlerinde endişe gördü. Titus güçlü bir adamdı ve Caspian gibi Kharavian saflarında saygı görmüştü. Şifacı yatağın ayak ucunda durmuş, ellerini temiz bir bezle siliyordu. Yüzü ciddi, iyi haberlerin yüzü değildi.

Norah yaklaşırken kalbi hızla atmaya başladı. Titus'un iri cüssesi yatağın uzunluğu boyunca uzanıyordu ve üzerine temiz bir battaniye örtülmüştü. Gözleri kapalıydı.

"Hâlâ hayati tehlike altında, Salara," dedi şifacı. "Çok kan kaybetti. Elimden geleni yaptım. Şimdi uyanıp uyanmayacağını bekliyoruz."

Uyanırsa. Uyanmak zorundaydı. Titus, o hatırlayamadığı zamanlardan beri, başından beri onun yanındaydı. Onu şimdi kaybedemezdi

. Bu, yüz­süz bir piç kurusu tarafından ona verilen ölüm olamazdı.

Şifacı odadan çıktı ve Salara yatağa yaklaştı. Yüzü çok huzurlu görünüyordu, sonsuz uykunun eşiğindeymiş gibi değildi.

Norah, onun yanındaki yatağa çöktü. Elini onun koluna koydu. "Ailesi nesillerdir benim aileme hizmet etti," dedi etrafındaki küçük savaşçı grubuna, gözlerini ondan ayırmadan. Duygularının yükseldiğini hissetti. "O bundan çok daha fazlasını hak ediyor."

Adamlar sessizce ayakta durdular. Havada derin bir hüzün vardı.

"Başka bir salonda dört suikastçının cesedini daha buldular," dedi Bhastian arkasında nazıkçe. "Onları ele geçirilmeden önce öldürdüğünü düşünüyoruz."

"Güçlü Titus," diye fısıldadı gözyaşları arasında. "Dört kişi daha olsaydı, kesinlikle ölmüş olurum." Öne eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Norah yanaklarını sildi ve ayağa kalktı. "Cesetleri nereye götürdüler?"

"Salar senin orada olmanı istemez," dedi Bhastian.

Norah umursamadı. "Beni götür."

Norah, arkasında küçük bir Crest ordusu ile Bhastian'ı takip etti. Kaleyi geçip zindan salonuna indiler ve suikastçıların cesetlerinin götürüldüğü ve meşale ışığı altında masaların üzerine yatırıldığı büyük bir odaya ulaştılar.

Mikael ve Soren, ona sırtlarını dönmüş, küçük bir savaşçı grubuyla birlikte ölü adamlara bakıyorlardı. Norah midesinde bir ağrı hissetti. "Onlar kim?" diye sordu arkalarından yaklaşırken.

Adamlar, onun ani ortaya çıkmasına şaşırarak döndüler. Mikael'in yüzünde itirazı belliydi, ama bunu dile getirmedi. "Bilmiyoruz," dedi.

Norah ölü adamlara baktı ve bir titreme geçti içinden. Bunlar onu öldürmeye çalışan adamlardı. Ama hala korktuğu bu adamlar değildi, onları gönderen kişiydi.

"Onların kim olduğunu ve ne istediklerini bilmek istiyorum," dedi Mikael.

Norah ne istediklerini biliyordu. "İntikam istiyor," dedi, en yakınındaki ölü adama bakarak.

Mikael onun bakışını takip etti. "Bu mu?"

"Hepsi," dedi. "Onlar o. Tek bir adam." "Belli ki birden fazla adam var," dedi Soren.

İçinde öfke uyandı. "Onları temsil eden tek bir adam var." Soren kaşlarını kaldırdı ve Mikael'e baktı. "Şokta."

"Şokta değilim!" diye öfkeyle bağırdı. "Ve beni duymuyormuşum gibi konuşma. Nasıl geldiğini biliyorum ve ben de anlamıyorum, ama o her bir adam aracılığıyla benimle konuştu, sanki onları ele geçirmiş gibi. Onları görüyor, onlar aracılığıyla konuşuyor, ama aslında hiçbirisi o değil."

"Bu bir numara," dedi Soren.

Norah sinirli bir nefes verdi. Onunla uğraşacak enerjisi yoktu ve dikkatini suikastçılara çevirdi. Hepsi aynı ten rengine sahip değildi. İkisi Kharavlı erkekler gibi daha koyu tenliydi. Belki daha da koyu. Birkaç tanesi onun gibi beyazdı. Ama hepsinin saçları kısa kesilmişti. Sonra bir şey dikkatini çekti. Her birinin alnında küçük, paslı kahverengi bir leke vardı. Saldırı sırasında bunu fark etmemişti; yüzlerini örten örtülerin altında gizliydi.

"Bunu daha önce görmüştüm," dedi, yaklaşarak. Elini uzatıp dokundu, sonra geri çekildi ve parmakları arasında ovuşturarak maddeyi yakından inceledi. Kan olabilir miydi? "Serserilerden birinde. Bahoul'dan ayrıldıktan sonra yıkılan köyün yakınlarında. O gece..." Sesi kesildi. Atlılar tarafından saldırıya uğradığı gece. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen, bu anı hala midesini bulandırıyor.

"Bu adamlar serseri değil," dedi Soren sert bir sesle.

Açıkça değillerdi. Ama... "Bir şekilde bağlantılılar," diye ısrar etti. "Ve yargıç onun hedefi. Ona ulaşmak için bana saldırdı." Mikael'e baktı. "Alexander'ın burada olmadığını görünce çok sinirlendi."

Mikael öfkeyle nefesini tuttu. "Her neyse, onu öldürdüğünde başka bir bedene geçerse, o zaman hala dışarıda demektir."

"Sadece bu saçmalığa inanırsan," diye mırıldandı Soren.

"İnanıyorum," dedi Mikael sertçe ve komutanın gözleri karardı.

"O zaman çözüm çok basit," dedi Soren soğukkanlılıkla. "Ayıyı öldürürüz."

Bu, onun her şeye çözümüydü. "Ona dokunmayacaksın," diye uyardı.

"Eğer senin peşine düşmesinin tek nedeni Ayı'ya zarar vermekse, o zaman nedeni ortadan kaldırmak için Ayı'yı ortadan kaldırmalıyız," diye tartıştı.

"Senin için ne kadar uygun bir çözüm," diye öfkeyle dedi. "Kralını da öldürecek misin?" Mikael'e baktı. Suikastçı hem Alexander'ı *hem de* Mikael'i incitmek istemişti. "Bu adam da senin destekçin değildi."

Mikael öfkeyle kaynıyordu. "Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

Norah iç geçirdi. "Bana adını söylemedi ve aksanı..." Durdu. Aksanı kendisinininkine benziyordu, ama yine de farklıydı. "Mercian aksanı değil, ama ona yakın. Lord *Alexander'a* adalet yargıcı, sana ise *Gölge Kral* dedi."

"Kuzeye benziyor ve şimdi intikam istiyor. Aleon'a benziyor," dedi Soren, ona karanlık bir bakış atarak.

"Ama o Aleon'lu değil," diye araya girdi Norah. "Bunu kendisi söyledi." Soren, sanki onunla alay ediyormuş gibi başını eğdi. "Ve sen ona inanıyor musun?" Norah, sinirli bir şekilde ona baktı.

"Evet."

Norah cesetlere tekrar baktı. Bu adamlar kimdi? Ve nereden gelmişlerdi? Bu kişisel bir meseleydi, derin bir nefretle hareket ediyorlardı. Bu, Alexander'ın düşmanıydı, Mikael'in düşmanıydı ve kim olduğunu hiç bilmiyorlardı.

Gece ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve Norah soğuk terler içinde uyandı. Birinin onu izlediğini hissederek, aniden oturdu. O ve Mikael, her an onu korkutan yatak odalarından çıkıp, onun sığınağına taşınmışlardı.

Mikael yanına oturdu ve elini uzatarak koluna dokundu. "Burada kimse yok," dedi.

"O burada."

Mikael Gölge dilinde seslendi ve bir muhafız hızla içeri girdi. "Crest'e kaleyi, her salonu, her merdiveni taramasını söyle," dedi. "Çevreyi tekrar kontrol et."

"Evet, Salar." Muhafız selam verdi ve hızla çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Mikael yataktan kalktı ve banyo odasını kontrol etti, ardından kapıların kilitli olduğundan emin olmak için balkonu kontrol etti. Norah'ın yanındaki yorganın içine gömüldü ve ona gelmesi için kolunu uzattı. Norah yavaşça uzandı, yorganı üzerine çekti ve nefesini sakınleştirmeye çalıştı.

"Korkma," dedi ona. "Sen hiç korkacak biri olmadın."

"Ama bu... Anlamıyorum. Bu adam, her ne ise, doğaüstü güçlere sahip. Başka adamlar aracılığıyla konuşabiliyor, başka adamların içini görebiliyor. Geçilmez olması gereken bir krallıktan geçip şehre, kaleye girdi. Senin komutanla birlikte dışarıda olduğunu biliyordu. Benim yalnız olduğumu biliyordu."

"Adaletin Kuzey'e döndüğünü bilmiyordu." Durdu. Hayır, bilmiyordu.

"Ve diğer tüm erkekler gibi seni hafife aldı," dedi yumuşak bir sesle. Onu kendine çekti. "Korkması gereken o."

Norah derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi, Mikael'e sokulup onun sıcaklığını içine çekti. Ama güvenlik hissi hâlâ ondan kaçıyordu.

Sabah güneş doğdu ve Norah uyumadan kalktı. Vitalia içeri girip ona giyinirken Mikael deri kıyafetlerini giyindi. Norah, Vitalia bağcıklarını bağlarken aynada yansımalarını izledi. İyi görünmüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve normalden daha solgun görünen teniyle tezat oluşturunuyordu.

"Bugün seninle kalmamı ister misin?" diye sordu Mikael yumuşak bir sesle.

Kafasını salladı. "Hayır. Senin halletmen gereken işler var ve bana iyi bakılıyor. Git."

Elini sıktı ve alnını öptü.

Norah, gününü sakın sığınağında geçirdi, hizmetçileriyle sessizce kitap okudu ve kendini sakınleştirmeye çalıştı. Kiran, Calla ve Cohen'i yanına alıp onlara bakmaya başladı ve bir eğitim planı hazırladı.

bu da en azından zihninden bir şeyi rahatlatmıştı. Mikael sık sık onu kontrol etmeye geliyordu ve o da ona etrafını saran ordudan bahsetmeye devam ediyordu. Öğleden sonra dinlenmeye çalıştı ama uyku gelmedi. Artık kendisi gibi hissetmiyordu; kolayca irkiliyor, endişeli ve tedirgindi.

Öğleden sonra sona ererken, balkona açılan pencereli kapının yanında oturup Vitalia'nın hazırladığı çayı içti. Küçük kahverengi bir kuş parmaklığa kondu ve o gülümsedi. Kuş, başını ileri geri eğerek ona garip bir ilgiyle baktı.

Aniden, nabızı hızlandı ve gülümsemesi kayboldu.

Kafasında küçük bir kırmızı leke vardı. Kan. *Suikastçılarda gördüğü kanın aynısı.*

"Salara, iyi misin?" Vitalia, bir değişiklik fark etmiş gibi sordu.

"Beni izliyor," diye fısıldadı Norah.

Vitalia balkona baktı ve hafifçe güldü. "Senden gerçekten etkilenmiş görünüyor. Sevimli küçük şey."

"Hayır," dedi Norah, sandalyesinden kalkıp geriye doğru adım atarak. "O. Beni izliyor!" Fincanını pencereye fırlattı, fincan ve cam parçalandı, kuş da uçup gitti.

Gürültüyü duyan Bhastian kapıyı iterek açtı. "Salara, iyi misin?"

"Hayır!" diye bağırdı. "O burada!"

Bhastian ve diğer üç asker içeri girip balkon kapılarını açarak etrafa bakındılar.

"Onu nerede gördün? Adamı?" diye sordu.

"Adam değildi, bir... bir kuştı." Sözlerinin delice geldiğini biliyordu.

"Kuş mu?" diye sordu Bhastian.

Kız başını salladı, gözleri doldu. "Yemin ederim. O!"

Bhastian başını salladı. "Elbette, Salara."

Ama gözlerinde inanmama ifadesini görebiliyordu. Eteğini yumruğuyla sıktı. "Beni bırakın."

Bhastian isteksizce selam verdi. "Çevreyi tekrar dolaşacağız," diye onu teselli etti ve sonra diğer askerlerle birlikte salona çıktı.

"Perdeleri kapat," diye Vitalia'ya emretti ve hizmetçisi ağır kumaşları hızla kapattı. Köşedeki sandalyeye çöktü ve üzerine bir yorgan çekti. Neler oluyordu? Tırnaklarını acıyana kadar ısırdı. Aklını mı kaçıırıyordu? Hayal mi görüyordu? Hayır, gerçekte. O gerçekte.

Kapı çalındı ve Soren cevap beklemeden odaya girdi. Norah, yüzünü çevirerek dudağını ısırdı. Elbette gelecekti. Onu zayıf ve korkmuş görmekten zevk aldığına şüphe yoktu. Bundan keyif alıyordu.

Cusco ve Cavaatsa, efendilerinin peşinden içeri girdiler, ama Norah itiraz etmedi. Artık köpeklerde teselli buluyordu.

Vitalia'ya öfkeyle baktı. "Çık dışarı."

Vitalia Norah'a baktı ve Norah başını salladı. Komutanın ona sataşmasını gören kişi ne kadar az olursa o kadar iyi. Vitalia komutana ihtiyatlı bir bakış attı ve odadan çıktı.

"İzlendiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, hizmetçisi odadan çıktıktan sonra. Pencerenin perdesini çekip dışarıya baktı.

Norah dudaklarını büzdü. "Öyle," diye ısrar etti. "Bir kuş tarafından mı?"

Yanakları kızardı. "Benimle alay etmeye mi geldiniz, Komutanım? Deli olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Komutan ona döndü. "Hayır. Bence zihninin sana oyun oynuyor çünkü korkuyorsun." Ona yaklaştı. "O seni korkuttu." Sesinde alaycı bir ton vardı.

"Tabii ki beni korkuttu!" diye bağırdı ve aniden sandalyesinden kalkarak yorganını yere düşürdü. "Beni neredeyse öldürüyordu! Ve hala dışarıda. Beni izliyor!" Korkusunu savunmak zorunda kaldığına inanamıyordu.

"Ama neden korkuyorsun?" diye bağırdı.

"Neden umurunda? Ve neden bu kadar kızgınsın?"

"Çünkü sana boyun eğiyorum!" diye bağırdı. "*Kimseyi* korkutmayacaksın!" Öfkesi derisinden sızıyordu. Ona yaklaştı, sesi hırıltılı bir fısıltıya dönüştü. "Seni izliyor mu? Bırak izlesin. Pencerelerini aç. Gelmesini rica et. Sen salara'sın, Gölge Kraliçesi. Onu tekrar öldüreceksin. Ve tekrar. Ve tekrar."

Norah şaşkınlıkla yutkundu ve geri adım attı.

Adam uzanıp kolunu sıkıca kavradı ve onu öne çekti. "Korkak herif kendisi gelmiyor bile. Ondan korkmayacaksın, anladın mı?"

Konuşamadı.

"Anladın mı?" diye hırladı ve onu daha sıkı tuttu. Zorla başını salladı.

Onu bıraktı, ama gözleri hâlâ alev alev yanıyordu. "Kafalarını kapılarımıza asacağım. Ona bir mesaj göndereceksin, Gölge Kraliçesi'nin onu nasıl karşıladığını göstereceksin."

Gitmek için döndü, ama durdu ve Cusco ve Cavaatsa'ya Gölge dilinde bağırdı. Köpekler Norah'ın yatağına atladılar, kendilerini evlerindeymiş gibi hissettiler ve yeni efendilerine teslim oldular.

Komutan, odasından ayrılmadan önce ona bir kez daha karanlık bir bakış attı.

On Sekizinci Bölüm

Yorgun ve bitkin. Aylarca süren yolculuk Caspian'ı yorgun ve bitkin bırakmıştı. Alexander ile birlikte Mercia'ya ulaşmış, yeni bir birlik kurmuş ve Kharav ve Kraliçe Norah'a geri dönmek için yola çıkmıştı. Ancak Kuzey ordusu Canyonlands'a ulaştığında, Caspian şaşırtıcı bir şekilde eve dönüyormuş gibi hissetti.

Güneş battı, yere çöktü ve etrafındaki hava soğudu. Ancak, parlak gökyüzünün önünde, kanyonların tepesinde nöbet tutan Uru'ların siluetlerini gördüğünde, içinde bir sıcaklık hissetti. Uzun bir yolculuktan ve Tahla'yı tekrar görmek için duyduğu heves, bu yolculuğu daha da uzun hale getirmişti. Kendine her zaman bir kadının dikkatini dağıtamayacağını söylemişti. Önce görev. Ama şimdi sürekli dikkatinin dağıldığını ve bunun da önemli bir şey olmadığını fark etti. Sadece bir öpücük sözü vermişti; Tahla'nın muhtemelen çoktan unuttuğu ve artık umursamadığı bir söz. Yine de içindeki çekimi durduramıyordu.

Uru savaşçıları, etraflarında daire çizerek onlara doğru at sürdüler. Daha önce olduğu gibi, Kuzey ordusu geniş köyün dışında kamp kurdu, ama Uru, Caspian'ı kendi aralarında ağırladı. Köye girip konaklama yerini gösterilirken Tahla'yı aradı, ama onu hiçbir yerde göremedi.

"Tahla burada mı?" diye eşlikçisine sordu. "O, şefin yanında, tepelerde."

Caspian sessizce iç geçirdi ve hayal kırıklığı onu sardı; onu göremeyecekti. Ama bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Kibarca başını salladı ve küçük taş eve girdi.

Gömleğini çıkardı ve Uru'ların misafirperverliğine minnettar olarak, kendisine verilen leğende yüzünü ve ellerini yıkadı. Temizlik rahatlık getiriyordu ve hayal kırıklığına rağmen iyi uyuyacaktı.

Masadaki yemek tabağından küçük bir mısır unu keki aldı. Mercia'nın temel gıdaları olan et ve pirinçten farklıydı, tesadüfen Kharav'da da yaygın olan patates eklenmişti. Keki beğendi. İyi anlamda farklıydı. Tahla gibi.

"Beğendin mi, Kuzeyli?" arkasında bir ses duyuldu ve dönüp kapıda Tahla'yı gördü. Dar bir elbise giymişti, daha çok tunik gibiydi, diz üstü, kısaydı. Saçları artık örgülü değildi, dirseklerinin altına kadar uzanıyordu. Saçlarının gerçekte ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştir.

Caspian bir anlığına ona baktı. O gerçekten gördüğü en güzel yaratıktı. Gülümsemeden kendini alamadı. "Şimdi beğendim."

Tahla da gülümsedi.

"Burada olmadığını söylediler," dedi.

"Dönmüş ve temizlik yapıyordum ki Kuzeyli adamların geldiğini duydum. Senin olduğunu biliyordum."

"Seni göreceğimi sanmıyordum."

Gülümsemesi genişlerken alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Bu seni hayal kırıklığına uğrattı mı?"

"Evet," diye dürüstçe cevapladı.

"Senin için endişeleniyorum, Kuzeyli," dedi sinsi bir gülümsemeyle, içeri girip kapıyı arkasında kapattı.

Adam şakacı bir şekilde kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

Kız kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Kharav senin gibi bir adam için uygun bir yer değil."

"Eh, ben dikkat çekmiyorum. Şanslıyım ki... önemsiz biriyim."

Tahla yaklaştı. "Sen önemsiz olmaktan çok uzaksın." Çenesini kaldırıp ona baktı. "Ve bana bir öpücük borçlusun."

Borcum. Neredeyse gülecekti. Bu kadından alacağı bir öpücük, onu sonsuza kadar *ona* borçlu bırakacaktı. Elini uzattı ve omzundan bir tutam saçını çekti, daha önce de yaptığı ve kafasında defalarca tekrar ettiği bir hareketti. Parmaklarını omzunda gezdirdi. Hiçbir kadına arzu duyarak dokunmamıştı, ama bu kadının her şeyi onu ele geçirmişti. Başını daha da eğdi; dudakları

yakındı. Tahla elini onun elinin üzerine koydu ve gülümseyerek elini göğsüne doğru yönlendirdi.

Meme ucu kumaşın içinden sertleşmişti ve Caspian durakladı. Nefesini çekip, duyularını geri çağırdı ve bir adım geri atarak elini indirdi. "Affet beni."

Kaşları eğlenerek çatıldı. "Affedecek ne var ki?"

Caspian cevap vermedi ve Tahla'nın gözleri büyüdü.

"Daha önce hiç bir kadınla birlikte olmadın mı?" diye sordu.

Onun doğrudan sorusu onu hazırlıksız yakaladı ve zihni karıştı. Sonunda, "Hiç evlenmedim," diye cevap verdi.

"Benim sorduğum bu değildi."

Adam hızlıca nefes aldı. Bu kadın. "Benim geldiğim yerde, yakınlık sadece evlilikle olur."

"Bir krallığın değerleri olduğunu iddia etmesi, erkeklerin de onlara uyduğu anlamına gelmez."

"Ben Mercia'nın değerlerine inanıyorum."

Tahla ona merakla baktı. "Peki ya ben bu değerleri paylaşmıyorsam?"

Farklılığı kabul etmesini mi istiyordu? Yoksa yargılayıp yargılamayacağını mı test ediyordu? Emin olamadı ve cevap vermedi.

Gözleri kısıldı. Tekrar yaklaştı. "Ya erkekleri yatağıma almışsam?"

"Hoşuma gitmezdi," diye itiraf etti.

"Beni mahvolmuş olarak mı görürdün?" diye sordu, sesi daha keskinleşmişti.

Gözlerindeki ateş, kış fırtınasında bile onu ısıtabilirdi. "Tabii ki hayır," dedi. Tahla gibi bir kadın asla mahvolmazdı. "Ama başka bir erkekle zevk aldığını düşünmek hoşuma gitmiyor."

Gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Seninle zevk almamı mı tercih ederdin?"

Caspian rahatsızlığını gizleyemeyerek yerinden kıpırdadı.

"Beni düşünüyor musun?" diye sordu kadın, onun rahatsızlığından zevk alıyor gibiydi. "Vücudumu?"

Hiç çekinmiyordu. Bu onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. "Cevabı bilmiyor musun?"

"Duymak istiyorum," diye fısıldadı.

Elini uzattı ve nazikçe yüzüne dokundu. "Gözlerini düşünüyorum," dedi, şakağını okşarken. Parmaklarını yanağından boynuna doğru kaydırıldı. "Sesini. Gülüşünü. Saçını, dudaklarını."

Kadın yüzünü yukarı kaldırarak daha da yaklaştı. "Hepsi bu mu?"

Yavaşça başını salladı ve parmak uçlarını boynunun dibinde gezdirdi. "Cildinin benimkine değmesini düşünüyorum. Nasıl hissedeceğini. Seni ne kadar istediğimi. Seni istiyorum, Tahla."

Nefesi artık daha sığılaşmıştı.

"O zaman başka biriyle birlikte olmaktan bahsetme," dedi ona. "Bu yıkım düşüncesinden değil, beni yiyip bitiren derin kıskançlıktan dolayı. Başka bir erkeğin benim olmasını bu kadar çok istediğim şeye sahip olduğunu bilmek acı veriyor."

Elini onun göğsüne koydu ve kasların kıvrımlarını okşadı. "Bu gece senin olabilirim," diye fısıldadı.

Adam hüzünle gülümsedi. "Ama gerçekten benim olmayacaksın, değil mi?" "Ben kimsenin değilim." Tahla elini omzuna koydu.

Gözleri dokunuşunu takip etti. Adamın vücudunu seviyor, hatta istiyor gibi görünüyordu ve bu, adamın içindeki ateşi daha da körükledi. Parmaklarını adamın koluna doğru indirdi. Parmak uçlarının dokunuşu, adamın cildinde bir ateş yaktı.

Tahla elini tutup aşağı çekti, avucunu yukarı çevirdi ve parmaklarını yavaşça bacaklarının arasına getirdi. Elbisesinin altında hiçbir şey giymemişti, cildini engelleyen hiçbir şey yoktu. Kendini kaybetmeye tehlikeli derecede yakındı. Parmaklarını kıvrımlarının arasına yönlendirdi ve dokunuşuyla küçük bir inilti çıkardı. Sonra çenesini onun çenesine kaldırdı. "Şimdi o öpücüğünü alacağım."

Ama bir öpücük onun sonunu getirecekti. Elini ondan çekti, ama kollarını kavradı ve başını eğerek alnını alnına dayadı. Derin nefes aldı ve kendini kontrol edebilmek için dua etti.

"Seni memnun etmiyor muyum, Northman?" diye sordu.

"Tam tersi," diye nefes nefese cevap verdi.

"Fazla hoşnutum." "Ama kendini inkar mı edeceksin?" diye sordu.

Biraz daha fazla olursa, bunu yapamayacaktı.

Kadın nefesini bıraktı. "Gitmemi istiyorsan, giderim." Ondan uzaklaştı, ama adam onu bırakmadı.

"Gitmeni istemiyorum," dedi. "Lütfen. Kal." Sözlerini zorlukla çıkardı. "Bedenlerimizde kaybolmak için değil, sadece... benimle kal."

Kadının ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı.

Yatağa çöktü ve uzandı, ona yer açarak. Tahla yanına sürünerek yanına uzandı ve ona dönerek yattı. Kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. "Bana rüyalarını anlat, Tahla."

"Yatakta benimle yapmak istediğin şey bu mu?"

Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi. "Seni tanımak istiyorum. Seninle ilgili her şeyi."

"Sen garip bir adamsın, Northman," diye fısıldadı.

Tahla'yı kollarında yatırdı, vücudunun sıcaklığını içine çekti. Gece boyu konuştular. Ona Uru'ları, onların dünyaya olan sevgisini ve saygısını, çocukluğunu ve Uru'ların Kharav ile olan dostluğunu anlattı. Norah ile tanışmasının hikayesi onu güldürdü. Sonra Tahla ona kendi başarısız evliliğini anlattı, bu da onu öfkeliendirdi. Onu korumak ihtiyacı onu bunaltıyordu, ama onun korumasına ihtiyacı olmadığını biliyordu. Ya da istemediğini.

O da ona başkent Mercia'nın ve Kuzey'in güzelliğinden bahsetti. Tahla, insanları, geleneklerini ve tanrılarını merakla sordu. Onunla bunları paylaşmak onu mutlu etti.

Sabah çok erken geldi. Tahla, sabahın karanlık saatlerinde uykuya dalmıştı. Caspian uyumamıştı, ama güneş ufukta belirirken, uzun zamandır hissetmediği kadar dinlenmiş hissediyordu.

Ayrılma zamanı gelmişti. Onu uyandırmak için parmak uçlarıyla omzunun derisini okşadı. Tahla gülümseyerek gözlerini açtı.

"Seninle geçireceğim gecenin böyle olacağını beklemiyordum, Northman," dedi yumuşak bir sesle.

Başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı. "Sana öpücüğünü veremediğim için üzgünüm."

Kadın dirseğiyle kendini yukarı itti. "Sanırım borcumu ödeyerek senin geri dönmeni sağlayacağım." Eğilip dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Gerçekten geri dönmeni istiyorum," diye fısıldadı.

"O zaman gelmek zorundayım," diye cevapladı.

Tahla, geri çekilirken dudaklarını onun yanağına değdirdi, yataktan kalktı ve kıyafetlerini düzeltti. "Hoşça kal, Northman," dedi ve son bir gülümsemeyle sabahın karanlığında kayboldu.

On Dokuzuncu Bölüm

Norah surların üzerinde durmuş, şehrin kuzeyini seyrediyordu. Soğuk havaya rağmen güneş yüzünü ısıtıyordu ve rüzgâr saçlarını arkasında titreyen bir alev gibi dalgalandırıyordu. Bahar neredeyse gelmişti. Vadiye çoktan gelmişti ve mahsul boldu. Mercia'ya gıda sevkiyatları yapılmıştı.

Caspian haftalar önce geri dönmüştü ve Norah'ın şokuna ve büyük sevincine, Crest'in kaptanı olarak atanmıştı. Tabii ki komutan bununla ilgisi olmadığını söyledi, ama Mikael, Artem'in ölümünden sonra Crest'in sorumluluklarını komutanın altına kaydırmıştı. Kiran da, uygun istisna belgeleri verildikten sonra muhafızlara yeniden katılmıştı. Titus, hala iyileşme sürecinde olmasına rağmen, Calla ve Cohen'in eğitimini üstlenmişti. Norah, Titus muhafızlara yeniden katılabildikten sonra onlar için uzun vadeli bir çözüm bulması gerekiyordu, ama her şey yolunda gidiyordu ve kardeşler ilerleme kaydediyorlardı. Her şey neredeyse tamamlanmış gibiydi. *Neredeyse.*

Mutlu olması gerekirdi, ama değildi. Kabul etmek istemiyordu, ama hala korkuyordu. Suikastçılar geledi bir aydan fazla olmuştu, ama hala onu kimlerin öldürmek istediğini veya nedenini anlamaya yaklaşamamıştı. Ne kadar yaklaştıklarını düşününce midesi bulanıyordu. Bu adamlar, özellikle de bu kadar çok sayıda adam, Canyonlands'ı geçip kaleye nasıl girmişlerdi? Caspian daha fazla Kuzeyli adam çağırmak istedi, ama çözüm bu değildi.

Cusco yanına oturdu ve dikkatini çekmek için bacağını dürttü. Gülümsedi ve elini büyük köpeğin başına koydu. Komutanın ona hayvanları vermesinden bu yana çok zaman geçmemişti, ama onlara oldukça bağlanmıştı. Cusco her zaman yanındaydı, her zaman onun ilgisini çekmeye çalışıyordu. Cavaatsa ise uzak duruyor, dokunulmaz kalıyor

dokunulmaktan kaçınıyordu, ama Norah nereye giderse oraya gidiyor ve yatağın ayak ucunda uyuyordu.

Norah ufka, kuzey gökyüzüne, evinin gökyüzüne baktı. Alexander Mercia'ya, dünyanın öbür ucuna dönmüştü. Ama boşluk boş kalmamıştı. Acı, onsuz olacağını düşündüğü kadar keskin değildi. Evet, Alexander'ı seviyordu, ama kalbinde artık başka biri vardı.

Mikael. Bu adam, onun savunduğu her şeyin tam tersiydi ve kafasını karıştırıyordu. Yine de, başka hiçbir yerde bulamadığı bir netlik getirmişti. Anıları hâlâ ona ulaşamıyordu, ama onunla birlikte kendini... kendisi gibi hissediyordu. Kim olmak isterse o olmakta özgürdü.

Yine de, zihni Alexander'a geri dönüyordu. Özellikle bugün gibi gökyüzünün masmavi olduğu günlerde, şu anda olduğu gibi balkonda durup kuzeye bakarken. Sanki düşünceleri zihninde oyunlar oynuyormuş gibi, ufukta Mercian ordusunu görebiliyordu sanki, sanki Alexander ona geri dönüyormuş gibi. Hüzünlü bir gülümseme attı. Bunlar sadece oyunlardı.

Sonra durdu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Ufukta bir hareket *vardı*. Bu gerçek değildi, diye kendini ikna etti.

Varış borusu onu ürküttü ve öne eğilerek duvara sıkıca tutundu. Işığa karşı gözlerini kısarak bakarken kalbi kulaklarında çınılıyordu. Bir ordu birliği ve gökyüzüne karşı *Mercian bayrağı* vardı. Alexander olduğunu biliyordu. Mutluluk ve dehşet karışımı bir duygu hissetti ve boğazından bir çığlık yükseldi.

Norah arkasında bir ses duydu ve dönüp Mikael'i gördü. Nefesini tuttu ve yaklaşan orduya tekrar baktı. Alexander geri dönmüşse, Mikael nasıl tepki verecekti? Kesinlikle iyi değil.

Vücudunun gücü arkasına geldi ve kolunu omuzlarının önüne doladı. Elini göğsünün üzerine genişçe yaydı, boynunun dibine kadar uzattı ve onu sıkıca kendine doğru çekti. O da onları gördü. Nefesini sakinleştirmek için çabaladı. Kesinlikle kalbinin hızla attığını hissedebiliyordu. Norah, onun sahiplenme duygusu dalgalandıkça gözlerini kapattı.

Başını onun başının yanına eğdi, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Norah kıpırdamadı. Öfkesinin sıcaklığı kulağını yaktı ve Norah yaklaşan fırtınaya hazırlandı.

Ama adam sadece "Git" diye fısıldadı. Norah şaşkınlıkla döndü. Alexander'ın da onlarla birlikte olacağını biliyor muydu? Adamın gözleri karanlıkla doluydu ve derisinin altındaki kaslar kendini tutmak için titriyordu. Elbette biliyordu. "Git onlarla buluş" dedi ve başını salladı.

Biliyordu. Ve ona gitmesini söyledi. Elleriyle onun yüzünü kavradı, onu kendine doğru çekti ve öptü. Derinden. Sonra ona güven verici bir gülümseme attı ve eteğini toplayarak avluya doğru koştu.

Mercia ordusunun büyüklüğü dikkate değerdı. Askerler ona yol açtılar ve o, Alexander'ı ararken aceleyle onları selamladı. Ama o kadar insanın arasında onu bulamadı. Neredeydi? Kalbi midesine doğru çekildi. Gelmedi mi? Ona kuzeye dönmesini emretmişti; belki de kalmıştı.

Öyle olması gerektiği gibi.

Böylesi daha iyiydi, diye kendini ikna etti ve hayal kırıklığını bir kenara bıraktı. Onun kalmasını istiyordu; kalması ve her an onu geri getirmek için kalbinin atmasını istemiyordu. Mikael'i seviyordu. İşler değişmişti. O da değişmişti.

Sonra adını duydu.

"Norah."

Dönüp ona doğru yürüyen adamı gördü ve nefesi kesildi. Alexander miğferini çıkardı ve güneş saçlarındaki altını parlatıyordu. Ve aniden hiçbir şeyin değişmediğinden korktu.

Ona ulaştığında durdu, mavi gözleri parıltıyordu. Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Merhaba, Norah."

Onu gördüğünde duyduğu mutluluğu engelleyemedi ve kollarıyla ona sarıldı. Onu geri kazanmak, ona yakın olmak, onu görebilmek ve dokunabilmek. Kaybettiği bir şeyin, kaybettiği *birinin* geri dönüşü.

Onlar avlunun ortasında durdular, etrafları gelen Kuzeyli adamlarla çevriliydi.

Sonra kendini hatırladı, duvardaki Mikael'i hatırladı ve geri çekildi. Kalbine bir acı saplanırken, içinde ani bir öfke parladı. "Geri dönmemeliydin." Onun geri dönmemesi gerekiyordu.

"Hayatına kast edildiğini duyduğum anda gelmek zorundaydım." Ona yaklaştı ve Norah nefes alamadı. "Bu ikinci kez oluyor Norah. Gelmeden edemedim."

Şu anda onunla bu tartışmayı yapamazdı. Aralarına biraz mesafe koymak için geri çekildi. "Görüyorum ki tüm Mercia'yı da yanında getirmişsin." Etrafına bakarken zihnini toparlamaya çalıştı. Kharav'a gelen en fazla sayıda Kuzeyliydi bu.

Adam başını salladı. "Caspian'ın daha fazla adama ihtiyacı olacak."

"Onun yeterince adamı var. Tüm Crest ailesi onun emrinde. Yüzlerce adam." "Artık binlerce adamı var." Ona küçük bir gülümseme attı, o gülümseme

onun kalbini sızlattı. "Seni özledim, Norah," dedi yumuşak bir sesle. Kendi kalbini söylemeye cesaret edemedi. Gözleri onun arkasındaki birine kaydı ve o da onun bakışını takip ederek tanıdık bir yüze baktı.

"Adrian!" Adrian onlara doğru gelirken Norah gülümsedi. "Geldiğine inanamıyorum!" Adrian daha da uzamış gibiydi ve Norah parmak uçlarına basarak onu kucakladı.

"Evet, Alec benim geldiğimi öğrendiğinden beri beni geri göndermeye çalışıyor." Kardeşine gülümsedi. "Ama beni sonsuza kadar uzak tutamaz. Artık bizim müttefikimiz olduklarına göre, Shadowlands'i görmek istedim."

"Kharav," diye nazikçe düzeltti. "Burada Kharav deniyor."

Gülümsemesi genişledi. "Kharav, o zaman."

"Burası çok güzel bir yer." Ve bunu içtenlikle söylüyordu. "Yok Edici burada mı?" diye sordu.

Alexander kaşlarını çatı. "Yok Edici'yi neden umursuyorsun?"

"En ünlü savaşçı adamı görmek neden umurumda olsun ki?" diye sordu Adrian küstahça. "Onu gördün mü?"

Alexander'ın gözleri sinirle kısıldı. "O sadece bir adam.

Çok hayal kırıklığına uğrayacaksın. Ve tabii ki onu gördüm."

"Burada mı?"

"Yok ediciyi boş ver. Kraliçen burada. Kendini unutuyorsun."

Adrian utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını eğdi. "Özür dilerim, Kraliçe Norah."

Norah küçük bir gülümsemeyle gülümsedi. "Seni görmek güzel, Adrian." Kaleye doğru başını salladı. "Hadi. Sana etrafı gezdireyim."

Avludan çıkarken, gözleri Mikael'in onu izlediği duvara kaydı.

Yatak odasının kapısı hafifçe aralıktı ve Norah merakla kapıyı itti. Gülümsedi. Mikael sabırla beklerken, iki terzi ona pek rahat görünmeyen bir ceketin kol uzunluğunu düzeltmeye çalışıyordu. Vitalia'nın onun için yeni bir elbise bıraktığı yatağa göz attı. Sosyal toplantıların keyfi. Ama o anda akşamki etkinlikleri düşünmek istemiyordu.

"Bizi yalnız bırakın," dedi. Mikael şaşkınlıkla döndü.

Terziler ve Vitalia selam verdiler ve odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar.

"Bu akşam düzgün bir ceket giymemi istediğini sanıyordum," dedi.

Yine gülümsemeden edemedi. Ondan savaş kıyafetiyle hoş geldin partisine gelmemesini istemişti. Ceketini kendisi seçmişti, şüphesiz Mercia'nın zarif, daha muhafazakar tarzına kıyasla baskı hissetmişti. Ama onun aklında başka şeyler vardı.

"Şu anda ceket umurumda değil." Elini tuttu, manşetindeki iğnelerin onu batırmayacağından emin oldu. Sonra ceketini omuzlarından çıkardı ve yatağın ayak ucundaki bankın üzerine koydu.

Alexander aynadan uzaklaştı ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu.

Norah iç geçirdi. Alexander'ın aklında olduğunu biliyordu. Sessizce yanına yaklaştı, üzerine tırmandı ve sandalyede bacaklarını onun üzerine attı. Parmaklarını saçlarına geçirip yüzünü kendine doğru çevirdi. "Onun dönüşünün seni üzdüğünü biliyorum." Dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. "Ama Mikael, ben seni seviyorum. Sadece seni."

"Doğru olmayan şeyler söyleme."

Kaşlarını çattı. Onun güvensizliği onun kalbini acıtıyordu. "Sen benim kocamsın. *Sana* bağılıyım, *sadece sana*. Sana sadığım. Seni seviyorum." Parmaklarının arkasını onun çenesine sürttü.

Yüzündeki sert çizgiler yumuşadı. Ona güvence verilmesi gerekiyordu ve o da bunu tüm kalbiyle yapacaktı. Onu seçtiğinde onu sevmiyor olabilir, ama şimdi seviyordu. Ve şimdi onu yeniden seçti.

Dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı ve onu derin bir şekilde öptü. O da onu öptü. Vücudu onun altında sertleşti. Onun dokunuşuna verdiği tepkiyi seviyordu - arzulama, ihtiyaç duyma - ve vücudu da aynı şekilde karşılık verdi.

Norah eteğini yukarı sıyırdı ve elini aşağıya uzattı, pantolonunu gevşetip onun bedenini serbest bıraktı. O hazırды, o da hazırды.

Ve sonra aciliyet geldi.

Eteklerinin karmaşasında parmaklarını iç çamaşırının beline takmak için uğraştı. Onları yeterince hızlı çıkaramıyordu. Adamın elleri elbisesinin altındaki vücudunu buldu ve iç çamaşırının ipeği, adam onu yırtarken cildine sıkıca yapıştı ve ısırdı. Adam kalçalarını yukarı doğru hareket ettirdi, onu sıkıca kavradı ve onları birleştirmek için aşağı çekti ve adam kendini onun içine soktuğunda Norah nefesini tuttu. Bir an için hareketsiz kaldılar, alınları birbirine değiyordu, ama sadece bir an. Fırtına öncesi sessizlik. Sonra ona karşı sallanmaya başladı. Onun hızı arttıkça adamın başı geriye düştü. Adamın ihtiyacının arttığını hissetti. O daha hızlı hareket ettikçe, adam öne eğildi ve onu sandalyeden kaldırdı, o da bacaklarını adamın boynuna doladı.

Mikael onu yatağa taşıdı ve birleşmelerini bozmadan yatırdı. Elbisesinin üstünü ve geceliğini göğüslerinin altına kadar yırttı ve kalın bir arzu ile süt beyazı tenini yoğurdu. Kız onun altında kıvrandı. Adam kendini ona gömdü, her parçasını ele geçirdi ve kız ona kendini bıraktı.

Mikael omzunu sıkıca kavradı, onu yere sabitledi ve bir sıcaklık dalgası içinden geçti. Onu kendine çekti, daha sert olmasını istedi ve o istediğini alırken teslim oldu. İçindeki şeytan onu parçaladı, onu sahiplendi, tüketti ve onun kendi arzusu da buna karşılık verdi. Elini yüzüne götürdü, başparmağını

ağızına soktu, Norah dişlerini onun cildine geçirdi ve onu ısırdı. Mikael'in göğsü gürlledi ve daha sert itti, onu daha sıkı kavradı. Norah onu daha derine çekti, vücuduna ve zihnine daha derine. Kendini verdi, tümünü verdi. Boşaldığında çığlık attı ve zevk onu sardı. Mikael de onu takip etti. Vücudu titredi, sonuna kadar gürlledi ve Norah'ın üzerine yığıldı.

Sonra, birbirlerinin kollarında yatarak, nefes nefese, ter damlaları ciltlerinde parıldayarak kaldılar. Sonunda, Mikael ondan ayrıldı ve sırt üstü yuvarlandı. Norah tatlı bir yorgunlukla yanına döndü ve elini uzatarak onun göğsünü okşadı.

O nefes aldı ve ona dönerek, "Özür dilerim," dedi ve parmak uçlarıyla kadının omzunda ve yanlarında bıraktığı izleri okşadı. "Daha nazik olmalıydım."

Norah gülümsedi ve fısıldadı, "Bazen kadınlar sert davranılmayı sever."

Mikael yine derin bir homurtu çıkardı ve onu kendine çekip öptü.

Müzik salonları doldurdu. Mikael, akşamki sosyal etkinliğe girerken şaşırtıcı bir şekilde sakin hissediyordu. Kuzeyli adamlardan nefret etmesine rağmen, kraliçesine yönelik bu bilinmeyen tehdide karşı Kharav ile ittifak halindeydiler ve ek adamların varlığından memnun olduğunu inkar edemezdi. Onu güvende tutacak her şey, bu Ayı'yı tolere etmek anlamına gelse bile.

Kırmızı ceketinin içinde rahatsız bir şekilde omuzlarını silkti. Salara, onu her zamanki savaş kıyafetinden ve koyu renkli keten ve deri giysilerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bodysinde boncuklu desenler olan altın rengi elbisesiyle çok güzeldi. Koluna girerek onunla yürüdü ve gözlerini ondan ayıramadı. Büyük salona vardıklarında, Salara durdu.

"Salara-Mae geldi," dedi.

Annesi nadiren sosyal etkinliklere katılırdı. "Bunu nasıl başardın?"

Kız başını salladı. "Benim sayemde değil, ama gidip onu selamlayacağım."

"Tabii ki," dedi ve onun odanın diğerk ucuna doğru ilerlemesini izledi. Gerçekten çok güzeldi.

Soren yanına geldi ve aklından başka bir şey geçti.

"O nerede?" diye sordu Mikael ve Soren'in gözlerini takip ederek Ayı'nın küçük bir Kuzeyli grubuyla durduğu yere baktı.

Mikael ve Soren yaklaştılar ve etraflarındaki adamlar onlara yer açmak için ayrıldılar, ama uzaktan adaletlerini dikkatle izlemeye devam ettiler.

"Gölge Kral," dedi Ayı soğuk bir şekilde selamlayarak.

Mikael rahat bir şekilde durdu ve karşıdaki Norah'ı izledi. "Geri dönmüşsün," dedi, gözlerini ondan ayırmadan.

"Görevim gereği kraliçemin iyiliğinden emin olmam gerekiyordu."

"Gördüğün gibi, o gayet iyi." Mikael ona yan gözle baktı.

"Sen kuzeydeki yerine dönebilirsin." Ayı alaycı bir şekilde güldü. "Benim yerim onun yanında."

"Salara'nın seninle aynı görüşte olduğunu sanmıyorum. Seni iki kez kuzeye geri göndermedi mi?"

Yargıç keskin bir bakışla ona baktı. "Beni gönderiyor çünkü yakınlığımız seni rahatsız ediyor. Ama onun istediği bu değil ve senin de bunu bildiğini biliyorum."

Mikael, Ayı'nın cüretkarlığına, Salara'nın ona olan sevgisini bu kadar doğrudan ima etme cesaretine öfkelen-di. Savaşın ateşi ile derisi yanıyordu. Başka bir adam olsaydı, onu dizlerinin üzerine çöktürür ve dilini keserdi. Başka bir adam olsaydı, çıplak parmaklarıyla boynunu keser ve boğazını koparırdı. Ama bu başka bir adam değildi ve Mikael elinden gelen tek şekilde saldırdı. "Oh, rahatsız olmadım," dedi. "Ziyaretin hoş bir sürpriz oldu."

Ayı inanmaz bir şekilde güldü.

İki adam da gözlerini Norah'tan ayırmadı, ama Mikael daha da yaklaştı. "Ziyaretinin getirdiklerinden hoşlanıyorum. Görüyorsun, sen buradayken, sevişmemiz normalde olduğu gibi nazik ve tutkulu olmuyor. Daha vahşi oluyor. O, yatağımıza vahşi bir tavırla geliyor."

Yargıç, sahte gülümsemesi yüzünden kaybolurken keskin bir nefes aldı.

Mikael'in gözleri acımasızca parlıyordu. "Onun içindeyken bunu hissediyorum," diye alay etti. "Vücudu beni almam için yalvarıyor. Ve ben de alıyorum. En şiddetli şekilde."

Ayının burun delikleri genişledi.

"Salar," dedi Soren, öne çıkarak ikisinin arasına girdi.

Mikael saldırısından vazgeçti, kendini topladı ve omuzlarını geri çekti. Yere indi ve Ayı'ya gülümseyerek baktı. "Öyleyse, Lord Yargıç, istediğiniz kadar kalın." Sonra avlanma arzusu damarlarında dolaşırken Salara'ya döndü. Dörtlü şarkılarını bitirip yeni bir şarkıya başladığında, iki kez alkışladı — kendi seçtiği şarkıyı.

Salara döndü ve onun yaklaştığını gördü, gülümsemesi sırtışa dönüştü. O, dünyadaki en güzel kadındı. Ve o, onun kadınıydı.

"Bu şarkıyı seviyorum," dedi.

"Biliyorum." Arkasına geçip kolunu beline doladı ve dişlerini kadının pürüzsüz boynuna dayadı. Kadın başını onun omzuna yaslayıp gözlerini kapattı ve Bear onu dansa kaldırdı.

Yirminci Bölüm

Akşam geç saatlerdi ve Norah, Soren'i çalışma odasında, masasında oturmuş, bir haritaya yakından bakarken ve yanına notlar alırken buldu. Şalını çıkarmış, koyu renk saçlarını arkaya bağlamış, neredeyse... normal görünüyordu. O, Norah'ın kabul etmek istediğinden daha yakışıklı bir adamdı. Mikael gibi güçlü bir çenesi ve Mikael gibi düz ve orantılı bir burnu vardı. Mikael gibi, o kadar pislik olmasaydı, çekici olabilirdi.

"Komutanım," diye selamladı onu, dikkatini çekerek. "Sizden bir ricam var."

Adam başını kaldırıp ona sinirli bir bakış attı. "Ayıyı öldürmemek mi?"

Norah iç geçirdi. "Tamam, iki iyilik," dedi sinirli bir şekilde. "Mercia'dan Adrian adında bir genç var. Sizinle tanışmak için çok hevesli."

Komutan, sağındaki kadehten bir yudum aldı ve sonra şüpheyle kadehi masaya koydu. "Neden benimle tanışmak için bu kadar hevesli olsun ki?"

"Savaş kahramanlarına duyulan hayranlığı daha iyi anlarsın," diye cevapladı, istemeden daha sert bir şekilde. Derin bir nefes aldı ve kendini topladı. "Lütfen, onu çok seviyorum ve bu benim için çok önemli."

"Ne istediğin bir iyilik? Sen salara'sın. Onu bana tanıtmak için benim iznime ihtiyacın yok."

"Hayır, ama bunun anlamlı olmasını istiyorum. Ve" diye durakladı —"O, adalet lordunun kardeşi."

Komutan hareketsiz kaldı. Burun delikleri genişledi ve sandalyesine yaslandı. "Ayı'nın kardeşine nezaket göstermemi mi istiyorsun?"

Neden bunu söylediğinde kulağa bu kadar iğrenç geliyordu? "Evet." Komutan burnunu çekti. "O zaman Ayı benden kendisi istemeliydi."

"Alexander, ilk fırsatta Adrian'ı Mercia'ya geri göndermek isteyecek, tercihen seni görmeden."

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "O zaman onunla tanışmak isterim."

"Evet, bu durumda öyle olacağını tahmin etmiştim. Ama aynı zamanda sağduyulu davranmanızı da rica ediyorum. Alexander bundan hoşnut olmayacaktır."

Komutanın dudağı hafifçe seğirdi. "O zaman Ayı'nın öfkesi dışında bundan ne kazanacağım?"

"Bu yüzden buna iyilik deniyor," dedi tatlı bir sesle.

Komutan koltuğunun koluna ağır bir şekilde yaslandı. "Bu, istediğim zaman isteyebileceğim bir iyilik mi?"

Norah iç geçirdi. Tabii ki zorluk çıkaracaktı. "Peki," dedi sertçe. Daha sonra pişman olacağından emindi.

Komutan hafifçe gülümsedi. "O zaman sanırım salaramı reddedemem," dedi.

Sinirlenmesine rağmen, küçük bir gülümsemeyi engelleyemedi. "Yarın sabah onu ahıra getireceğim."

Sabah, heyecanıyla birlikte yavaşça geldi. Norah, içini kaplayan küçük suçluluk dalgasını uzaklaştırmaya çalıştı. Alexander, planını öğrenirse üzülürdü, ama bu Alexander'la ilgili değildi. Adrian, Kharav'ı görmek ve komutanla tanışmak için sabırsızlanıyordu. O, Norah'ın krallığından ve adamlarından istediği şeyi somutlaştırıyordu: karşı tarafa karşı gerçek bir merak ve takdir. Adrian gibi adamlar, iki tarafı bir araya getirmesine yardımcı olabilirdi.

Norah, Adrian'ı kışla yakınlarında birkaç başka Mercian askeriyle birlikte, zaten dövüşürken buldu. Onu gördüklerinde hepsi durup selam verdiler.

"Kuzeyliler," diye selamladı onları. "Adrian, lord yargıç burada mı?"

"Hayır, ama onu getireyim."

"Hayır," diye onu durdurdu. "Gerek yok. Aslında senin için geldim."

Adrian kaşlarını kaldırdı. "Benim için mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Sana bir şey getirdim. Benimle gel." Adrian sırtı ve hemen askerlerin arasından geçti.

Onu ahıra doğru götürürken arkasına baktı. "Ne kadar kalacaksın?"

"Alec izin verdiği kadar, ki muhtemelen çok uzun sürmeyecek."

"Hayır, sanırım öyle." Alexander, onu korumak istediği için, Kharav'da kalmasından hoşnut olmayacaktı.

Ona umutla baktı. "Belki onunla konuşabilirsin?"

"Kardeşini daha fazla kızdırmamam gerektiğini düşünüyorum."

Kaşlarını çattı. "*Daha fazla* derken neyi kastediyorsun? Neden sana kızsın ki?"

Ahıra girdiler ve kadın eliyle içerideki bir gölgeyi işaret etti. Adam onun hareketini gözleriyle takip etti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Soren öne çıktı.

"Yok Edici," diye fısıldadı Adrian.

"Ona Lord Komutan diye hitap edeceksin," dedi kız. "Onun gerçek unvanı bu."

"Evet, tabii ki. Lord Komutan." Adrian eğildi. "Saygısızlık etmek istemem, onur duydum."

Komutan, Adrian'a onu susturan bir bakışla baktı. "Adın ne, evlat?" diye gürledi.

"Adrian," diye cevap verdi. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi yaşına yeni girdim, lordum."

Norah, onun doğum gününün olduğunu fark etmemişti. Kharav'da zaman hızla geçiyordu.

"Elin ne?" diye sordu Soren.

"Uh," Adrian tereddüt etti, "yay." Kafasını salladı. "Yani, kılıç."

Komutan kaşlarını çattı. "Hangisi? Yay mı, kılıç mı?"

Norah somurtarak O sor komutana komutana komutandan anlamlı anlamlı, korkutucu değil.

"Yay kullanmayı severim, efendim," diye cevapladı Adrian. "Ama kılıç kullanmayı daha çok severim."

Komutanın gözleri kısıldı. "Çok mu?" Dönüp yanındaki silah duvarından iki kılıç çekti.

Norah ona belirsiz bir bakış attı. Bu konuşmayı beklemiyordu.

Komutan ona bir kılıç uzattı ve ahırdan çıktı. Adrian heyecanla onu takip etti. Çayırdaki, birbirlerine karşı durdular ve etrafında daireler çizdiler. Adrian ilk başta çekingen görünüyordu ve kılıcı sıkıca tuttu.

Komutan ilk hamleyi yaptı ve deneme amaçlı kılıcını salladı. Adrian geri atladı, sinirleri onu ele geçirmişti. Soren bir adım geri çekildi, kılıcını geniş bir hareketle salladı ve tekrar hazır pozisyonuna getirdi. Adrian ileri çıktı. Bir sonraki hamleye hazırlanmak için duruşunu sabitledi. Soren tekrar ilerledi, ama bu sefer Adrian kılıcını savuşturdu ve dönerek karşı hamle yaptı. Komutan bunu kolayca savuşturdu ve Adrian'ın elinden kılıcı vurdu.

Norah öne çıktı, ama Soren elini kaldırarak onu durdurdu. Adrian'a başını salladı, Adrian kılıcını aldı ve tekrar hazırlandı. Midesinde bir ağrı hissetti. Alexander'ın bunu öğrenmesinden daha kötü olan tek şey, Alexander'ın kardeşinin parçalanmış halini görmesiydi. Belki de bu en iyi fikir değildi.

Komutan bu sefer sert bir darbe indirdi ve Adrian hızla kaçtı. Adrian kendi saldırısını başlattı. Komutan kendi karşı saldırısıyla karşılık verdi ve Adrian dans eder gibi kaçtı. Soren kılıcını yukarı doğru savurarak onu tekrar geri itti, ama Adrian hızlıydı ve kılıcını yay çizerek yana doğru savurdu. Döndü ve kılıcını aşağı indirdi, komutanın omzundaki omuzluktan sıyırdı.

Adrian bir sonraki saldırı için kılıcını sıkıca kavradı, ama komutan doğruldu. Gözleri, Norah'ın daha önce görmediği gerçek bir gülümsemeyi ima ediyordu.

"Fena değilsin," dedi Soren.

Adrian sırtıttı ve Norah'a baktı, Norah da şaşkınlıkla gülümsedi.

"Çalışmaya devam et," dedi komutan.

"Evet, efendim," dedi Adrian nefes nefese. "Teşekkür ederim!" Norah'a baktı. Norah, hiç bu kadar mutlu birini görmediğini düşündü.

"Hepsi bu kadar," dedi ona. "Artık gidebilirsin."

Heyecanla başını eğdi. Komutan orada olmasaydı, ona sarılacağını biliyordu. "Teşekkür ederim,

Norah!" dedi. Sonra Soren'e döndü. "Komutanım." Tekrar selam verdi, sonra dönüp kışlaya doğru koştu.

Norah gülümsedi. Adrian gittikten sonra Soren'e "Teşekkür ederim" dedi. Soren hafifçe homurdandı.

"Eğer seni iyi tanıımıyorsam," diye ekledi, "eğlendiğini düşünebilirdim."

"Eh, o kadar da kötü değildi," dedi hafif bir sinirle.

Gülümsemesinin büyümesini engellemek için dudaklarını büzdü.

"Tekrar teşekkür ederim."

Soren rahatsız bir şekilde kıpırdadı ama başını salladı.

Öğleden sonra geç saatlerde Norah, köpekleri yanında, büyük salondan geçerek seraya doğru ilerliyordu. Bahçede biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Bir hareket dikkatini çekti ve dönüp baktığında Alexander'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Adrian'ı Destroyer'la tanıştırmaya götürdün," diye öfkeyle yaklaştığında söyledi.

Cusco uyarı olarak havladı ve Norah hayvanı sakinleştirmek için eğildi. Cusco ona karşı oldukça koruyucu olmuştu, hatta Mikael'e bile havlamıştı, bu da Norah'ı çok güldürmüştü. "Bu sabah ikisi de dışarıdaydı," dedi Norah, "ben de onları tanıştırdım."

"Ne kadar nazıksın," dedi kısa bir şekilde.

"Alexander," diye yalvardı. "Adrian çok heyecanlanmıştı."

"Binlerce insanımızı öldüren adamlarla tanıştığı için mi?"

"Zamanımızın en büyük savaşçısıyla tanıştığı için!"

Alexander, açıkça kırılmış bir şekilde bir adım geri attı ve kadın sözlerini hemen pişman oldu. "Öyle demek istemedim."

"O adam bir canavar," dedi acı bir şekilde, "ve Adrian'ın ona yaklaşmasını istemiyorum. Senin bile ona yaklaşmanı istemiyorum."

Yanakları kızardı. "O canavarı babalarımız yarattı! Unuttun mu?"

Alexander tiksinti dolu bir yüz ifadesi yaptı. "Onu savunuyor musun?"

"Kendi ailesini öldüren ordunun komutanının oğluna iyilik yaptı!

Babasını, annesini, kız kardeşini,

Kharav Kuzey'in elinde acı çekti ve komutan da diğlerleri kadar çok Şey kaybetti!"

Alexander'ın gözleri Şaşkınlık ve endişeyle parladı.

Norah i geçirdi. Tartışmak istemiyordu, özellikle de komutan gibi bir adam hakkında Alexander ile. Ona yaklaştı. "Kendi acılarını bir kenara bırak. Kardeşine bu küçük mutluluğuy aŐat."

Alexander burnunu çekip başka yere baktı.

Elini uzattı ve onun elini tuttu. "Alexander."

Gözlerini tekrar ona çevirdi.

Norah hafifçe gülümsedi. "Küçük bir mutluluk. Biliyorsun, Adrian birisi gibi olmak isteseydi, o kişi sen olurdun. Seni idol olarak görüyor."

Alexander baktı aşağı baktı ellerine ellerine birbirine bir ve pes ederek i geçirdi.

"Keşke komutanı anlamaya çalıŐsan." Köpeklere baktı. "O her zaman senin düşündüğün gibi değildir."

Ama komutanın bunu asla yapmayacağınuy biliyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Norah, Mikael'in çalışma odasının kapısında durmuş onu izliyordu. Mikael masasında oturmuş, gözleri mektupta ama okumuyordu.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordu.

Adam şaşkınlıkla ona baktı ve Norah onu sakinleştirmek için gülümsedi.

Mikael sandalyesine yaslanarak derin bir nefes aldı. Mektubu katlayıp masanın üzerine koyarken cevap vermekte isteksiz görünüyordu. "Gregor," dedi sonunda. "İki gün sonra gelecek."

"Japheth'in kralı mı? Neden geliyor?" Norah, büyükannesinin anlattıklarından biraz tarih bilgisi vardı.

Japheth bir zamanlar Phillip'in babasının yönettiği büyük Aleon İmparatorluğu'nun bir parçasıydı, ancak onun ölümünden sonra imparatorluk üç oğlu arasında bölündü. En büyük çocuk olarak doğuştan hakkı olan mirastan mahrum bırakıldığını düşünen Gregor, en küçük kardeşi Aston'ı öldürmüş ve Aston'ın Hetahl krallığını Japheth'e katmıştı. Phillip'e karşı ayaklanarak kalan Aleon krallıklarını ele geçirmek istediğinde, Mercia Phillip'in müttefiki olarak Gregor'u Kharav ile ittifak kurmaya zorlamıştı. Zaten Mercia ile savaşmaya istekli olan Kharav, bu teklifi hemen kabul etmişti. Bu, Büyük Savaş'ın başlangıcı olmuştu.

Norah ve Mikael evlendiğine ve Mercia ile Kharav birleştiğine göre, bu durum şüphesiz her iki tarafın da önceki müttefiklerini tedirgin etmişti. Gregor'un, özellikle de onun kalede bulunmasına rağmen ziyarete gelmesine şaşırmıştı.

Mikael, bu habere açıkça sinirlenmiş bir şekilde homurdandı. "Yeni ticaret şartları belirlemek için geliyor."

"Hoşuna gitmeyen ticaret şartları mı?"

Ona tereddütlü bir bakış attı. Kharav'ı yönetme konusunda, onu hala uzak tutuyordu. Kharav'ın gelenekleri onu hala rahatsız ediyordu — sertlik, şiddet — ve bu, onu onlardan korumak için onun bulduğu bir yoldu

Ama o korunmak istemiyordu. Onun yükünü kendisiyle paylaşmasını istiyordu. Yaklaşıp elini uzattı ve elini onun yanağına koydu. "Bana söylemeyecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Adam bir an ona baktı. "Hoşuma gitmedi," dedi sonunda. "Başka biriyle ittifak kurduğundan şüpheleniyorum." Ayağa kalktı. "Talepleri çok aşırı. Bir şey onu cesurlaştırıyor."

"Senden daha büyük, Mercia ve Aleon'dan daha büyük kim olabilir ki?"

Mikael başını salladı. "Bilmiyorum." "Belki blöftür."

Mikael burnunu çektirdi. "Gregor bir korkak. Bu riski almaz." "Peki, ne yapacaksın?"

O içini çekti. "Bilmiyorum. Taleplerini kabul edip zayıf görünürüm." "Ya da?"

"Onu öldürebilirim."

Norah kaşlarını çatı. Neden farklı bir şey beklediğini bilmiyordu. "İki uçtaki seçenekleri de ele aldığımıza sevindim." Derin bir nefes aldı. "Peki ya ortadaki seçenekler?"

"Arada bir seçenek yok."

Kaşları çatıldı. "Reddetmeye ne dersin?"

"Gregor anlaşma yapmadan ayrılırsa, potansiyel bir düşman olarak ayrılmış olur. Ve benim başka bir düşmanım daha olamaz. Kuzey ve Aleon'un ikisi de bana karşı olduğu halde."

Kalbi sertleşti. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Hem de ona... "Mercia sana karşı değil."

Gregor burun kıvırdı. "Senin lordun bile konseyinin benimle aynı fikirde olmadığını doğruladı. Japheth'e her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

"Phillip, en küçük kardeşinin intikamını almak ve Gregor'u öldürmek için uygun anı bekliyor. Japheth'in *sana* ihtiyacı var."

"Belli ki ihtiyacı yok!" diye bağırdı. "Ve benimle değilse, bana karşıdır ve o zaman onu ortadan kaldırmam gerekir." Bir adım geri attı ve omuzları düştü. "Bunun nasıl işlediğini anlamayı beklemiyorum," dedi kısaca.

Norah kaşlarını kaldırdı, yanaklarına bir anlık öfke belirdi. "Peki. Madem tüm bunların nasıl işlediğini biliyorsun, tüm müttefiklerini ve soyluların desteğini nasıl kaybedeceğini planlamaya devam et. İyi bir başlangıç yaptın. Seni engellemeyeyim." Ve hayal kırıklığıyla arkasını dönüp gitti.

O içeri girdiğinde büyük salon kutlama sesleriyle gürültülüydü. Norah, selam veren soyluların arasından zarifçe geçerek Mikael'in oturduğu masaya doğru ilerledi. Mikael onu görünce ayağa kalktı ve Norah onun yanına oturdu. Yemek salonundan farklı olarak, masa uzunlamasına, kutlamalara bakacak şekilde yerleştirilmişti, sandalyeler sadece bir tarafta dizilmişti ve Mikael ile Norah masanın ortasındaydı. Norah bunun için mutluydu; onun yanında olmak, ona dokunabilmek için.

Mikael ona tedirgin bir bakış attı, aralarındaki buz duvarını yıkmak istiyor gibiydi, ama konuşma fırsatı bulamadan kapılar açıldı.

Aşırı abartılı bir alay büyük salondan geçti ve ortasında Japheth kralı Gregor vardı.

"Sana kendini tanıtmış olduğumu sanıyordum," dedi Norah sessizce, hiç de eğlenmemiş gibi. Gregor o sabah erken saatlerde gelmişti.

Mikael iç geçirdi.

"Tanıştı." "O zaman bu gösteri ne için?"

"Kendini sana tanıtmak için, eminim. Görünüşler arkadaşlar için değildir."

Arkadaşlar için değil.

Japheth kralı Norah'ın hayal ettiği gibi değildi. Uzun ve zayıftı, neredeyse sıska, yürüyüşü kırılmalı, ama kendinden emin bir yürüyüşü vardı. Elmacık kemikleri yüksek ve keskindi, cildi gerginleştiriyordu ve bronz saçları grilerle benekliydі. Gözlerini gölgeleyen, onları çukurlaştıran belirgin bir kaşı vardı. Norah, gördüğü Phillip'in portresini hatırladı. Kardeşiyle tek ortak nokta s ı bıyığıydı. Gregor, Phillip'ten on dört yaşından çok daha büyük görünüyordu.

"Salar," diye Mikael'e selam verdi, başını eğmeden ve selam vermeden. Krallar, genellikle saygı göstergesi olarak selam verirken başlarını hafifçe eğseler de, krallara selam vermezlerdi. Ama burada saygı yoktu ve Norah'ın içinde öfke dalgalandı. Ancak öfkesini dizginledi. Eğer o öfkenin alevini hissediyorsa, Mikael de kesinlikle hissetmişti ve bu Japheth kralını sevmese de, kan dökmek çözüm değildi. Henüz değil.

Gregor'un gözleri Norah'a takıldı. "Kuzey Kraliçesi," dedi boğuk bir sesle. Aleonlu olduğu için Japheth aksanı yoktu.

"Kral Gregor," dedi Norah. "Kharav'a hoş geldiniz."

Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi, Mercian kraliçesinin Kharav'a hoş geldin demesinden açıkça hoşlanmamıştı.

"Kral Gregor." Mikael'in sesi de salonda yankılandı, onun sesi de sert ve zorlamaydı. "Bu gece dostumuz ve müttefikimiz Japheth'i karşılamak için kutlama yapıyoruz. Lütfen," dedi ve uzun yemek masasının sağındaki sandalyeyi işaret etti.

Hepsi yerlerine oturdu, Gregor Mikael'in Norah'ın karşısındaki tarafında oturuyordu ve müzik çalmaya başladı.

"Teklifimi ne kadar bekleteceksin?" Gregor, önüne konulan yiyecekleri incelerken Mikael'e sordu. Norah kadehini dudaklarına götürdü, ama dinlemek için nefesini kesmeye çalıştı.

"Dediğim gibi, bu gece kutlama yapıyoruz," diye cevapladı Mikael. "Yarın ticaret hakkında konuşuruz."

Gregor hafifçe güldü. "Demek teklifimi beğenmedin."

Küstahça ısrar.

Norah, odadaki gerginliğin kendisinin mi yoksa Mikael'in mi öfkesi yüzünden olduğunu anlayamadı. Masada, Mikael'in uyluğuna elini koyarak ikisini de sakinleştirdi.

Gregor öne eğildi ve Mikael'in arkasından ona baktı. "Söylesene, Kuzey Kraliçesi. Artık Kharav ile evlendiğine göre, Mercia kendini Japheth'in dostu olarak görüyor mu?"

Japheth kralı cesurdu ve bu onu daha da rahatsız ediyordu. Birkaç dakika daha geçerse, Gregor'u öldürmek için kılıcı isteyebilirdi. "Sanırım göreceğiz," dedi sakın bir şekilde, sonra tabağından bir parça kuzu eti aldı.

"Neyi göreceğiz?" diye ısrar etti.

Norah, cevap vermeden önce yemeğini çiğneyip yutmak için zaman ayırdı. O da onu bekleyecekti. "Japheth dostluğumuza layık mı?"

Gregor burnunu çekti. "Salar'ı ve beni aşağılıyorsun."

"Kocamın egosu o kadar kırılgan değil," dedi tatlı bir sesle. Gregor'un gözlerine baktı ve onun kırıldığını görünce gülümsedi. Elinin altında, Mikael'in hafif bir kıkırdamasının titreşimini hissetti ve Mikael rahatlamış gibi görünüyordu. Japheth ile ittifak adına kendine dayattığı bu kısıtlamalar, ona uygulanmıyordu. "Kuzuyu denemelisin," dedi Gregor'a. "Çok lezzetli."

Kutlamalar bittiğinde, Norah ve Mikael iyi geceler dilediler ve odalarına çekildiler.

Vitalia, Norah'ın ağır süslemeli elbisesini çıkarıp geceliğini giymesine yardım ederken, Norah rahat bir nefes aldı. "O adam dayanılmaz," dedi Mikael'e saçlarını tararken.

Hizmetçisi kıyafetini çıkarmak için yanına yaklaşıncı Vimal'ı eliyle uzaklaştırdı. "Bizi yalnız bırak."

Vitalia Norah'a reverans yaptı ve Vimal'ın ardından odadan çıktı.

Norah kaşlarını kaldırarak Mikael'e baktı. "Ne oldu?" Mikael başını salladı.

"Söyle bana," diye ısrar etti Norah.

Elini uzattı ve onu kendine çekti. "Tek sorun, az önce Gregor hakkında sana söylediğim sözler."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve Mikael'in kollarını kendine dolmasına izin verdi. "Eğer özür dilemek istersen, özrünü kabul ediyorum."

"Öyleydi. Öyle. Özür dilerim."

"Onu kışkırttığım için bana kızgın olabileceğini düşündüm."

Adam başını salladı ve onu daha sıkı sarıldı. "Sen benim söyleyemediğim şeyleri söylüyorsun. Ve itiraf etmeliyim ki, onun adına savunucusu gibi görünürsem, Kuzey'in ona karşı tehdit ettiğini ima ettiğinde, bu bana daha büyük bir avantaj sağlıyor."

"Salar'ıma hizmet etmekten memnunum."

Gölümsedi ve gözleri koyulaştı. "Bir daha söyle."
Dudakları geri çekilerek kendi gülümsemesini ortaya çıkardı.
"Salar'ıma hizmet etmekten memnunum."
Ve onu kucaklayıp yatağa taşıdı.

Arnavut kaldırımli sokaklarda su birikintileri oluşmuştu. Gri bir bulut şehri kaplamıştı. Alexander, yağmura çıkarken başlığını alnına daha da çekmişti. Bir kez olsun havaya minnettardı, çünkü başlıklı bir adam dikkat çekmezdi. Ama kaleye doğru ilerlerken, takip edildiğinin farkındaydı. Başka bir yola geçmek için bir yan sokağa girdiğinde, bir adam önündeki yola çıktı. Alexander durdu ve arkasına baktı, onu takip eden diğer adam geri çekilmesini engelliyordu.

"Mercia lord yargıcı," diye seslendi önündeki adam. "Burada olduğunuzu duydum." Aksanında kesik kesik bir ritim vardı; Japheth'li bir adamdı.

"İyi günler beyler," dedi Alexander ve yürümeye devam etmek için harekete geçti.

Ancak önündeki adam yoluna çıktı ve iki adam daha ortaya çıktı.

"Niyetin nedir?" diye sordu Alexander. "Kaleye gitmem gerekiyor."

Önündeki adam gülümsedi. "Oraya varamazsan çok yazık olur. Bir kaza olabilir mi?"

Alexander elini kılıcının kabzasına koydu. "Olası olmayan bir kaza."

Arkasından bir kılıcın çekildiğini duydu ve gözünün ucuyla arkasına baktı. Adamlar yaklaşıyordu. Tek bir hareketle kılıcını kınından çekti ve arkasındaki en yakın rakibine bir darbe indirerek döndü. Adam geriye, parke taşlı sokağa düştü. Ardından sağındaki adama bir darbe indirdi, adam da kendi kılıcıyla saldırıya karşılık verdi. Alexander onunla dövüştükten sonra dikkatini solundan yaklaşan adama çevirdi. Ancak kafasının arkasına aldığı bir darbeye dizlerinin üzerine çöktü.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama çenesine hızlı bir diz darbesi yedi ve geriye doğru savruldu.

Alexander yana yuvarlandı ve ayağa kalktı, ancak kılıcını düşürmüştü. Bir adam kısa kılıcıyla ona saldırdı, o da eğildi, adamı yana itti ve başka bir saldırıya hazırlandı. Bir kılıç geniş bir hareketle savruldu, o da geriye atladı. Kılıç gömleğinin kumaşını kesti ama derisine ulaşamadı. Ancak ikinci savurmayı kaçamadı ve kılıcın ucu uyluğuna saplandı.

Dengesini kaybedip geriye doğru sendeledi ve yine dizlerinin üzerine çöktü. Kafasına doğru gelen kılıca tepki verecek zamanı yoktu.

Ancak küçük bir savaş baltası saldırganın göğsüne çarptı, onu öldürdü ve yere düşürdü. Alexander dizlerinin üzerinde sallanırken, Gölge komutanı yanından geçerek çift tatar yayından attığı oklarla iki adamı daha öldürdü. Komutan, yerden kalkmaya çalışan dördüncü adama döndü.

"Delirdin mi?" diye bağırdı adam, göğsünde balta saplı düşmüş arkadaşına bakarak. "O Kral Gregor'un yeğeniydi!"

Komutan durakladı ve adam bu fırsatı kaçmak için kullandı. Alexander'a döndü. "Kaleye geri dön ve oradan ayrılma," diye bağırdı. Sonra kralın ölü yeğeninden baltasını çekip yağmurda kayboldu.

Norah, Mikael'i Soren'le birlikte Mikael'in çalışma odasında buldu. Mikael, masanın kenarlarını tutarak, yüzünde stoik bir ifadeyle masanın üzerine eğilmiş duruyordu. Soren, karanlık gözlerle onun karşısında duruyordu.

"Lord yargıç bana olanları anlattı," dedi nefes nefese odaya girerken. Nabızı boğazında atıyordu. Alexander'ın anlattıkları, Mikael sözlerini bitirmeden onu Mikael'i bulmaya koşturmuştu.

"Senin adaletin tam da sorun," diye homurdandı Mikael. "O burada olmasaydı, bu olmazdı."

"N-Ne?" Norah, konuşmanın gidişatına hazırlıksız yakalanarak kekeledi. "O adamlar ona saldırdı! Bu onun suçu değil!"

"Öyle mi? Kuzey'i Aleon ile ittifak kurmak için çalışması onun suçu değil mi? Müttefikimin düşmanlığını kışkırtması ve komutanımın görev gereği ona yardım etmek zorunda kalması onun suçu değil mi?"

"*Mercia* senin müttefikin!"

Mikael masadaki kitaplarını süpürdü ve kitaplar taş zemine dağıldı. "Aleon kralı yeni imparatorluğunu kurmak için istila ettiğinde bana katılacaklar mı?"

"Gregor, kardeşi etrafında imparatorluk kurarken seyirci kalmayacaktır," diye karşılık verdi.

"Kuzey, Aleon'a karşı benimle birlikte olacak mı?" diye tekrar sordu.

Norah ona baktı, konuşamadı. İkisinin de bu sorunun cevabını biliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ve şimdi, bu sorunu çözemezsem müttefikimle ilişkimi kesmemi istiyorsun."

"Beni ona teslim et," dedi Soren Mikael'e. "Beni cezalandıracak, ama öldürmeyecek. Bir süredir beni ordusuna katmak istediğini biliyorsun."

"Bunu yapmayacağım kardeşim," dedi Mikael.

"Japheth ile ittifakını kaybedersen, soyluların desteğini de kaybedersin," dedi Soren.

Ama Norah, Mikael'in her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya olsa bile Soren'i asla teslim etmeyeceğini biliyordu. "Japheth ile ittifakını kaybetmeyeceksin," dedi Mikael'i sakinleştirmeye çalışarak. "Bir çaresini buluruz."

"Bir çaresini *ben* bulacağım," diye Mikael ona sertçe cevap verdi. "Sen yeterince şey yaptın."

Norah şaşkınlıkla geri adım attı, ama Mikael ona tepki verecek zaman tanımadı. Arkasını dönüp çalışma odasından çıktı. Komutan ona soğuk bir bakış attıktan sonra onun peşinden gitti.

Gregor, onların beklediği taht odasının kapılarını açarak içeri girdi. Norah, Mikael'in solunda, kendi tahtında oturuyordu. Soren ise sağında, kürsünün hemen yanında duruyordu.

Gregor'la yüzleşmeden önce Mikael'le tekrar konuşmaya çalışmamıştı. Yüzündeki stres ve bu durumu nasıl düzelteceği konusundaki zorluk göz önüne alındığında, bunu yapmak istemişti. İttifakı kaybetmek, bazıları telafi edilemeyecek kadar ağır sonuçlar doğuracaktı. Soru şuydu: İttifakı ve Gregor'un kafasını koparmadan önce, durumu düzeltmek için ne kadar ileri gitmeye hazırdı?

"Onun kafasını istiyorum!" diye bağırdı Gregor. Bu aptal adam, ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu gerçekten bilmiyordu.

Mikael ayağa kalktı, sakın ve soğukkanlıydı, birkaç dakika önce hissettiği endişenin hiçbir belirtisini göstermiyordu. Ama Norah, görünmeyenleri biliyordu.

Japheth kralı, kaderinin belirlenmesini sessizce bekleyen Soren'e öfkeyle baktı. "Bana onun kafasını vereceksin!" diye Mikael'e öfkeyle bağırdı.

"Sen onun kafasını istemiyorsun," diye soğukkanlılıkla cevapladı Mikael.

Gregor, zayıf bir adamın toplayabileceği tüm öfkeyle titriyordu. "Adalet istiyorum! Onu bana ver, ben de onu Japheth'e götürüp tazminat kararını alayım."

"Peki bu ne olacak?" diye sordu Mikael.

"Çocuğun annesi seçsin."

Mikael'in sesi sakın ve kararlıydı. "İkimiz de bunun bir çözüm olmadığını biliyoruz. Uygun bir ceza belirleyelim ve bu cezayı burada uygulayalım. Bugün."

Ceza. Norah'ın omurgasında bir titreme hissetti. Soren'i gerçekten cezalandıracak mıydı? Peki nasıl?

"Benim yeğenimden bahsediyoruz! Karımın kız kardeşinin oğlu."

Kaşlarını çattı. Bu adamla evlenmeye katlanabilecek bir kadın var mıydı?

"Sadece kırbaçlamak yeterli olmaz," dedi Gregor.

"Kırbaçlamanın *basit* bir yanı yok," dedi Mikael, sesi giderek keskinleşiyordu.

Norah'ın tüyleri diken diken oldu. Soren kırbaçlanmayacaktı.

"Onu bana vereceksin," diye talep etti Gregor. *Talep etti*. Talep etmeye cüret etti.

"Bunu yapamam," dedi Mikael.

"*Yapamam* da ne demek?" Gregor her kelimeyi zehirli bir sesle tükürdü. "*Yapmayacaksın mı* demek istiyorsun?"

Mikael sakın dururken, kanlı bir öfkenin eşiğindeydi ve bu kimse için iyi sonuçlanmayacaktı. Norah ayağa kalktı. "Lord komutan artık onun emrinde değil demek istiyor," diye araya girdi, sesinde keskin bir ton vardı. Mikael'e sert bir bakış attı. "*Ya da* cezalandıramaz."

Herkesin başı ona döndü ve birkaç kişinin şaşkınlık sesleri duyuldu. Soren bile başını kaldırdı. Mikael hareketsiz duruyordu. Hiçbir şey söylemedi, ama gözleri ona sabitlenmişti.

"O *benim, bana* yemin etti," dedi kararlı bir sesle, merdivenlerden inerek Gregor'a doğru yürüdü. "Ve onu *sana kesinlikle* vermeyeceğim."

"Savaş mı istiyorsun?" diye meydan okudu.

"Yeğenin, Mercia ordusunun en yüksek komutanlığına saldırı düzenledi, bu da başlı başına bir savaş eylemidir!" Norah öfkesini salona yayarak karşılık verdi. "Şimdi Mercia'nın hizmetkarı olan komutan, bu tehdide karşı harekete geçmek zorunda kaldı. *Ben de öyle.*"

Japheth kralı, onun sert sözleri karşısında bir adım geri attı.

Norah sakinleşti, ama yine de ona doğru ilerledi. "Ancak," diye devam etti, "kocam bana bunun sadece genç bir adamın aptallığı olduğunu, bunun için de ne yazık ki hayatıyla ödediğini söylemeye çalıştı. Bu yüzden Salar merhamet istedi, bunu kasıtlı bir tehdit olarak almamamı ve böyle bir yanlış anlaşılma yüzünden birleşik kuvvetlerimizi ve *müttefiklerimizi* harekete geçirmememi istedi."

Norah, Gregor'un önüne geçti ve ona buz gibi bir bakışla baktı. Müttefiklerden bahsettiği şüphe götürmezdi. *Aleon*. Ve bu, havada ağır bir yük gibi asılı kalmıştı. "Öyleyse soruyorum," dedi, "bu bir yanlış anlaşılma mı? Yoksa Japheth, Mercia kraliçesi ve Kharav salarasıyla savaş mı istiyor?"

Gregor, sessizce ayakta durdu. Tüm gözler Japheth kralının cevabını beklerken, salonda ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Mercia, Kharav ve Aleon'un güçlerinin birleşmesinden daha güçlü bir ittifak olamazdı. *Tabii* birleşirlerse. Norah, tehdidinin inandırıcı olması halinde durumu tersine çevireceğini biliyordu. Ve bu zavallı kral adayı, Mikael'in kendisiyle yıkıcı bir savaş arasında duran tek engel olduğunu anladı.

Sonunda Gregor hafifçe başını sallayarak kabul etti. "Beni affet Salara, komutanın sana bağıllık yemini ettiğini ve zavallı yeğenimin kaderine katlandığı durumu bilmiyordum. Bazen gençler sonuçlarını düşünmeden kötü seçimler yaparlar, bu yüzden senden af ve anlayış diliyorum."

Salara, dudaklarını büzerek gülümsedi ve Mikael'e baktı. "Salar'a minnettarım, aksi takdirde aceleci davranabilirdim. Ama Japheth ile olan dostluğu onun için çok önemli." *Onun için, Salara için değil.* Bunu açıkça belirtmiş olmayı umuyordu. Ve bu kral, Mikael'i elinde tutmak için onun ayaklarına kapanmalıydı.

"Bu akıllıca bir tavsiyeydi," diye cevapladı Gregor, "ve Kharav Japheth için çok önemli." Mikael'e doğru başını eğdi.

Öyle yapmalıydı. *Diz çökmeli.*

"O zaman, bu önemi göz önünde bulundurarak, ikinizin müzakerelerine devam etmenize izin vereceğim," dedi uyarıcı bir gülümsemeyle.

Gregor son bir kez başını salladı ve onları bırakarak, maiyeti de onu takip ederek odadan çıktı.

Norah boğazında biriken safrayı yuttu. Dizleri titriyordu ve kat kat etekli elbisesine şükretti.

Mikael arkasına yaklaştı. "Başka bir Büyük Savaş riskine giriyorsun," dedi.

Ona dönerek baktı. "Japheth'in dünyanın en güçlü üç krallığına karşı savaşıması Büyük Savaş olmaz."

Mikael bakışlarını yana çevirdi, sonra tekrar ona döndü. "Bu, Aleon'u müttefikin olarak ikna ettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Aleon, Japheth'e karşı savaşta bana katılmak için müttefik olmak zorunda değil. Phillip her şeyden önce Gregor'un kellesini istiyor. Bunu herkes biliyor."

Kadın ayrılmak için döndü, ama Mikael kolunu tuttu. "Bütün bunların nasıl işlediğini tam olarak bildiğini düşünmeye başlıyorum."

"Senin bunu anlamanı bekliyordum."

Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrıldı.

"Soren'i gerçekten kırbaçlamayı mı planlıyordun?" diye sordu kadın.

Adam kaşlarını çatı. "Eğer bu bize bir anlaşma sağlar ve ittifakı kurtarırsa, evet. Ve o da bunu memnuniyetle kabul ederdi."

"Ben kabul etmezdim," dedi kadın kararlı bir şekilde.

Topukları üzerinde geriye yaslandı.

"Söylediğimde ciddiymdim." Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Soren benim."

Bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Kış gücünü kaybetmiş, yerini yağmurlara bırakmıştı. Rüzgâr soğuk esiyordu, ama toprak artık donmamıştı. Mikael'i Gregor'la işlerini halletmesi için bırakarak, Norah ayaklarının altındaki çamuru botlarıyla iterek, ağıllarda gelen yeni at sürüsünü çalıştıran adamları izledi. Onlar güzel hayvanlardı, devlerdi. Tanrılar için yaratılmış atlar gibi görünüyorlardı. Hep birlikte koştuklarında, nalları yeri sallıyordu.

Başka bir dev yanına geldi ve bakmasına gerek kalmadan onun Soren olduğunu anladı. Sessizce durup atları izlediler.

Beklenmedik bir şekilde, Soren elini uzattı ve önünde bir hançer tuttu.

Alexander'ın hançeri... Aleon'a giderken Mikael tarafından yakalandığında ondan alınan hançer. Onu bir daha göremeyeceğini düşünmüştü ve hançere bakakaldı.

Soren bıçağı bıçak kısmından tuttu ve Alexander çok yavaşça elini uzattı ve parmaklarını bıçağın kabzasına doladı. Soren, gözlerini ağıldan ayırmadan bıçağı bıraktı. Teşekkürlerimi sunuyorum.

Soren hiçbir şey söylemedi.

Norah da hiçbir şey söylemedi.

Ama bu sessizlik dostluk gibi geliyordu. Ve bu hoştu.

Yirmi İkinci Bölüm

Güneş, büyük Kharavian kütüphanesinin panelli kristal pencerelerinden içeri süzülerek mozaik zemine yayılıyordu; Gölgeler krallığı için oldukça cennet gibi bir manzaraydı. Norah, etrafına kitaplar dağılmış halde siyah dişbudak ağacından masada oturuyordu.

Kral Gregor'un maiyeti avluda Japheth'e dönmek için hazırlanıyordu, ama Norah Mikael'e katılıp onları uğurlamadı. Yeterince yardım etmiş ya da zarar vermişti, emin değildi.

Ancak Alexander'ın Kharav'a dönüşü ile Gregor'un ziyareti arasındaki gerginlik dolu haftalara rağmen, Norah bu dikkat dağıtıcı olaylar için minnettardı. Hâlâ temkinli olsa da, onu öldürmeye çalışan gizemli düşmandan duyduğu korku büyük ölçüde dağılmıştı. Artık sürekli arkasına bakmıyor ya da ani seslere irkilmemişti. Artık suikastçıları kimin gönderdiğini daha net, daha mantıklı düşünebiliyordu ve düşüncelerini eyleme geçirdi.

Suikastçıların cesetlerinde başka ipucu bulamamışlardı, tehdit almamışlardı, başka saldırganların izi yoktu. Sanki vazgeçmiş gibiydi.

O pes etmediğini biliyordu. Onun yaptığı gibi bir çabayı, kolayca pes eden bir adam üstlenmezdi. Ama yine de, soru kafasında asılı kalmıştı: Onu kim öldürmek istiyordu? Alexander ve Mikael'i kim incitmek istiyordu?

Keşke hafızası olsaydı - hala elinden kaçan bir başka şey - o zaman kesinlikle birkaç ipucu daha bulabilirdi.

Bir başka kitabın sayfalarını karıştırdı. Eski arşivlerde ne aradığını bilmiyordu - zayıf veya bozulmuş siyasi ilişkilerin tarihçesi, unutulmuş ayrılıklar? Gerçekten bir şey bulmayı beklemiyordu, ama belki de daha önce bilmediği bir tarihi ortaya çıkarabilirdi.

bilmediği bir tarih ortaya çıkarabilirdi. Kaşlarını çattı. Bu noktada, herhangi bir tarih, onun daha önce bilmediği bir şey olacaktı.

Önünde, Büyük Savaş'ın tarihsel bir anlatımı açıktı. Kharavian ve Kuzey dili karışımıyla yazılmıştı ve bir dizi çizim içeriyordu. Sayfaları çevirirken, özellikle bir resim dikkatini çekti ve uzun süre ona baktı. Resim, Kharavian'ın yaşlı kralı ile babası arasında geçen bir savaşı gösteriyordu. Başlık solmuştu ama yine de okuyabiliyordu: "Kralların Çatışması."

Babasının resmine yakından baktı, ama sadece basit bir çizimdi. Parmaklarını onun ve atının üzerinde gezdirdi. Bu, Vahşi'nin atı mıydı? Bunun tanığı bu kitabın sözlerinde kaydedilmiş miydi? Kitabın geri kalanını da okuyabilmeyi diledi. Konuşmada Kharavianca kelimelere giderek daha aşına hale gelse de, yazılı kelimeler hala tamamen yabancıydı. Bir iç çekerek sandalyeye geri oturdu.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," dedi arkadan gelen bir ses ve dönüp Alexander'ı gördü. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı ve o da gülümsemeden edemedi.

"O kadar tahmin edilebilir miyim?"

Alexander güldü. "Hayatın hakkında tahmin edilebilir başka bir şey daha söyle.

Bekleyeceğim."

Gülümsemesi genişledi. Alexander haklıydı. Hayatı tahmin edilebilir *değildi*.

Alexander yanındaki sandalyeye oturdu ve aralarında sessizlik oldu. Alexander başını eğdi. "Bana kızgın mısın?"

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı, ama sonra uzun bir nefes verip başını salladı. "Hayır. Gregor'la olanlar için seni suçlamıyorum."

Adam sandalyesine yaslandı ve dudakları inceldi. "Belki de suçlamalısın."

Kaşları çöktü. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Norah, ikimiz de biliyoruz ki bunu senin için kolaylaştırmadım." "Kimse için kolay olmadı," diye karşılık verdi.

"Ama özellikle senin için kolay olmadı ve ben de buna yardımcı olmadım." "Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun." Burun delikleri genişledi. "Senin isteğin dışında Aleon'a gittim."

"Bu konseyin verdiği bir görevdi."

"Beni savunmayı bırak!"

Sessizleşti.

Ona döndü ve elini uzattı, ellerini onun ellerinin etrafına doladı. Gözleri bir dağın ağırlığını taşıyordu. "Güvenebileceğin çok az insan var, dayanabileceğin çok az insan var. Ama bana güvenebilirsin, Norah. Sana beni şüphe etmek için bir neden daha vermeyeceğim. Benden ne istersen..." Başını salladı ve tekrar bakışlarını indirdi. "Ve eğer gitmemi söylersen..." Ellerini dudaklarına götürdü ama parmaklarının arkasını öpmekten vazgeçti. "Lütfen gitmemi söyleme." Ellerini daha sıkı kavradı. "Ama eğer söylersen... Giderim."

Gitmesi gerekiyordu. Onun varlığının getirdiği karmaşıklıklar, kendi güvenliği ve Mikael'in güvenliği için ona gitmesini söylemesi gerekiyordu. Peki neden söyleyemiyordu? Parlak mavi gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyordu. Ona yalvarıyorlardı.

Parmakları birbirine kenetlendi. Onun için her şeyi yapacağını biliyordu. Ve o yanındayken dünya doğru geliyordu, her türlü zorluğun üstesinden gelinecek kadar doğru. Ve ona güveniyordu. Mikael'e zarar vermeyeceğini söyledi ve ona inandı.

Ona gitmesini söyleyecekti. Ama şu anda değil.

Sanki aklını okuyabiliyormuş gibi, ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı, ancak gözleri hâlâ hüžün yansıtıyordu. Ve sakinleştiler.

Aralarındaki gerginlik azaldıkça, Alexander sandalyesine yaslandı. Masada etrafına dağılmış kitaplara göz attı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kalbi bir an durdu. Babası ve onun vahşi atıyla ilgili keşfini ona anlatmayı tamamen unutmuştu. "Hamed, Calla ve Cohen'in büyükbabası, Mercia'ya karşı bir savaşta savaştı. Onunla ilk tanıştığımda, saçlarımdan ve *babam gibi* vahşi bir ata bindiğimden kim olduğumu anladı."

Alexander kıpırdadı. Kaşları çatıldı ve dudakları aralandı.

Yüzündeki ifadeden, bunun onun için de yeni bir haber olduğunu anlayabilirdi.

"Babanı hiç Vahşi'nin atına binmiş görmedim," dedi. "Bu ne zamandı?"

"Bilmiyorum. Sormalıydım. Calla ve Cohen'in anne babası öldürüldü, bu yüzden Kharav için ağır kayıpların olduğu bir savaş olmalı."

"Belki de ilk Bahoul Savaşı'nda." Alexander, babasının hayatını kaybettiği ilk Bahoul Savaşı'nda savaşmamıştı. Gözleri düşünceli bir şekilde sağa sola kaydı.

"Ne?" diye sordu.

"Eğer baban bir Vahşi At sürüyorsa, senin de sürmen tesadüf değildir."

Onun da tam olarak düşündüğü şeydi.

"Ve Vahşi seni serserilerden korudu," diye ekledi.

"*Koruduğunu* bilmiyorum. İzinsiz giren adamları öldürdü."

"Ama seni öldürmedi."

Bunların hepsi Norah'ın zihninde dönüp duran şeylerdi.

"Norah, Vahşi Doğa insanların zihinlerini karıştırmasıyla bilinir. Tekrar söylüyorum, bu bir tesadüf olamaz. Ya orada cevapları bulabilirsek? Ya anılarını geri kazanabilirsen?"

O hareketsiz kaldı. Oraya gitmeyi mi öneriyordu? "Ama Vahşi Doğa tehlikeli bir yer."

"Senin için değil. Ve Norah, eğer anılarını geri kazanabilirsen..." Öne eğildi ve elini daha sıkı tuttu. "Eğer hatırlayabilirsen."

Hatırlayabilseydi... tüm hayatını, olduğu her şeyi, sevdiği herkesi geri kazanırdı. Belki de bu bilinmeyen düşmanı bulmaya bir adım daha yaklaşırdı.

"Seni oraya götürebilirim," dedi. Masadan uzanıp kitapları iterek, sayfalarını ayıran gevşek bir harita olan kitaba ulaştı. Haritayı açtı ve parmağını Kharav'dan kuzeye doğru bir yol boyunca kaydırды, Mercia'nın güneybatısındaki etiketlenmemiş bir alana ulaştığında durdu. "Burada. Seni bulduğum yere geri götürebilirim."

Kız alt dudağını ısırды. "Alexander, bu uzun bir yolculuk. Ve o kadar basit değil."

"Neden olmasın? Eğer orada cevaplar varsa..." "Hayır. Öylece gidemem."

Kaşları çöktü. "Ama geri döneceksin. Seni geri getireceğim. Sadece birkaç hafta uzak kalırsın."

"Mesele o değil. Yani, biraz öyle, ama seni geri getireceğine güvenmediğimden değil. Mesele..." Bu karmaşıktı.

Yüzü sertleşti. "Gölge Kral." Aralarında bir sessizlik oldu.

"O senin unutmanı istiyor," dedi.

"Hayır, unutmamı istemiyor."

"Ama hatırlamanı istemiyor."

Kız başını salladı. "O bunu hiç söylemedi. Ama Alexander..." Midesi burkuldu ve sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Ya bu işleri daha da zorlaştırırsa?"

O hareketsiz kaldı ve çenesinin kasları gerildi. "Anılarını geri istemiyor *musun*?"

"Tabii ki istiyorum. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Hızla nefes aldı ve başını salladı. "Özür dilerim."

O öne eğildi ve tekrar ellerini tuttu. "Onları geri almayı, onlara *ihtiyacım* olduğunu sürekli düşünüyorum. Ama aynı zamanda biraz da korkutucu, sanırım. Ya eskiden olduğum kişi, şu anki kişiyle aynı değilse? Kulağa saçma geldiğini biliyorum..."

"Aptalca değil." Ellerini onun ellerinin üzerinde tutarak iç geçirdi. "Norah, bu senin kararın. Benim değil, Gölge Kral'ın da değil. Ne seçersen seç, seni destekleyeceğim. Ama anılarını geri istiyorsan, bence cevaplar Vahşi Doğa'da ve seni memnuniyetle oraya götürürüm. Bir düşün." Onu bırakmak için hareket etti, ama kız onu tutarak dikkatini kendine çekti.

"Alexander. Teşekkür ederim."

O da başını salladı, parmaklarını nazikçe sıktı, sonra ayağa kalktı ve onu kütüphanenin sessizliğine bıraktı.

Norah, zihninin kaosa sürüklenmesini engellemek için derin bir nefes aldı. Elbette anılarını geri istiyordu; onları ortaya çıkarmak için hala çaresizce çabalıyordu. Öyleyse neden Vahşi Doğa konusunda tereddüt ediyordu? Çünkü orası tehlikeli bir yerdi, diye hatırlattı kendine. Ve onlar sadece onun orayla olan bağları hakkında sonuçlar çıkarıyorlardı. Ya Vahşi Doğa onu serserilerden korumamışsa? Belki de onu fark etmemişti. Bu, geri dönerse hoş karşılanacağı anlamına gelmezdi.

Ama şüphelerin çatlaklarından umut filizlendi. Ya Vahşi Doğa'da onun için cevaplar varsa? Gitmek isterse, Mikael bunu anlayacak mıydı? Bir keresinde, hafıza kaybının onların bir araya gelmesine yardımcı olabileceğini, aksi takdirde onunla evlenmeyebileceğini söylemişti. Ve bu doğruysa, şimdi hafızasını geri kazanması hakkında ne hissederci?

Sanki düşünceleri onu çağırmış gibi, kütüphane kapıları açıldı ve Mikael'in ona doğru yürüdüğünü gördü. Alexander'ın ayrıldığını görmüş müydü? Davranışları görmediğini gösteriyordu. Yine de adımları rahat değildi.

Aralarında tuhaf bir durum vardı, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu. Dün Kral Gregor'u idare edişinden ve Soren'e karşı cesur iddiasından beri pek konuşmamışlardı.

Mikael gece geç saatlerde yataklarına gelmiş ve o uyanmadan Gregor ile görüşmelerine devam etmek için ayrılmıştı. Sabah ortasında, ikisine de resmi bir kahvaltıda eşlik etmişti. Gregor ona bakmazken, Mikael'in gözleri ondan hiç ayrılmamıştı. Sakin ve dingin görünüyordu, ama bakışlarında bir tuzak vardı ve o bunu bir türlü kafasından atamıyordu. Ve gözlerindeki bakış... öfke değil, ama... bir meydan okuma mı? *Hayır*, meydan okuma değildi. Peki neydi?

Kendini sakin tutmaya zorladı, sarsılmamaya çalıştı, Mikael'in sık sık taktığı maskeyi taklit etti, daha sonra onunla ilgilenene kadar.

Ve o daha sonra, şimdi olacaktı, diye düşündü, Gregor aralarındaki bu tuhaflığı gidermek için ona doğru yürürken. Gregor yaklaşırken ayağa kalktı.

"Gregor az önce ayrıldı," dedi ona. "Yani, bir anlaşmaya vardınız mı?"

Başını hafifçe eğdi. "Şimdilik."

Japheth kralı bir gün daha kalmayı planlamıştı, ama erken ayrılacağını duyurması onu şaşırtmadı. "Eminim yoluna devam etmek için sabırsızlanıyordu."

"Eminim," dedi Mikael, sesi alçaktı. "Kuzey Kraliçesi'nin beklemediği bir yönünü gördükten sonra. Benim de beklemediğim bir yönünü."

Aralarındaki sorunun kökü buydu. Sınırı aştığını biliyordu. Hem Soren hem de Gregor'a karşı. "Muhtemelen işleri daha da zorlaştırdığımı biliyorum..."

Ona yaklaşarak onu susturdu. "Belki de bu, bana daha sık göstermen gereken bir yonüdür." G6zleri, kahvaltıda olduğu gibi, onun g6zlerine delici bir şekilde bakıyordu.

Ve o an anladı. G6zlerinde meydan okuma ateşi yoktu.

Adam ona yaklaştı ama dokunmadı ve sesi boğu bir fısıltıydı. "Ve belki de zorlukları seviyorum."

Onun kontrolünü sevmişti, sevmekten de 6te. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama bunu göstermedi. Ona sadece o sabah gösterdiği aynı sağlam sakinlikle baktı.

Mikael yutkundu ve g6zleri, dış halkası i6 kısmı kadar siyah olana kadar karardı. Ondand a6lık yayılıyordu. Sanki bekliyormuş gibi, sanki daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi, şimdi ondan o kontrolü istiyordu.

Kendi nabzı da hızlandı. Onu memnun etme d6şüncesi... Nefesinin titremesini engellemek i6in yapabileceği tek şey buydu.

Sonra, durduramadan s6zler ağzından d6k6ld6. "Diz 66k," dedi ona. Ama sonra zihni hızla 6alışmaya başladı. Onunla ne yapacaktı? Ondand, alışık olmadığı bir şey istiyordu: almak.

Burun delikleri genişledi, derisi titredi ve dizlerinin 6zerine 66kt6. Ama ona baktığında - a6, bekleyen - kendi arzusu alevlendi ve ondan tam olarak ne istediğini biliyordu.

Elbisesi k6şesini yavaşça yukarı 6ekti. "66p beni." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ağzı hafif6e a6ıldı, sanki onu da ısırarak istemiş gibi dişlerini g6sterdi. Karnında bir sıcaklık hissetti. Bu hoşuna gidebilirdi.

Elini elbisesinin altına soktu ve sağ dizine kadar yukarı 6ekti, sonra eğildi ve dudaklarını baldırının 6st kısmındaki cilde değdirdi. Onun dokunuşuyla titremekten kendini alıkoyarak i6in elinden gelen tek şey buydu, ama cildinde yayılan karıncalanmayı gizleyemedi.

Ve yavaşça yukarı doğru ilerledi, her noktayı tadını 6ıkararak, onu kızdırarak. Uyluklarına ulaştığında, dişlerini hissettirdi ve kız titredi. Karanlık bir kahkaha attı - şimdi kontrol kimdeydi? Elleriyle sa6larını karıştırdı, sa6larını dağınık hale getirdi ve parmaklarını sa6larına ge6irdi, sonra sıkıca kavradı ve onu durdurdu. G6zlerini ona kaldırdı, ağzı hala a6ıktı, alt dudağı kızın

. Onu dinleyecekti. Onu dinlemeye zorlayacaktı. Onu daha sıkı kavradı, sonra onu daha yukarı çekti ve o da onu takip etti.

Mikael, üst uyluklarının içindeki hassas deriyi çok hevesli bir şekilde ısırdı ve Norah onu daha sıkı tutmak için daha sıkı kavradı. Elini saçlarından yüzünün yanına kaydırđı, parmaklarını çene hattının altına doğru kıvrıldı ve kavrayışını sıkılaştırdı - bir uyarı - ve o da yumuşak öpücüklerle onu takip etti. Ona daha fazla erişim sağlamak için bacağınyı kaydırđı.

Nefesleri, Norah'ın bacaklarının arasındaki birleşim yerini ısıttı ve Norah, beklentinin dalgaları içini kaplarken başını geriye attı. Artık daha fazla beklemek istemiyordu, bekleyemezdi ve parmaklarını, en hassas bölgesini örten ipek kumaşa geçirip yana çekti.

Ve o onu öptü.

Onu öptüğü gibi öptü — dili onu işkence ediyor, dudakları onu taparcasına öpüyor, onu tüketiyordu. Omurgası geriye doğru kıvrıldı ve ayakta kalabilmek için yapabileceğı tek şey buydu.

Adam, Norah'ın uyandırdığı içindeki karanlığı serbest bıraktı ve Norah bunun tadını çıkardı. O karanlıkta boğulmak istiyordu ve boğuluyordu. Ama yine de daha fazlasına ihtiyacı vardı ve bunu elde edecekti.

Norah onu yere, sırt üstü yatırdı. Adam uzanıp pantolonunu yırttı, ama Norah kolunu yakaladı, sıkıca tuttu ve onu durdurdu.

"Yapma," diye tısladı.

Adam, Norah'ın istediğini yapacaktı. Norah istediğı *zaman*. Adamın açık ağzının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve teslim olurken nefes nefese kaldı. Norah bu kadını tanımıyordu; üzerine çıkan, dizlerinin üzerinde, göğsüne bacaklarını açan bu kadını. Daha da yukarı çıkıp vücudunu adamın ağzına getiren bu kadını tanımıyordu.

Ama bu kadını seviyordu. İçindeki gücü seviyordu. Onun ona verdiği güç... Hayır, onun aldığı güç. Ve altındaki Gölge Kral'ın verdiği hissi sevdi.

Yine de daha fazlasına ihtiyacı vardı. Norah hızlıca, sabırsızca hareket etti, geri kayarak pantolonunu yırttı. Onu tamamen serbest bırakmadan önce, hala giysilerini çıkarmak için mücadele ederken, onun uzunluğunu serbest bıraktı ve üzerine kaydı. O hazırđı, fazlasıyla hazırđı.

Onun içinde patlamak üzere sertleşti, ama o onun çenesinin altından tuttu ve onu tuttu. "Beni bekleyeceksin."

İçindeki her şey, kısıtlamanın gücü altında, bunun mücadelesi altında dalgalandı ve bu, onu zirveye çıkarmak için yeterliydi. O kırıldı.

O onun etrafında parçalanırken, o da kendi boşalmasını buldu, vücudu titrerken homurdandı. O, onu uyluklarıyla kavradı, onu tuttu, onu aldı, onu kendi özüne emdi. Ve tam bir teslimiyet dalgası onu sardığında, onun göğsüne yığıldı.

Sessizlik içinde, tek bir vücut gibi hareketsizce yatıp, sadece nefes alıp verdiler. Duyguları geri geldiğinde, vücudu sakinleştiğinde, başını kaldırıp dirseğiyle kendini destekledi ve ona baktı.

Adam, kadının saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı ve içinden sessiz bir kahkaha yükseldi. Kadına ani bir utangaçlık çöktü ve yanakları kızardı. "Ne?" diye sordu, ama kendini kaptırdığını biliyordu.

Adamın gözleri kadının gözleri arasında gidip geldi ve dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "Bana baktığında zayıf göründüğümü hissedersen, bu anı ve beni senin için dizlerimin üzerine çöktürdüğünü düşündüğümü bil."

Utangaçlığı kayboldu ve onun sözleri, bunu tekrar yapmak istemesine neden oldu. Alt dudağını dişlerinin arasına çekip yumuşak eti ısırarak kendini durdurdu.

Ne yazık ki, bütün gün oyun oynayacak zamanları yoktu.

Norah kendini ondan itti ve kalktı, kıyafetlerini düzeltti. İç çamaşırının ipeği, ikisinin de terinden dolayı cildine yapışmıştı ve bu, midesinde yine bir dalgalanma yarattı. O, pantolonunu bağlarken onu izledi. Gözlerinin arkasında hâlâ şehvet olduğunu görebiliyor muydu? Yüzüne yine sıcaklık yayıldı ve kendini azarladı. Neyi vardı onun? O... yeterince şey yapmıştı. Yine de ondan doyamayacağını hissediyordu.

Ve aniden farkına vardı — kütüphanedeydiler. O kadar kaptırmıştı ki, umursamamıştı bile.

"Ne oldu?" diye sordu.

Yanaklarına sıcaklık hücum edince yutkundu. "Biz sadece... kütüphanedeydik."
kütüphanedeydik."

Gülümsemesi genişledi ve elini uzatıp onu kendine çekti. "Kütüphanenin nesi var?"

Alexander onları görmüş olabilirdi ve midesi düğümlendi.

Parmaklarının arkasıyla kadının çenesini okşadı ve dikkatini tekrar kendisine çekti. "O zaman salarlarının salaralarını ne kadar sevdiğini görürlerdi." Eğilip kadının yanaklarını öptü. "Onu nasıl taptığını." Ağzını kadının dudaklarına doğru kaydırdı. "Onun her ihtiyacını nasıl karşıladığını."

Bu adam. "Bizi yine yere yatıracaksın," diye uyardı ve gözleri yeni bir niyetle karardı. Onu durdurmak için elini göğsüne koydu.

Adam, gözleri masaya ve etrafa dağılmış kitaplara kayarken kıkırdadı. "Burada ne yapıyorsun sen?" Sonra gözleri haritaya takıldı, *Alexander*'ın bir saat önce onunla birlikte üzerinde yürüdüğü haritaya... Mikael'e diz çökmesini söylediği yerde.

Suçluluk duygusu onu sardı.

Başını salladı, içini dolduran ezici utancı geri püskürtmeye çalışarak. "Hiçbir şey, *Alexander* sadece..."

"Seninle miydi?"

Nefesi kesildi. Bunu söylemek istememişti. Saklamaya çalıştığı için değil, ama zamanlama... "Mikael, biz sadece konuşuyorduk..."

"Kızgın değilim."

Yutkundu. "Öyle mi?"

"Salara, şu anda bu kütüphaneyi düşündüğünde, adaleti düşünmeyeceğinden oldukça eminim."

Yanakları kızardı ve o gülümsedi. Sonra gözleri masaya ve masanın üzerinde yayılmış haritaya kayd. Gülümsemesi kayboldu.

"Görünüşe göre içimizden biri hala benim adaleti düşünüyor," dedi kız.

Gözleri onun gözleriyle buluştu. Aralarında bir sessizlik hakim oldu. *Alexander* ile ne hakkında konuştuğunu sormadı. Açıkça bilmek istemesine rağmen sormayacağını biliyordu.

Onu meraklandırmayacaktı. "O, Vahşi Doğa'da benim için cevaplar olabileceğini, belki de anılarımı geri kazanmanın bir yolunu bulabileceğimi düşünüyor."

Mikael kıpırdadı. "Neden böyle düşünüyor?"

"Babam, benim şimdi yaptığım gibi, Vahşi Doğa'da bir ata binerken görülmüş."

"Evet, bunu bana anlatmıştın, ama bu, Vahşi Doğa'nın sana cevaplar vereceği anlamına gelmez. Bu tek bağlantı..."

"Bu tek bir bağlantıdan daha fazlası, hem ben *hem de* babam. Unutma, ben Vahşi Doğa'da bulundum. Ama daha fazlası da var. Bulunmadan önce, serseriler tarafından saldırıya uğradım."

Mikael sertleşti.

"Ama bana zarar vermeye çalıştıklarında, bir şey müdahale etti ve kendilerini öldürmelerine neden oldu. Bu şeyin beni kurtardığını düşünmek biraz abartılı olabilir, ama şimdi, babam gibi Vahşi Doğa'nın atını sürebiliyorum..." Kafasını salladı ve yüzünü silerek, onun için tüm parçaları bir araya getirdi. "Vahşi Doğa'nın insanların zihinlerini ele geçirdiğine dair hikayeler anlatılır ve benim hafıza kaybım da zihinle ilgili bir sorun. Bunların *hepsi* tesadüf olamaz. Ve merak ediyorum, ya orada cevaplar *varsa*? Ya hafızamı geri kazanabilirsem?"

O hiçbir şey söylemedi.

Kız kaşlarını çatı. "Onları geri almamı istemiyor musun?"

Adam elini tuttu. "Öyle değil." Gözleri karanlıktı, ama yumuşaktı. Endişeliydi. "Biliyorum, bu bencilce," dedi sessizce. "Ama korkuyorum. Ya her şeyi hatırlamak bugünkü seni değiştirirse?"

Kollarını onun boynuna doladı ve sıcaklığına yaslanarak, onun kokusunu içine çekti. Sessizlik içinde durdular. Sonra kadın, "Ben de bundan korkuyordum. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var, seni seviyorum. Seni tanıyorum, kim olduğunu biliyorum," dedi. Sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Sadece kendimi gerçekten tanımak istiyorum. Babamı ve çocukluğumu tanımak istiyorum. Anılar, kaybettiğin şeylerin tamamen kaybolmadığı yerdir. Ve belki de bugünün zorluklarıyla yüzleşmemize yardımcı olacak şeyler keşfederim."

Ondan uzaklaşarak ona bakacak kadar mesafe koydu ve ellerini kızın yüzüne koydu. Gözleri kızın gözleri arasında gidip geldi. "O zaman gitmelisin."

Kaşları çöktü ve nefesini içine çekti. "Gerçekten mi?"

Mikael başını salladı. "Seni kendim götüreceğim."

"Delirdin mi?" Soren'in sesi Mikael'in çalışma odasından koridora yankılandı ve Norah irkildi.

Alexander ona yaklaştı. "Sakin ol kardeşim," dedi Mikael.

"Vahşi Doğa'ya mı gitmek istiyorsun?" Komutanın şakağındaki damar atıyordu.

"Ben de öyle dedim," dedi Mikael soğukkanlılıkla.

"Bu, savaşabileceğin bir düşman değil. Ve senin Kharav'da kalman gerekiyor."

"Savaşmayı planlamıyorum. Ben dönene kadar Çember işleri idare eder."

Norah, onun konseyini neredeyse unutmuştu; kısa bir süreliğine işleri onlar halledebilirdi.

Soren hayal kırıklığıyla burnunu çektirdi. "Bu çok tehlikeli."

Norah, Vahşi Doğa'nın tehlikelerini çok iyi bilen Alexander'a baktı ve artan endişesini bastırmaya çalıştı. Mikael gitmeyi kabul ettiğinden beri, kararından şüphe etmeye başlamıştı. Ya oraya kadar gidip hiçbir şey bulamazlarsa? Daha da kötüsü, ya yanlış varsayımda bulunmuşsa ve bir bağlantı yoksa? Ya göçebelerin başına gelenlerin aynısı onların başına gelirse? Ya biri yaralanırsa? Ya Mikael yaralanırsa? "Belki de komutan haklıdır," diye araya girdi. "Vahşi Doğa tehlikeli bir yer. Ve ben oraya zaten gittim. Orada bana yardım edebilecek bir şey ya da biri varsa, neden o zaman yardım etmediler?"

Mikael bakışlarını ona çevirdi. "Belki de sen onlardan bunu istemediğin içindir." Başını komutana çevirdi. "Gideceğiz."

Soren kollarını kavuşturdu ve homurdanan bir iç çekişle, "O zaman ben götürürüm onu. Bu intihar yolculuğu." dedi.

"Onu *ben* götürürüm," dedi Alexander, gözleri Mikael'e sabitlenmiş halde. "Onu bulduğum yere geri götürebilirim. Başlamak için en iyi yer orası."

Mikael'in yüzü karardı. "O zaman yolu sen göster. Ama ben de seninle geliyorum."

"Ben de," diye ekledi Soren, Alexander'a attığı bakış sesindeki keskinlikle eşleşiyordu.

Alexander iç geçirdi. "Peki."

"Peki," diye tekrarladı

Mikael.

Soren homurdandı.

"Tamam." Sessiz bir sis

çöktü.

Norah yutkundu. "Peki o zaman," dedi tedirgin bir şekilde. "Görünüşe göre *hepimiz* gidiyoruz." Nefesini çekerek sinirlerini yatıştırmaya çalıştı, sonra yavaşça başını salladı. "Eminim her şey... *yolunda* gidecek. Hepimiz. Birlikte. Vahşi Doğa'ya gidiyoruz."

Her şey yolunda.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Norah sabahın soğuk havasını ciğerlerine çekti, ama heyecanı onu ısıttı. Ya da belki de korkusuydu. Vahşi Doğa'dan korkuyordu ve — birlikte yolculuk eden adamlara baktı — eğer sinirler gerilirse, oraya bile varamayacaklarından korkuyordu.

Kuzeye doğru yola çıktılar. Rotaları onları Uru Kanyonları'ndan, daha fazla Atlı kabilesinden geçerek kuzeybatıya, Vahşi Doğa'ya götürecekti. Tahla'yı tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu. Atlı kabilesinin şefinin kızını düşününce yüzünde bir gülümseme belirdi.

Soren ve Alexander'ın şiddetli itirazlarına rağmen - ilk kez bir konuda hemfikir olduklarını gördü - ordu ya da Crest olmadan yolculuğa çıktılar. Mikael, dikkat çekmeden seyahat etmenin daha güvenli olacağını düşünüyordu, ancak Norah, Soren ve Mikael'in herhangi bir ordu kadar dikkat çektiğini düşünüyordu. Caspian da onlarla birlikte geldi ve o ve Alexander önde at sürdüler. Mikael onun yanında at sürdü ve Soren arkadan takip etti.

Yolculuk sessiz geçti. İkinci gün kanyonların yarıklarına ulaştılar, herkes hayattaydı ve nispeten medeni davranıyordu. Keşke bunu on gün kadar daha tekrarlayabilselerdi.

Beklendiği gibi, Uru'lar hoş geldiniz diye akın etti.

"Salar," Tahla Mikael'e selam verdi. Norah'a gülümsedi. "Salara." Atından indi.

Norah da aynısını yaptı ve sıcak bir şekilde kucaklaştılar. "Merhaba, Tahla." "Bu mutlu bir sürpriz." Şefin kızı güldü. "Seni buraya buraya gelmene neden oldu?"

Norah Mikael'e baktı.

"Vahşi Doğa'ya gidiyoruz," dedi.

"Sol!" Tahla haykırdı. Bir an Mikael'e baktı, sonra Soren'e, sonra Alexander'a, sonra tekrar Norah'a. "Hepiniz mi?" diye sordu. "Birlikte mi?"

Norah dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Evet," dedi sertçe. Oraya varabilecekler mi diye alaycı bir yorum yapmaktan kaçındı.

"Neden oraya gidiyorsunuz?" diye sordu Tahla.

"Orada benim sorularımın cevaplarını bulabileceğimizi düşünüyoruz," dedi Norah. "Çaresizce ihtiyacım olan cevapları." Tahla, Norah'ın hafıza kaybını veya suikastçıları bilmiyordu ve Norah da bunları açıklamak istemiyordu, en azından şu anda. Neyse ki Tahla daha fazla ısrar etmedi.

Tahla, Norah'ın elini sıkıca tutarken kaşlarını çattı ve Mikael ile Soren'e endişeli bir bakış attı. "Ama Vahşi Doğa hoş bir yer değil."

Soren homurdandı. "Biz hoş karşılanmayı sevmeyiz."

Tahla gözlerini devirdi. "Gelin," dedi onlara. "Gelin, bir şeyler yiyin ve tekrar yola çıkmadan önce dinlenin."

Akşam güneşinin ışığında parıldayan nehir kenarındaki yerleşime doğru yola çıktılar. Mikael, Şef Coca Otay'a saygılarını sunmak için ayrıldı ve Tahla, Norah'a odasını gösterdi.

"Endişelendiğini görebiliyorum," dedi Norah, içeri girerken ve sırt çantasını bir sandalyeye koyarken.

Tahla başını salladı. "Vahşi doğa tehlikeli bir yer, Salara. Savan'ın gözdesi sensin, ama Salar ve Soren öyle değil. Kuzeyli adamların için bile endişeleniyorum. Onlara iyi bakacağına söz ver. Onlara zarar gelmesine izin vermeyeceğine."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı Norah.

Tahla sıcak bir gülümsemeyle, "Seni görmek güzel, kardeşim," dedi.

"Ben de. Belki döndüğümüzde daha fazla zaman geçirebiliriz."

"Çok isterim." Şefin kızı elini kapıya koyarak bir kez daha gülümsedi.

"Salar yakında gelir. Şimdi dinlenmenize izin vereyim."

Caspian ceketini çıkarırken gülümsedi. Kapıya dönük değildi, ama onun orada olduğunu biliyordu. Ceketini sandalyeye koydu ve

döndü. Tanrılar adına, kız çok güzeldi. Ama gülümsemiyordu.

Tahla içeri girip kapıyı kapattı. "Nasıl yaptın?" diye sordu. Sesi neredeyse kızgındı.

Kaşları çatıldı. "Neyi?"

"Her gün, her an seni düşünmemi sağlamak mı? Bu çok acımasızca."

Yine gülümsemek üzereydi, ama kızın gerçekten kızgın olup olmadığını anlayamadı. "Sana asla acımasız davranmam."

Tahla aralarındaki mesafeyi kapattı ve onun kalbi hızlandı. Onun yakınlığı hem ruhunu özgürleştirdi hem de onu esir aldı. Elini uzattı ve parmak uçlarıyla göğsüne dokundu, sonra avucunu düzleştirdi. Gömleğinin üstünden bile, dokunuşu cildinde bir ateş yaktı. Vücudu canlandı. Ne kadar gizlemeye çalışsa da, ağzının köşeleri yukarı kıvrıldığında onun enerjisini hissettiğini biliyordu.

"Sen de bu acımasızlığa maruz kaldın mı?" diye sordu.

İstemenin acımasızlığını çok iyi biliyordu. Ama cevap vermedi.

"Şimdi o öpücüğü alacağım," dedi kız, parmak uçlarına yükselerek.

İçgüdüsel olarak, başını kadınınkine yaklaştırdı, dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı, ama zihni ona kendini tutması için haykırıyordu. Onu tekrar gördüğünde baştan çıkarılacağını biliyordu, ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordu. Kadının üzerinde sahip olduğu gücü ve bu gücün ne kadar güçlü olduğunu neredeyse unutmuştu. Tüm iradesini kullanması gerekti.

"Tahla," diye fısıldadı.

Kız, gömleğini yumruğuyla kavradı ve onu kendine çekti. "Öp beni, Northman."

Bu onu ikna etmeye yetti. Zihni onu durduramadan vücudu ona ihanet etti ve harekete geçti. Kollarını onun etrafına doladı ve dudaklarıyla onun dudaklarını kapattı. Tahla, içinde çılgınlık uyandıran bir açlıkla ona karşılık verdi. Vücudu ona doğru hareket etti, bir öpücükten fazlasını istiyordu. Gömleğini yukarı çekti ve o, gömleğini çıkarması için dudaklarından ayrıldı. Sonra tekrar birbirlerine çarptılar.

Hiçbir kadına dokunmamış olsa da, bedeninin işleyişinden habersiz değildi. İlkel arzu kulağına fısıldadı, içgüdüsel olarak bedenine

vücuduna tam olarak ne yapması gerektiğini fısıldadı. Elleriyle kalçalarını okşadı, uyluklarının arkasından aşağı indi ve onu kendine doğru kaldırdı. Kız bacaklarını onun beline doladı.

Caspian, kız elbisesini başından çıkarırken onu yatağa doğru götürdü. Kızın altında hiçbir şey yoktu ve cildinin onun cildine değmesi, hayvanca bir çaresizlikle geri kalan giysilerini de çıkarmak için onu itti. Onu yatağa yatırdı, botlarını ve pantolonunu nasıl çıkardığını ve kendini onun üzerinde çıplak bulduğunu tam olarak bilmiyordu. Nasıl olduğunu umursamıyordu. Onun vücudunun sıcaklığı sarhoş ediciydi ve o bu sıcaklığın içinde kendinden geçmişti.

Kadının bacaklarının arasına girdi, ama kadın onu içine girmesi için pozisyon alırken, durdu.

"Ne oldu?" diye nefes nefese sordu kız.

Yavaşça başını salladı. "Hiçbir şey," diye fısıldadı, arzularını dizginlemeye çalışarak. "Sadece bir anlığına sana bakmak istiyorum."

Kadının büyük kahverengi gözleri onun gözleri arasında gidip geldi. Bir erkek bu gözlerin derinliğine nasıl kapılmasın ki? Kadının her şeyi mükemmeldi, kusurları bile. Caspian, hayatı boyunca sahip olduğu değerlerden uzaklaşacağını hiç düşünmemişti, ama bu değerlere aykırı davrandığını hissetmiyordu. Şu anda onu çeken şey, bir cazibeden daha fazlasıydı.

Yavaşça, ağzını tekrar kadının ağzına yaklaştırdı. Elini kadının ensesinin arkasına kaydırды ve onu nazikçe, şefkatle kendine çekti. Dudaklarının kalbini açığa vurmasına izin verdi. Tekrar geri çekildiğinde, kadının gözlerinde anlamadığı bir bakış vardı.

"Bu, bir sevgilinin bir kadını öpme şeklidir," diye fısıldadı. "O zaman kendimi ifşa etmiş oldum."

Kız yavaşça başını salladı. "Öyle şeyler söyleme." "Seni böyle çılgınca almak istemiyorum, Tahla."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Yine bedensel zevklerden vazgeçecek ve geceyi birbirimizin sözleriyle sarhoş olarak geçirecek miyiz?"

"Hayır," diye fısıldadı, "bu, senin olduğuma karar verdiğim an." Onu ilk gördüğü andan beri öyleydi. "Ama kendimi sana vermek istiyorum, kendimi sende kaybetmek değil."

Elini uzattı ve parmaklarının arkasıyla onun yanağını okşadı. "Sana böyle şeyler söyleme demiştim. Seni sevemem, Northman. Senin olamam." Sesinde bir parça pişmanlık vardı.

"Biliyorum," dedi üzüntüyle ve başını eğip onu tekrar öptü. Bu, onun olmasını engellemedi.

O da onu öptü ve adam kollarını ona daha sıkı doladı. Tahla elini uzatıp onu kendine doğru çekti ve adam onun içine girdi. İkisi de nefes nefese kaldı ve sessizlik içinde hareketsizce yattılar. Adamın vücudu hareket etmek, itmek, ihtiyacını gidermek için yalvarıyordu, ama o öylece kaldı. Onu hissetmek, her parçasını tanımak istiyordu.

Yavaşça, kalçalarını ona doğru sallamaya başladı ve o da onun ritmine uydu. Bir bütün olarak hareket ettiler. Hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti. Kendini daha derine itti. Ona olan ihtiyacı, bedeninin arzusu, arzunun ötesindeydi. Bu kadını seviyordu.

Aşk ve arzu arasında gidip geldiler — ateşli anlar ve birbirlerini yavaşça tatmin etme anları arasında.

Hareket ettikçe, onun kendisine olan açlığının arttığını hissetti. Üstte olmak için yer değiştirdi ve yuvarlandı, ellerini göğsüne genişçe açarak üzerine oturdu. Nefesi artık daha hızlıydı ve kalçalarının itişisi daha hararetti. Onun doruğa ulaşana kadar dayanamayacağından endişelendi, ama vücudu onun etrafında sıkılaşıp sıçradıkça, kendi doruğuna ulaşmasına izin verdi.

Boşalmanın zevkine yabancı değildi, ama Tahla ile bu zevk daha derin, daha zengin ve onun en içteki benliğine izini kazıyordu. Binlerce yağmur damlası cildine serpilmiş, binlerce zincir onu ona bağlamıştı.

Kız onun üzerine yığıldı ve ikisi de nefes nefese yatakdılar. Caspian kollarını kızın etrafına doladı ve omzuna nazik öpücükler kondurdu. Onunla sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

Tahla oturmak için kendini yukarı itti ama ondan uzaklaşmadı. Onun sıcaklığı hâlâ onu sarıyordu. Alnındaki bir tutam saç eliyle kenara itti.

Ona söylemek istediği pek çok şey vardı, ama çoğu kalbinden gelen itiraflardı; ondan karşılığında isteyemeyeceği şeyler.

"Vahşi Doğa'ya gitmenden korkuyorum," dedi.

O da onun için endişeleniyordu. Adam gülümsedi. "Endişelenme. Kıskanılacak bir hayat yaşadım ve bunun için minnettarım. Kaderim ne zaman gelirse gelsin, onu kabul ederim."

"Ben kabul etmiyorum," dedi ona. "Bana geri dön, Northman." Ve tekrar onu öpmek için öne eğildi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Vahşi Doğa'ya yolculuk sonsuz gibi geliyordu. Mercia'ya ulaşmak için gereken süreden daha uzun sürdü. Atlı kabilelerin düzlükleri yerini kayalık tepelere bıraktı ve hızlarını yavaşlattı. Norah, ufukta Mercia'nın çok uzak olmadığını bilerek kendini kuzeydoğuya bakarken buldu. Kalbi rotasını değiştirip büyükannesinin, krallığının, evinin olduğu yere gitmek istiyordu. Ama yolculuğa devam ettiler.

Vahşi Doğa, diğer ormanlar gibi sıradan ve dikkat çekici olmayan bir görünümle karşımıza çıktı. Norah bunun hiç de öyle olmadığını biliyordu. Ağaç sınırının kenarında durdular ve attan indiler. Sephir başını salladı ve Norah onu sakinleştirmek için kısırağın boynuna elini koydu.

"Burası senin evin olduğunu unutmuşum," dedi hayvana, hüzünlü bir gülümsemeyle. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Eyerin kayışını gevşetip kısırağın sırtından çıkardı. Sonra altındaki pedini de çıkardı. Sephir, özgürlüğünü hissederek tekrar başını salladı ve ormana doğru koştu.

Norah şaşkınlıkla eyer pedini elinde tutarak ayakta kaldı. Utangaç bir şekilde erkeklere baktı. "Tam olarak hayal ettiğim gibi olmadı," diye itiraf etti. "En azından bir tür veda alacağımı düşünmüştüm."

Alexander ona anlayışlı bir gülümseme attı.

Adamlar attan indiler ve atlarını bağladılar. Norah, silahlarını yerleştirirken kaşlarını kaldırdı. Soren sırtında kısa kılıcıyla birlikte bir tatar yayı, belinde ise bir hançer ve balta taşıyordu. Elinde ise devasa bir savaş baltası tutuyordu. Aşırı görünüyordu, ama başka ne bekleyebilirdi ki?

Atlarını sınırda bırakıp ağaçların arasına doğru ilerlediler. Norah ne beklediğini tam olarak bilmiyordu, ama Vahşi Doğa'nın sınırını aşmak biraz hayal kırıklığı yaratıcıydı.

Ormanın her şeyi, bir ormanın olması gerektiği gibiydi: doğal güzelliklerle dolu. Sakin. Huzurlu.

Vahşi Doğa'nın derinliklerine doğru yürüdüler, ama iğne yapraklı ağaçlar, odun kokulu hava veya yosunlu zemin hakkında olağandışı bir şey yoktu. Bahar kuzey topraklarına tam olarak gelmemişti, ama kışın öfkesi geçmişti ve yerini küçük yeşilliklerin filizlenmesine bırakmıştı.

Gözleri ağaçları taradı. Ne aradığını bile bilmiyordu — rastgele bir hayvan mı? Vahşi Doğa'da ilk kez kaybolduğunda tanıştığı tilki arkadaşı mı? Norah kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Ya tüm bunlar boşuna olursa? Beyaz bir tilkinin ortaya çıkıp onu hafızasını geri kazandıracak sihirli bir perinin yanına götürmesini beklediği için kendini azarlardı. Ya burada hiçbir şey bulamazlarsa?

"Ben önden keşif yapacağım," dedi Alexander ve hızını artırarak küçük gruptan ayrıldı.

"Ben de onunla gideceğim," dedi Caspian ve onu takip etti.

Onların ayrılma fikrini beğenmedi, ama onları durdurmadı. Zaten Mikael ve Soren'den uzak durmaları daha güvenliydi.

Alexander ve Caspian ağaçların arasında kaybolurken Soren, "Zamanımızı boşa harcıyoruz," diye mırıldandı.

"Devam edelim," diye ısrar etti Mikael.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Norah, ağaçların yanından geçerken ellerini ağaçların üzerinde gezdirdi. Cildine değen pürüzlü kabuk garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Bu yerin, ev gibi hissettiren bir güzelliği vardı.

"Burada hiçbir şey yok," diye homurdandı Soren, heyecanla baltasının başını yere vurarak.

O sözünü bitirir bitirmez, Norah'ın içini garip bir his kapladı ve orman aniden sessizleşti. Fazla sessiz. Norah etraflarındaki ağaçları dikkatle inceledi. Yalnız değillerdi. "Burada bir şey var," diye fısıldadı. Tüyleri diken diken oldu.

"Salar," diye seslendi Soren. Norah arkasına baktı ve komutanın durduğunu gördü. Acı içinde dişlerini gösterdi.

Mikael durdu ve arkasına baktı. "Ne oldu?"

"Koş!" diye bağırdı Soren, baltasını bırakıp sırtındaki tatar yayını çıkardı.

Mikael etraflarına bakarak tehlikeyi aradı. Norah da aynısını yaptı, ama hiçbir şey görmedi.

"Koşun!" diye yalvardı komutan.

Sonra Norah neler olduğunu anladı. Dehşet onu sardı, ama tepki veremeden komutan Mikael'e tatar yayından bir ok attı. Ok, Mikael'in omzuna tam isabet etti ve onu geriye doğru savurdu.

"Hayır!" diye bağırdı Norah.

"Koş!" diye yalvardı Soren.

"O kontrolünü kaybetti!" diye bağırdı Norah. "Mikael, koş!"

Ama Mikael koşmadı. Yakındaki bir ağaca tutunarak destek aldı ve omzunu tutarken parmaklarının arasından kan akıyordu. "Soren!" diye bağırdı. "Sen bundan daha güçlüsün!"

Soren başını salladı, çaresizliğin acısıyla sıkılmış dişlerinin arasından öfkeyle bağırdı. İkinci ok hala çift tatar yayında duruyordu ve o tekrar nişan alırken ağıladı. "Kaç!" diye yalvardı.

"Hayır!" Norah, Mikael'in önüne atlayarak tekrar çığlık attı.

"Salara, çekil yolumdan!" diye bağırdı Mikael.

"Soren, dur!" diye ele geçirilmiş komutana seslendi. "Bana bak. Bana zarar vermeyeceksin."

Tam o sırada Alexander, yayıyla ağaçların arasından fırladı ve komutana nişan aldı. Caspian, kılıcını çekmiş olarak onun yanında hazırды. "Yayı bırak!" diye bağırdı Alexander.

"Öldür beni!" diye yalvardı Soren.

"Norah, çekil yolumdan!" diye bağırdı Alexander.

"Onu vurma!" diye bağırdı Norah.

"Bear!" diye yalvardı Soren tekrar. "Öldür beni!"

"Alexander! Hayır!"

"Salara!" diye Mikael arkadan bağırdı.

Soren görünmez güce karşı direndi. "Bear, yap şunu!"

"Hayır dedim!" diye bağırdı Norah.

Alexander dişlerini sıkarak hırladı, ama kararından vazgeçmedi.

İkisi de ok atmadı. Yine sessizlik hakim oldu. Caspian, Soren ile Norah'ın arasına girdi ve Alexander, yayını hala gergin haldeyken komutanın yanına yaklaşıncaya, güç

onu serbest bıraktı. Soren'in elinden tatar yayı düştü ve dizlerinin üzerine çöktü. Nefes nefese kalmış, başını öne eğmişti.

Norah dönüp Mikael'e koştu ve ormanın zeminine yığılan Mikael'e destek oldu. Kanı görünce nefesini tuttu. "İyi misin?"

Alexander, Mikael'in kolunu tutup onu kendine çekti. "Neden böyle bir şey yaptın?" diye dişlerini sıkarak tısladı. Mikael'i sıkıca tutarken, gözleri öfkeli bir korkuyla parlıyordu. "Oklar beni öldürmeden önce sen beni öldüreceksin!" Mikael'in kolunu bıraktı ve elini uzatıp Mikael'in yanağını tuttu. "Bunu bir daha asla yapma. Benim için hayatını tehlikeye atma."

Ama o bunu söz veremezdi. "İyi misin?" diye tekrar sordu.

O, vücudundan oku çıkarırken inledi ve omzunu sıkıca tuttu. "Sanırım iyiyim," diye nefes nefese cevap verdi. "Onu nasıl serbest bıraktın? Nasıl durdurdun?"

"Bilmiyorum, ama sanırım burada güvendeyim." "Neyden güvende?"

"Senden," diye bir ses cevap verdi ve hepsini şaşırttı.

Bir kadın ağacın arkasından çıktı. Küçük bir kadındı, ama çocuk değildi. Uzun siyah saçları vardı ve birkaç tutamı orman yeşili ile örülmüştü. Güzel ama ince nakışlarla özenle dokunmuş, toprak tonlarında dar giysiler giyiyordu. Norah bunu daha önce görmüştü — Vahşi Doğa'da uyandığında elbisesinde. Ama bunu düşünmeye vakti yoktu, çünkü onu en çok şok eden şey, kadının kafasının üstünde duran küçük, zarif kıvrımlı boynuzlardı.

"Prenses Norah," dedi yaratık. Onu tanıyor muydu? "Kimsin sen?"

"Neden Gölge Kralı koruyorsun? Ve buraya ne tür bir güç getiriyorsun?" Ses tonunda keskinlik vardı.

"Sen Vahşi mi sensin?" diye sordu Norah.

"Etrafın vahşi doğa ile çevrili." Kadın merakla başını eğdi. "Bu beklenmedik bir durum, Prenses."

"Kraliçe," diye düzelitti Norah. "Kraliçe Norah."

Kadının gözleri büyüdü ve hafifçe gülümsedi. "Eve döndüğünü biliyorduk."

Mercia'ya mı? Norah buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Elbette, daha uzun bir konuşma gelecekti. Bu arada, erkeklere baktı. "Onlar benimle birlikte," dedi yaratığa.

"Onlar burada hoş karşılanmıyorlar!" Norah'ın sağından bir ses duyuldu ve Norah, ormandan çıkan başka bir kadına doğru döndü. Kadın Norah'tan biraz daha uzundu ve sanki topraktan yaratılmış gibi görünüyordu, cildi yumuşak bir yeşil tonundaydı. Daha çarpıcı olan ise, kafasından çıkan ince köklerdi; bu kökler, omuzlarına yoğun bir şekilde düşen çiçek ve eğrelti otlarından oluşan saçlarına dolanıyordu. Kadın çok güzeldi ve zarif hareketlerle, hiç ses çıkarmadan yaklaştı. Ancak gözlerinde acı ve sesinde öfke vardı.

Elini havayı kavrayacakmış gibi kaldırdı. Topraktan kökler fışkırdı ve Mikael'i yakaladı.

"Hayır!" diye bağırdı Norah.

Alexander, yabani kadınlara okunu attı. "Naavi!" boynuzlu yaratık kadına bağırdı ve oku okun yolundan saptırdı. Naavi şaşkınlıkla geri adım attı ve üçüncü bir Vahşi kadın ağaçtan atlayarak ona katıldı. Naavi adlı yeşil kadına benziyordu, ama cildi parlak bronz rengindeydi. Yanaklarının üstünde ve şakaklarının çevresinde, başının üstünde yüksekte örülmüş saçlarına dolanan dallar uzanıyordu.

Havada bir güç dalgası yükseldi, ama sadece içlerinden geçip gitti. Alexander, hiç etkilenmeden bir ok daha attı ve bu sefer hedefi vurdu. Naavi, yan tarafındaki çıkıntılı ok sapını tutarak acı içinde bağırdı. Vahşi kadınlar geriye doğru sendeledi ve Norah nefesini tuttu.

Soren, elinde baltasıyla Mikael'e doğru atladı, baltayı indirdi ve onu ormanın pençesinden kurtardı.

"Onları kontrol edemiyorum, kardeşim," diye bağırdı Naavi. "Bir kalkan var!" Norah'ın zihni, neler olduğunu anlamaya çalışırken dönüyordu.

Sonra farkına vardı: Kadınlar zihinlerine giremiyorlardı.

Alexander yaklaşırken yayına bir ok daha taktı.

Ama Norah buraya bunun için gelmemişti. "Durun!" diye bağırdı ve herkesi susturdu. Alexander durakladı ama yayını hazır tutarak pozisyonunu korudu.

"Lütfen," diye seslendi Norah, "bizim kötü bir niyetimiz yok."

Naavi yanından oku çıkardı ve Norah, küçük köklerin yarayı örterek kapattığını hayretle izledi. "O zaman neden bu canavarları buraya getirdin?" diye sordu kadın. "Norah, onları nasıl koruyabilirsin?"

Norah'ın kalbi durdu. "Beni tanıyor musun?" diye fısıldadı.

Naavi, kız kardeşi olarak gördüğü diğer kadına baktı.

"Lütfen," diye yalvardı Norah. "Sizden yardım istemeye geldim."

"Gölge Adamlara asla yardım etmeyiz," dedi Naavi acı bir şekilde. "Senin yardımına ihtiyacım var dedim."

"Peki neden sana yardım edeceğimizi düşünüyorsun?" diye sordu kız kardeşi soğuk bir sesle. "Sen seçimini yaptın."

Bu ne anlama geliyordu?

Naavi, ok yarasından hiç yaralanmamış gibi toparlanarak dikleşti. "Ne arıyorsun?" diye sordu.

Bronz kadın Naavi'ye keskin bir bakış attı ve Naavi kız kardeşinin bakışları altında geri çekilmiş gibi göründü.

"Anılarımı," dedi Norah.

Vahşi kadınlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Ona yardım edemezsin," dedi bronz kadın Naavi'ye tıslayarak. "Şimdi olmaz. Ama onu çevreleyen bu kötülükten kurtarabiliriz."

Kız kardeşler, sonlarını düşünürcesine, Gölge Adamlara acı bir bakış attılar. Ama Alexander yine yayını çekti ve Mikael ile Soren'in önüne geçti. "Bunu yapmana izin veremem."

"Sana," diye seslendi Naavi kız kardeşine, "hissediyor musun? *O bu.*" Alexander'a doğru adım attı ve Alexander tekrar ona nişan aldı.

"Hissediyorum," dedi Sana dişlerinin arasından. Bronz kadın Norah'a bıçak gibi bir bakış attı. "Yardımlarınızı istediğini söylüyorsun, ama savaşmak için mi geldin?" Alexander'a baktı. "Gücünü hissediyorum, kahin," diye tısladı. "Ama seni öldürmek için zihnini ele geçirmeme gerek yok."

Ne?

Alexander Norah'a baktı, sonra tekrar Vahşi kadına döndü. "Ben kahin değilim."

"O zaman nesen?" diye sordu Naavi.

"Ben Mercia'nın adalet bakanıyım." "Ne, kim değil," dedi Sana soğuk bir sesle.

Yüzünde Norah'inkiyle aynı şaşkınlık belirdi ve başını salladı. "Ben sadece basit bir adamım."

"Ve bir yalancısın," diye bağırdı Sana. "Gölgelere mi hizmet ediyorsun?"

Alexander, derin bir şekilde aşağılanmış hissederek öfkelenildi. "Ben yalancı değilim ve Mercia kraliçesine hizmet ediyorum."

"Eğer bir kahin değilsen, nesin?" diye sordu Sana.

Norah'ın zihni karışmıştı. Alexander kahin değildi. Hiçbir gücü yoktu. Ama kız kardeşler ne hissediyorlardı? Alexander ona baktı ve Sana, onun nasıl cevap vereceğini bilmediğini anlayabildi.

"Gerçekten kötü niyetle gelmediysen, onun içini incelememize izin verirsin," dedi Sana Norah'a.

Alexander duruşunu sertleştirdi, yayı hazırды. Ama Norah şiddet için gelmemişti. Cevaplar için gelmişti. Onların yardımına ihtiyacı vardı ve ilk güven adımını atması gerektiğini fark etti.

"Alexander," diye seslendi Norah. "Yayını indir." Bir an tereddüt etti, sonra isteksizce yayını indirdi.

Sana, Naavi'ye başını salladı ve yeşil tenli kadın Alexander'a doğru ilerledi. Ona dokunmak için elini uzattı, ama Alexander geri çekildi. Vahşi kadın Norah'a baktı.

Norah kendi merakını inkar edemedi. Alexander'ın ne gibi bir gücü olduğunu düşünüyorlardı? "Dokunmasına izin ver," dedi ona.

Naavi tekrar uzandığında Alexander hareketsiz kaldı. Avucunu onun göğsüne koydu. Norah Mikael ve Soren'e, sonra da Caspian'a baktı. Hepsi de aynı merakla izliyorlardı. Beklerken orman sessizdi.

Naavi'nin gözleri büyüdü ve kız kardeşine baktı. Aralarında söylenmemiş bir şey geçti, ama Norah ne olduğunu tam olarak anlayamadı.

"Sen nesin?" diye sordu Sana Alexander'a tekrar. "Bu güç nedir?"

"Sana söyledim, ben sadece bir insanım."

Naavi bir adım geri çekilerek aralarına mesafe koydu. "Mercia'ya hizmet ediyorsun ama Gölge Kral'ın müttefiki misin?" diye sordu.

"Ben Mercia ve Gölge Diyarları Kraliçesi Norah Andell'e hizmet ediyorum."

İki kız kardeş de şaşkınlıkla başlarını Norah'a çevirdi. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı Naavi.

"En bariz şekilde," dedi Mikael kısaca. "Biz evliyiz."

Naavi'nin yüzü buruştu. "Norah, bu doğru olamaz."

"Doğru," diye onayladı Norah. Evliliğinden bahsetmek istemese de, Alexander'a ne olduğunu anlamak istiyordu. Ama fırsatı olmadı.

"Sana yardım edemeyiz," dedi Sana kararlı bir şekilde.

Yardım *edemiyorlar* mı, *etmiyorlar mı*? "Ama daha önce burada yardım almıştım," diye ısrar etti Norah. "Sen miydin, değil mi?" diye sordu Naavi'ye, en çok bağ kurduğu yeşil tenli kardeşi. "Serserilerden kaçmama yardım etmiştin."

Sana, cevap vermeyen Naavi'ye kaşlarını çattı, ama Norah haklı olduğunu görebiliyordu.

"Buraya Vahşi'nin atını sürerek geldim," diye devam etti Norah, "ve babamın da aynı atı sürdüğünü söylediler. Bu bağ ne olursa olsun, bu bağlantı ne olursa olsun, yalvarırım, bana yardım edebilir misiniz? Hiçbir şey hatırlamıyorum ve onları geri kazanmak için çaresizim."

Ama Naavi üzgün bir şekilde başını salladı. "Hayır." "Kim yardım edebilir?" diye ısrar etti Norah.

"Kimse," dedi Sana. "Anılar bir kez yok olduğunda, geri gelmezler."

"Hayır," diye mırıldandı Norah, başını sallayarak. "Bu doğru değil! Bazı parçalar geri geldi. Geri kalanını nasıl geri alacağımı bulmam lazım."

Naavi şaşkınlıkla gözlerini genişletip Sana'ya baktı. "Bu olamaz. Belki bir şeyi gözden kaçırmışımdır."

Bir şeyi mi gözden kaçırmış?

"Naavi," diye fısıldadı Sana onu susturmak için.

Norah dehşetle ona baktı. "Onları sen mi aldın?"

Naavi'nin gözlerindeki acı onun yerine cevap verdi.

Norah titreyerek nefes verdi. "Neden?"

Vahşi kadın başını salladı. "Bu cevaplama kolay bir soru değil."

"Dene!" Norah, gözleri dolarak yalvardı.

Sana gözlerini Mikael Mikael ve komutan komutana "Yeter bu aptallık yeter," diye Naavi'ye öfkeyle söyledi. "Onları öldürün."

"Lütfen!" diye yalvardı Norah.

"Kardeşim," dedi Naavi Sana'ya yumuşak bir sesle,

"eğer bu mümkünse..." "Değil."

"Emin olmalıyız. Ve" Alexander'a baktı, "onun hakkında cevaplar istemiyor musun? Onları havuza götürmeliyiz. Su bize gösterecektir."

Sana, Alexander'a, sonra Norah'a

baktı. "Sana," diye yalvardı Naavi.

Açıkça, Sana daha fazla güce sahipti. Sana Vahşi'nin kraliçesi miydi? Böyle bir şey var mıydı? Neden yardım etmek istemiyordu?

Sana içini çekerek pes etti. "Sadece cevaplar için," dedi sertçe.

Naavi nefesini bıraktı ve Norah'a döndü. "Gel. Konuşacak çok şey var."

Norah'ın rahatlaması bir duygu dalgası yarattı, ama o bunu geri yuttu.

"Ama onlar değil," dedi Naavi, Mikael ve Soren'e bakarak.

"Lütfen," dedi Norah yumuşak bir sesle. "Onlar zarar vermezler ve beni buraya kadar getirdiler."

Naavi Sana'ya baktı, Sana da Mikael ve Soren'e baktı. Sonra Sana, "Burada olduklarını bana hatırlatmadıkları sürece Gölge Kralı ve onun iblisini öldürmeyeceğim," dedi.

Komutan burnunu çekti ve Norah ona bıçak gibi bir bakış attı.

Mikael dik dururken yüzünü buruşturdu.

Kız kardeşler dönüp küçük bir patikadan ilerlemeye başladılar.

Norah derin bir nefes aldı. Gölge Adamlara duyulan nefretin kaynağı burada çok derindi. Mikael ilerlemeye başlayınca ona sarıldı ve kız kardeşleri takip ederek ormanın derinliklerine, Vahşi Doğa'nın içlerine doğru ilerlediler.

Yirmi Beşinci Bölüm

Vahşi Doğa, ağaçlardan orman zeminindeki gölgeli sise doğru uzanan uzun, topraksı dallarıyla büyüleyici bir güzelliğe sahipti.

Norah'ın dikkatini sağındaki bir hareket çekti ve baktığında bir tilki gördü, beyaz bir tilki. Gülümsedi. "Sen misin?" diye inanamadan seslendi.

"Seni özlemiş," dedi küçük, boynuzlu kadın.

Bu yorum Norah'ı şaşırttı, ama daha fazla soru soramadan, tabanında kalın sürüngen kökleri olan büyük bir ağaca geldiler. Ağacın ortasında düğümlü bir yarık vardı ve Sana zarifçe yukarı tırmandı ve içinden geçti. Naavi onu takip etti. Norah ağacın yarığına adım attı ve arkadaki adamlara baktı; onların geçmesi zor olacaktı. Alexander zaten göğüs zırhını çıkarıyordu. Ona başını salladı ve Norah ağaca dönüp yarıktan geçti.

Karanlığa adım attığında, büyük bir katedralin içine açılan boşlukta nefesini tuttu. Uzun ağaçlar, sütunlu duvarlar gibi yanlara dizilmiş, kemerli bir tepeye ulaşıyordu ve dalların arasına, pencereler gibi derinlemesine yerleştirilmiş vitray madalyonlar vardı. Işıklar, yıldızlar gibi yukarıdan sarkıyor ve salonu büyülü bir parıltıyla dolduruyordu.

Norah, adamların durumunu görmek için geriye baktı. Alexander ve Caspian geçmeyi başarmışlardı, ama ikisi de zırhlarını çıkarmışlardı. Ve sonra Mikael, şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıktı.

"Komutan nerede?" diye sordu. "Geliyor," dedi

Alexander alaycı bir gülümsemeyle.

Soren sonunda geçitten çıktı, geçebilmek için silah kayışlarını, koruyucu kapaklarını ve hatta kışlık tunikasını çıkarmıştı. Derisi sıyrılmış göğsü kanla kaplıydı. Ama elinde hala baltasını tutmayı başarmıştı.

Elbette.

Kız kardeşleri takip ederek katedralden geçtiler ve iki süslü kemerli kapıya açılan bir koridora girdiler. Yaklaştıklarında kapılar açıldı ve Norah, kapıların duvarlar kadar kalın olduğunu gördü. İçeri girerken, hayretle odanın etrafına bakındı. Yosun ve sarkan eğrelti otları yığılmış taşları kaplıyordu. Ortada, yüzen çiçekler ve yukarıdan sarkan ışıklarla aydınlatılmış kristal mavisi bir havuz vardı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

"Burası büyük bir gücün olduğu bir yer," dedi Naavi. Havuzun içine adım attı ve ortasına doğru yürüdü. Sana onu takip etti.

"Gel," dedi Naavi.

Norah öne çıktı, ama Sana onu durdurdu.

"Önce o," dedi, Alexander'ı işaret ederek.

Ama Alexander başını salladı. "Hayır. İstedğin her şeyi vereceğim, ama önce Norah'a geldiği yardımı yap."

Norah'ın kalbi kabardı.

"Onun anılarını geri alacağını hiç söylemedik," dedi Sana. "Bunun mümkün olup olmadığını araştıracağını söyledin," diye ısrar etti.

"Bakacağız," dedi Naavi.

"O zaman önce bunu yapacaksınız," diye ısrar etti.

Sana dudaklarını büzdü, sonra isteksizce başını salladı.

Norah, Alexander'dan ne kadar çok istediklerini merak etti ki buna razı oldular.

Adam ona başını salladı, Norah botlarını çıkardı ve yavaşça suya girdi. Su serindi, ama rahatsız edici derecede değil. Vahşi kadınlara doğru yürüdü, suyun uyluklarından yukarı doğru, giysilerinin içinden geçip gittiğini hissetti. Naavi'ye ulaştığında durdu ve bekledi.

Ama Naavi endişeyle ona baktı.

"Neden tereddüt ediyorsun kardeşim?" diye sordu Sana.

Naavi bir an sessiz kaldı. "Ya geri dönmüşlerse?"

"Dönmediler."

"Ama ya dönmüşlerse?"

Sana yumuşadı. "O zaman onu

göreceksin." "Kimi?" diye sordu Norah.

Vahşi kadınlar durakladı. Norah bu isteksizliği anlamadı.

"Babanı," diye cevapladı Naavi sonunda.

Vahşi kadın neden babasını görmek istesin ki? Ama Norah bunu düşünmeye vakit bulamadan Naavi elini uzattı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Norah gözlerini kapattı ve parlak bir karanlığa düştüğünü hissetti, anıları etrafında dönüyordu. Gezgin kahinlerden farklı olarak, kan büyüğü yoktu. Yanında Naavi'yi göremiyordu, sadece anıları bir kitabın sayfalarını çevirir gibi önünden geçiyordu. Naavi bunları sıralarken çoğu hızla geçip gitti, ama Norah, Vahşi kadının Alexander ile olan anılarda durup bilgi arıyormuş gibi görüldüğünü fark etti. Mercia'da ağacın altında öpüştükleri anıyı buldu ve onu yavaşça izledi — anının ilk kıvılcımından öpüşmeye kadar. Naavi geri çekildi ve bir kez daha izledi. Norah kızardı, ama Naavi'nin anının derinliklerine doğru ilerlediğini fark etti. Sonra Norah'ın ağacın yanında Alexander'ı beklediği anı geldi. Naavi her ayrıntıyı incelerken görüntü genişledi ve küçüldü.

Naavi zihnini tararken, anılarının sayfaları yine hızla çevrildi. Mercia'da geçirdiği zaman, orada geçirdiği zaman, kalenin kendisi. Naavi taht odasına giden koridorda durdu. Duvar da babası Kral Aamon'un bir resmi vardı. Naavi uzun süre resme baktı.

Vahşi kadın sonunda resmi bıraktı ve anılarını tekrar incelemeye başladı. Norah'ın yakalanmasına, Kharav'a dönüş yolculuğuna, Odepeth'e yaptığı yolculuğa, Mikael ile geçirdiği zamana geçti. Mikael'in onu sıkıca tuttuğu, kutsal yerinde birlikte uzandıkları görüntüsünde bir an durdu. Norah'ın yanakları yine kızardı. Hiçbir şeyi saklayamıyordu.

Naavi anılardan çıktı ve başlangıca, Norah'ın Vahşi'de ilk uyandığı ana geri döndü. Norah, serserilere zaten aşına gibiydi ve onlara fazla zaman ayırmadı. Ama aniden Naavi yavaşladı, Norah'ın ormanda Alexander'la karşılaştığını gördü. Norah, Alexander'ı büyük bir ilgiyle izliyordu.

Aniden, görüntüleri bulanıklaşarak Odepeth'teki tapınağa geçti, gezgin kahinin gösterdiği Alexander'ın görüntüsünü hızla çekip, onu ile karşılaştırdı. görüntü Alexander vahşi doğada . Sonra

her şey karardı, ama Norah hala onun hareket ettiğini, zaman içinde arama yaptığını hissediyordu.

Ve sonra serbest bırakıldı. Norah gözlerini açtığında kendini Naavi ile birlikte havuzda buldu.

"Sana verecek hiçbir şeyim yok," dedi Naavi üzüntüyle.

Norah'ın gözleri doldu. "Denemek için başka biri olmalı," dedi.

Vahşi kadın başını salladı. "Bu iş öyle yürümez. Onları kesersek ölürler. Onları geri getiremezsin."

"Öyleyse sen sen saklamadın etmedin mi?" Norah'ın

sesi kırıldı. "Onları onları yok mu ettin?"

Naavi üzüntüyle iç geçirdi ve başını

salladı. "Neden böyle bir şey

yaptınız?"

"Seni korumak için. Aether ile olan bağlantını kestik. Seni saklayabilmemizin tek yolu buydu. Sonuç olarak, anıların kayboldu."

Norah başını salladı. "Kaybolmadıklarını biliyorum. Bir şey onların geri dönmesini tetikliyor!"

"Hayır, onları geri getirmek mümkün değil."

"Hayır!" diye bağırdı Norah. "Eğer mümkün olmasaydı, anılarım geri gelmezdi. Ama geri geldi!" Alexander'a döndü. "Mercia'da beni öptüğünde seni gördüm, yüzünü gördüm. Biz, birlikteydik. Güneşin altında tarlada uzanıyorduk ve sen beni seviyordun. Hatırladım." Aklına yeni bir düşünce geldi ve Alexander'a baktı. "Belki *sen* onları geri getirebilirsin. Belki de senin bir gücün var, sadece bunu anlamıyorsun."

Alexander başını salladı, ama Norah yüksek sesle düşünürken nefesi titriyordu. "Ağacın yanındaydık. Belki de sana güç veren oydu. Bu havuz kutsal bir yer, sihirli bir yer. Belki onu kullanabilirsin?"

"Norah, doğruyu söyledim," dedi. "Ben sadece bir insanım. Bu yeteneğim yok. Hiçbir gücüm yok."

"Senin içinde büyük bir güç var," diye karşılık verdi Naavi. Kız kardeşine döndü. "Gördüm. Onu bulan oydu. Ama kalkanı onu bizden gizledi. Onu da kapattı. Bu yüzden gözümüzden kayboldu." Naavi başını sallayarak durakladı. "Ama ben

anlamıyorum. Gezinlerin gördüğü görüntüde yüzü açıkça görünüyor. Biz göremiyorken gezinler nasıl görebiliyor?"

"Gücün olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Norah. "Ne hissediyorsun?"

Sana cevap vermedi, paylaşmak istemediği belliydi, ama Naavi açıkladı: "Onun gücünü hissetmekten çok, bizim gücümüzün kesintiye uğraması. Kahinler, kalkanları sayesinde başkalarının görüşünden korunurlar. Bu, bir boşluk yaratır. Başkalarını da kapsayacak kadar güçlü bir kalkan görmedik ama," diye durakladı ve Alexander'a başını salladı, "onunki kapsıyor. Bu yüzden, o seni ilk bulduğunda bizden kaybolmuş gibi görünmüştün. Ve bugün ormanda, o senden uzaklaşana kadar seni hissedemedik."

Alexander öncü olarak keşfe çıktığında.

"Sana gördücü olmadığımı söyledim," dedi Alexander, sabrı tükenmeye başlıyordu.

"Kalkan varsa, görüş de olmalı," diye ısrar etti Naavi. "Ve senin kalkanın kadar güçlü bir kalkan varsa, çok güçlü bir görüş de olmalı."

"Görüşü o kadar güçlü olsaydı, bilirdi," dedi Norah. "Gerçeği söylemiyorsa başka," diye cevapladı Sana.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," dedi Alexander heyecanla. Norah'a döndü. "Sana yemin ederim."

Naavi şaşkın görünüyordu. "O zaman nasıl bir kalkanı var? Ve biz onu göremezken, yolcu onu nasıl görebiliyor? Bunların hiçbirisi mümkün olmamalı."

Soren burnunu çektirdi. "Bu kadar açıkken, daha ne kadar bunun mümkün olmadığını söyleyeceksin?"

Sana ona uyarıcı bir bakış attı. "Bize varlığını hatırlatmamalıydın," diye tersledi.

"Ona yardım etmek için ne yapmalısın?" diye sordu Mikael, Alexander'a doğrudan.

"Benim gücüm yok," diye vurguladı Alexander. "Denemelisin!" diye tersledi Mikael.

Alexander pes ederek iç geçirdi ve kız kardeşlere baktı. "Ne yapmam gerektiğini söyleyin, yapacağım."

Ama Sana başını salladı. "Sen bizim bilmediğimiz bir güçten bahsediyorsun. Şu anda sadece tahminde bulunabiliriz."

"Ona dokunduğunda anılar geldiğini mi söyledin?" diye sordu Naavi Norah'a.

Norah rahatsız bir şekilde başını salladı. "Onu öptüğümde." Mikael'in yüzü karardı.

Naavi, Alexander'ı havuza doğru çağırdı. "Gel."

Yavaşça botlarını çıkardı ve suya girdi.

"Senin için önemli olan bir anıyı düşün," dedi Naavi. "Onunla paylaştığın, içinde güçlü bir şekilde yer alan bir anıyı."

Alexander Norah'ın ellerini tuttu ve gözlerini kapattı. Elleri, Norah'ın ellerini sıcak bir şekilde sardı. Norah, Alexander'ın derin bir nefes alıp yavaşça nefes vermesini izledi. Hangi anıyı seçeceğini merak etti. Onu kendi anısı olarak mı görecekti? Yoksa Alexander'ın bakış açısından mı? O da gözlerini kapattı. Ve bekledi.

Ama hiçbir şey gelmedi.

Norah gözlerini tekrar açtı. Naavi'ye baktı, sonra hala zihninde dalmış duran Alexander'a döndü.

"Kalkanına karşı itmelişin, onun ötesine geçmelişin," dedi Naavi. "Varlığının derinliklerine in. Onu seviyorsan, bunu kullan."

Alexander anısından çıktı ve dikleşti. Norah dudağını ısırdı.

Böyle bir şeyi asla açıkça itiraf etmezdi.

Yine de inkar da etmedi. Naavi'ye baktı, sonra tekrar Norah'a. Bir adım yaklaştı.

Norah'ın kalbi göğsünde hızla atıyordu.

Alexander ellerini Norah'ın yüzüne götürdü ve başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. Sonra başını Norah'inkine yaklaştırarak onu kendine daha da çekti.

Nefesi artık daha hızlı geliyordu.

"Bu işe yaramazsa," diye fısıldadı, "beni affet."

Alexander ve Norah, Vahşi'nin havuzunda duruyorlardı. Vahşi kadın, onun için önemli bir anı olduğunu söylemişti. Böyle bir anı vardı. Sık sık düşündüğü birçok anı vardı. Ama özellikle bir tanesi zihnini dolduruyordu. Büyük bir olay değildi, ya da birçok düşünür önemli olduğunu ama o değildi onun

onun aşkını besleyen anılar değildi. Onun için en önemli anılar daha küçük şeylerdi: Norah'ın gülümsemesi, gözlerinin her duyguyu ele verdiği hali, gülüşü.

Yavaşça dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı ve onu derin bir şekilde öptü. Aklının geri gelmesini diledi. Ve odaklandı.

Alexander, tatlı bir şeyler yemek için kalenin mutfağında dolaşıyordu. Bir incir görünce sırttı, kemerinden bıçağını çıkardı, inciri yakaladı ve ikiye böldü. Tam o sırada Norah kapıdan içeri atladı ve onu görünce şaşkınlıkla güldü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu gülümseyerek bıçağını kınına geri koyarken.

"Büyükanнемden saklanıyorum!" diye nefes nefese gülümsedi. "Onu gördüğünü söyleme."

Alec güldü ve başını salladı. "Büyükanнемene yalan söylemem."

"Alec!" diye yalvardı Norah.

"O anlar."

Koridorda sesler duyuldu ve Norah ona şaşkın gözlerle baktı, ama o yine başını salladı.

"Sen dayanılmazsın!" diye bağırdı kız, kolunu tutup onu yanında sürükleyerek. "O zaman benimle geliyorsun." Arka koridordan koşarak küçük bir malzeme odasına girdi, onu içeri çekip kapıyı kapattı. Daracık odada birbirlerine yakın durarak karşı karşıya geldiler.

"Neden saklanıyorsun?" diye sordu ona.

"Sessiz ol," diye onu susturdu ve eliyle ağzını kapattı. "Cidden Alec, fısıldamanın ne demek olduğunu hiç bilmiyorsun."

Alec, Catherine'in avucunun altında sırttı. Ama koridorda yankılanan sesler kapıya yaklaşınca ikisi de donakaldı.

"O kız nereye gitti?" diye Catherine'in sesini duydu. "Victoria, ahırları kontrol et."

Alexander'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı ve Norah'ın bunu hissettiğini biliyordu. Elini göğsüne indirdi ve gülümseyen gözlerle ona baktı. Yakınlığı onu sarhoş etti ve o da bundan hoşlanmış gibiydi. Sağ elinde hala incirin yarısı vardı ve onu Norah'ın ağzına doğru uzattı.

"İncir?" diye fısıldadı.

Norah gülümsedi ve elini kendi eliyle kavrayarak ağzına götürdü ve bir ısırık aldı. Alexander parmak uçlarıyla Norah'ın yanağını okşadı ve başparmağıyla dudaklarını izledi. Başını eğdi ve ağzını Norah'ın ağzına yaklaştırdı, incirin tatlı tadını ve Norah'ın varlığının balını içti. Norah onu kendine çekti ve öpücüğüne karşılık verdi.

Yavaşça öpüşmeyi bırakıp gözlerine baktı. "Beni seviyor musun, Alec?" diye fısıldadı.

"Seni her zaman sevdim," dedi ona. "Bunu biliyorsun." Sonra başını eğip onu tekrar öptü.

Aralarını ayırdığında, yine havuzun içinde duruyorlardı.

"Gördün mü?" diye sordu Alexander, hala yüzünü ellerinde tutarak.

Norah gözleri kapalı duruyordu, zihni karışmıştı. Yanağından bir damla yaş süzüldü, ama bu anıdan dolayı değildi.

Başarısızlıktan.

Hiçbir şey hissetmemişti. Hiçbir şey görmemişti. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Bütün bu yolu, Vahşi Doğa'nın tehlikelerine göğüs gererek gelmişlerdi. Ve boşuna. Onları kaybetmişti, anılarını. Hepsini gitmişti.

Kafasını salladı ve gözlerini açtı.

"Üzgünüm," dedi Alexander yumuşak bir sesle.

Burnundan bir damla kan aktı ve Norah üzüntüsünü çabucak unuttu. "Alexander," dedi endişeyle.

Adam geri adım atmak istedi, ama bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine çöktü, neredeyse öne düşecekti. Bilinci kaybolurken gözleri kapandı.

"Alexander!" diye bağırdı ve onu yakalayıp başını suyun üstünde tuttu. "Yardım edin!"

Naavi ve Sana onun kollarını tutup havuzun kenarına çektiler. Caspian onu yakaladı, dışarı çıkardı ve sırt üstü yatırdı.

Korku onu sardı. "Ne oluyor?" diye bağırdı.

Naavi dudaklarını sıktı. "Kalkanı çok güçlü. Ona karşı koyduğunda, vücudu buna dayanamıyor."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Sana onun gücünün ne olduğunu bilmediğimizi söyledik!" diye bağırdı Sana. "Anlamıyoruz. Neden kalkanı var da görüşü yok, bilmiyoruz. Bazı anılarının nasıl geri geldiğini ya da geri kalanını nasıl geri getirebileceğimizi bilmiyoruz. Denersek sonuçlarının ne olacağını da kesinlikle bilmiyoruz!"

"Sana," Naavi, kız kardeşini sakinleştirmeye çalışarak fısıldadı.

"İyi olacak mı biliyor musun?" Norah gözyaşları içinde sordu.

Havada bir ağırlık vardı. "Dinlenerek gücünü geri kazanacaktır," dedi Naavi.

Norah onun yanına diz çöküp yüzündeki ıslak saçları geriye doğru taradı.

"Şimdi, gücü yokken onun içine bakmaya çalış," dedi Sana kız kardeşine.

"Bunu sevdiğimden emin değilim," dedi Norah.

"Biz üzerimize düşeni yaptık," dedi Sana. "O bize söz verdi."

Haklıydı. Alexander söz vermişti. Ve belki de Alexander'ın sahip olduğu bu garip güç hakkında daha fazla şey öğrenebilirlerdi. Norah isteksizce başını salladı.

Naavi Alexander'ın üzerine diz çöktü, ellerini göğsüne koydu ve gözlerini kapattı. Omuzlarını hareket ettirerek başını eğdi. Dudaklarında bir kaş çatma belirdi. Bir an durdu, gözlerini kısaca açıp kız kardeşine baktı, sonra ellerini Alexander'ın başına götürdü ve tekrar denedi.

Sonunda durdu ve başını salladı. "Çok güçlü, kardeşim. Onu şu anda bile koruyor. Hiçbir şey göremiyorum. Ne anılarını, ne de rüyalarını. Zihnini bile hissedemiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama ben onu göremiyorsam, diğerleri de göremez."

"Yanılıyorsun," diye araya girdi Soren. "Onun görüntülerini kendi gözlerimizle gördük."

"Bu kalkanın gücünden kaçan hiçbir şey yok. O görüntüleri yaratan her neyse, burada değil."

"Ya da buradadır ve sen onu da göremiyorsun," dedi sert bir sesle. Sana'nın gözleri yandı. "Kendi dilini kesmeni göreceğim."

"Lütfen," diye yalvardı Norah. Hayal kırıklığı ve üzüntüden akan gözyaşlarını tutmak için mücadele etti. Anılarını asla geri alamayacaktı, ama şu anda buna odaklanırsa, yıkılacaktı.

Aklını tekrar Alexander'a çevirdi. "O uyanana kadar burada kalacağız, sonra yolumuza devam edeceğiz."

Sana'nın gözlerinde karanlık bir ifade vardı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Onu bu tarafa getirin," dedi Naavi, uzun bir koridora dönerek.

Caspian, Alexander'ın kollarından birini omuzlarına doladı, ama Alexander iri bir adamdı ve Caspian kalkmakta zorlandı.

Norah, Soren'e yalvarırcasına baktı ve Soren, isteksizce Caspian'ı kenara itip Alexander'ı omzuna aldı ve kadının peşinden götürdü.

Naavi onları küçük bir yatak ve yumuşak dokunmuş battaniyelerin bulunduğu bir odaya götürdü. Soren, Norah'ın istediği kadar nazik olmayan bir şekilde Alexander'ı yatağa bıraktı ve Norah ona öfkeyle baktı.

Norah, Alexander'ın başını yastıkların üzerine düzeltti ve yüzündeki saçları kenara çekti. Gözleri kapalıyken çok huzurlu görünüyordu.

"Şimdi dinlen," diye fısıldadı Norah, elini sıkıca tutarken.

Yirmi Altıncı Bölüm

Naavi, yan koltuğa oturan Norah'a bir fincan sıcak çay ikram etti. "Sana, bulabileceği bir şey var mı diye el yazmalarını aramak için kütüphaneye gitti."

Norah çayı alırken başını salladı. "Tek düşündüğüm şey, Mercia'da bir ağaç olduğu."

"Bu dünyada Vahşi Doğa'dan daha güçlü bir sihre sahip ağaç yok ve en büyük gücümüz havuzda. Eğer istediğini sana verebilecek bir sihir varsa, o da sudur."

"O zaman Alexander olmalı," dedi Norah.

"Ya da sensin," diye araya girdi Soren.

Norah şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne?"

Omuz silkti. "Belki de anıları hayata döndürmüyorsun. Belki de onların ölmesine izin vermedin. Hepsi değil." Alexander'a başını salladı. "En azından onunki. Ve sonra belki de sadece hala orada olan parçaları ortaya çıkardın."

"Hayır," Naavi başını salladı. "Bağı ben kopardım."

Soren sinirli bir şekilde homurdandı. "Sadece bir aptal bunun mümkün olduğuna inanır."

Oda sessizliğe büründü. Mikael, yüzünde stoik bir ifadeyle duvardaki bir bankın üzerine çöktü. Caspian bile kapının yanındaki yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

Soren'in haklı olabileceği düşüncesi ile kalbi sıkıştı. Mercia'da gezgini gördüğünde, ona açılmayan bir kapı vardı. Sonra Alexander ile öpüşmesi, ağaçta geçirdikleri anıları geri getirdi. Odepeth'teki gezgin Bhasim ile aynı kapı açılmıştı, içindeki anılar da, ama başka hiçbir şey yoktu. Ona başka hiçbir şey olmadığını söylemişti, ama ona inanmamıştı. Şimdi ona inanıyordu.

"Demek öyle," dedi Norah sessizliği bozarak yumuşak bir sesle. "Geri kalanlar gitmiş." Yüzündeki gözyaşlarını hissetti ve sildi. İçinde aniden öfke kabardı ve elindeki çay bardağı titredi. Naavi'ye baktı. "Ne acımasızca," dedi. "O anılar benimdi ve sen onları aldın!"

Naavi iç geçirdi. "Zalimce olması için yapılmadı. Seni kurtarmak içindi."

Norah aniden ayağa kalktı ve fincanını yere düşürdü. Fincan taş zeminde parçalandı. "Ama beni kurtarmadın, değil mi? Yine de Gölge Kral tarafından kaçırıldım ve sanki bu yetmezmiş gibi, sevdiğim her şey benden alındı. Evim, ailem... Her şeyimi benden aldın."

Sana odaya girdi ve hemen kız kardeşinin savunmasına koştu.

"Baban, Gölge Kral'ın seni kaçırdığını, cansız bedeninin bir canavar tarafından götürüldüğünü gördü." Mikael'e acı dolu gözlerle baktı, sonra Norah'a döndü. "Seni buraya getirdi, Naavi'den seni koruması için yalvardı. Ne olacağını biliyordu, ama yine de ona yalvardı. Ve Naavi onun istediğini yaptı."

Naavi'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bu, hayatımda yaptığım en zor şeydi," dedi, hatırlayarak. "Baban senin için bunu istemiyordu, ama çaresizdi." Bilinci kapalı adalete baktı. "Seni Göz'den saklamak için, Aether ile olan bağını koparmak zorunda kaldım. Sevdiklerin için artık ağlayamadığın zaman, ben de durdum. Ve sen bu dünyanın gözünden kayboldun."

Sevdikleri...

Mikael ayağa kalktı. Yan kapıdan bitişik odaya girerken Norah'ın bakışlarına karşılık vermedi.

Norah, Soren'e baktı ve o, ona karanlık bir bakış attı. Ondan ne istiyordu? Verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Üzgünüm, Norah," dedi Naavi. "Senin için yapabileceğim başka bir şey olsaydı, yapardım." Sonra o ve Sana odadan çıkıp Norah'ı umutsuzluğuyla baş başa bıraktılar.

Norah başını ellerinin arasına aldı. Zalim, zalim kader. Yenilgiyi kabul eden bir nefes verdi. Her şeyi kaybetmişti. Sonra durdu.

Her şeyi değil.

Yan kapıdan, bitişik bir odaya girdiğini sandığı yere adım attı, ama burası ortasında küçük bir çeşmenin bulunduğu büyük bir açık hava salonu idi. Mikael çeşmenin yanında durmuş, suyuna bakıyordu.

"Mikael," dedi yumuşak bir sesle.

Onu duyunca hafifçe kıpırdadı, ama cevap vermedi.

Onun yanına geldi ve çeşmenin sakinleştirici sesini dinledi. "İstemediğim şeyler söyledim," dedi.

"İstemediklerini söyledin, ama bunlar benim zaten bildiğim gerçeklerdi." "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama Mikael, seni seviyorum seni seviyorum."

Kafasını salladı. "Hatırlayabilseydin sevmezdin." Çeşmeye boş boş baktı. "Ona olan sevgin o kadar güçlüydü ki, Vahşi bile onu senden tamamen alamadı. Artık sadece bir kabuk, eskisinin bir parçası, ama... yine de senden seçim yapmanı istemeye cesaret edemiyorum."

Elini onun yüzüne götürdü. "Mikael," diye fısıldadı. "Ben..."

Ama o, elini nazikçe tutup aşağı çekti. "Lütfen, Salara. Beni bir süre yalnız bırak. Sadece bir süre."

Onu terk etmek istemiyordu. Söylediklerini geri almak istiyordu. Ama bunun için çok geçti. Onun kendisini sevmediğini, en azından Alexander'ı sevdiği kadar sevmediğini düşünüyordu, ama yanıliyordu. Ona bunu gösterecekti. Ama şimdilik, elini sıktı ve onu sessizliğe bıraktı.

Norah, Alexander'la birlikte odaya geri döndü ve ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemeden yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

Soren onu aynı tehditkar bakışıyla izledi. "Bana

kızgın olduğunu biliyorum," dedi ona.

"Buraya hiç gelmemeliydik." "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu kadın.

"Bir sorunun cevabını aldın. Peki bedeli ne oldu?" dedi acı bir şekilde. "Salar bugün neredeyse ölüyordu. Ayın bilinçsiz yatıyor. Hepsi senin geçmişte yaşayabilmen için. Peki ya senin geleceğin? Hepimizin geleceği ne olacak? Bu yetmez mi?" Arkasını dönüp, ilk girdikleri büyük katedrale doğru yürümeye başladı.

Gözleri Caspian'ınkilerle buluştu. Gözleri acımasız değildi.

"Buraya gelmekle bencil mi davrandım?" diye sordu.

O başını salladı. "Hayır. Sanmıyorum. Daha önce... burada cevaplarını bulabilmen çok olası görünüyordu. Hepimiz senin için bunu istiyorduk. Ve hepimiz Vahşi Doğa'nın tehlikeli bir yer olduğunu biliyorduk."

Kafasını salladı, ama içten içe parçalanmak üzere olduğunu hissetti ve bunu içine attı. Soren haklıydı. Asla gelmemeleri gerekirdi. Vahşi Doğa'nın tehlikeli olduğunu biliyordu. Neden onlara izin vermişti?

Yatağın kenarına oturarak Alexander'ın yanına geçti. Caspian hafifçe eğilerek odadan çıktı. Alexander'la baş başa kaldıklarında, parmaklarını onun kaşlarının hemen üzerindeki altın sarısı buklelerine geçirdi. Havuzda ona ne göstermeye çalışmıştı? Belki de gösterememesi en iyisiydi. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bu Kuzeyli adamlar kalbe kolay gelmiyor, değil mi?" arkasında bir ses duyuldu ve Norah dönüp Naavi'yi gördü. Vahşi kadın her şeyi görmüş, her şeyi biliyordu, Norah hatırladı.

"Babamı sevmiştin," dedi Norah.

Naavi başını salladı. "Çok sevmiştim."

"Bu yüzden bana yardım ettin."

Kadın derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Bu yüzden yaptığım her şeyi yaptım."

"Onu nasıl sevmeye başladın?"

Naavi yakındaki sandalyeye oturdu ve bir an sessizce durdu. "Annen öldükten bir ya da iki yıl sonraydı. Baban günlerce at sürer, dolaşır, düşünür, yalnız kalmak isterdi. O zaman bizim ormanımızda kayboldu. O kadar çok izinsiz giren ruh aldık ki, giren herkesin sonu ölümdü. Ama onda farklı bir şey vardı. Bir... hüznü."

Naavi gözlerini kapattı, hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Devam etti: "Neden yaptığımı bilmiyorum, ama onun beni görmesine izin verdim. Durdu, atından indi ve bana doğru geldi, sanki gücümü biliyormuş gibi, sanki acısının sona ermesi için merhamet dileniyormuş gibi. Ona içindeki bu hüznü sordum, ama konuşmadı. Çok büyüktü. Ben de zihnini okudum ve anneni gördüm. Seni gördüm. Ona, anneni, anılarını silmemi isteyip istemediğini sordum. Ama istemedi. "Onu hatırlayamazsam, kızıma güzel annesini nasıl anlatacağım?" dedi.

Norah'ın gözleri doldu.

"Uzun süre oturduk," diye devam etti Naavi. "Bana senden bahsetti, saçlarının güneşin en parlak ışınları gibi olduğunu, nasıl gülümsediğini anlattı." Bir süre durdu. "O anda ona aşık oldum. O anda sana aşık oldum."

Naavi duygusal bir nefes aldı. "Onu evine gönderdim, ama aklımdan çıkmıyordu — gözleri, hüznü gülümsemesi. Birkaç hafta sonra geri döndüğünde, onun da beni düşündüğünü biliyordum. Yıllar boyunca birçok kez geldi, her ziyaretinde aşkımız daha da güçlendi." Yüzü düştü. "Ama o gece, seninle birlikte geldiğinde, savaş ufukta görünürken... Geleceği göremem, ama onun son görüşüm olacağını biliyordum." Elini uzattı ve Norah'ın elini sıktı. "Çok üzgünüm. Ama doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Seni suçlamıyorum," dedi Norah yumuşak bir sesle. "Ve sözlerim için özür dilerim. Senin koruman olmasaydı, kahinler tarafından görülebileceğimi anlıyorum. Oğlu yerine kıdemli Gölge Kral tarafından bulunmuş olsaydım, bu çok farklı bir hikaye olurdu."

Naavi başını salladı ve ayağa kalktılar. Norah onu pencereye kadar takip etti ve batmakta olan güneşin yumuşak ışığında sessizce durdular.

"Bütün bu zaman boyunca burada mıydım?" diye sordu Norah.

"Evet," dedi Naavi. "Seni kızım gibi sevdim."

"Bu yüzden mi kırsığı sürebildim? O beni tanıyor muydu?"

Naavi gülümsedi. "Bütün Vahşi Doğa seni tanır."

"Ve atı babama verdin, savaşta bindiği atı?"

Naavi başını salladı. "Kendi aygırım Lethos'u. Ama Lethos, Gölge Kral ile savaştan sonra tek başına bana geri döndü." Kadın duygularını kontrol edemeyerek başka yere baktı.

Naavi'nin Gölge Diyarları'ndan bu kadar nefret etmesinin nedeni buydu. Norah, duyguları geçene kadar bekledi, sonra sordu, "Burada yaşarken hikayemi biliyor muydum?"

"Sana parçalarını anlattım, geri dönmen gerektiğine karar vermene yetecek kadarını. Vahşi'nin kenarına kadar at sürdük, orada vedalaştık. Kiku seni Mercia'ya geri götürecekti."

Kiku mu? Norah gülümsedi. Tilki.

"Ama sen onu takip etmedin, en azından ilk başta." Naavi dudaklarını büzdü. "Bunun olacağını bilmeliydim. Sen hiçbir zaman

. Umarım kader sana karşı çok açık olmayı öğrenmiştir."

İkisi de hafifçe güldüler.

Ama sonra Naavi ciddileşti. "Seni o adamlardan kurtarmak için müdahale ettim. Çok korkmuştun. Sana gelip seni teselli etmek istedim, ama sen beni tanıımıyordun." Bu anı onu incitmiş gibiydi. Sonra dikleşti. "Ama sonra Kiku'yu takip ettin ve ben de gitmene izin verdim. Ama sonra o, gece çökmeden çok erken geri döndü. Bir adamın seni bulduğunu ve götürdüğünü söyledi. Ama biz bu adamı göremedik. Sana ne olduğunu göremedik. Ben... Seni bulmak için neredeyse Vahşi Doğa'yı terk edecektim." Nefes aldı. "Ama rüzgâr bize Mercian prensesinin geri döndüğünü fısıldadı. Ve senin güvende olduğunu anladım."

"Neden bu yerin anılarını da benden aldın? Senin anılarını?" diye sordu Norah.

"Sen ayrılmaya ve Mercia'ya dönmeye karar verdin. Vahşi Doğa'yı ve buradaki sırları korumalıyız. Bu yüzden Sana senin anılarını saklamana izin vermedi."

"Babamın anılarını saklamasına izin verdin."

"Bunu yapmamalıydı," dedi Sana arkadan. Norah irkildi ve döndü. Sana'nın gözleri Naavi'ninkilerle buluştu. "Vahşi Doğa'nın bilgisi, açgözlülükleri ve her şeyi yok etme ihtiyaçları olan insanlara emanet edilemez." Bakışları Norah'a kaydı. "Ve burada gördüklerini saklamana izin veremeyiz."

Norah'ın kalbi sıkıştı. Çok fazla cevap bulmuş değildi, ama eskisinden daha fazlasına sahipti ve bunları tekrar kaybetme düşüncesi onu mahvetti.

"Anlıyor musun?" diye sordu Sana.

Ne kadar yıkıcı olsa da, başını salladı. Anlamıştı. "Ve bu yüzden kahin seninle birlikte geri dönemez."

Norah nefesini tuttu. "Ne?"

Naavi içini çekti, gözleri Norah'tan anlamasını rica ediyordu.

"Alexander'ı bırakamayız, Norah."

"O bir kahin değil!"

"Ne olursa olsun, çok fazla şey biliyor ve biz ondan bunu alamayız."

Norah başını salladı. "Hayır. Onsuz gitmiyorum."

Sana'nın sesi ölüm kadar soğuktu. "O zaman hiçbiriniz gitmeyeceksiniz."

Yirmi Yedinci Bölüm

Norah, Alexander'ın yattığı odada karanlıkta oturmuş, tehditkar paniği bastırmaya çalışıyordu. Ne yapacağını düşünürken elleri titriyordu. Alexander'ı terk etmeyecekti. Mikael geri dönmüştü ve onunla birlikte taş bir bankta oturuyordu. Sessizlik, kalın bir sis gibi etraflarını sarmıştı.

Alexander kıpırdadı ve Norah onun yanına gitti. Gözlerini açtı ve bir anlığına ona baktı. Sonra kaşları çatıldı. "Neredeyim?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Hâlâ Vahşi Doğa'dayız," dedi ona. "Kendini çok zorladın."

Hareketsiz yatıyordu, gözleri bulanıktı, ama sonra Norah, Alexander'ın hafızasının geri geldiğini gördü. Alexander oturmaya çalıştı, ama hala zayıftı. Komutanı ve Mikael'i gördü, sonra da uzak duvarda Caspian'ı gördü ve Norah'a baktı. "Bana neyi söylemiyorsun? Burada tutsak mıyız?"

"Tam olarak değil," dedi Soren. "Şafak vakti ayrılıyoruz. Yani, sen hariç hepimiz. Senin zihnini silip sırlarını koruyamıyorlar, bu yüzden sen kalıyorsun."

Norah boğazındaki sıkışıklıkla yutkunmakta zorlandı.

"Eh, zaten bir atımız eksikti," dedi Alexander nadir görülen bir şekilde şaka yaptı.

Soren güldü, ama Norah hiç eğlenmedi. "Sen olmadan gitmiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Sen burada kalmayacaksın," dedi ona.

"Beni zorla gönderemezsin."

"Yıkıcı'nın seni buradan uzaklaştırmak için gerekeni yapacağına güveniyorum," dedi Alexander, arkalarına yaslanıp gözlerini tekrar kapattı.

Norah, Soren'e öfkeyle baktı ve ona cevap vermeye cesaret etmesini bekledi. Soren cevap vermedi, ama bakışları ona cevap vereceğini söylüyordu.

Tam o sırada oda kapısı açıldı ve Norah hızla döndü.

Naavi içeri girdi. "Acele edin," dedi fısıltıyla. "Fazla vaktimiz yok."

"Ne?" diye sordu Norah, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Nereye gidiyoruz?" "Acele edin! Gidiyorsunuz. Hepiniz." Alexander'a baktı. "O da dahil.

Ama çabuk gelmelisiniz."

"Yardım et!" Norah, Alexander'ı ayağa kaldırmaya çalışırken Soren'e seslendi. Soren itiraz ederek homurdandı, ama baltasını Caspian'a verdi ve öne çıktı. Alexander'ın kolunun altına omzunu koydu ve kendi vücuduyla onun ağırlığını destekledi.

Naavi onları kapılardan geçerek dar bir koridora götürdü. "Yakın durun," dedi Vahşi kadın, hızlı adımlarla ilerlerken. "Kalkanı bizi koruyor, ama o hala zayıf. Birlikte kalmalıyız."

Naavi, Norah'ın elini tuttu ve onu daha hızlı çekerek ilerledi. Bir dizi koridordan geçtikten sonra bir kapıya ulaştılar ve ormana çıktılar. Soğuk rüzgar Norah'ın yüzüne çarptı ve o titredi.

"Bu yoldan giremez miydik?" diye mırıldandı Soren.

"Çabuk," dedi Naavi, Norah'ı ağaçların arasından çekerek. Mikael ve Caspian onları takip etti, Soren ise arkalarında Alexander'ı destekliyordu.

"Ağaç sınırına neredeyse vardık," dedi Naavi. "Acele edin!"

Vahşi Doğa'dan kaçış, oraya girişlerinden daha kısa sürmüş gibiydi. Norah'ın akli karışmıştı. Bu yerin büyüü onu şaşırtmıştı. Atlarının beklediği ağaçların kenarına ulaştılar. Sephir hariç hepsi oradaydı.

Soren, Alexander'ı savaş atına itti, ama yargıç sendeledi.

Kendi başına atın üzerinde kalamazdı.

"Norah," dedi Naavi, onu durdurarak. "Sana Northman'ı veriyorum, ama" komutan ve Mikael'e baktı, "Shadowmen'in gördüklerini bilerek gitmelerine izin veremem. Havuzu ve bizi nasıl bulacaklarını hatırlamamalılar. Hafızalarını silmeliyim."

"Alın," dedi Mikael, Norah'ı şaşırtarak. "Bu yerdeki her şeyi alın." Norah'a, onu sarsan bir acı ile baktı. "Ve bana söylediklerine çok dikkat et."

Norah'ın gözleri doldu.

"O gitmeli," dedi Naavi, Alexander'ı kastederek. "Gücümü kullanabilmem için onun gitmesi gerekiyor."

Norah Caspian'a baktı. "Onu götür. Size yetişiriz."

Caspian itiraz etmek istedi, ama Norah onu durdurdu. "Git," diye ısrar etti.

Caspian isteksizce Alexander'ın arkasına bindi ve atı karanlığa doğru sürmeye başladı.

Naavi Mikael'e baktı. "Ağaçların arasına gir."

Norah kaçabileceklerini biliyordu. Vahşi kadın ormanın ötesinde onlara karşı hiçbir güce sahip değildi. Ama Mikael ağaçların arasına girdi ve Soren isteksizce onu takip etti.

Naavi önce komutana yaklaştı. "Sana tek bir anı bırakacağım: kralının ölümüne ne kadar yakın olduğunu. Ve geri dönersen, merhamet olmayacak." Görünmez bir güç onu ele geçirdiğinde homurdandı. Naavi elini uzattı, parmaklarını şakaklarına koydu ve gözlerini kapattı. Vücudu kıvrıldı ve Naavi zihnini etkilemeye çalışırken bir homurtu çıkardı. Naavi daha derine indi ve homurtusu kükremeye dönüştü. Vücudunun her bir hücresi ona karşı direndi, ama o onu sabit tuttu.

"Ne oluyor?" diye sordu Norah, endişesi artarak. "Dur! Ona zarar veriyorsun!"

"Çünkü direniyor," dedi Naavi. "Bu da acı verici hale getiriyor."

O, adamın son anılarını da aldığı anda, adamın boğazından bir çığlık çıktı. Sonunda, adamın vücudu gevşedi ve başı öne düştü.

Norah'ın nefesi kesildi. Anılarını korumak için mücadele edeceğini biliyordu. Bu onun da geçmişi idi. Komutan dizlerinin üzerine çöktü, başını dik tuttu ve gözlerini kapattı.

"Onu uyandırırken dikkatli ol," diye uyardı Naavi. "İçinde hala bir mücadele var."

Norah, Vahşi kadın Mikael'in önüne çıktığında titredi. İzleyebileceğini sanmıyordu.

Ama Naavi durakladı. "Seni görüyorum, Gölge Kral. Ve sen sandığım gibi biri değilsin." Elini uzattı ve elini Mikael'in

kanlı omzuna uzattı. Mikael acı içinde kıvrandı, ama sonra sakinleşti. Naavi elini çektiğinde, Mikael'in vücudundaki delik ince orman iplikleriyle kapanmıştı.

Kolunu denerken ona şaşkınlıkla baktı.

Naavi başını salladı. "Birkaç gün ağrıyacak. Aamon'un düşmanı, sana vereceğim tek lütuf bu. Bu ormana bir daha giremezsin. Ve Yıkıcı'n gibi, sonuçlarını hatırlayacaksın." Sonra ellerini uzattı ve Mikael'in yüzünün iki yanına koyarak anılarını aldı.

"Lütfen," diye yalvardı Norah. "Lütfen ona zarar verme."

Naavi gözlerini kapattı, ama her şey sessizdi. Mikael ses çıkarmadı. "İşe yaramıyor mu?" diye sordu Norah.

"İşe yarıyor," dedi Naavi yumuşak bir sesle, gözleri hala kapalıyken, "sadece direnmiyor."

Sonunda Naavi Mikael'den geri çekildi ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü. "Unutma," dedi, "onları uyandırırken dikkatli ol." Bir an durdu. "Üzgünüm Norah," dedi, gözlerinde yaşlarla. "Her şey için üzgünüm."

Norah başını salladı ve onu sıcak bir kucaklamaya aldı. "Senin sayende hayattayım. Beni güvende tuttuğun için teşekkür ederim. Beni serserilerden kurtardığın için teşekkür ederim. Ve bu gece için. Ama en çok da babama yeniden mutluluk getirdiğin için teşekkür ederim."

Naavi onu sıkıca kucakladı. "Sen her zaman kalbimde olacaksın ve Vahşi Doğa'nın tüm yaratıkları sana benim kızım gibi hizmet edecek. Seni seviyorum, Norah."

Naavi ormanın karanlığında kaybolurken Norah yanaklarından gözyaşlarını sildi. Mikael'e döndü, önünde diz çöktü, yüzünü kendine doğru çekti ve göz kapaklarını nazikçe öptü. Dudaklarının altında göz kapakları titredi ve öpücüklerini yanaklarına doğru sürdü.

"Uyan, kocacığım," diye fısıldadı.

Elleri Norah'ın kollarına uzandı ve gözlerini açıp ona bakarken onu hafifçe geri itti. Ay ışığında yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, ama duygusal acısı gitmişti. Aniden elini uzattı ve omzunu yokladı. "Ne oldu?" diye sordu, etrafına bakarak.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı. "Buradayım," dedi yumuşak bir sesle.

Gülümsedi ve onu tekrar öptü. Ama sonra aciliyet geri döndü. Sana onların kaybolduğunu fark etmeden önce oradan uzaklaşmak istiyordu. "Gitmeliyiz. Hemen gitmeliyiz. Onu uyandırmama yardım eder misin?" diye sordu, Soren'e bakarak.

Gözleri, diz çökmüş ve doğal olmayan bir şekilde uykuya dalmış olan Soren'i buldu. Mikael, önce titreyerek ayağa kalktı, ama sonra dengesini buldu. Bir an ona baktı, sonra komutana döndü, hala olanları anlamaya çalışıyordu. Mikael, Soren'in vurulduğu anı hala hatırladığını biliyordu, ama şimdi ona geri kalanları anlatmanın zamanı değildi.

"Acele etmeliyiz," diye ısrar etti Norah.

Mikael komutana doğru yürüdü ve elini omzuna koydu. "Soren," diye seslendi.

Komutan seğirdi, ama uyanmadı.

Norah midesinde derin bir rahatsızlık hissetti. "Dikkatli ol," diye uyardı. "Soren," diye tekrar seslendi Mikael, eğilerek.

Aniden, Soren'in eli havaya uçtu, Mikael'i yakaladı ve yere çekti. Mikael'i boğazından yakaladı, öfkesi dışa vurdu.

"Hayır, dur!" diye bağırdı Norah.

Onun sesi Soren'i durdurdu ve Soren şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Kardeşim," diye homurdandı Mikael ve Soren onu bıraktı, kurbanını tanıdığından saldırısından geri çekildi. Başını tuttu ve Norah, bazı kalıcı etkiler olduğunu düşündü. "Ne oldu?" diye homurdandı.

"Şimdi sırası değil," dedi Norah çabucak. "Gitmeliyiz."

"Ayı nerede?" diye sordu Soren. "Ve baltam? Ve kılıcım?"

"Ve zırhım," diye ekledi Mikael.

"Adalet önden gitti. Yakında onunla buluşacağız," diye açıkladı. Soren'e baktı. "Baltan atının yanında. Diğer her şeyi unut. Gitmeliyiz." Norah uzanıp Mikael'in elini tuttu. "Lütfen," diye yumuşak bir sesle söyledi. "Bana güven." Onun tereddütünü görebiliyordu.

Mikael endişeli bir nefes vererek pes etti. Sonra Norah Caspian'ın atına binerken o da atına bindi ve geceye doğru yola çıktılar.

Aralarında yoğun bir sessizlik varken güneye doğru yola çıktılar. Mikael, sürerken ona baktı, şüphesiz dilinde ağır sorular vardı. Ama hiçbirini sormadı ve Norah nereden başlayacağını, neyi paylaşacağını bile bilmiyordu.

Küçük bir kamp kurmuş olan Caspian ve Alexander'a yetiştiler. Alexander hala zayıf bir halde ateşin yanındaki bir kayaya yaslanmıştı. Caspian ateşte küçük bir tavşan pişiriyordu.

"O ateşi söndür," dedi Soren öfkeyle. "Bütün dünyaya burada olduğumuzu duyuruyorsun."

"Isınmamız ve yemek yememiz lazım," diye tartıştı Norah. "Bırak," dedi Mikael komutana.

Soren içinden homurdandı. "Ona ne oldu?" diye Alexander'a bakarak sordu.

Mikael atından indi ve Norah'ı elinden tuttu. Onu kendine yaklaştırdı ve sadece onun duyabileceği şekilde konuştu. "Beni kaybettiğini neden düşündün?" diye sordu. Sonra Soren'e baktı. "Vurulmuş muydum?"

Norah nefes aldı ve başını salladı.

"Ve iyileştim, ama hatırlamıyorum. Ne olduğunu anlat bana."

Nereden başlamalıydı? Naavi, Vahşi Doğa'nın sırlarını saklaması için ona güvenmişti ve o da bunu yapacaktı, ama Mikael'e bir açıklama yapmayı reddedemezdi. Gerçek bir açıklama.

"Onları aldın mı? Anılarını?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Kayboldular. Sonsuza dek." Mikael kaşlarını çattı. "Ama yine unutmak için yaratılmadın, değil mi?"

Onun gibi.

"Hayır," dedi yine.

Alexander'a baktı. "O unutulmak için yaratılmadı mı?"

Alexander'ın bu konuyla ilgisi olmasını istemiyordu. "Bu karmaşık bir konu. Babamın Wild ile derin bir dostluğu vardı. Savaş sırasında beni korumak için beni oraya götürdü. Orada yıllarca kaldım ve bu yüzden hatırlamıyorum. Kahinlerden saklandığımda anılarım kayboldu."

Gözleri tekrar Alexander'a kaydı. Alexander'ın gücü ne olursa olsun, bu konuda sessiz kaldı. Onun için zaten yeterince güvensizlik vardı.

"Babamın ölümünden Kharav'ı sorumlu tutuyorlar," diye devam etti. "Hâlâ çok fazla düşmanlık var." Elini tuttu. "Ama seni eskisi gibi görmediler ve sana biraz merhamet gösterip seni iyileştirdiler."

Omzundaki iyileşmiş yarayı parmağıyla okşadı.

"Ancak," diye ekledi, "eğer geri dönersen, seni öldürecekler. Bu yüzden... bunu tavsiye etmem."

Adam, kızın yanağını eliyle okşayarak hüzünlü bir gülümsemeyle, "Üzgünüm," dedi.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu... hepiniz için büyük bir riskti. Geldiğim şeyi elde edemedim ama *bazı* cevaplar aldım. Bunun için size çok minnettarım."

Adam onu öptü. "O zaman değdi." Dönüp eyerinden bir rulo çıkardı ve onu ateşin yanına koydu. "Uyu," dedi kadına. "Önümüzde uzun bir yolculuk var." Sonra atıyla ilgilenmek için ayrıldı.

Norah yatak rulosunun üzerine oturdu, ama uzanmadı. Uyuyamıyordu. Caspian ona tavşanı uzattı ve o, uzakta duran, neredeyse karanlığa karışan Mikael'i izlerken yavaşça tavşanı yedi.

Soren ateşe geldi ve yakındaki büyük bir kayanın üzerine oturdu. Hâlâ onun kendisine dik dik baktığını hissediyordu. O kadar kızgın olmadığına ona daha fazlasını anlatacaktı, ama bunun için biraz zaman geçmesi gerekecekti.

Mikael ateşe doğru geri döndü, ama Norah'ın yanına oturmak için hareket ederken, geceye yayılan bir ses onları rahatsız etti. Hepsi ayağa fırladılar, Mikael ve Caspian kılıçlarını çektiler. Soren baltasını çekti, Alexander bile ayağa kalktı.

Norah etrafına baktı, ama karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Kalbi hızla atmaya başladı. Ateşi söndürmeleri gerekirdi. Gölgede başka neler gizleniyordu? Sürekli savaşmaktan, sürekli tehlike tehdidinden bıkmıştı. Eve gitmek istiyordu. Kendini güvende hissetmek istiyordu.

Karanlıktan bir gölge çıktı. Norah gülümserken nefesini bıraktı.

Sephir.

Kısrak geri dönmüştü. At başını sallayarak kişnedi ve Norah ona koşarak hayvanın boynuna sarıldı.

"Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım," dedi rahat bir nefes alarak. "Ayrıca senin bir canavar olabileceğini de düşünmüştüm."

Caspian da biraz utanarak güldü. "O at da benim beklediğim gibi değildi."

Norah da gülmekten kendini alamadı. Soren bile eğlenerek burnunu çektirdi. Bir kez olsun, güzel bir sürpriz olmuştu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Uru onları kutlama ile karşıladı ve Tahla'nın onların güvende olmasına duyduğu rahatlama hissedilebilirdi. Norah, bu kadar derinden önemseyen arkadaşlarına minnettar olarak gülümsedi.

Caspian, Norah'ı takip ederek büyük merkezi ateşin yanına gitti ve Norah'ın oturduğu uzun bir kayanın üzerine oturdu. Tahla da onun yanına oturdu.

"Güvenle geri döndüğünüz için çok mutluyum," dedi Tahla. "Anlatın bana.

Bana Vahşi Doğa'yı anlat."

Elbette merak ediyordu, çünkü orası onların çok saygı duydukları ruhların yuvasıydı. Ama Norah, oranın sırlarını emanet almıştı ve onları saklayacaktı. Yine de, bazı şeyleri paylaşmanın bir zararı yoktu. "Orası büyülü bir yer," dedi Norah, güzelliğini hatırlayarak. "Ama tehlikeli. Ve senin de dediğin gibi, Kuzeyli insanlar için bile misafirperver değil. Ağaçların arasına adım attığın anda, onların merhametine kalırsın ve onların merhameti çok azdır."

Tahla, büyülenmiş bir şekilde yaklaşarak eğildi.

"İçindeki ruhlar güçlüdür," diye devam etti Norah. "Sadece hayvanları değil, toprağı, ağaçları, rüzgarı da temsil ederler."

"Rüzgarı mı?" diye sordu Tahla.

Norah başını salladı. "Ama orası erkekler için uygun bir yer değil. Oraya gitmemeliydik. Hepimiz oradan çıkabildiğimiz için şanslıydık."

Norah, Tahla'nın dudaklarında daha fazla soru olduğunu görebiliyordu, ama şefin kızı onun tereddütünü hissetmiş gibi görünüyordu ve sorularını sormadı. O iyi bir arkadaştı. Sadece "Aradığını buldun mu?" diye sordu.

Norah üzüntüyle başını salladı.

Tahla elini uzattı, Norah'ın elini tuttu ve sıcak bir şekilde sıktı. "Güvenle döndüğün için minnettarım."

Norah, köyün etrafına bakarak gülümsedi. Oldukça fazla Atlı olduğunu fark etti ve onların Uru'lardan farklı göründüklerini fark etti.

"Bu adamlar kim?" diye sordu Tahla'ya.

"Onlar Kartan, komşu bir kabile. Arkadaşlarımız."

Bir Urun kadını gelip Norah'a bir kase çorba uzattı ve Norah minnetle kabul etti. Çorba çok lezzetliydi ve Norah çok hızlı içmemeye çalıştı. Caspian da bir kase çorba aldı ve yakındaki bir yere oturdu.

Şef Coca Otay gelip Tahla'nın yanındaki kalın bir kütüğün üzerine oturdu. Norah'ın anlamadığı birkaç kelime söyledi ve Tahla cevap verdi; bir tür tartışma çıktı.

"Ne oldu?" Norah, büyük ateşin yanında ellerini ısıtırken Tahla'ya sessizce sordu.

Tahla başını salladı. "Babam yeniden evlenmem için beni ikna etmeye çalışıyor."

Norah kaşlarını kaldırdı ve şefi baktı.

"Geleceğe bakmalısın," dedi şef. "Bu iyi bir evlilik olur. Boshtok, bir şef için iyi bir koca olur."

Tahla, Norah'a sinirli bir bakışla onun adını mırıldandı, açıkça bundan hoşlanmadığını belli etti, sonra gülümseyerek babasına döndü. "Öyle olurdu. Başka bir şef için."

"Bu Boshtok kim?" diye sordu Norah.

Tahla, kısa bir mesafede diğer Atlılarla birlikte duran bir adama başını salladı. "Kartan'ın şefi Totekah'ın oğlu."

Tahla'nın işaret ettiği adam uzun boyluydu. Zayıf ve kaslıydı, uzun siyah saçları arkada örgülüydü. Norah omuz silkti. "En azından yakışıklı."

Tahla gülümsedi. "Öyle."

"Ve sana aşık," diye ekledi şef.

Caspian rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve Norah gülümsedi. Evlilik bazı erkekleri çok tedirgin ediyordu. Ama kendi evliliğine ilk başta nasıl baktığını düşününce onları suçlayamayacağını düşündü.

"Seni hazırlayayım, baba," dedi Tahla. "Benim için başka düğün töreni olmayacak."

Yaşlı adam burnunu çekip ateşi karıştırdı. "Aptal kadın. Başka bir kabileyle ittifak güç getirecektir."

Tahla burnunu kırıştırdı. "Ben yeterince güçlüyüm." "Peki ya varis?" diye sordu Coca Otay.

Omuz silkti. "Varis istiyorsam, çocuk yaparım." "Koca olmadan mı?" diye sordu Norah şaşkınlıkla.

Tahla kaşlarını çattı. "Çocuk yapmak dışında, bir erkek bana sahip olmadığım neyi getirecek?"

Norah başını bir tarafa, sonra diğer tarafa eğdi. Buna karşı çıkamazdı. Caspian yine yer değiştirdi, bu Norah'ı eğlendirdi. Kuzeyli halkı, eninde sonunda diğer halkların daha liberal ideallerini kabul etmek zorunda kalacaktı. Evlilik dışı bir çocuktan çok daha kötü şeyler vardı.

Coca Otay, yaklaşan komutanı işaret etti. "En azından çocuk için güçlü bir baba seçecek kadar akıllı ol. Belki Soren olabilir."

Komutan, ilgilenmediği bir sohbele karıştığını fark edince adımını durdurdu. Geri çekildi ve gecenin karanlığına kayboldu. Norah, kahkahasını tutamadı.

Caspian aniden ayağa kalktı ve Norah ona baktı. "Sen yatmadan önce her şeyi kontrol edeceğim," dedi ve ona hafifçe başını eğdi.

"Elbette. Teşekkürler, Caspian." Karanlıkta kaybolmasını merakla izledi.

Ama dikkati, ayağa kalkıp babasının elini tutan Tahla'ya geri döndü. "İyi niyetli olduğumu biliyorum baba, ama bu kararları kendim vermem gerekiyor." Norah, onun sözlerini çok derinden hissetti.

Tahla eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi uykular." Norah'a döndü. "İyi geceler, Salara."

"Sabah görüşürüz," diye cevapladı.

Coca Otay, Norah'a saygıyla başını sallayarak iyi geceler diledi ve kızının peşinden gitti.

Alexander, Tahla'nın yanındaki kayanın üzerine oturdu. Norah, onunla konuşma fırsatı bulmayı umuyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Alexander başını salladı. "Daha iyiyim. Neredeyse normalim."

"Ama sen normal değilsin, değil mi?" Bir an onu izledi. "Vahşi Doğada olanlar hakkında konuşacak mıyız?"

Alexander başını salladı. "Norah, konuşacak bir şey yok. Benim görme yeteneğim yok."

"Naavi neden zihnini kontrol edemedi?" diye sordu. "Neden seni göremedi?"

"Bilmiyorum. Ama görülebilirim. Resimleri gördün. Kahinler beni gördü."

Mikael'in sonunun görüntüsü Norah'ın aklına geldiğinde midesi düğümlendi.

Evet, görmüşlerdi.

Caspian, kendisine verilen tek odalı evin küçük masasına oturdu. Kendini lanetledi. Tahla'yı kendine ait olarak düşünemiyordu. Tahla ona çok açık olmuştu ve o da kabul etmişti. En azından zihninde.

Yine kendine lanet okudu. Elbette ondan beklentiler olacaktı. O, şefin kızıydı. Ne ummuştu ki? *Onunla* evleneceğini mi? O, Kharavian Crest ve Mercian Kraliyet Muhafızları'nın basit bir kaptanıydı. Gerçek bir serveti yoktu, ona sunabileceği hiçbir şeyi yoktu. Aslında, evlilikleri onun onurunu zedeleyecekti. Başını eğdi; onu çoktan onurunu zedelemişti.

Kapı çalındı ve Tahla içeri girdi. Caspian ayağa kalktı. Onun kendisine geleceğini beklemiyordu. Döndüklerinden beri ona bir kez bile bakmamıştı ve ateşin etrafında yaptıkları konuşmadan sonra...

Ayakta durdular, bakışları birbirine kilitlendi. Sonra Tahla ona doğru yürüdü. Caspian hala bekliyordu. Aralarındaki sessizlik gücünü tüketiyordu.

Tahla uzandı ve çenesinin dibindeki boynunu kavradı. Sert değil, ama nazik de değildi. "Senin için endişelendim, Northman." Onu kendine doğru çekerken parmak uçlarına yükseldi. "Gereğinden fazla." Ve onu öptü.

Bu, Tahla ile ilgili birçok şey gibi, onun beklemediği bir hareketti.

Caspian'ın vücudu, sadece onun yapabileceği şekilde tepki verdi ve o da ihtiyacına boyun eğdi. Dudakları birbirine yapışık halde onu duvara itti ve deri sarongunun altındaki çıplak kalçalarını avuçladı. Tahla, pantolonunun bağlarını çekip onu serbest bıraktı ve o da bacaklarını kendisine dolayan Tahla'yı kaldırdı. O, Tahla'nın içine girerken ikisi de titredi.

Bir an durdular, sonra o onu daha derine almak için pozisyon değiştirdi. Vücudunun sıcaklığı onu çağırdı ve o, artan bir ateşle titreyerek arzusuna teslim oldu. Daha hararetli hareketler yaptı.

Aniden, kalçaları onu sıkıca kavradı, neredeyse ezip geçecek gibi. Adam acı içinde homurdandı, durdu ve kadının tutuşuna karşı direndi.

Tahla gülümsedi ve dudağını dişlerinin arasına çekti. "Yavaş ol, Northman."

Nefes nefese kalmasını beklerken hareketsiz kaldı. Kız haklıydı. Kendini kaybediyordu.

Caspian onu yatağa taşıdı ve bağlarını koparmadan yatırdı. Biraz beceriksizce kıyafetlerini çıkardılar ve o pantolonunu çıkarmak için kıvrılırken kız güldü. Sonra hareketsizce yatarak birbirlerine baktılar. Tanrılar, bu kadını seviyordu.

Kendini daha derine itti, bedenlerini ve ruhlarını birleştirdi. Kendini onun özüne gömdü, ama bu yeterli değildi. "Sana ihtiyacım var, Tahla," diye fısıldadı. "Benim olduğun gibi senin de benim olmana ihtiyacım var."

Kaşları çatıldı ve gözleri hüznle doldu. Adam sözlerini hemen pişman oldu.

"Caspian," diye başladı kadın, "Ben..."

"Cevap verme," diye fısıldadı, eliyle kadının yüzünü kavrayarak. Kafasını salladı. "Cevap verme." Sonra, en çok korktuğu sözleri, onu bırakmak zorunda kalacağı sözleri susturmak için kadının ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Alec ve Norah Vahşi Doğa'dan döneli birkaç hafta olmuştu ve Adrian'ın zihni hâlâ ne olduğunu merak ederek dönüp duruyordu. Norah sadece anılarını geri getiremediğini, onların sonsuza dek kaybolduğunu söylemişti, ama kimse gerçekte ne olduğunu konuşmuyordu. Ne Norah, ne Caspian, ne de Alec.

Kalenin dışına çıkan Arnavut kaldırımli yolda ilerledi. Belki de komutan beyefendiye sorardı. Ama bu Alec'i öfkeliendirecekti, tıpkı Adrian'ın kalenin dışına çıkıp şehri keşfettiğini öğrenmesinin öfkeliendireceği gibi. Yanakları kızardı, bir taş kapıp arkasına, havaya, kalenin duvarına doğru fırlattı. Herkes ona hâlâ bir çocukmuş gibi davranıyordu, ama o çocuk değildi. Artık yirmi yaşındaydı ve kılıç kullanmada çoğu erkekten daha iyiydi. Başka bir taş aldı ve onu daha da uzağa fırlattı.

Sesler dikkatini çekti ve bakışlarını önündeki, üç adamla birlikte yürüyen genç bir kadına odakladı. Kadın belki onun yaşlarındaydı, koyu renk saçları geriye ve yukarıya toplanmıştı, ancak arkadan yüzünü göremiyordu. Adamlardan biri kolunu kadının omuzlarına doladı, ama kadın onu itti. Gölge dilinde sert bir şekilde konuştu, sözleri keskin bir itirazla doluydu. Adamlar güldü, ama kadın gülmüyordu.

Adrian arkadan yakından izledi ve adımlarını hızlandırdı. Başka bir adam elini kadının beline doladı ve onu kendine çekti. Kadın kurtulmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu ve alay etti. Adrian sözleri anlamıyordu ama mesajı anlıyordu. Adam kadının kulağına alaycı bir şey fısıldadı ve kadın geriye doğru dönerek adamın yanağına sert bir tokat attı. Kadının ruhu vardı.

Adam kadının bileğini tutup onu kendine çekti ve kadın çığlık attı.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Adrian.

Adamlar iğrenç oyunlarını durdurup şaşkınlıkla döndüler. Adrian'ı görünce, biri alçak bir kahkaha attı. "Bu seni ilgilendirmez, Northman."

"Ama ben buradayım ve ilgileniyorum," diye karşılık verdi Adrian onlara yetişirken. Genç kadına baktı. "İyi misin?"

Kız hafifçe başını salladı, ama kahverengi gözlerindeki korku ona aksini söylüyordu.

"Gördün mü?" En yakınındaki adam dedi. "O her şeyden tamamen memnun. Yoluna devam et."

Adrian meydan okuyan bir gülümsemeye, "Ama *ben* durumdan gayet memnun değilim," dedi. Genç kadına baktı. "Gideceğiniz yere size eşlik edebilir miyim?"

"Ne kadar asil bir davranış," diye karşılık verdi onu tutan adam. "Ama o hiçbir yere gitmiyor."

Adrian zoraki gülümsemesini bıraktı. "Onu bırak."

Adam kızı kendine daha da yaklaştırdı. "Onu istiyorsan, gel al."

Adrian kılıcını yanında getirmediği için kendine lanet etti, ama o kavgadan kaçan biri değildi ve bu kesinlikle bir kavga olacaktı.

Sanki işaret almış gibi, ona en yakın olan adam yumruğunu sıkıp karnına doğru saldırdı. Adrian dirseklerini aşağıya indirip birleştirerek öne eğildi ve saldırıyı engelledi. Döndü ve yanından geçerken adamın sırtına keskin bir darbe indirdi ve onu yere düşürdü. İkinci adam öne atladı, yumruğunu havada kavis çizerek aşağı indirdi. Adrian yumruğu kenara savurdu ve kendi yumruğuyla karşılık verdi. İlk adam ayağa kalktı ve Adrian'ın kaburgalarına sert bir yumruk indirdi. Adrian acı içinde ikiye katlandı ve yana doğru sendeledi. Adam ikinci bir saldırıyla ilerledi, ancak Adrian engelledi ve yan tarafına bir darbe daha almaktan kurtuldu. Dirseğini yukarı kaldırdı, adamın çenesinin altını yakaladı ve onu geriye doğru savurdu.

İkinci adam onu arkadan yakaladı ve boğazını sıkmaya başladı. İlk saldırgan öne atladı ve Adrian'ın nefesini kesen bir yumruk attı, ardından

yüzünün yan tarafına bir darbe indirdi. Adrian öksürdü ve nefes almaya çalışırken kan yanağından akıyordu. Karnına aldığı bir başka darbeye dizlerinin üzerine çöktü.

Adrian öne doğru düştü, nefes almaya çalışıyordu. Kızı tutan adam onu kenara itti ve kemerinden bir hançer çıkardı. Adrian'ın saçını avuçladı ve başını geriye doğru çekti.

"Dilini mi yoksa gözünü mü kaybetmek istersin, kahraman?" diye sırıttı.

"Siktir git, korkak!" diye tükürdü Adrian.

Adamın sırtışı kayboldu ve öfkeyle nefesini tuttu. Hançerin ucunu Adrian'ın gözüne dayadı. "O zaman ikisini de alacağım."

Ama bir kılıcın ucu adamın boynuna değdi ve onu durdurdu.

"Onu bırak," tanıdık bir ses emretti.

Adam onu bıraktı ve Adrian öksürerek öne doğru eğildi. Başını kaldırdığında, komutanı görünce şaşırdı.

Üç adam itaatkar bir şekilde dikkatle durup selam verdiler.

Adrian, acı içinde dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve o da selam verdi. "Lordum," dedi, yüzünü buruşturarak.

Komutan genç kadına baktı. "Onu evine götür," dedi Adrian'a.

Adrian, bir dalga halinde minnettarlık hissetti; gözünü kaybetmekten kurtulduğu için mi, yoksa kadını evine kadar geçireceği için mi, emin değildi. "Evet, lordum."

Kadın başını hafifçe eğdi. "Teşekkür ederim, Lord Komutan." Adrian'ın yanına gelmesini bekleyerek bir adım attı, sonra Arnavut kaldırımlı caddeden aşağı doğru yürümeye başladı.

Adrian, onlar uzaklaşırken omzunun üzerinden geriye baktı, ama komutan onu izliyordu, muhtemelen diğerleriyle ilgilenmek için onların gitmesini bekliyordu. Komutanın ne yapacağını merak etti.

Bir köşeye geldiler ve kadın dönüp mezarlık alanını geçmeye başladı.

"Evin bu tarafa mı?" diye sordu.

"Şehir içinden gitmekten daha kısa. Ve genellikle daha güvenli." Mezarlığı süzdü. "Buna güvenli mi diyorsun?"

Kadın omuz silkti. "Ölümler, yaşayanlardan daha güvenlidir."

Çok doğru. Ama mezarlığın kenarında durdu. Gölge Adamların ölülerini nasıl gömdüklerini, ruhlarını bu dünyaya zincirlediklerini duymuştu. Mezarlık işaretli taşlarla kaplıydı — yüzlerce ceset buraya gömülmüştü. Yüzlerce ruh. Üzerlerinde yüründüğünü düşünseler ne hissederdiler? Onları rahatsız edenleri lanetlerler miydi?

Kız kaşlarını çattı. "Korkuyor musun?"

Adam burnunu çekti. "Tabii ki korkmuyorum." Yine de, orada durdu.

Gözleri kısıldı. "Üç adamı kışkırtıp neredeyse kendini öldürteceksin, ama mezarlıkta yürümek istemiyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, orada durumun farklı olduğunu gördüm." Kız kaşlarını çatarak gülümsedi.

"Nasıl yani?"

Övünmek istemiyordu, ama... "Aslında oldukça iyiyimdir, sadece, şey... Kılıcım yanımda değildi."

"Anlıyorum." Yavaşça başını salladı.

"Tamam." "Hayır, gerçekten öyleyim."

Gülümsemesi genişledi. "Tamam."

Gülmekten kendini alamadı. Gözünden kan akıyordu, yanağına damlıyordu, o da onu sildi.

"Bir bakayım," dedi kız ve ona doğru adım attı.

Kız yüzünü buruşturarak onu muayene ederken, o başını daha da eğdi.

"Orada oldukça kötü bir yara var." Cebinden bir mendil çıkardı ve alnına bastırdı. Adam yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Adın ne?" diye sordu, ikisi de garip bir şekilde ayakta durup kanamanın durmasını beklerken.

"Sevina."

"Sevina," diye tekrarladı ona bakarak.

Gözleri büyük ve ifade doluydu, ama Gölge Adamların gözleri gibi koyu değildi. Mercian'ın yazlık tarlaları gibi yanık kahverengi renkte parlıyorlardı ve her biri kendi güneşi olan ayrı bir dünya gibi içlerinde ışık dans ediyordu. Alnına düşen koyu renkli, kısa kesilmiş bukleleri vardı ve daha uzun saçları geriye ve yukarıya doğru taranmıştı, yanlarda birkaç tel saç serbest kalmıştı. Yuvarlak yüzü çenesinin küçük ucuna doğru kıvrılıyordu ve mendili onun başına tutarken dolgun dudakları hafifçe açıldı.

"Seninki mi?" diye sordu.

Kaşları karışıklıkla çatıldı. "Benim mi?"

Kız hafifçe güldü. "Adın ne?"

"Ah, doğru. Ben, şey... Adrian," diye kekeledi. "Adım Adrian."

Gülümsemesini bastırdı ve mendili katladı. "Bence bunu tutmaya devam etmelisin. Yara derin."

"Tamam," dedi, mendili alnına bastırarak.

Kadın mezarlığın karşısına doğru yürümeye başladı ve bu sefer adam onu takip etti. "Mercia'lı mısın?" diye sordu kadın yürürken. Adam ona gülümsedi. "Neden anladın?"

"Orduda mısın?"

"Tam olarak değil."

"Kraliçeye mi hizmet ediyorsun?"

"Evet. Yani, sayılır. Henüz muhafız değilim. Ama olacağım."

Kız ona şüpheyile baktı. "O zaman neden Kharav'dasın?"

"Kardeşim burada. Ve kötü şöhretli Gölge Diyarları'nı görmek istedim. Yani Kharav'ı," diye düzeltti. "Ve komutanla tanışmak istedim."

"Neden?"

Adrian ona şaşkınlıkla baktı. "Çünkü o büyük bir savaşçı. Ve senin krallığın ünlü."

"Kuzey de öyle. Ve sizde Ayı var. O da büyük bir savaşçı olmalı."

Adrian sırtıttı. Başlangıçta Alec'e Ayı demelerini sevmemişti, ama sonra sevmeye başlamıştı. Bu isim hayranlıkla ve bazen de biraz korkuyla söyleniyordu. "Öyle," dedi gururla. "En büyüğü."

Mezarlığın sonuna geldiler ve Arnavut kaldırımlı bir yola çıktılar, sonra bu yol başka bir yola bağlanana kadar ilerlediler. Sıra sıra evler öğleden sonra gökyüzüne karşı dimdik duruyordu. Evler oldukça görkemliydi, Mercia'da tipik olarak görülen evlerden daha görkemliydi, soyluların evlerinden bile.

Sevina, demir kapıları olan büyük bir evin önünde durdu. "Burada olduğun için mutluyum Adrian," dedi. Sonra ayak parmaklarının ucuna yükseldi

ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni eve kadar geçirdiğin için teşekkür ederim."

Adrian gülümsedi. "Rica ederim."

Sevina, Adrian'ın onu tekrar görebilmesi için kapıyı açtı.

"Sevina," dedi, onu durdurarak. "Seni tekrar görebilir miyim?"

Sevina tereddütle eve baktı, sonra gülümsedi. "Yarın öğlen kuzenime gitmeyi planlıyorum, eğer beni uğurlamak istersen."

Bunu yapmak için yüzlerce mezarlığı bile geçecekti. "Burada olacağım."

"Tamam," dedi kız yarı fısıldayarak.

Adrian, Sevina'nın eve doğru yürüyüp içeri girmesini izledi. Sonra kendi kendine gülümseyerek kaleye doğru yola çıktı. Kharav'a geldiğinden beri birçok kadın görmüştü, ama hiçbirini beklediği gibi değildi. Orduda kadın savaşçılar, güçlü kadınlar vardı. Sevina farklıydı. Savaşçı olsaydı da Adrian'ın umurunda olmazdı, çünkü o zaman kendini koruyabilirdi ve Adrian bunu severdi. Ama Sevina narin ve yumuşaktı ve Adrian bunu da seviyordu.

Kalenin kapılarına vardığında, komutan onu bekliyordu. "Komutanım," dedi şaşkınlıkla.

"O evde mi?"

"Evet, lordum."

Komutan elini uzatıp çenesini tuttu, Adrian'ın başını çevirip gözünün üstündeki kesikleri inceledi. "Dikiş atılması gerekecek. Gelin."

Buna değmişti.

Avluyu geçtiler, ama Adrian, Alec'in onlara doğru yürüdüğünü görünce yavaşladı. Midesi düğümlendi. Kardeşine belaya bulaşmayacağına söz vermişti, ama yaptığı tam tersiydi.

"Ne oldu? Ne oldu?" Alec onlara ulaştığında sordu.

"Önemli bir şey değil," dedi Adrian çabucak.

Alec sakindi, ama gözleri alev alev yanıyordu. Kızgındı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu komutanına.

"Hayır!" Adrian hemen cevap verdi. "Orada bazı adamlar vardı..." "Kavga mı ettin?"

"Dikiş atılması gerekecek," dedi lord komutan.

Alec'in sesi alçak ve sakın çıkıyordu; Adrian'ın en çok nefret ettiği ses: hayal kırıklığının sesi. "Beni utandırırıyorsun Adrian; kraliçeni utandırırıyorsun."

Komutan burun kıvırdı. "Bana kalırsa, kavga ettiği şey onurdu."

"Sen onurdan hiç anlamıyorsun," diye karşılık verdi Alec. Komutanın gözleri karardı.

"Neler oluyor?" Norah arkadan araya girdi ve üçü de şaşkınlıkla döndü. "Adrian! Yüzün!" diye haykırdı.

"Göründüğünden daha kötü," diye onu sakinleştirdi. "Bu nasıl oldu?"

"Tekrarlamaması gereken bir aptallık," diye söz verdi Alec.

"Bir kadının ilgisini çekmek içindi, bu yüzden muhtemelen tekrarlanacaktır," komutan alnında eğlenceli bir gülümsemeyle söyledi.

Adrian, kardeşinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti, ama ona bakamadı. "İyi misin?" diye sordu Norah.

"Evet, komutan efendime teşekkürler."

Komutan ayrılmak üzereydi, ama önce Norah'ın önünde durdu. "Bu şimdi üç iyilik oldu," dedi ona. "Bunu da isteyebilir miyim?"

Adrian ne demek istediğini merak etti.

Norah iç geçirdi. "Neredeyse sana karşı olumlu hisler beslemeye başlamıştım. Her şeyi mahvetmek zorunda mısın?"

Omuz silkti ve Alec'in hayal kırıklığına uğramasına neden olarak yanlarından ayrıldı.

Otuzuncu Bölüm

Norah, sabahın keyifli ışığında uyanık yatarak pencereden dışarı bakıyordu. Mikael, başını Norah'ın kalçasına dayayarak yatakta yan yatıyordu. Görevlerine veya sorumluluklarına koşturmadan, sakin bir ortamda birlikte dinlenmek nadir bir andı.

Vahşi Doğa'dan döndüklerinden beri işler yoluna girmişti. Mikael, Soren ve Alexander arasındaki nefret bile biraz azalmış gibiydi. *Biraz*. Ama suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Mikael'den çok şey istemişti ve o da ona her şeyi vermişti. Ona ne vermişti?

"Neden Bahoul dağlarını geri almamı istemedin?" diye sordu, sessizliği bozarak.

Mikael, bu konuyu beklemediği belli olan uzun bir nefes aldı. Yanına döndü ve ona baktı.

"Sen de istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Mikael yutkundu. "Cevabı biliyorsun."

Alt dudağını ısırıldı. "Şimdiye kadar bunu seninle konuşmayı düşünmediğim için üzgünüm. Ama... neden sen benden bunu istemedin?"

Kafasını çevirip pencereden dışarı baktı. "Evlilik sözleşmemizde bunu müzakere etmeliydim, ama gerçek şu ki o zamanlar bunu hiç düşünmemiştim." Bir süre durdu. "Soren daha sonra bunu seninle konuşmam için bana baskı yaptı. Ama günler geçtikçe bu daha da zor hale geldi." Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Cevabından korktum, bana vermezdin diye. Şimdi geri almak için o kadar da çaresiz değilim, ama... sen de benim sana karşı yapamadığım gibi bana karşı yapamaz mısın? Ben... bilmek istemiyorum galiba."

Norah eğilip parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra elini yanağına koydu. "O senin, kocacığım."

Gözleri duygu dolu doldu ve elini onun elinin üzerine koyup dudaklarına götürdü ve avucunu öptü.

Güzel bir sessizlik içinde çıplak olarak uzandılar.

"Senden isteyemediğim başka bir şey daha var," dedi. Elini karısının karnının üzerinde gezdirdi, parmak uçlarını döndürerek karısının cildinde tüyleri diken diken etti, sonra avucunu tekrar karısının vücuduna genişçe koydu. "Bir çocuk."

Norah'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Kesinlikle çocuk sahibi olmamak için çaba göstermiyorlardı, ama bu konuyu hiç konuşmamışlardı, hiç kasıtlı bir çaba göstermediler. Ve nasıl hissettiğinden emin değildi. Sonunda çocuk istiyordu, ama hazır mıydı? Hâlâ kendi hayatını yeterince kontrol edebildiğini hissetmiyordu, şimdi başka birinin sorumluluğunu üstlenemezdi. Ama onu seven ve onun da sevdiği bir kocası varken, daha fazlasını istemeye başladı. Aralarında bir çocuk olması, giderek daha az bir yükümlülük, daha çok güzel bir hayat gibi gelmeye başlamıştı.

Norah, Mikael'in karnındaki elini kendi eliyle kapattı.

Mikael hareket etti ve yukarı çıktı, Salara'nın üzerine eğildi ve vücuduyla onu örttü. "Bu artık en önemli şey, Salara. Soyluları yatıştırmak için bir varise ihtiyacım var. Zaman geçtikçe huzursuzluk artacak. Ve" — durakladı

—"ben öldüğümde seni güvende tutacak olan şey bu."

Sözleri Norah'ın içini sarsmıştı. Öldüğünde demek istedi. Norah başını salladı. "Öyle konuşma."

"Bu konuları konuşmamız gerekiyor. Soylular sadece Kuzey Kraliçesi'ni takip etmeyecekler. Ama bir varis, ben öldükten sonra bile Kharavian tahtında kalmanı sağlayacak. Bir varis barışı ve ittifakı koruyacak. Kuzey sana karşı dönse bile seni güvende tutacak."

"Mikael, dur," dedi, gözleri dolarak.

"Kharav'ın bir varise ihtiyacı var. Bizim bir varise ihtiyacımız var." Eğilip dudaklarından öptü. "Ve seninle bir oğlum, bir çocuğum olsun istiyorum." Gözleri parladı. "Ben iyi bir baba olurum, Salara. Onu çok severim."

Norah, Mikael'i bir baba olarak hiç hayal etmemişti. Hiç denememişti. Nedenini bilmiyordu. Mikael'in iyi bir baba olacağına şüphe yoktu. Bu düşünce onu gülümsetti. Mutlu etti. Öyleyse neden tereddüt ediyordu?

Tereddüt etmiyordu.

Parmaklarını tekrar Mikael'in saçlarına geçirdi ve başını salladı.

Mikael ciddileşti. "Ciddi misin?" diye fısıldadı. "O zaman bir çocuğumuz olacak mı?"

Bu düşünce onu beklenmedik bir sevinçle doldurdu. Elini onun yanağına koydu. "Aslında, denemediğimiz de söylenemez." Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Çocukların nasıl yapıldığını bilmiyor musun, kocacığım?"

Adam gülümsedi. "Demek istediğim, planlama yok mu? Belirli bir zaman?" "Mmm..." diye inledi ve onu kendine çekti. "Her zaman nasıl olur?"

zaman nasıl olur?"

"Bu mükemmel bir plan," diye mırıldandı ve ağzını dudaklarıyla kapattı. Bacaklarının arasına girdi ve kolunu onun altına kaydırды, elini aşağı doğru kaydırды ve kalçalarını kendine doğru kaldırdı.

Norah, Mikael'in içine girmesiyle nefesini tuttu. Mikael'e duyduğu derin ve çaresiz açlık gibi birini bu kadar çok isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Mikael onu tüketiyordu; bedenini, zihnini, ruhunu. Yine de daha fazlasını istiyordu.

Birlikte, tek vücut gibi hareket ettiler. Mikael parmaklarını Norah'ın parmaklarının arasına geçirdi ve ellerini başının üzerine itti. Norah, Mikael'in ihtiyacı olanı almasına izin verdi, çünkü ikisinin ihtiyaçları aynıydı.

Norah bacaklarını ona doladı, onu daha derine çekti, bedeniyle ona yalvardı. Acele ani ve şiddetliydi ve nefesini kesti. Kendini kaybettiğinde ona karşı direndi.

Mikael yaklaşırken vücudu sertleşti ve Norah sadece onu izlemeye başladı. Ellerini onun elinden çekip göğsüne doğru kaydırды, derisinin altında kasların gerildiğini hissetti. Her parçası ile çok güzeldi. Ellerini yüzüne doğru çekip onu öpmeye çalıştı, ama o öpüşmeye çok dalmıştı. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp gülümsedi. Göğsünde bir gürültü yükseldi ve gök gürültüsüne dönüştü. Mikael, içine girerken bir homurtuyla boşaldı. Başını onun başının yanına bıraktı ve Norah, yanağında, kulağında onun nefes nefese kalışını hissedebiliyordu. Mikael'in tüm vücudu titriyordu ve Norah bunu zevkle izledi.

Vücudu sakinleşirken boynuna burnunu sürttü. "Senin içindeyken, başka hiçbir şeyin önemi yok," diye fısıldadı. "Hiçbir şey." Bir süre daha öyle kaldı. Sonra ondan ayrıldı ve ağırlığını yana kaydırarak başını göğsüne dayadı.

"Seni tekrar istiyorum," dedi, gözleri kapalı ve nefesi hala yorgunluktan ağırlaşmış halde.

Norah hafifçe güldü. "Bunun için enerjin yok." Parmaklarını onun saçlarında gezdirirken ona baktı. Bu adamı seviyordu. Kim sevmezdi ki? Sevmeyenler, onu tanımadıkları içindi.

"Mercia'ya gidelim," diye fısıldadı.

Gözleri açıldı. "Şu anda düşündüğün bu mu?"

Yüzünü kendine doğru çekerek gözlerinin gözlerine bakmasını sağladı. "Mercia'ya gidelim Mikael. Sen onların sandığı kişi değilsin. Seni tanımaları lazım. Tanıdıklarında, benim sevdiğim gibi sevecekler. Biliyorum sevecekler."

Sessizlik onun yerine cevap verdi.

"Lütfen?" diye sordu.

Yüzü hüznle buruştu. "Yapamam."

Norah duygularını gizlemek için gözlerini kırptı. "Evimi bir daha asla göremeyecek miyim?"

Mikael kendini yukarı itti ve tekrar üzerine uzandı, elini onun yüzüne getirdi. "Git," dedi yumuşak bir sesle.

Norah'ın gözleri büyüdü. "Ne?"

"Git. Büyükanneyi gör. Halkını gör. Sonra bana geri dön."

Anladığından emin olamadan titrek bir nefes verdi. Ona bu konuda güveniyor muydu? "Mercia'ya mı gideyim?"

Mikael başını salladı. "Senden tek istediğim, komutanı da yanına alman ve adaletin orada kalması."

Şaşkın bir nefes aldı ve başını salladı.

Adam başını ona yaklaştırdı. "Şimdi, dediğim gibi, seni tekrar istiyorum." Ve dudaklarını onun dudaklarına kapattı.

Adrian, avludaki taş duvara otururken giysilerinden sızan sabah soğuğuna aldırış etmedi. Elindeki dokunmuş deri kolyeye küçük metal kelepçeleri dikkatlice takmaya çok odaklanmıştı. Çalışırken gülümsedi, hayal ettiğinden daha iyi sonuçlandığını gördü. Sevina gibi yumuşak ve narindi.

"Ne yapıyorsun?" diye bir ses duyuldu.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Kraliçe Norah!" Kolyeyi elinde kıvırdı ve sakladı, başını hafifçe salladı. "Önemli bir şey değil."

Gözleri kısıldı. "Bir bakayım."

Yavaşça elini kaldırdı ve parmaklarını açarak utangaç bir şekilde kolyeyi gösterdi.

Kraliçe kolyeyi alırken hafifçe nefes verdi. "Adrian, bu çok güzel!" Kolyeyi yakından inceledi. "Derinin bu kadar parlamasını nasıl sağladın?"

Onun hayranlığı, Adrian'ın dudaklarına bir gülümseme getirdi. "Peoly kabuklarını ezip bir karışım yaptım, şeritleri bu karışımda ıslattım."

Kolyayı ona geri verdi. "Özel biri için mi? Belki de büyük kahverengi gözleri olan güzel bir kız için?"

Adrian utangaçça omuz silkti. Norah, onu Sevina ile birkaç kez gördüğü için elbette bazı şeyleri fark etmişti. "Uh," diye başladı, kolyeye bakarak.

"O buna bayılacak." Norah gülümsedi ve onu sözcüklerden kurtardı.

Adrian, Sevina'ya verecek mi vermemeyi bütün sabah kararsız kalmıştı, Sevina'nın bunu beğenecek mi yoksa saçma bulacak mı diye merak ediyordu. Ama Norah'ın tepkisi onun güvenini artırdı ve heyecanı arttı.

"Kardeşin nerede?" diye sordu. "En son gördüğümde dövüş sahasındaydı."

Norah başını salladı, ama bir an durakladı. "Mercia'ya geri dönüyorum, Adrian."

Yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Bu harika bir haber! Büyükannen seni gördüğüne çok sevinecek." Ama sonra elindeki kolyeye bakarken midesinde bir ağırlık hissetti. Norah Mercia'ya geri dönüyorsa, bu onun da döneceği anlamına geliyordu. "Ne zaman?" diye sordu.

"Birkaç gün içinde, belki?"

Parmakları arasında yumuşak deriyi yuvarlarken başını salladı. Ona baktı ve Norah ona hüzünlü bir gülümseme verdi. Ama duygularını içine attı. Norah'ın dönüşü, Mercia'nın şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi. O da ona gülümsedi. "Hazırlıklara başlayacağım."

Norah, Alexander'ın kolunu sıktı ve Alec'i aramaya gitti.

Norah, Adrian'ın söylediği gibi Alexander'ı dövüş sahasında buldu. Kharavian askerleri ile Kuzeyli askerlerin birbirlerini izlemeleri ve birbirlerini etkilemek için dövüşlerinde giderek daha agresif hale gelmeleri ona biraz eğlenceli geldi. Ancak onun sahaya girmesi bir duraklama yarattı ve Alexander, Norah yaklaşırken kılıcını ve kalkanını başka bir askere verdi.

"Kraliçe Norah," diye selamladı.

"Lord Justice," dedi, yüzündeki coşkuyu gizlemeye çalışarak. "Benimle yürür müsünüz?"

Saha ve sahadaki adamların kulaklarından uzaklaşana kadar bekledi. "Mercia'ya dönüyorum."

Alexander durdu. Dudaklarına bir gülümseme kondu.

"Ne kadar süreliğine bilmiyorum, muhtemelen uzun *sürmez*," diye ekledi çabucak. "Ama büyükannemi ve konseyi görmem, orada her şeyin nasıl olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Peki kral?" diye sordu.

"Burada kalacak."

Alexander, yüzündeki rahatlamayı gizleyemeyerek başını salladı.

"Mikael destekliyor, ama benden lord komutanı almamı istedi. Ben de kabul ettim."

Alexander'ın gülümsemesi kayboldu. "Ne? Yıkıcı'nın Mercia'ya girmesine izin veremezsin."

Kadın iç geçirdi. "Alexander, ona sanki yıkımın iblisiymiş gibi hitap etmeyi bırak. O, vicdanı şüpheli, huysuz bir adam."

"Şüpheli mi?" diye alay etti. "Ciddi misin?"

Norah gözlerini etrafta gezdirdi. "Buraya komutan hakkında konuşmaya gelmedim. Sadece Mercia'ya döneceğimiz haberini, iyi haberi paylaşmak istedim. Adamları hazırlarsanız birkaç gün içinde yola çıkacağız. Hepsini eve götürmek istiyorum. Ayrıca Crest'i de getirmek istiyorum. Mercia'yı görmeleri iyi olur diye düşünüyorum."

Ona şüpheyile baktı.

"Onlar iyi adamlar, Alexander."

Sparring sahasına doğru baktı. "Caspian da öyle demişti."
"Hadi eve gidelim."

Ashan'dan çıkıp Mercia'ya, evlerine doğru kanyonlara doğru yürürken, heyecan ordunun saflarında dalgalandı. Ancak bu heyecana rağmen, havada gerginlik vardı. Mercia birlikleri, kendine özgü tarzıyla seyahat eden Kharavian komutanıyla birlikte yürüdü. Kuzeyli adamlar onu bir insan olarak görmüş ve onun varlığına bir şekilde alışmış olsalar da, silahlarla donatılmış savaş kıyafeti ve zırhlı savaş atının çığlığı onları hala tedirgin ediyordu.

Caspian'ın kalbi, Kanyonlara yaklaştıkça göğsünde hızla atıyordu, zihni Tahla'daydı. Kendini bir kadınla hayal etmemiştii, ya da bunu en yakınlarından saklamayı, ama Tahla ona hiç hayal etmediği, hiç anlamadığı duygular yaşıatıyordu. Tahla onu sonunda yıkacaktı, bundan emindi. Ama bu, ona olan ihtiyacını engellemediyordu.

Urun kampına vardıklarında, gözleri Atlı Savaşçıları taradı, ama Tahla'dan hiçbir iz yoktu. Caspian, ordunun hızla yerleşmesi için çalıştı. Urunların normal geleneği gereği, büyük merkez ateşinin başında yemek yemeye davet edildiler. Caspian bir kayanın üzerine oturdu, Alexander ise yanındaki kütüğün üzerine oturdu.

Caspian ateşin hipnotik alevlerine bakıyordu. Alevlerin dansı arasında, sık sık rüyalarında gördüğü gözler ona bakıyordu. Tahla'nın karşıdan onu izlediğini fark edince dikleşti.

"Yok Edici ile eve dönmek garip bir duygu," dedi Alexander.

Caspian, Tahla'nın bakışlarından kendini kopardı ve dikkatini Alexander'a odaklamak için elinden geleni yaptı.

Yargıç kasesinden bir yudum aldı. "Norah ile eve dönmek garip bir duygu. Ben... bu günün geleceğinden emin değildim."

Caspian onu anlasa da, aynı şekilde hissetmiyordu. Esas olarak, Alexander'ın yaptığı gibi kraliçenin Kharav'da olması nedeniyle kaybolduğunu düşünmüyordu.

Kharav'da olması nedeniyle kaybedildiğini düşünmüyordu. Artık Kharav da onun için ev gibi hissettiriyordu. Ama bunu Alexander ile asla paylaşamazdı.

Caspian, Alexander'ın sözlerine dikkatini vermek için elinden geleni yaptı, ama gözleri ve zihni, onun acı çekmesinden zevk alıyor gibi görünen, ona yaramaz bir gülümseme atan Tahla'ya geri döndü. Sonunda, daha fazla dayanamayarak, odasına gitmek için izin istedi. Bir an durup Tahla'yı aradı, ama o ortadan kaybolmuş gibiydi. Caspian, Tahla'nın kendisine gelmesini umarak evlere doğru yola çıktı.

Evlerin arasından geçerken, bir el uzandı ve bıçağı boynuna dayadı. "Benden öylece kaçabileceğini mi sandın, Kuzeyli?" dedi bir ses ve dudaklarının köşeleri alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Kullanmak niyetinde değilsen, bir adamı bıçakla tehdit etmemelisin," dedi.

Tahla, bıçağı hala boynuna dayamış halde onun önüne çıktı. "Kullanmayacağımı kim söyledi?"

Kan damarlarında kan dolaşıyordu. Bu kadın onun içinde bir şeyleri uyandırmıştı.

Ama Caspian, hak etmeden kaptan olmamıştı. Tahla tepki veremedi, kolunu kaldırıp bıçağı uzaklaştırdı. Tahla'nın bileğini yakalayıp onu kendine çekti, yan duvara doğru itti ve sırtını duvara dayadı. Tahla, vücudunu ona karşı kışkırtıcı bir şekilde hareket ettirdi. Bu oyun yeniydi. Ve onu heyecanlandırıyordu.

Tahla sıırttı. "Beklenmedik bir şey, Northman." Vücudu gevşedi, ama Caspian onu bırakır bırakmaz, dizini Caspian'ın uyluğuna çarptı, Caspian neredeyse düşüyordu, ve eğilerek Caspian'ın yanından geçmeye çalıştı. Ama Caspian onu yakaladı ve döndürerek tekrar duvara dayadı. Bu sefer sırtı Caspian'a dönüktü ve Caspian ona yaslandı, ağzını kulağına yaklaştırdı.

"Genelde kavgadan hoşlanan bir adam değilim, ama..."

Bir el onu arkadan yakaladı ve karşı duvara fırlattı. Komutan derin bir öfkeyle ona hırladı ve saldırmak için baltasını salladı. Caspian bıçağı kaçırdı ve bıçak arkasındaki yığılmış taşlara çarptı.

"Seni daha iyi tanıdığımı sanıyordum, Northman!" komutan öfkeyle bağırdı.

"Soren, hayır!" Tahla bağırdı, ama o Caspian'a odaklanmıştı. Tekrar savurdu, ıskaladı, ama baltanın ucu Caspian'ın zırhını sıyrırken tüyleri diken diken eden bir ses çıkardı. Caspian geri çekildi, ama birleşik evlerin duvarları ona kaçış yolu bırakmadı. Komutan son bir darbe için geri çekildi.

"Soren, dur! Dur!" Tahla bağırdı. "Onu seviyorum!"

Komutan saldırısını durdurdu ve hem o hem de Caspian şaşkınlıkla ona baktılar.

"Onu seviyorum!" dedi Tahla nefes nefese. "Biz birlikteyiz."

Komutan, kaşlarında öfkeli bir çizgiyle bakışlarını Tahla'dan Caspian'a çevirdi. Bir an sessiz kaldı. "Bir *Kuzeyli* mi?" diye sordu Tahla'ya, sesinde bir parça tiksinti vardı.

Tahla başını salladı.

Öfkesi azaldı, ama kızgınlığı devam etti. Caspian'a sert bir bakış attı. "Bunu kim biliyor?"

"Kimse, efendim," dedi Caspian, utançla yere bakarak. "Ama kraliçeye söyleyeceğim."

"Söylemeyeceksin," diye homurdandı Soren.

Caspian'ın gözleri büyüdü ve başını kaldırdı. "Ne?"

"Söylemeyeceksin," komutan tekrar söyledi. "Onun kalbi zayıf ve sizi birlikte olmanız için serbest bırakacaktır."

Caspian, Tahla'ya baktı. Kraliçenin hizmetinden ayrılmayı asla seçmezdi, ama Tahla ile birlikte olmak, her zaman birlikte olmak, beklemediği bir cazibe oluşturunuyordu.

Komutan onu göğüs zırhından yakaladı ve duvara doğru itti. "Salara'nın sana ihtiyacı var," dişlerinin arasından söyledi. "Onu terk edersen, seni öldürürüm."

Caspian onun ciddi olduğunu biliyordu, ama kraliçenin hizmetinden ayrılmaya niyeti yoktu.

"Soren," diye nefes nefese Tahla.

"Ben Salara'ya yemin ettim!" diye bağırdı komutan. "Beni seçim yapmaya zorlama."

Bu sözleri Caspian'ı şaşırttı.

"Ona yemin ettin de ne demek?" arkalarından bir ses duyuldu. *Alexander*. Caspian, Tahla hakkındaki konuşmayı duymamış olmasını diledi. Bu şekilde öğrenmesini istemiyordu.

Komutan uzun bir nefes verip dişlerini gösterdi. "Bu seni ilgilendirmez, Ayı."

Alexander Caspian'a baktı. "Benim ilgilendiğim bir konu. Ben onun adalet lorduyum. Ve o da benim kaptanım."

Soren güldü. "Ben de onun komutanıyım." "Bu hiçbir şey ifade etmez," dedi Alexander.

Gölge Adam canavarı döndü. "Öyle mi? Orduları ben komuta ediyorum."

Alexander başını salladı. "Kuzeyli adamlar değil."

Soren, Alexander'a küçük bir zafer kazandırıyormuş gibi omuz silkti ve kaşlarını çattı. "*Hepsi* değil, bu doğru."

"Hiçbiri," diye vurguladı Alexander.

"Ben Crest'i yönetiyorum. Bu da Caspian'ı benim kaptanım yapar. Ve şimdi Bahoul'u ben yönetiyorum." Gözleri kötücül bir şekilde gülümsedi. "Daha fazlası gelecek. Bana zaman ver, Bear."

"Bahoul mu?" Alexander tekrarladı.

Caspian da bunu ilk kez duyuyordu. Kraliçe dağları Kharav'a geri mi vermişti? Yıkıcı'ya mı?

"Belki de Salara ile konuşmalısın," dedi komutan, Caspian'a uyarıcı bir bakış atıp ayrılmadan önce.

Alexander, Norah'ı köyün merkezindeki büyük bir taş evde buldu. Öfkeden yüzü kızarmıştı. "Bahoul'u Gölgeler Diyarı'na geri mi verdin?" diye sordu onu görünce.

Norah döndü. Alexander, kendi öfkesine karşılık olarak onun öfkesini gördü, ama umursamadı.

"Bahoul'u hak ettiği yere, Kharav'a geri verdim," dedi sert bir sesle. Kesinlikle, ne yaptığının farkında değildi. "Baban o dağlar için öldü."

"Hayır, babam korku ve nefretle beslenen bir savaş için öldü."

Şaşkınlıkla geri adım attı. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? "Yok Edici sana bağlılık yemini ettiğini söylüyor."

Cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Öyle." Onun bilmesini istememiş miydi?

"Norah, onun yeminini kabul edemezsin. O sana gerçekten yemin edemez."

Gözleri savunmacı bir şekilde kısıldı. "Neden?"

Bunu açıklamak zorunda kaldığına inanamıyordu. "O Yıkıcı. Yeminler sadakati bilen erkekler içindir!"

"Komutan efendisinden daha sadık bir adam yoktur," diye karşılık verdi.

Onun sözleri onu etkiledi. Cevap veremedi.

Kız bir anlığına gözlerini kapattı. "Öyle demek istemedim. Tabii ki bu sözümde seni kastetmedim. Sana olan hislerimi biliyorsun."

Artık o kadar emin değildi. Bir adım daha geri çekildi, sonra dönüp onu akşam karanlığına bıraktı.

Otuz Birinci Bölüm

Mercia'nın ihtişamı ufukta parlak bir şekilde parlıyordu ve Norah kalbinde bir sevinç dalgası hissetti. *Ev.*

Adrian onun yanında at sürüyordu ve yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. O da geri dönmekten mutluydu. Calla ve Cohen'i de getirmek istemişti, ama Hamed ve Marta'nın torunlarının kıtayı geçip eskiden düşmanları olan, kardeşlerin anne babasını öldüren krallığa gitmelerini onaylayacaklarından emin değildi. Bu yüzden onları geride bırakmıştı. Soren, Norah sormadan onları bir eğitim programına sokmuş ve dersleri için öğretmenler atamıştı. Muhtemelen bunu bir iyilik olarak gösterecekti, ama şimdilik Norah minnettardı. O Kharav'a dönene kadar onlara bakılacaktı.

Norah dikkatini tekrar Mercia'ya çevirdi. Adrian'a gülümsedi. "Atın ne kadar hızlı?"

"Sephir'den daha hızlı," diye meydan okudu.

"Salara," diye uyardı Soren arkasında.

Omzunun üzerinden geriye baktı, onun büyük savaş atının o kadar hızlı olmadığını biliyordu. "Siz de yarışmak mı istiyorsunuz, Lord Komutan?"

"Ordudan ayrılma," diye homurdandı.

Ondan ayrılma demek istedi. "O zaman onlar da yetişsinler," dedi sırtarak ve vahşi kısırağı Mercia'ya doğru dörtmala koşturdu.

Çanlar çalarken Mercia'nın kapıları ardına kadar açıldı. Norah ve Adrian, Alexander ve Caspian'ın hemen arkalarından, şehri geçip köprüyü aşarak avluya girdiler. Norah, kısırağını kalenin büyük girişinin önünde durdurdu.

Merdivenlerin başında Catherine duruyordu. Norah, Sephir'den yere inerken gözlerini ondan ayırmadı. Kharav'da Catherine'in Norah'a eve dönmesini isteyen mektubunu aldığından beri onunla hiç konuşmamıştı.

Artık evine *dönmüştü*.

Catherine merdivenlerden yavaşça indi. Hatta temkinli bir şekilde. Norah'ın kalbi acıdı. Büyükannesi artık onu düşman olarak mı görüyordu?

Birbirlerine ulaştıklarında durdular. Catherine'in yüzünü okumak zordu, ama sonra gözleri doldu. Elini uzattı ve Norah'ı kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Canım çocuğum," diye fısıldadı. "Seni bir daha görebileceğimden emin değilim."

Norah gözlerindeki yaşları silmeye çalıştı. "Ben de seni tekrar görebileceğimden emin değilim."

Catherine geri çekildi ve duygusal bir gülümsemeyle, "Eve döndüğüne çok sevindim," dedi. Sonra birden sertleşti. Norah'ın arkasından gelen gruba bakarken yüzü soğudu. Norah, onun bakışını takip ederek Crest'in komutanını gördü. Tüm gözler onun üzerindeydi.

Atı hayalet gibi bir çığlık attı. Soren, atından yıldırım gibi yere atladı ve onlara doğru büyük adımlarla yürüdü.

Mercian askerleri temkinli bir şekilde yol açtılar. "Büyükanne, sana tanıtayım..."

"Bu canavarı buraya getirmeye nasıl cüret edersin!" Catherine acı bir şekilde tükürdü. "Halkını düşünmüyor musun, Norah? Kaç Kuzeyliyi öldürdü ve sen onu misafirimiz olarak içeri mi alıyorsun?"

Norah şaşkınlıkla bir adım geri attı. "Bunun zor olduğunu biliyorum," diye başladı, "ama..."

"Onu alın!" Catherine muhafızlara emretti. Kuzeyli askerler yaylarını çektiler ve Soren kılıcını çektiğinde çelik sesi yankılandı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Norah, kollarını kaldırarak ona doğru geri çekildi.

"Bana söylendiğinde inanmamıştım," dedi Catherine, sesi titriyordu. "Yok Edici'nin tarafında mısın?"

"Ben Mercia ve Kharav'ın kraliçesiyim ve komutan benim emrimde, benim korumam altında. Buna karşı gelen herkes bana hesap verecek," diye vurguladı, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kuzeyli adamları yaylarını indirdiler ve o da kılıcını kınına sokan komutana baktı.

"O zaman onu kaleye kapatın," diye öfkeyle söyledi Catherine. "Burada kalması gerekiyorsa, onu gözümün önünden çekin."

"Hayır, konumuna yakışır şekilde kraliyet misafir odasında kalacak," dedi Norah kararlı bir şekilde.

"Delirdin mi?"

"Yaklaşıyorum," dedi Norah kısaca.

Catherine geri adım atarken yüzü karardı. "O, kralının çıkarlarını korumak için burada, değil mi? Gölge Kral seni kendi kalende bile tutsak etti."

Norah, Soren'e baktı. Bu kolay bir varsayımdı, ama doğru değildi. Artık değil. Mikael, Soren'e güveniyordu. O da Soren'e güveniyordu. Ve onun gelmesine seviniyordu.

Catherine tiksintiyle nefesini verdi, sonra dönüp kaleye doğru yürüdü, ama Kuzeyli adamlar hala yüksek alarmdaydı.

Norah, Soren'e döndü. "Caspian sana ahırları gösterecek, atını görebilirsin. Sonra seni kalenin etrafında gezdirecek."

Caspian öne çıktı. "Elbette, Majesteleri." Komutana başını salladı. "Komutanım."

Ama Soren kıpırdamadı, onu terk etme düşüncesinden açıkça hoşlanmamıştı.

Norah alçak sesle, yalvarırcasına konuştu. "Caspian sana kaleyi gezdirdikten sonra tekrar görüşeceğiz." Ama Soren'in yüzü ilgilenmediğini gösteriyordu. "Bu avluda bir savaş başlatmaya çok az kaldı." Sesi fısıltıya dönüştü. "Lütfen."

İsteksizce başını salladı, işbirliği yapmaya karar verdi, sonra döndü ve Caspian'ın onu ahıra götürmesine izin verdi.

Norah onların gitmesini izledi ve başka bir drama yaşanmamasını diledi. Bunun boş bir hayal olduğunu biliyordu. Soren, Gölge Diyarı'nın sembolüydü ve Mercia için, son on yıldır savaştıkları her şeyin, kötülüğün sembolüydü. Bu algıyı düzeltmek zaman alacaktı.

Kaleye doğru döndü ve büyükannesini bulacağını bildiği salonun yolunu tuttu. Kapının girintisine ulaştığında durdu ve içeri girmeden önce derin bir nefes aldı. Büyükannesinin desteğine ihtiyacı vardı, özellikle de Norah

konseyi ikna etmeyi umuyorsa. Kapıyı itip içeri girdi.

Catherine, uzak duvardaki pencerenin yanında durmuş, aşağıdaki avluya bakıyordu. "Bu, beklediğim ya da umduğum bir dönüş değildi."

Kalbi acı bir şekilde sızladı. "Hiç dönmemiş olmamı mı tercih ederdin?"

Catherine derin bir nefes aldı. "Saçmalama."

"Neden düğüne gelmedin?" Bu hala onu çok üzüyordu.

Büyükannesinin kaşları düştü. "Nedenini biliyorsun."

Norah'ın gözleri doldu. "Sana ihtiyacım vardı!"

Catherine'in gözleri buz gibi bir bakışla ona döndü. "Bu kararı tek başına verdiğinde bana ihtiyacın yoktu."

Norah başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü. "Bunun kolay olacağını beklemiyorum, mükemmel bir çözüm olduğunu da iddia etmiyorum, ama ben kraliçeyim ve kararımı verdim. Bu sorumluluğu ben istemedim, ama

en iyi ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve her zaman da yapacağım." Bir an sessizlik içinde durdular.

Catherine yavaşça yumuşadı. "Biliyorum," dedi sonunda. "Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptığını biliyorum."

Norah aralarındaki mesafeyi aşarak elini uzattı ve Catherine'in elini tuttu. "Hâlâ sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Catherine, gözlerinde duygu dolu bir bakışla ona baktı. "Ve sen de bana sahipsin, sevgili kızım."

Norah uzun bir nefes verip ona sıcak bir gülümseme attı. Büyükannesini, üzerinde sıcak çaydanlık duran bir sehpaye çekti ve ikisi de oturdu. Norah ikisine de birer fincan çay doldurdu.

"Yani, tüm kötülüklerin kralıyla evlenip, Mercia ve Aleon'u birleştirecek kehaneti bozup, dünyanın sonunu getirmenin dışında, her şey nasıl gidiyor?"

"Ah, Norah, tanrı aşkına."

Norah burnunu kırıştırdı. Mizah için henüz çok erken olduğunu düşündü. "İyi. Ama gerçekten, işler nasıl gidiyor?"

Catherine iç geçirdi. "Bunu söylemek beni hem mutlu ediyor hem de üzüyor, biraz daha iyi. Halkımız karnını doyuruyor, kışın bitmesine sadece birkaç ay kaldı

kalan kışın sonuna kadar ve ufukta bir savaş görünmüyor."

Norah gülümsemek istedi, ama daha iyisini biliyordu.

"Ama" —Catherine çayından bir yudum aldı ve fincanı tabağa geri koydu— "Mercian köyleri hala saldırı altında. Serserilerin sayısı artıyor gibi görünüyor ve gemilerimiz tekrar ticaret yapmaya başladığı için korsanların hedefi haline geliyorlar."

Norah'ın kaşları endişeyle çatıldı. "Hâlâ mı?" Alexander ona korsanlardan bahsetmişti. Korsanlar her zaman bir sorun olmuştu, ama uzun süren kış gibi çaresiz zamanlarda saldırıları giderek daha cüretkâr hale geliyordu. Ama gemilerinin daha iyi durumda olduğunu sanıyordu.

Catherine başını salladı. "Yirmi sekiz adamımızı ve çeliğin dörtte birini kaybettik. Konsey, bu konuyla ilgili olarak sizden bilgi almak için yakında bir devlet toplantısı düzenlemek isteyecek."

Norah dudağını ısırıldı. Bu zorluklar hakkında tam olarak bir fikir bile yoktu, çözümden bahsetmeye gerek yoktu.

Catherine elini sıktı. "Merak etme canım, bir çaresini buluruz. Eve döndüğüne sevindim."

Norah, tam olarak nereye gideceğini bilmeden, sadece düşüncelerini toparlamak için büyük salona doğru yürüdü. Elini saçlarının arasından geçirerek, gözlerinden sarkan saç tellerini geriye itti. Mercia'ya dönüşünün kolay olacağını beklemiyordu ve büyükannesinin soğuk karşılamasının sadece başlangıç olduğu hissini bir türlü atamıyordu.

Güneş batmaya başlamıştı. Pencerelele çevrili salondan mor gökyüzüne baktı ve avluda Caspian'ı gördü, hâlâ Soren'le birlikteydi. Elleriyle bir şeyler açıklıyor ve batıya doğru işaret ediyordu.

Salondan yan kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. "Saldırı planını hazırladın mı?" diye sordu arkalarından yaklaşırken.

Caspian döndü. "Kraliçe Norah."

Soren, başındaki bandajın göz açıklığından sorgulayan bir bakış attı. "İnsanlar bunu merak edecek," dedi komutana. "Nasıl saldıracağınızı biliyor musunuz?"

Caspian, onun şakasına rahatsız bir şekilde güldü.

Soren kaşlarını çattı. "Yıllardır Kuzey'i değerlendirmeye çalışıyoruz. Sadece bir öğleden sonra sonra bir planım olacağını sanmıyorum."

Norah, Soren'in onun şaka yaptığını anlamadığını fark ederek Caspian'a eğlenerek baktı.

"Ama," dedi komutan, "ben senin anakara şehrinden başlardım. Savunma sistemleri yok. Taştan evler inşa etmelisin. Yeterince taşın var. Taş yanmaz."

"Şehri yakacak mısın?" diye sordu

Caspian. "Orduyu dışarı çekmek için."

"Gelmezler," dedi Caspian. "Kraliçeyi korumak için adada kalırlar."

Soren başını salladı. "Hayır. Her seferinde bir Kuzeyli... Onların vücutlarından eti sıyırırken çığlıkları havada yankılanacak. Birbiri ardına. O zaman ordu gelir." Soren, Norah'a karanlık gözleriyle başını salladı. "O onları gönderir."

Norah boğazında biriken safrayı yuttu. O işinde ustaydı. "Teşekkürler, Kaptan," dedi, Caspian'a dönerek rahatsızlığı bozdu. "Komutanı odasına götürebilirim."

Caspian bir an için rahatsız bir şekilde ayakta durdu. "Majesteleri," sonunda eğildi. "Komutanım."

Soren onun ayrılışını izledi.

Norah ona kaşlarını çattı. "Bu gerekli miydi?"

"Aslında sorduğun şey buydu, değil mi? Senin zayıflığını fark etmemi mi?"

"Bunu bulduğunuz için sizi tebrik ederim, insan hayatına olan şefkatimi," dedi kızgın bir şekilde.

"Ve diğerin de bu," dedi ve o, bakışlarını Alexander'a çevirdi. Alexander, Adrian ile birlikte ahırdan çıkıyordu. Adrian'ın gülümsediğini gördü ve Alexander onun omzunu sıcak bir şekilde tuttu. Bu, onları kardeş olarak görmekten

onları kardeş gibi görmek onu mutlu etti ve bir an durakladıktan sonra Soren'e döndü.

"Sana odanı göstereceğim," dedi iç çekerek, boyun eğmiş bir şekilde.

Adam, onu birkaç koridordan geçerek tapınağa bakan bir odaya kadar takip etti. "Burada uyuyacaksın," dedi kadın.

"Tapınağın yanında mı?"

"Dua etmen gerekiyor," dedi kısaca. "Çok dua." "Senin odandan çok uzak."

Sakin ol, diye hatırlattı kendine. "Benim mücadelemi görmüyor musun? Kendi evimdeyim. Kapımın önünde oturup, zaten zor olan durumu daha da zorlaştırmama gerek yok."

Sakinlik buraya kadarmış, diye düşündü kendi kendine.

Göğsünden derin bir homurtu çıktı, ama kabul ederek hafifçe başını salladı. "Peki."

Gitmek için harekete geçti ama durakladı. "Oh, bugünlük burada kalmanı rica ediyorum. Görünürde olmayacak şekilde."

"Odama hapsolmak mı?"

"Sadece işlerin yoluna girmesini, gerginliğin yatışmasını istiyorum."

"Zincir takmam mı gerekiyor? Bu, adamlarınızı rahatlatır mı?"

Kadın ona iç çekerek, tüm enerjisi tükenmiş bir şekilde baktı ve yorgun bir şekilde kapıdan uzaklaştı.

"Kalacağım," diye seslendi arkasına. Durdu ve geriye baktı, onun itaatkar tavrına şaşırmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Norah yemek salonuna doğru yürüdü ve bir suçluluk dalgası içini kapladı. Bazen ondan ne kadar nefret etse de, Soren iyi bir komutandı ve tamamen kınanacak bir adam değildi.

Bir hizmetçi salonda yanından geçerken önce durup selam verdi.

"Komutan efendiye bir şeyler götürür müsün?" diye sordu.

"Evet, Majesteleri."

Bir an durup düşündü. "Benim için de bir tabak ekleyin. Ve büyükanne yorgun olduğumu ve bu akşam özel olarak akşam yemeği yiyeceğimi söyleyin."

"Evet, Majesteleri."

Uşak mutfağa koştu ve Norah komutanın odasına geri döndü.

Kapıyı açıp onu görünce yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Sizinle birlikte hapis hayatına katılmak istedim," dedi Norah. "En azından akşam yemeği için."

"Senin merhametine ihtiyacım yok. Yalnız kalmak bana uyar." Sesinde rahatsızlık vardı.

"Belki de ben henüz büyükanneimin ve konseyimin sürekli yargılamalarına katlanmaya hazır değilim." Ya da Alexander'ın, ki o da şüphesiz Bahoul ve Soren'i Mercia'ya getirme kararını hâlâ kafasına takıyordu. "Peki, benimle kalır mısın?"

O yumuşadı ve kapıyı daha fazla açtı, Norah da içeri girdi.

Bir hizmetçi, arkasında bir tepsi yemekle içeri girdi ve masanın üzerine koydu. Hizmetçi, iki kadeh ve bir şarap sürahesi koydu ve Norah'a selam verdikten sonra odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Soren ona masaya oturmasını işaret etti. Norah gülümsedi ve oturdu, o da karşısına oturdu. Pelerini çıkardı ve Norah gözlerini onun üzerinde gezdirdi. Yüzünü sık sık görürdü; Kharav'daki kalede kendini örtmezdi, ama nedense burada farklı görünüyordu. Daha keskin. Rahatsız edici.

"Kan kasesi yok mu?" diye sordu, yemeğe bakarak.

Norah şarap kadehini doldurdu ve sürahiyi ona uzattı. "Biraz fazla olabileceğini düşündüm. En azından başlangıçta, herkes seni tanıyana kadar." Burnunu kırıştırdı. "Çünkü kan istemek... tuhaf... ve ürkütücü."

Kendi kadehini doldururken küçük bir homurtu çıkardı. "Ciddi değilim.

Ben hallederim."

Gülümsemeden edemedi. O her zaman ciddiydi. Merakını bastıramadı. "Neden içiyorsun? Kan."

"Beni güçlü yapıyor."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Yiyecek ve su da öyle."

"Seviyorum," diye kısa bir cevap verdi.

Norah, gergin sessizliği bozmak için kupasını dudaklarına götürdü.

Soren sandalyesine yaslandı. "Salar ve ben Kuzey bizi işgal ettikten sonra Bahoul'dan kaçtığımızda, günlerce yol aldık. Onu korudum. Avlandım. Ateş yakamadığımız için yiyecekleri çiğ yedik." Kadehini kaldırıp bir yudum aldı. "Dilimdeki kanı hatırlıyorum. Ve şimdi içtiğimde, kim olduğumu hatırlatıyor bana."

Norah, kan içme hikayesi karşısında duygusal hissedeceğini hiç düşünmemişti, ama şimdi öyle hissediyordu. Soren, kan kasesinden içti çünkü bu ona güçlü olduğu zamanları hatırlatıyordu. Bu onu güçlü hissettiriyordu. Ve Norah bunu anlayabiliyordu.

"Avlanacağım," dedi ona.

"Avlanmak harika bir fikir. Adrian seni götürmekten mutluluk duyacaktır." Bir süre durdu, sonra "Ben de isterim" dedi.

Norah tabağındaki dauo kökü ve pirinçten bir ısırik aldı. Soren'in karo balığını yemeye çalışmasını izledi. Soren yüzünü buruşturdu ve Norah, onun muhtemelen Kuzey Denizi'nden balık yemediğini fark etti. Bu balığın tadı herkese hitap etmiyordu. Norah gülümsemeden edemedi. Bir süre sessizce oturdular.

"Senden yardımını isteyeceğim bir şey var," diye yeniden başladı. "Çözmek için yeni bir bakış açısına ihtiyacım olan bir şey."

Adam cevap vermedi, ama gözleri Norah'ınkilerle buluştu ve yüzü daha da ciddileşti.

"Korsanlar," dedi ona.

"Korsanlar mı?"

"Mercia ve diğer denizci krallıklar her zaman korsanların tehdidi altında olmuştur. Geçen hafta gemilerimizden biri saldırıya uğradı ve yirmi sekiz adamımızı kaybettik. Alexander, sevkiyatlarımızı korumak için kuvvetleri ve silahları artırıyor, ancak bu da saflarımızı zayıflatıyor ve değerli ticaret alanımızı işgal ediyor."

"Denizden hiç anlamam."

"Ama savaştan anlıyorsun. Tehditlerle nasıl başa çıkılacağını biliyorsun. *Evanya* bir hafta sonra yola çıkacak ve bu yılki en büyük çelik ticaretimizi taşıyacak. Bir çözüm bulmam gerekiyor."

"*Evanya* mı?"

Norah gülümsedi. "Annemin adını taşıyan gemi. Hepsi Mercian kraliçelerinin adını taşıyor."

"Senin bir gemin var mı?" diye sordu.

Kafasını salladı. "*Norah*." Düşünerek iç geçirdi. "Adamlarımı güvende tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Artık buna tahammül edemiyorum." Bir süre durdu. "Bir lord yargıca ihtiyacım yok. Destroyer'a ihtiyacım var."

Adam şaşırılmış göründü ama başını salladı. "Bir bakayım. Ne yapılabileceğine bakacağım."

"Teşekkür ederim."

Sessizce yemek yediler ve *Norah*'ın kalbi hafiflemişti. Adam ona karşı gardını indiriyordu. "Sana sormak istediğim başka bir şey var," dedi.

Soren merakla tabağından başını kaldırdı. *Norah* bekledi ve Soren onu teşvik eden bir hareketle başını salladı.

"Kahin sana ne gösterdi? Odepeth'te?"

Yüzü karardı ve sandalyesine yaslandı. Gözlerini kaçırdı, zihni açıkça o anıya geri dönmüştü.

"Söyle bana," diye yalvardı *Norah*. "Mikael mi? Sen misin? Ne gördün?" "Aklından çıkar," dedi Soren alçak sesle.

"Yapamam. Neden Mikael'e söylemedin?"

Çatalını tabağına bıraktı. "Şimdi gitsen iyi olur."

Norah ayağa kalktı ve masaya eğildi. "Alexander hakkında hayal edebileceğim en kötü şeyi bana söylemedin mi? Mikael hakkında? Başka ne var?"

"Beni rahat bırak," diye homurdandı, kendi sandalyesinden kalkarak. Ona doğru yürüdü ve iri cüssesini kullanarak onu kapıya doğru itti.

"Ne olursa olsun, bana söyleyebilirsin..." "Seni öldürürüm!" diye bağırdı.

Norah, duvara doğru sendeleyerek geriye doğru çekilirken nefesi kesildi.

"Kahinin bana ne gösterdiğini bilmek ister misin? Senin ölümünü." Kollarını kullanarak onu kapı çerçevesine sıkıştırdı ve yüzünü onunkine birkaç santim yaklaştırdı. "Seni öldürürüm," diye fısıldadı sert bir sesle, "isteyerek." Gözleri acımasızdı ve onu incitti. Şaşırtıcı bir şekilde, onu incitti.

Adam uzanıp oda kapısını açtı ve *Norah* geriye doğru sendeleyerek odadan çıktı. *Norah* nefes almaya çalışırken ayakta dururken gözleri tekrar buluştu ve adam aralarındaki kapıyı kapattı.

Otuz İkinci Bölüm

Serene elbisesinin arkasını bağlarken Norah aynada kendine bakıyordu. Kharav'da kaldığı süre boyunca Mercia'ya dönmeyi hayal etmişti, ama şimdi buradaydı ve beklediği gibi hissetmiyordu. Dün gece Soren'in sözleri gibi, bu da doğru gelmiyordu. Ona inandığından emin değildi.

Sonunda, işgal etmek için çok uğraştığı, yok etmek için çok çaba sarf ettiği krallığa geldiğinde nasıl hissettiğini merak etti.

"Komutan uyanmış mı?" diye sordu. Serene başını salladı. "Çoktan çıktı, Majesteleri."

Yansımada hizmetçisinin gözlerine baktı. "Ne?"

"Sabah erkenden. Lord Adrian da onunla gitti."

Norah tedirgin bir şekilde kıpırdadı. Avlanmaya gitmiş olmalılar. Adrian'ı ava götürmesini önermişti, ama Alexander'ı bu fikre alıştırmak için daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Serene.

"Evet, tabii ki. Döndüklerinde bana haber verin." O zamana kadar Alexander'dan uzak durmaya çalışacaktı.

Norah sosisini yavaşça çiğnedi. Çok büyük bir ısırik almıştı.

Büyükannesi kendi ısırikları arasında onu izliyordu. "Sabahtan beri neredeyse hiç konuşmadın."

Yutkundu ve daha fazla sosis olmasını diledi. Konuşmaktan daha iyiydi. "Oh, şey... Sadece yaklaşan konsey toplantısını ve diğer şeyleri düşünüyorum..." Sesi giderek azaldı. Soren'in tehdidinden, Adrian'ın nerede olduğundan duyduğu endişeden veya onun komutanın yanında olduğundan bahsetmedi.

Catherine'in çılgına döneceğini ve Alexander'ın onu kurtarmak için bütün bir ordu göndereceğini tahmin ediyordu. Ŗu anda uğraşmak istediğı bir durum değildi bu.

"Lord yargıç az önce seni arıyordu. Onunla konuştun mu?"

Norah hızla ağzına büyük bir parça ekmek attı ve başını salladı. Onu bu kadar aktif bir şekilde kaçındığı halde bulamaması şaşırtıcıydı.

"Şeytan konusunda ne yapacaksın?" diye sordu Catherine. "Mercia'da dilediğı gibi dolaşıp zayıflıklarımızı değerlendirip planlar mı yapacak?"

Norah, fazla çiğnediğı ekmek parçasını yuttu. "Onun onun iblis olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Etten ve kandan olsun ya da olmasın, onda kötölük var."

Norah çayından bir yudum aldı ve başını eğdi. "Evet, herkes öyle düşünüyor gibi görünüyor. Sence gözlerinden mi kaynaklanıyor?"

"Tanrılar merhamet etsin." Catherine iç geçirdi. "Norah, bu şaka değil."

"Neredeyse şaka gibi!" dedi hafif bir gülümsemeye, bu da büyükannesinin kaşlarını çatmasına neden oldu. "O kin dolu, öfkeli, kızgın bir adam, oldukça iri, biraz korkutucu görünümlü, bütün krallıkları korkutmayı başarmış biri." Norah başını salladı. "Bence o sadece insanları sevmiyor." Sonra, biraz daha sessizce ekledi, "Bunu anlamalısın."

Catherine kırıgın bir nefes verdi. "Beni gerçekten Yıkıcı ile mi karşılaştırıyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece iyi anlaşıcağınızı düşünüyorum. Eh." Duvara yaslanmış yastıklı yatakta uzanan kediye izleyerek omuz silkti. "O bir hayvan sever, biliyorsun."

Catherine'in yüzü, solgun birine göre kararmıştı. Peçetesini tabağına bırakıp masadan kalktı ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Norah iç geçirdi. Büyükannesini üzme ya da saygısızlık etmek istememişti, ama sinirlenmişti. Mantık yoktu, mantık yoktu, sadece nefret ve hoşgörüsüzlük vardı. Bununla iyi başa çıkamadığını biliyordu, ama nasıl yapacağını bilmiyordu ve bu anlarda duyguları onun yerine sözlerini seçiyor gibiydi.

Arkasından gelen Alexander'ın sesi onu irkiltti, ama Norah zoraki bir gülümsemeyle döndü.

"Kraliçe Norah, her yerde sizi arıyordum." "Oh. Gerçekten mi?"

Alexander kaşlarını kaldırdı ve Norah içinden kendine küfretti. Neden bu kadar barizdi?

"Kahvaltınızı bölmek istemem, ama Adrian'ı gördünüz mü?" diye sordu.

"Görmedim," dedi. *Bu sabah görmedim.*

Adamın gözleri kısıldı ve Norah'ın kalbi hızlandı.

"Yarın devlet toplantısında muhtemelen tartışılacak konuları gözden geçirmek istedim," dedi, konuyu değiştirerek. "Büyükannem bana birkaç sorun olduğunu söyledi. Korsanlarla ilgili."

"Onlarla ben ilgilenirim," diye onu temin etti.

"Alexander, bunu tek başına üstlenemezsin. Bu, birden fazla kişinin üstesinden gelebileceği bir sorun."

"Halledeceğim dedim."

Norah, komutanın yardımını önermek istedi, ama bir kez olsun zihni dilini kontrol etti ve sessiz kaldı.

Akşam oldu ve Norah, yargılayan bakışlardan uzak, odasına geri dönünce rahatladı. Vitalia'yı Kharav'da bırakmıştı ve onu çok özliyordu. Şu anda biraz alaycılık ve desteğe ihtiyacı vardı. Mercianlı hizmetçisi Serene geri döndüğü için mutluydu, Norah bunu anlayabiliyordu. Kız, neşeyle kalenin içinde koşturuyordu. Norah suçluluk duydu. Shadowlands onun için çok sert bir yerdi. Kharav'a döndüğünde onu Mercia'da bırakacaktı.

"Titus'u duydun mu?" diye sordu Serene, yatağın örtüsünü çekerek.

"Ne olmuş ona?"

"Kendine bir eş bulmuş. Şey, henüz eş değil, ama evlenecekler."

Norah'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdiden mi? Yolculuktan döneli daha çok uzun zaman olmadı ki."

Serene güldü. "O, kraliçenin muhafızlarının yüksek rütbeli bir askeri, soylu bir aileden geliyor. Ve yakışıklı. Evleneceğini duyurur duyurmaz istediği kadını seçti."

Evet, bu civarda evlilikler böyle yapılıyordu herhalde. "Onun için ne mutlu." Titus mutluysa ve gelini de mutluysa, o da onlar için mutluydu.

"Komutan hakkında bir haber var mı?" Norah, hizmetçi banyoyu hazırlamakla meşgulken sordu.

"Hayır, Majesteleri."

Norah içini bir endişe kapladı. Avcılık Kharav'daki gibi olmayacaktı. Uzaklara gitmeleri gerektiğini biliyordu, ama bütün gün sürmezdi ve komutanın ondan bu kadar uzun süre uzak kalması alışılmadık bir durumdu.

"Lord yargıç da Lord Adrian'ı arıyor," diye ekledi Serene. "Endişelenmeye başladı."

Norah'ın midesi düğümlendi. "Sen... hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Hayır, Majesteleri," diye temin etti Serene.

Rahatsız bir nefes vererek başını salladı ve onların yakında dönmelerini diledi. Elbisesi çıkardı, ama iç çamaşırlarını çıkarırken kumaştaki kan lekesini gördü. Midesi düğümlendi. Hamile kalmayı beklediği için değil, ama bu düşünce ara sıra aklını meşgul ediyordu ve kendini umut ederken buluyordu. Hatta hayal kurarken.

"İyi misin, Regal High?" diye sordu Serene.

Kız başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Tabii ki, sadece adet kanamam başladı ve kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Serene giysilerini topladı. "Neden banyoya girmiyorsun? Sana çay getireyim. Kendini daha iyi hissedersin." Kız ona sıcak bir gülümsemeyle bakıp odadan çıktı.

Norah buharlı suya girdi ve küvetin dibine battı. O anda her şey bir anda aklını doldurdu: Mercia'nın evde olması ama evde olmaması, çözümü olmayan zorluklar, gerçeği anıları sonsuza dek

Mercia ve Kharav arasındaki gerginlik devam ediyordu, krallığının her kararında hayal kırıklığına uğramasının ağırlığı... ve şimdi çocuğu da yoktu.

Ve Mikael'i özlüyordu.

Yüzünü elleriyle kapattı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Kapının çalınması Norah'ı düşüncelerinden kopardı. Büyükannesiyle kahvaltıyı atlamıştı. Konsey ile görüşme düşüncesi midesini yeterince düğümlemişti; öncesinde Catherine ile başka bir konuşmaya dayanabileceğinden emin değildi.

Kanepeden kalkarken inledi; muhtemelen Catherine onu azarlamaya gelmişti.

Ama kapıyı açtığı anda Caspian kapıda duruyordu. "Kraliçe Norah." Selam verdi. "Komutan geri döndü. Sizi çağırıyor."

Tanrılara şükür, geri dönmüştü, ama... "Şimdi mi? Konsey ile görüşmeye gitmek üzereyim."

Caspian'ın dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Gelmelisiniz."

Daha fazla endişelenmenin mümkün olmadığını düşünmüştü. Yanılmıştı.

Norah, içini kaplayan korku hissiyle Caspian'ı hızla takip ederek ahıra gitti. Soren ve Adrian'ı görünce rahat bir nefes aldı. Ama rahatlama hızla öfkeye dönüştü. "Neredeydiniz?" diye sordu, onlara ulaşmadan önce. Adrian'a baktı. "Kardeşinden soğuk ölüm gibi kaçınıyordum." Dikkatini komutana çevirerek, "Avlanmaya gitmen gerektiğini söylediğimde, hemen gitmeni kastetmemiştim. Neden bu kadar geç döndün?" dedi.

"Avlanmaya gitmedik," dedi Adrian.

Bir an durakladı, gözleri ikisi arasında gidip geldi. "O zaman neredeydiniz?"

"Senin istediğini yaptık," diye cevapladı Soren. "Bir çözüm bulduk." Norah midesinde bir ağırlık hissetti. "Ne için?"

"Korsanlarınız için," dedi ve kaderlerini bekleyen at ahırındaki bir grup çocuğu işaret etti.

Kaşlarını kaldırdı. "Onlar korsan değil."

"Hayır," dedi Soren, "onlar korsan kaptanlarının oğulları. Ve bizim gözetimimizdeyken, Kuzey'in gemileri artık saldırıya uğramayacak."

Norah şaşkınlıkla ona baktı. Şaşkınlığı, boğazında yükselen bir mide bulantısına dönüştü. "Bu çocukları nereden buldun?"

"Koy liman kentinden," dedi Soren, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Norah başını salladı, içinde bir dehşet yükseldi. "Onlar rehine mi?" diye kekeledi.

Adam omuz silkti. "Koruyucular," dedi.

Norah elini başına götürdü, nefesini sakinleştirmeye ve düşünmeye çalıştı. "Bekle, liman kentinden çıkanlardan çok daha fazla korsan var."

"Sadece birkaç tanesi yeter," dedi adam. "Diğerlerini uzak tutarlar."

Norah tekrar başını salladı. "Bir Mercian gemisi saldırıya uğrarsa ne olacak?"

Komutan kaşlarını çattı. "Salara, yöntemlerimin hoş karşılanmayacağını biliyordun, yine de bana sordun."

Kız küçük bir nefes aldı. "Ben öyle demek istemedim..."

"Yok Edici'ye ihtiyacın olduğunu söyledin. Sana, can kaybı olmadan neredeyse garantili bir çözüm sundum."

"Bir gemi saldırıya uğrarsa!"

Komutan omuz silkti. "Bunun olacağını sanmıyorum. Ama olursa, evet, mesaj göndermek için sadece bir kişi gerekecek."

"Bir çocuğa zarar veremeyiz!" diye bağırdı.

"O zaman kaç adam kaybetmeye razısın? Bir korsan çocuğu yirmi sekiz askerin hayatına değer mi? Daha önce kaybettiğin adamların ya da henüz kaybetmediğin adamların hayatlarına değer mi?"

"Böyle bir soruya cevap veremem," diye fısıldadı.

"Gerekli olanı yapmalısın. Bu en kötü senaryo. Büyük olasılıkla bu çocuklar, babaları onların hayatlarını tehlikeye atmak istemeyeceği için kraliyetin himayesinde güvende tutulacak ve birkaç yıl sonra takas edilecekler."

Norah, göğsünde ağır bir yükü çocuklara baktı. "Bunu yapamam."

"Ben bu yüzden burada değil miyim?" diye homurdandı. "Bu durumu çözülmüş say."

Norah zorla nefes aldı. "Hiçbir koşulda bir çocuğa zarar vermeyeceksin. *Asla*. Korsan olsun ya da olmasın." Caspian'a döndü. "Onlara ne yapacağıma karar verene kadar, adamların onları beslemelerini ve at ahırına *değil*, güvenli bir yere yerleştirmelerini sağla." Sonra Adrian'a, "Kardeşine bu konudaki rolünü açıklamamı tavsiye ederim."

Adrian başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Norah boğazındaki mide bulantısını bastırarak dönüp judisaept'e doğru yürüdü. Soren onun arkasından gitti. Ona odasına dönmesini söylemek üzereydi, ama kendine karşı dürüst olursak, yanında kendi tarafında olan birine ihtiyacı vardı. Soren'in söylediklerine, yaptıklarına ve tehditlerine rağmen, o onun tarafındaydı. Ve pozisyonu doğru bir şekilde tanınırsa, Alexander gibi konseyin bir parçası olmalıydı. Tabii ki, konsey üyeleri buna razı olmazdı. Eh, kararları konusunda bir savaş çıkacaksa, en azından bir savaş olsun, diye düşündü.

"O burada ne arıyor?" Edward, selam bile vermeden içeri girerken seslendi.

Beklediği gibi. "Devletimize katılıyor," diye cevapladı. "Günaydın, Meclis Üyesi Edward," diye ekledi ve masanın başına oturdu.

Tüm gözler Soren'e çevrilmişti.

"O burada olamaz," diye itiraz etti Alastair.

Norah, James'e baktı ve onun karanlık ve hayal kırıklığı dolu bakışlarını gördü. Ama James hiçbir şey söylemedi.

"Lord yargıç nerede?" diye sordu Catherine.

"Yolda, eminim," diye cevapladı Norah.

"Bu özel bir toplantı," dedi Henricus, "düşmanlarımızın haberi olmaması gereken bir toplantı. O gitmeli."

"Gitmeyecek," diye tersledi Norah. "Kendi konumuna uygun olan toplantılara katılacak. O, Kharav'daki ordumun komutanı ve Bahoul'daki kuvvetlerin komutanı."

Konsey ve büyükannesi duyulabilir bir şekilde nefeslerini tuttular. "

Bahoul Shadowmen'e mi verdin?" diye sordu Edward ,
şaşkınlıkla.

"Kocama hakkı olanı verdim," diye karşılık verdi. "Burası hem Kharav hem de Mercia askerleri için bir üs olmaya devam edecek."

"Ordu bunu kabul etmeyecek," dedi Edward öfkeyle. "İsyan edecekler."

Norah ona soğukkanlılıkla baktı. "Ordunun liderlerinin desteklediği şeyi desteklediğini ve ilham aldığında isyan ettiğini gördüm. Onları isyana teşvik edeceğini mi söylüyorsun, Meclis Üyesi?"

Soren masaya yaklaştı ve Norah onun hala savaş baltasını taşıdığını fark etti.

"Tabii ki hayır," diye kekeledi Edward.

Bir kez olsun, komutanın gözdağı vermesini takdir etti. "O halde anlaştık," dedi. "Sıradaki konu..."

Alexander odaya gürleyerek girdi ve herkes ayağa kalktı. Norah hariç.

"Yani, şimdi rehineleri alıp çocukları katlediyoruz, öyle mi?" diye öfkeyle başladı. Tam o anda, Soren'i gördü. "Bu senin işin," diye öfkeyle söyledi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Catherine endişeyle.

"Limanlarda konuşuluyor." Alexander, Soren'e öfkeyle baktı. "Görünüşe göre, Destroyer korsan sorunumuzu, çocuklarını kaçırıp öldürmekle tehdit ederek çözmeye çalışıyor."

Konsey yine dehşet içinde nefesini tuttu. Norah, onların sık sık nefesini tuttuğunu duyacağını hissetti.

"Acımasızlığını Shadowlands'e geri götür," diye Soren'e hırladı Alexander. "Kimse sana sormadı..."

"Ben sordum," dedi Norah.

Tüm gözler ona çevrildi. Alexander durakladı ve yüzünün rengi attı. "Sen mi sordun? Bu çocukları öldürecek misin?"

"O noktaya gelmeyecek," dedi. Buna izin vermeyecekti.

"Peki ya olursa?" diye sordu James. "Bu hale mi geldik?"

Norah ayağa kalktı. "*Celeste'de* yirmi sekiz, *Anne'de* on bir, *Mary'de* on altı askerimizi kaybettik. Bir adam daha kaybetmeyeceğim."

"Ama ruhunu kaybetmeyi göze alabilirsin," diye karşılık verdi Alexander. "Lord Justice," diye uyardı kadın, "yeter."

"Peki bu işi kim yapacak?" dedi, ellerini havaya kaldırarak komutana öfkeyle baktı. Soren'e dönerek, "Ah, Yok Edici. Ya da daha doğrusu, kardeşim? Onu kendi ahlaksızlıklarına çekmek için

Onu kendi ahlaksızlıklarına çekmek için oldukça istekli görünüyorsun." Öfkeyle Norah'a döndü. "Onların ölümünü izleyecek misin?"

Komutan öne çıktı. "Dikkatli ol, Bear, kraliçenle konuşuyorsun." Onu savunması herkesi şaşırttı.

Ama Alexander onu görmezden geldi ve Norah'a baktı. "Evet, hatırlattığın için teşekkürler, çünkü karşımda kimin olduğunu zar zor tanıyorum." İcini çekerek sesini alçaltıp daha yumuşak bir tavır takındı. "Bunu ciddi ciddi bir çözüm olarak düşünmüyorsun herhalde. Ben hallederim demiştim."

"Senin halletmene izin verdim, ama gemilerimiz hala saldırıya uğruyor, ticaretimiz çalınıyor. Mercianlar ölüyor!"

Alexander'ın burun delikleri genişledi ve Catherine'e öfkeyle baktı.

Edward tiksintiyle başını salladı. "Yani *Evanya*, çocukların kanıyla mı yelken açacak? Annen, gemisinin bu koşullar altında limandan ayrıldığını görse çok üzülürdü."

"O zaman *Norah*'ı gönder," diye cevapladı.

Mercian gemisi suyu yararken dalgalar *Norah*'ın pruvasına yüksekçe çarptı. Kışın en kötüsü geçmişti, ama büyük buz parçaları hala buz mavisi denizin üzerinde yüzüyordu ve gemi ilerlerken gövdeye çarparak gürültü çıkarıyordu. Ama kaptanı Theander endişelenmiyordu. Gemileri bunun için inşa edilmişti; Mercian çeliği ile sağlamdı ve denizin en şiddetli koşullarına dayanabilirdi. Kuzey'in hiçbir gemisi batırılmamıştı. Ancak bu sağlamlığın bir bedeli vardı. Filo yavaştı, bu da onları korsan saldırıları için kolay hedef haline getiriyordu.

Norah, diğer Mercian gemilerinden daha küçük ve daha hızlıydı, ismine yakışır bir şekilde. Ama yine de korsanların ketch gemilerinden daha hızlı değildi ve Theander bu yıl Mercian çeliğinin en büyük ticaretini yapıyordu. Kraliçe, daha fazla ticaret için yer açmak amacıyla daha az silah ve adamlarla yetinmekten emin hissediyordu. O ise biraz daha az emin hissediyordu.

Ufukta başka bir gemi görüldü. Theander dürbününden baktı ve nabzının hızlandığını hissetti.

Birinci kaptanı yanında duruyordu. "Korsanlar mı?" diye sordu Austus. Theander başını salladı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Norah ve Catherine sabahın soğuşunda kahvaltılarını yaparken masa sessizdi. Büyükannesi devlet toplantısından beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştı ve Norah onu suçlamıyordu. Onları hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu: Alexander'ı, büyükannesini, konseyi. Ama kararlarını farklı şekilde vermezdi. Belki de bu yüzden suçluluk duygusundan kurtulamıyordu.

Kapılar açıldı ve Alexander elinde bir mektupla içeri girdi. Solgun ve tedirgin görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Norah.

"Haberler," dedi, mektubu ona uzattı. "*Norah'tan.*"

Gemiden haber. Midesi düğümlendi ve boğazında biriken safrayı yuttu. Elleri titreyerek mührü kırıp mektubu açtı. Elini ağzına kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Catherine.

"Limana ulaşmışlar," diye nefes nefese söyledi. "Bir korsan gemisiyle karşılaşmışlar ama rahat bırakılmışlar."

Catherine nefesini bıraktı ve sandalyesine yaslandı.

Alexander'ın gözleri soğuk ve sakindi. "Zaferiniz için tebrikler."

Norah ciğerlerine hava çekmeye zorladı kendini. Hızla atan kalbi ağır bir nabız hızına yavaşladı.

"Ama bunu iyi oynanmış bir blöf olarak görme," diye ekledi. "Yok Edici'nin çocuklarını öldüreceğine inanmalarının tek nedeni, onun bunu yapacağına inanmalarıdır. Ve o da yaptı. Çocukları öldürdü."

Norah, Soren'in odasının kapısını çaldı ve onun cevap vermesini sabırsızlıkla bekledi. Kapıyı açtı ve onu görünce kapıyı daha da açarak içeri davet etti. *Norah'ın* haberlerini içeren mektubu ona uzattı, o da mektubu aldı, açtı ve odaya geri adım atarken sakın bir şekilde okudu. Ona baktı, hafifçe başını salladı ve mektubu geri verdi.

"Alexander bunu zafer olarak nitelendirdi, ama içten söylemedi," dedi Norah sessizce. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu bir zafer gibi gelmiyor."

Adam omuz silkti. "Ticaretin pazara ulaştı. Adamların güvende. Bu bir zafer."

Adam göğsüne silah kayışını bağlarken, kadın isteksizce başını salladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Şehri daha fazla gezmeye çıkacağım," dedi kayışı sıkıca çekerken.

"Savaşa gitmeyeceksin. Burası tamamen güvenli." "Senin için güvenli, ama ben düşmanım."

Norah durakladı, onun da Kharav'da olduğu gibi yabancı bir ülkede tek başına ve uzun süredir düşmanlarıyla çevrili olduğunu fark etti. Bu yalnızlığı biliyordu. Bu zordu, elbette Yıkıcı için bile.

Son kayışın ucunu tokaya geçirdi ve başörtüsünü aldı. Norah iç geçirdi. Adamın yüzünü görmemek, adamlarının şüphelerini artırıyordu ama onu vazgeçiremeyecekti. Başörtüsünü takmadığı tek zaman, Kharav'daki kalede olduğu zamandı.

Adam baltasını uzattı, kadın ise başını sallayarak sınırını çizdi. "Hayır. Baltayı alma. İnsanları korkutmanı istemiyorum." Adamın gözleri itirazını gösteriyordu, ama kadın kararlıydı. "Hayır."

Adam göğsünden derin bir protesto homurtusu çıkardı ama baltayı duvara yaslayarak bıraktı.

"Hadi, seninle yürüyeceğim," dedi kadın.

Sabah havası serindi.

"Artık bunlar senin de halkın," dedi ona.

Adam burnunu çektirdi. "Kuzey beni asla kendilerinden biri olarak görmeyecek."

Ahıra vardıklarında, bir çocuk köşeden hızla koşarak geldi, Soren'in bacaklarına çarptı ve geriye doğru toprağa düştü.

Yedi ya da sekiz yaşından büyük değildi.

"Oh!" diye bağırды Norah, koşarak öne atıldı. "İyi misin?"

Çocuk sarsılmış bir halde ayağa kalktı. Soren'e iri gözlerle baktı. Toprakta, tahta oyuncak kılıçtan yapılmış geçici bir balta yatıyordu.

Norah komutanına baktı. Gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Tekrar çocuğa döndü. "Merhaba," dedi. "Adın ne?"

Çocuk cevap vermedi.

"Adın yok mu?" diye sordu.

Çocuk ona baktı, sonra tekrar Soren'e. "Thomas," dedi sonunda.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Oğlan başını salladı. "Sen Kraliçe Norah'sın."

Kadın gülümsedi. "Bu kim, biliyor musun?" diye sordu, komutana eliyle işaret ederek.

"Yok Edici," dedi çocuk, gözleri hala komutanda.

Norah, Soren'e baktı ve onun heybetli duruşuna kaşlarını çatdı. Soren yerinden kıpırdadı, eğilip yerden tahta baltayı aldı.

"Balta mı var sende?" diye sordu Soren.

"Kendim yaptım," dedi çocuk, cesaretlelenerek. "Neden kılıç ya da yay değil?"

"Herkesin kılıcı var," dedi çocuk. "Ve ben ayakta durup ok atmak istemiyorum. Savaşmak istiyorum!"

Norah, Soren'in gözlerinde bir gülümseme gördüğünü sandı. Tahta baltayı çocuğa geri uzattı.

"Seninki gibi daha büyük bir tane yapacağım," dedi Thomas. "Büyük baltada beceri yoktur," dedi Soren. "Ve savaş silahı olarak kullanması kolay değildir.

savaş silahıdır. Hızlı işler için küçük olan daha iyidir." "Neden büyük bir tane var?"

Omuz silkti. "Birini öldürdüğümde daha fazla kan akıyor."

"Komutanım," diye azarladı Norah, ama çocuk sırtıttı.

Soren arkasına uzandı ve beline bağlanmış kılıftan daha küçük bir savaş baltası çıkardı ve onu yakındaki bir korkuluğa fırlattı,

Thomas şaşkınlıkla küçük bir kahkaha attı.

Soren korkuluk direğine yürüdü ve baltayı çıkardı, sonra çocuğun yanına döndü. "Dene," dedi, silahı uzatarak.

Thomas'ın gözleri daha da büyüdü ve baltayı alıp sütuna doğru pozisyon aldı. Kolunu sallamak için hareket ettirdi.

"Kolunu yukarı kaldır, çocuk, yana değil. Baltanın düz uçmasını istiyorsan, yana doğru sallama."

Thomas kolunu yukarı kaldırdı ve baltayı sütuna doğru savurdu. Baltanın ucu kısa kaldı ve parke taşlı zemine çarparak çınladı. Çocuk Soren'e dönüp onun tepkisini bekledi.

"İlk denemende isabet etmesini bekleme," komutan başını salladı. "Git al onu."

Thomas koşarak baltayı yerden aldı ve geri getirip uzattı.

"Tekrar yap."

Çocuk bu sefer daha sert attı ve balta sütuna çarptı ama geri sekerek yere düştü. Soren tekrar başını salladı ve çocuk balta almaya koştu. Geri geldiğinde baltayı Soren'e uzattı.

Komutan durakladı. "Onu sakla," dedi. "Pratik yap."

"Evet, Lord Destroyer," diye bağırdı Thomas, sırtarak baltayı sıkıca tuttu. Artık bu, onun en değerli eşyasıydı.

"Soren," dedi Norah yumuşak bir sesle, "Bunun bir çocuk için uygun bir hediye olduğunu sanmıyorum."

Soren ona bir an şaşkın bir ifadeyle baktı. Sonra omuz silkti ve Thomas'a döndü. "Arkadaşlarına fırlatma. Bu bir silah. Birini öldürebilirsin."

"Kimseyi öldürmem," dedi çocuk sırtarak. "En azından arkadaşlarımı." Norah kaşlarını kaldırdı.

"Bir şey daha var," dedi Soren. Baltanın kılıfının bulunduğu kemeri çıkardı, genişçe tutarak boyutuna baktı. "Büyük ama..." Durdu. "Bekle," dedi ve hançerini çekip ucuyla kemerin uzunluğu boyunca çentikler açtı. Sonra kemeri Thomas'ın beline doladı ve bağladı. "Biraz kalın ama zamanla alışırsın."

Thomas gülümsedi.

"Şimdi git," dedi Soren.

"Teşekkürler, Lord Destroyer!" dedi çocuk beceriksizce selam vererek, sonra güneşin ışığına doğru koşarak uzaklaştı.

Komutan güldü, içten bir kahkaha attı, daha önce ondan duymadığı bir ses. "Seni unuttu," dedi Norah'a.

Norah güldü. "Bence dünyayı unuttu. Çok nazikti. Küçük çocuğu çok mutlu ettin, ama... çocuklara daha fazla silah vermeyelim."

Soren sırtarak omuz silkti ve bir an için Norah, onun birine zarar verebileceğine inanmakta zorlandı. Özellikle de bir çocuğa.

Otuz Beşinci Bölüm

Norah, mağaranın karanlığında dikkatlice ilerledi. Alexander ona gizli kaplıcaları göstereli uzun zaman olmuştu. Şimdi, karanlıkta, hayal meyal hatırladığı bir yolda dolaşmanın ve kimseye nereye gittiğini söylememenin belki de en iyi fikir olmadığını fark etti. Ama kısa bir süre önce içtiği şarap, bu maceraya atılmak için onu ikna etmişti ve kalenin karmaşasından ve tacın ağırlığından uzaklaşınca, enerjisinin geri geldiğini hissetmişti. Sadece bir süreliğine kaçmak ihtiyacı vardı.

Islak duvarlar parmaklarına soğukluk yayarken, karanlığın derinliklerine doğru ilerledi. Dokunarak yolunu bulmaya çalışarak sol tarafta kaldı. Mağara hatırladığından daha uzundu ve bir an için kaybolacağından korktu. Ama sakinleşti. Tek bir duvarı takip etmişti ve istediği zaman geri dönüp yolunu bulabilirdi. Devam etti.

Karanlık azalmaya başladığında, ısrarı karşılığını verdi. Artık mağaranın duvarlarını görebiliyordu, neredeyse varmıştı. Hatırladığı gibi, küçük bir köşeyi döndü ve tünel devasa bir mağaraya açıldı. Alexander'la son geldiğinde gündüzdü ve üstteki büyük açıklıktan güneş ışığı içeri doluyordu. Orayı gördüğü en güzel yer olduğunu düşünmüştü. Şimdi, mağarayı ay ışığı aydınlatıyordu ve eskisinden daha da büyülü görünüyordu. Su birikintilerini görünce gülümsedi. Güneşin altında, güzel bir turkuaz renginde parlıyorlardı. Bu gece değil. Geceleyin, karanlık su birikintileriydiler. Ama artık karanlığı seviyordu.

Ayakkabılarını çıkarırken ve elbisesini çıkarırken dişleri takırdadı. İç çamaşırlarına gelince durakladı, ama sonra aptalca davrandığı için kendini azarladı. Yalnızdı ve her şeyi çıkardı

. Giysilerini yuvarlayıp büyük bir kayanın yanına koydu, sonra havuzun kenarına yürüdü ve ayak parmaklarını suya daldırdı. Suyun sıcaklığı onu gülümsetti ve daha ileri adım attı, kendini derinlere bırakarak suya daldı. Sıcaklık vücudunu sardı ve onu saran sıcaklık içinde endişesini dışarıya üfledi.

Norah daha uzağa yüzdü, ortadaki kaya oluşumunu geçip mağaranın yıldızlı gökyüzüne açıldığı yere geldi. Sırt üstü dönerek, gece gökyüzünün ışığı altında huzurlu bir mutluluk içinde yüzdü. Gözlerini kapattı ve yeni bir enerjiyi içine çekti.

Her şeyden ve herkesten uzak, bu büyülü yerde kalmak ne kadar harika olurdu. Alexander'ın, derinlerde gizlenen canavarlardan korktukları için kimsenin mağaraya gelmediğini söylediğini hatırlayarak gülümsedi. Yuvarlandı ve vücudunu batırdı, sadece gözleri ve burnu su yüzeyinde kaldı. Suyun kenarı dudaklarına yumuşakça çarptı, bir sevgilinin öpücüğü gibi okşadı. Belki de havuz onun kalmasını istiyordu. O, havuzun canavarı olabilirdi.

Deniz yılanı gibi sessizce gecenin içinde süzüldü. Suyun içindeki her kulaç ona güç verdi. Gücü içinden akıyordu, artık onun gücüydü, karanlığın ve derinliklerin kraliçesi.

Havadaki bir hareket onu huzurundan kopardı. Norah hareketsiz kaldı, dinledi.

Yine aynı ses.

Sadece bir hareketlenmedir, ama o artık bu mağarayla bir olmuştu ve bunu gök gürültüsü gibi hissetti.

Burada biri vardı.

Sessizce merkezdeki kaya oluşumuna geri yüzdü ve araştırmaya başladı.

Bir adam beline kadar suya batmış, sırtı ona dönüktü ve bir saldırı dalgası onu sardı. Eğer o bir canavar olsaydı, adam onun ilk kurbanı olurdu. Bunu hayal etti — sakın yüzeyin altındaki karanlıkta kayarak, arkasına yaklaşp, uzanıp onu yakalamayı. Onu derinliklerine, ölümün pençelerine çekecekti. Onu rahatsız edenleri böyle karşıladı.

Zihnini cinai düşüncelerden uzaklaştırdı ve kendini azarladı. Soren'le çok fazla zaman geçiriyordu.

Norah gölgelerden bu davetsiz misafiri izledi. Ama yakından baktıkça kalbi hızlandı. Bu adamı tanıyordu ve dudaklarına bir gülümseme kondu. *Alexander*. Burada ne arıyordu? Sık sık gelir miydi? Yan taraftaki büyük kayanın yanında yuvarlanmış giysilerini görmemişti belli ki.

Daha da yaklaştı. Hareket ettikçe ılık su tenini okşadı ve kendini derin sulara dolaşan bir canavar gibi hissetti. Bu onu daha cesur hale getirdi.

Norah, yaramazlık yapar gibi dudaklarını ısırıldı. "Sularımı kim bozuyor?" diye alçak sesle seslendi.

Adam irkildi ve etrafına bakındı. Sesi odada yankılanmış, konumunu ele vermemişti. Adamın mağarayı onu aramak için taradığını izledi, ama gölgelerin arasında durduğu yerden adam onu göremezdi.

"Sadece sükunet arayan bir başkası," diye cevap verdi. Arkasını ona dönerek, aramaya devam etti.

Sesi daha derin, boğuk, en iyi yılan sesini çıkardı. "Burası benim sularım."

"Seni burada daha önce görmedim," diye cevapladı adam.

Kadın sırtıttı. Adam onun sesini tanımamıştı. Kaya oluşumunun arkasından çıktı ve sessizce yaklaştı. "Bundan emin misin?" diye seslendi.

Adam ona dönerek baktı. Kadın suyun derinliklerinde asılı kalmış, sadece başını gösteriyordu. Adamın gözleri bir an yumuşadı ve kadın ona bir gülümseme attı.

"Kraliçe Norah?"

"Hayır," dedi kadın. "Burada kraliçe yok." Sadece derinlerin yılanı vardı. Adam suya doğru ilerlerken kadın da yaklaştı.

Gözleri onun gözleriyle buluştu. "O zaman sen bir hayalet misin?" diye sordu.

Sesi su gibi yumuşak ve sıcaktı.

Gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de ben sadece senin zihnindeyim."

"Sen her zaman zihnimdesin," diye itiraf etti ve etraflarına sessizlik çöktü. Onun itirafı kadını ciddiye aldı.

Bu bir oyun değildi.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordu, artık daha ciddi bir ses tonuyla. Son birkaç haftadır pek konuşmamışlardı. Aralarında bir mesafe hissediyordu, her kararıyla, her hareketiyle büyüyen bir mesafe. Ve şimdi, konseyle görüşmeden ve korsanlarla ilgili sorunu çözmek için Soren'i işe aldıktan sonra, aralarındaki mesafe hiç olmadığı kadar açılmış gibi geliyordu.

Adam, gözlerini ondan ayırmadan suya doğru ilerledi. Norah onun etrafında daireler çizdi. O da onun gibi sadece derisini mi giyyordu? Bu düşünce midesinde bir sıcaklık uyandırdı, ama onu bastırdı. Gitmesi gerekiyordu.

"Sana asla kızgın kalamazdım. Bunu biliyorsun." Öyle olduğunu sanıyordu, ama son zamanlarda o kadar emin değildi.

O, ona dokunabileceği kadar yaklaştı. Yakınlığı onu cezbetti ve kendini durduramadan elini uzattı ve parmak uçlarıyla göğsüne dokundu. Hatasını hemen fark ederek geri çekilmek istedi, ama o onu yakaladı ve kendi eliyle onun elini göğsüne kapattı.

Norah'ın nefesi kesildi.

Alexander uzanıp ensesini kavradı ve onu kendine çekti. Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Onu kayaya doğru itip kolunu beline dolarken, öpücüğü derin ve sahipleniciydi. Cildinin pürüzsüzlüğü, eğer direnç göstermiş olsaydı bile, direncini yok etti.

Norah, dudaklarında meyvenin tatlılığını, nefesinde ise hafif bir şarap kokusunu tattı. Şarabın ikisini de etkilediğini fark etti ve geri çekildi. "Sen kendinde değilsin," diye fısıldadı. O da değildi.

Adam durakladı, aklını başına topluyor gibiydi ve yüzü ciddileşti. "Beni affet."

Ama onu bırakmadı, Norah da ondan uzaklaşmadı. Ama burada, bu şekilde kalamazlardı.

Norah onu aşağı çekti ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Gitmelisin. Hemen." Biraz daha kalırsa onu bırakmayacaktı. Sonra kollarından kurtuldu ve karanlığın derinliklerine çekildi.

Alexander bir an için sessizlikte kaldı. Sonra yavaşça havuzun kenarına doğru yürüdü. Norah onu izledi, sudan çıkarken düzgün yuvarlak kalçalarını, uyluklarının kıvrımlarını izledi. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

Yavaşça hareket ederek karanlıktan onu takip etti. Gölgede gizlenen bir canavar gibi hissediyordu, onu geri çağırmak istiyordu. Ve o da gelecekti. Geleceğini biliyordu.

Alexander kıyafetlerini aldı ve mağaranın karanlığında kayboldu. Norah uzun, titrek bir nefes verdi ve duyularının geri gelmesi için yalvardı.

Norah, tavana kadar uzanan yüksek bir rafın yanında kütüphanede duruyordu. Gözlerini elindeki açık kitabın sayfalarına odakladı, ama onu okuyamadığını, hatta göremediğini fark etti. Aklı her dağıldığında, onu mağaraya, Alexander'a geri götürüyordu.

Yaptığı şeyden, neredeyse yapacağı şeyden dolayı kendine kızdı ve kendini lanetledi. Alexander hâlâ onun bir parçasını elinde tutuyordu ve Norah bunun için kendinden nefret ediyordu.

Kapılar açıldı ve Catherine'in ona doğru hızla geldiğini gördü, belli ki bir şeye çok kızmıştı. *Harika*. Norah'ın aklını başka yere yönlendirmek için iyi bir azarlama gerekiyordu. Büyükannesinin bu kadar kızgın olmasının sebebini merak etti, belki de Soren'in yaptıkları yüzündendi, ama aslında pek umursamıyordu. Şu anda herhangi bir şey için azarlanmayı kabul ederdi, düşüncelerini mağaradan uzak tutacak herhangi bir şey.

"Ona ne dedin?" Catherine ona ulaştığında sordu.

Ne? "Kime?"

"Alexander'a."

Norah'ın kanı dondu ve midesi düğümlenirken yutkundu. Başka bir şey, çok farklı bir şey için azarlanmayı umuyordu. Catherine'in kızacağı başka binlerce şey vardı elbette. "Neden?" diye sordu, sesinde içini burkan bir çatlak vardı.

"Haftalar önce, sonunda Ismene ile evlenmeyi kabul etmişti, ama bu sabah fikrini değiştirdiğini söylemek için bana geldi."

Norah'ın göğsü sıkıştı. *Ismene* mi? Catherine'in uzun zaman önce onunla evlenmesi için uğraştığı genç kadın mı? Flört mü ediyorlardı? Ne zamandır? Neden ona söylememişti?

"Ona ne dedin?" Catherine tekrar sordu. "Onun kararını etkilediğini varsayabilirim."

"Nişanlandığını bile bilmiyordum!" Norah etrafına baktı. Oturması gerekiyordu, ama sandalye yoktu. Alexander, Ismene ile evlenmeyi kabul etmiş miydi? Kıskançlık onu sardı, ama bu kıskançlığı hissetmeye hakkı olmadığını biliyordu.

"O, kızın babasından izin istemişti ve Lord Dartan da izin vermişti. Şimdi evlilik teklifini geri çekmek utanç verici olur."

Büyükannesi gerçekten onu suçluyor muydu? "O zaman ona bunu zorlamamalıydın!" Catherine onu zorlamıştı. O istememişti. *Değil mi?*

"Bu onun için en iyisi," dedi büyükannesi öfkeyle. "Nasıl?"

"O kız onu seviyor!" diye karşılık verdi Catherine. "Bencil çocuk! Ona ne yaptığını bir bak. Sen esir alındığında, delirdi. Mantığı dinlemeden savaşa gitti. Senin evlendiğin haberini aldığında, tek düşünebildiği sana geri dönmektir. Ve döndüğünde, onu dövülmüş ve kırılmış bir halde eve gönderdin. Yine de, nereye gidersen git, o seni takip etmek istiyor. Onun için istediğin bu mu? Onu bırakmalısın!"

Duyguları onun adına konuşuyordu. "Eğer özgür olmak istiyorsa, onu özgür bırakırım."

"O asla senden kurtulmak istemez." Büyükannesinin gözleri ona dik dik bakıyordu. "Ama sen onun seni sevmesine izin verdin, Norah. Onun acısından ve utancından sen sorumlusun."

Norah'ın dudağı titredi ve gözleri doldu. Kalbinin derinliklerinde, bunun onun için en iyisi olduğunu biliyordu ve yükselen suçluluk duygusunu bastıramıyordu — belki de her şeyi mahvetmişti.

Catherine dönüp gitti ve Norah, duyguların dalgası onu sararken kütüphanenin duvarına yaslandı.

Güneş yavaşça yükseldi ve yerdeki donu eritti. Sabahın soğuk havasında bahçedeki bir bankta oturdu, ama soğuğu hissetmiyordu. Norah uyumamıştı ve uyumayacaktı da. Dinlenmeyi, dinlenmenin getirdiği huzuru ve yenilenmeyi hak etmiyordu.

Arkasında ağır ayak sesleri duydu ve dönüp Soren'in yaklaştığını gördü. Hızla yanaklarından gözyaşlarını sildi.

"Hizmetçin burada olduğunu söyledi," dedi Soren yanına geldiğinde. "Yalnız kalmak istediğini."

"Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor galiba," dedi kısa bir şekilde.

Soren eğlenerek burnunu çektikten sonra, baltasını ayaklarının arasına koyup ellerini sapın üzerine koyarak bankın yanında durdu.

"Neredeydin?" diye öfkeyle sordu. Diğer duygularını bastırmak için öfkeli olması gerekiyordu. "Dün her yerde seni aradım."

Adam gerginleşti ve topuklarına yaslanarak omzunu düşürdü. "Çocuğu ava götürdüm," dedi. Adrian'ı kastetmişti. "Neden? Bir şey mi oldu? Bana mı ihtiyacın vardı?"

Kollarını kavuşturdu ve hıçkırıklarını bastırarak hafifçe sallandı, ama artık duygularını tutamıyordu. "Her şeyi mahvediyorum. Geri gelmemeliydim." Yüzünü ellerine gömdü.

Soren tekrar hareket etti. "Ne oldu?"

Kadın düzensiz bir nefes aldı. "Onun evliliğini mahvettim."

Adam kadına yaklaştı. "Kimin evliliğini?" "Alexander'ın!"

Kaşları çatıldı. "Ayı asla evlenmezdi."

"Büyükannem ayarlamıştı. O da kabul etmişti." Sesi titriyordu. "Ama ben mahvettim."

O yanına oturduğunda bank sallandı.

"Sen Yıkıcı'sın," diye ağladı. "Sen yozlaşma, karanlık olmalısın. Ama bu sen değilsin, değil mi? Benim." Bir kez daha hıçkırarak ağladı. "Ne yaptım ben?"

Soren döndü ve kolunu tuttu. "Salara," dedi alçak sesle —çelik gibi, uyarı dolu bir sesle. Gözleri karanlık ve yoğundu. "Onunla yattın mı?"

Gözyaşları arasında durakladı, ama sonra başını salladı.

Küçük bir nefes vererek başını eğdi.

"Ama onu öptüm," dedi kız. "Onunla havuzda çıplak yüzdüm. Bu da aynı şey değil mi?"

"Hayır, değil." Ama kaşlarının arasında derin, öfkeli bir çizgi belirdi. "Tam olarak değil."

"Mikael'e ne diyeceğim?" diye fısıldadı.

Kaşlarının altındaki gölge koyulaştı ve elini daha da sıktı. "Bunu itirafın olarak kabul et ve bir daha asla bundan bahsetme. Asla."

Gözleri bir cevap bekliyordu ve titreyerek başını salladı. Kolunu bıraktı ve güneşin ışınları onlara ulaşana kadar bankta oturdular.

"Geri dönmek istiyorum," diye fısıldadı. "O zaman gidelim."

"Kharav'a."

"Ne demek istediğini anladım," dedi adam.

Otuz Altıncı Bölüm

Norah, büyükannesi çayını karıştırırken akşam yemeğini yavaşça çiğnedi. Gözleri Alexander'a kaydı, ama onun da kendisine baktığını gördü. Midesi bulandı. Ne kadar beklerse o kadar kötüleşeceğini biliyordu.

"Kharav'a geri dönüyorum," dedi, bir lokma daha patates yedikten sonra büyükannesine dönerek.

Catherine başını kaldırdı.

Norah masanın altında elbisesini yumruğuyla sıktı ve Alexander'ın gözlerinden kaçındı. Sakin görünmeye çalışarak patatesini metodik bir şekilde çiğnedi.

"Daha yeni geldin," dedi Catherine.

"Bir aydır buradayım," diye cevapladı. "Ve komutanın Kharav'a dönmesi gerekiyor."

"Peki, gitmekte özgür," dedi Alexander sert bir ses tonuyla.

Norah hâlâ ona bakamıyordu. Şarabından bir yudum aldı ve sandalyesinde kıpırdadı. "Onunla gitmem gerek. Kral, yolculuğumda güvenliğini sağlayacak tek kişi olarak ona güveniyor." Norah, ayrılmak için Soren'i bahane olarak kullanmaktan suçluluk duyuyordu, ama başka ne sebep gösterebilirdi ki? Alexander yakınında olduğu sürece onun gitmesine izin veremeyeceğini mi? Utançtan dayanamayacağını mı? Ayrılması gerektiğini mi? Belki de onlara en çok gücenmelerine neden olacak şey, Kharav'a geri dönmek istemesiydi. Mikael'e geri dönmek istiyordu.

Tabağının yanındaki somundan küçük bir parça ekmek kopardı, ama ağzına attığında yutamayacağından endişelendi.

"Neden endişelensin ki?" diye sordu Alexander. "Mercia kraliçesine seyahat ederken saldıracak olanlar sadece Gölge Adamlar."

"Peki ya serseriler?" diye karşılık verdi Norah.

"Senin Gölgeleer Diyarı'na dönüşünü görecekim," dedi. "Serseriler bir avuç hayduttan ibarettir ve yetenekli herhangi bir ordu tarafından kontrol altına alınabilirler."

"Mercia'nın sana ihtiyacı var," dedi ona.

"Mercia'nın kraliçesine ihtiyacı var."

Norah, şarabı masaya sıçratacak kadar sert bir şekilde kadehini masaya vurdu. "Bu konuda tartışmayacağım. Kharav'a dönüyorum. Yarın."

Ani bir hareketle ayağa kalktı ve yemek salonundan çıktı. Merdivene ulaştığında, arkasında Alexander'ın sesini duydu.

"Norah," diye seslendi, onu takip ederek. O yürümeye devam etti.

"Norah! Lütfen!"

Durdu, sonra döndü ve kendini zorlayarak ona baktı. Alnında acı dolu bir ifade vardı ve Norah, kendini tutamayacağını düşündü.

"Neden? Nedenini söyle," diye yalvardı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Benim yüzümden mi? Bizim yüzümüzden mi? Aramızdaki şey yüzünden mi?"

"Biz diye bir şey yok! Aramızda hiçbir şey yok." Sözleri ağlarken titriyordu, onun da sözleri duyduğunda nefesi titriyordu. "Ve ben buraya ait değilim," diye fısıldadı. "Burada olmamalıyım." Ve bu onu tamamen mahvetti.

Arkasında ayak sesleri duyuldu, ama Alexander kim olduğunu görmek için dönmesine gerek yoktu. Biliyordu.

Adrian.

Kardeşinin, Ismene ile evliliğini iptal ettiğini duyması sadece an meselesiydi. Adrian, başından beri bu evliliği kabul etmemesi için onu ikna etmeye çalışmıştı. Neden kabul etmişti ki? Evlenmekle ilgilenmiyordu, Ismene ile ilgilenmiyordu.

Ama Adrian evlilik hakkında hiçbir şey söylemedi. Sessizce oturdular.

"O gidiyor," dedi Alexander sonunda. "Norah Gölgeleer Diyarı'na dönüyor."

"Büyükannem söyledi."

Elbette söylemişti. Catherine, Adrian'a da onunla konuşmasını söylemiş miydi? Alexander'ın Norah'ı kalmaya ikna etmesini sağlamak için mi? Sanki bunu yapabilirmiş gibi. Ya da belki... Alexander'ın kalmasını sağlamak için. Keşke onun ne kadar az seçeneği olduğunu bilseydi. Norah, Shadowlands'e tek başına geri dönecekti.

Yalnız başına dünyayla mücadele etmeye devam edecekti.

Alexander hareketsiz kaldı. Tamamen yalnız kalması gerekliyordu... "Sen de onunla gideceksin."

Adrian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi?"

"Ben gidemem." Adrian'ın omzunu tuttu. "Lütfen. Kardeşim. Shadowlands'de işler kötü giderse, onu oradan çıkarmanı istiyorum. Onu korumanı istiyorum."

Adrian'ın ağzı hafifçe açıldı, ama sözcükler çıkmadı, sonra sonunda, "Tabii ki. Tabii ki gideceğim. Ama Caspian da onunla olacak." dedi.

Alexander onu daha sıkı tuttu. "Senin de ona ihtiyacın var. Onun yanında olmana ihtiyacım var." Caspian onu tek başına koruyamazdı. Adrian hala gençti, ama kılıç kullanma becerisi Mercia'nın en iyileriyle boy ölçüşebilirdi ve Adrian, Norah'ın kraliçe rolünün ötesinde ne anlama geldiğini biliyordu. Adrian, onun Alexander için ne anlama geldiğini biliyordu. Onu güvende tutacaktı.

Norah, komutanın beklediği avluya doğru yürüdü. Crest, atlarının üzerinde hazır bekliyordu, yeni bir Kuzeyli asker birliği de yürüyüşe hazırdı. Soren, Mercia'nın onları tutacağına güvenmediği için korsan muhafızlarının da onlarla gelmesini ayarlamıştı.

Alexander, Adrian'la birlikte atına doğru yürüdü. Alexander'ın onun gelmesine izin vermesine çok şaşırmıştı. Adrian'ın onu nasıl ikna ettiğini merak etti.

Alexander kardeşi ile kollarını kenetledi, Norah'ın duyamadığı sözler söyledi, sonra onu sıkıca kucakladı. Norah'ın kalbi acıdı. Ondan her şeyi aldığını hissetti.

Ona yaklaşırken sessizce durdu. Gözlerinin mavisini donuk ve kasvetliydi. Bir an için, buradan ayrılabilceğini düşünmedi.

Onu ne zaman tekrar göreceğini, hatta tekrar görebilecek miydi, emin değildi. Mercia'ya dönmeye niyeti yoktu ve...

"Kharav'a bir daha dönemezsin," diye fısıldadı. Boğazı ses çıkarmıyordu.

O başını salladı.

Onu son bir kez kucaklamak, kollarına almak istedi, ama yapmadı. "Hoşça kal, Alexander." Bu sözler boğazında düğümleniyordu.

"Hoşça kal, Norah." Çok soğuk, kesin bir vedaydı.

Sephir'e bindi, sonra merdivenlerin başında duran büyükannesine baktı. Catherine onu içeride sertçe kucaklamıştı. Norah'ın yapabileceği tek şey, yıkılmamaktı. Sevdigi herkes artık ondan nefret mi ediyordu?

Kalbinin kalıntıları göğsünde zar zor atıyordu ve Sephir'i sürerek uzaklaştı.

Şehrin dışında Norah durdu ve Soren atını yanına çekince Mercia'ya son bir kez baktı.

"Şimdi olabilir mi?" diye fısıldadı.

"Ne olabilir şimdi?"

Gözlerinde yaşlarla ona döndü. "Kahinin sana gösterdiği görüntü. Eğer olacaksa, şimdi olsun."

Ordu nispeten hızlı ilerliyordu ve Norah buna sevindi. Kharav'a dönmek için can atıyordu. Titus'un olmadığı yeni bir Kuzeyli birimle seyahat ediyordu. Titus'u yeni karısıyla birlikte Mercia'da bırakmıştı.

Norah sessiz bir kederle at sürdü. Alexander'sız bir hayat hayal etmek zordu. Ve suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu. Onun başka birini sevmesine izin vermemişti ve onun mutluluk umudunu mahvetmişti. Norah, konseyin hayal kırıklığını, büyükannesinin hayal kırıklığını ve bulmaya ve durdurmaya yaklaşamadığı gizli düşmanların yükünü de buna ekledi. Ve şimdi, kalbinde mutluluk ve çocuğu olmadan Mikael'e dönerken, yanaklarından akan gözyaşlarını tutamadı.

Soren atını yanına yaklaştırdı, ama yine de önüne bakmaya devam etti. "Genç ayıyı da yanında getirmişsin. Bu beklenmedik bir şey."

Adrian.

Kafasını salladı. "Biliyorum. Alexander'ın onun gelmesine izin vermesine şaşırdım. Ama memnunum."

Hâlâ ona bakmadan küçük bir bez uzattı. "Ve senin kaptanın da var. Dilsiz ve kız Kharav'da seni bekliyorlar. Salar seni bekliyor."

Kadın bezi aldı. Bu insanları yok eden adamın ne yaptığını biliyordu. Onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordu. Ve başardı da. Kadın, huysuz bir melek gibi atının üzerinde oturan adamı izledi ve gözyaşları arasında hafif bir gülümseme belirdi.

Adam ona sinirli bir bakış attı. "Yüzünü sil. Tahla seni bu halde göremez."

Soğuk hava, derisindeki ter damlalarını soğuttu. Nefes alışını yavaşladı ve Caspian'ın vücudu tekrar kendine geldi. Tahla nehir kenarındaki battaniyenin üzerinde ona yaslanmış yatarken, parmaklarını Tahla'nın çıplak sırtında gezdirdi. Güneş batarken köyden uzaklaşmışlardı, müziğin, başkalarının kulaklarının ve gözlerinin uzağına.

Onu en son, ona olan aşkını itiraf ettikten sonra terk etmişti; bu, hiç beklemediğı bir şeydi. Her gün, onun sözleri zihninde yankılanıyor ve yüzüne bir gülümseme getiriyordu. Ve şimdi, onun kollarına geri dönmüştü, kalbi doluydu.

Kız dirseğıyle kendini destekledi ve parmağını onun göğsünün kıvrımları üzerinde gezdirdi. "Seni özledim, Northman."

O da onu her şeyden çok özlemişti.

Kız geri yuvarlandı, başını onun omzuna koydu ve gökyüzüne baktı. "Bazen kendimizi Hakah ve Umai gibi hissediyorum."

"Onlar kim?"

Kız başını hafifçe ufka çevirdi ve güneşin battığı yeri işaret etti. Sadece solmakta olan alacakaranlık kalmıştı. "Hakah'ın, yerin altına çekildikten sonra bile ışığını nasıl uzattığını görüyor musun?"

Umai'yi görmeye alışıyor." Bakışları doğu gökyüzüne kaydı, arayış içinde. Ayın en ufak bir silüetinin belirmeye başladığını gördü. "Orada," dedi, işaret ederek. "Umai orada."

Hüzünle gülümsedi.

"Yolları onların bir araya gelmesine izin vermiyor," diye devam etti. "Umai ile birlikte olamadığı için üzülen Hakah'ın kalbi binlerce parçaya bölündü. Onları gökyüzüne saçarak yıldızları yarattı, böylece Umai uyandığında onun onu ne kadar çok sevdiğini görebilsin."

Caspian, gökyüzünün kararmasını ve ayın yıldızlarla çevrili olarak tamamen ortaya çıkmasını izledi.

Tahla yine omzuna yaslandı. "Ama sonra Hakah'ın Umai'yi asla kollarında tutamayacağını hatırlıyorum. Onu öpemiyor, dokunamıyor. Bir olamıyorlar." Yüzünü ona doğru kaldırdı. "Hakah ve Umai, Caspian ve Tahla olabilmeyi diliyorlar." Dudaklarını yaklaştırmak için boynunu uzattı. "Öp beni, Northman."

Ve öptü.

Otuz Yedinci Bölüm

Kharav onun dönüşünü memnuniyetle karşıladı. Esinti yanaklarını öptü ve sevgiyle saçlarını okşadı. Bahçelerin tatlı kokusu onu sardı. Norah sonunda eve dönmüştü.

Avluya vardığında Mikael onu bekliyordu. Onu görünce durdu. Ayrılmış neredeyse iki ay olmuştu, iki aydır ayrıydılar. Çok uzun bir süre. Sephir'den indi, vücudu sertleşmiş ve ağrıyordu. Uzun bir yolculuktu, bitmek bilmeyen bir yolculuk. Ama sonunda ait olduğu yere dönmüştü.

Norah bunun nasıl olması gerektiğini biliyordu: selam vermek için başını eğecek, o da karşılık olarak eğilecek, sonra kolunu uzatacak ve o da kabul edecek, sonra onu kaleye götürecekti. Kraliyet işlerinde genel olarak böyle olurdu, Mercia'dan farklı değildi.

Ama Mercia'dan farklı olarak, bunların hiçbiri Mikael için çok önemli değildi ve ona ulaştığında, kollarıyla boynuna sarıldı. O da onu kaldırdı ve sıkıca sarıldı, o da ona yapıştı.

O, ona bakmak için geri çekildi ve eliyle kızın yüzünü kavradı. "İyi misin, Salara?"

İyi değildi, ama Mikael onu daha iyi hissettiriyordu. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

"Hadi içeri girelim." Mikael, kolunu onun omzuna dolayarak, onu neredeyse kucağında kaleye taşıdı. Salara bunu umursamadı. Kendini taşımak için neredeyse çok yorgundu.

Mikael, büyük salona vardıklarında herkese el salladı. Yalnız kaldıklarında durdu ve onu kendine doğru çevirdi. "Sana bir bakayım," dedi yumuşak bir sesle. Gözleri kızın yüzünde dolaştı. "Çok uzun süre yoktun ama beklediğimden erken döndün. Ben..." durakladı ve kızın yanağını okşadı. "Hiç dönmeyeceğinden endişelendim."

"Geri dönmek zorundaydım."

Yüzü değişti ve elini karnına götürdü, soran gözlerle.

Norah yutkundu, sonra başını salladı. Yüzündeki umut yerini hayal kırıklığına bıraktı. Çocuk olmadığı için hayal kırıklığına. Daha derin bir üzüntü Norah'ın içine sızdı. "Geri dönmek zorundaydım çünkü Kharav benim evim," dedi ona. "Ve sen buradasın."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Onun sözleri sadece onun moralini düzeltmek için değildi.

Doğruydu. "Peki Ayı Mercia'da mı kalıyor?" diye sordu.

"Geri dönmeyecek."

Gülümsemesi genişledi. "Seni yerleştirelim."

Mikael onu odalarına kadar takip etti. Vitalia onu alışılmadık bir çığlık ve kucaklaşma ile karşıladı, sonra ona çok ihtiyaç duyduğu banyoyu hazırlamaya gitti. Norah paltosunu çıkardı ve yatağın ayak ucundaki bankın üzerine astı.

"Seni özledim, Salara," dedi yan sandalyeye oturup elbisesinin arkasındaki bağcıkları çözmesini izlerken.

Norah onun önüne geçti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. O da onu özlemişti. Cildi sıcaktı ve kısa kesilmiş sakalının tırnaklarının altında gıdıklanması hoşuna gidiyordu.

"Acıktım," dedi, ona bakarak.

Norah uzanıp saçlarını bağından çözdü ve parmaklarıyla örgüsünü açtı. "Yemek çağırmalısın," dedi banyo odasına doğru yürürken. "Bir şeyler ye. Ben temizlenip sonra sana katılırım."

Adam kadının bileğini tutup onu kendine doğru çekti. "Benim aç olduğum şey yemek değil," dedi alçak sesle.

Norah gülümsemeden edemedi. Onun kendisini istemesi ve bunu saklamaması hoşuna gidiyordu. "Banyo yapmama izin vermelisin. Çok kirliyim."

"Kirli kadınları severim," diye itiraz etti.

Norah güldü. "Temiz bir kadın olursam daha iyi sevişirim."

Adamın çenesi gerildi ve göğsünden bir itiraz sesi yükseldi, ama onu bıraktı. "Git o zaman. Bekleyeceğim. Ama çok uzun sürmesin."

Su hazır olduğunda, Vitalia elbisesini çıkarmasına yardım etti ve Norah küvete girip suyun sıcaklığının tadını çıkardı. Vitalia saçını sabunladı

saçını sabunladı ve durulamak için sürahileri suyla doldurdu. Yıllar ve onunla birlikte ağırlıkları da yıkanıp gitmiş gibiydi.

Saçları temizlendikten sonra, başını küvete yaslayıp gözlerini kapattı. Yorgundu, ama uyku gelmeyeceğini biliyordu.

"Gidebilirsin," dedi Mikael, Vitalia'ya seslendi. "Bu gece karıma ben bakarım."

Kapı arkasından kapandı.

Norah gözlerini kapalı tuttu, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sonunda gözlerini açtığında, onun banyo odasının duvarına yaslanmış onu izlediğini gördü.

"Demek beni özledin, kocacığım?" diye sordu.

"Özledim," diye cevapladı, botlarını çıkarırken. Gömleğini başından çıkardı ve Norah'ın gülümsemesi daha da büyüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Hazırlanıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Neye hazırlanıyorsun?" "Sen temiz olduğunu söylediğin zamana."

Norah güldü. Onu kesinlikle özlemişti.

Mikael pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı ve çıplak olarak duvara yaslandı. Norah küvette dönerek kenara yaslandı ve onu görebilmek için başını çevirdi. Adamın vücudunun hatları içinde bir şeyler uyandırdı ve birdenbire yorgunluğu geçmişti.

"Artık temiz misin?" diye sordu.

Gülümseyerek başını salladı. "Hayır, henüz değil."

Sabırsızca burnunu çektirdi. "Acele et yoksa seni küvetten çıkaracağım."

Norah gülümsememek için dudağını ısırды. Küvetten çıkarılmayı çok isterdi. Küvetin yanındaki küçük masanın üzerindeki tabaktan küçük yuvarlak bir korian kökü alırken gülümsemesini bastırdı. Onu suya batırdı ve köpürene kadar ovuşturdu. Başını geriye yatırarak boynuna ve omuzlarına sürdü, sanki kaslarını rahatlatır gibi, acele etmeden ve derinlemesine ovuşturdu.

Ondan yine bir gürültü geldi. Bu oyunu seviyordu. Ne kadar bekleyecekti? Yavaşça sabunu göğüslerine sürdü ve

tatlı kokulu köpüğü meme uçlarının etrafında dağıttı. Sonra durup ona baktı.

Mikael artık onun için açıkça tahrik olmuştu, ama sabırla duvarın önünde durmaya devam ediyordu — onun zevkine göre fazla sabırlıydı. Norah ellerini karnının üzerinde gezdirdi ve bir bacağını sudan çıkardı, önce birini, sonra diğerini köpürttü.

O hala bekliyordu.

Gözleri kısıldı. Elini bacaklarının arasına, suyun altına indirdi ve küçük bir inilti çıkardı. Kafasını çevirip ona tekrar baktı ve sonunda, Mikael homurdanarak öne doğru atıldı.

Adam küvete onunla birlikte girerken, Norah su kenarlarından taşarak kahkaha attı.

"Hâlâ üzerimde sabun var!" diye itiraz etti, adam onu dışarı taşımak için harekete geçerken.

"O bir kök. Ben yerim."

"Mikael!" diye bağırdı.

O, pes ederek, Norah gülerek, aceleyle onu hızlıca duruladı ve sonra bir an durdu. "Bitti mi, Salara?" diye sordu.

Kız dudağını ısırdı ve başını salladı.

Yüzü artık ciddiye. Oyun bitmişti. Mikael onu kaldırdı ve küvetten çıktı. Onu yatağa taşıdı ve karanlığın ipeksi çarşaflarının üzerine bıraktı, sonra üzerine çöktü. Cildi karıncalandı; ıslak cildine değen havadan mı, yoksa onun avcı bakışlarından mı, emin değildi.

Adamın vücudu artık farklı bir açlık duyuyordu. Gözlerinde artık şakacılık, dudaklarında tatlılık yoktu. Elini kızın göğsüne uzattı ve onu sıkıca tutarken bacaklarının arasına girdi. Kız bunun tutku ya da şehvet değil, ihtiyaçtan kaynaklandığını anladı. Adam onu sahiplendi. Kız artık onundu.

Norah bu ihtiyacı anladı. Kalçalarını ona doğru çevirdi, teslim oldu ve adam kendini onun içine gömdü. Sert ve derinden girdi.

Kadın, bunun uzun sürmeyeceğini bilerek, onun çılgınlığının kendisini tüketmesine izin verdi. Mikael dişlerini göstererek vücudunu döndürdü ve kendini daha da derine itti. Kadın ona dokunmak için uzanmadı, onu dizginlemeye çalışmadı. Onun ihtiyacını gidermesine izin verdi ve o da bunu yaptı, titreyerek sona erdi.

Mikael, nefes nefese kulağına fısıldayarak, dirseklerinin üzerinde ağırlığını tuttu. Ancak o zaman ona dokunmaya cesaret etti. Parmaklarını kollarından omuzlarına, ensesine ve saçlarına doğru kaydırdı. Mikael onun içinde nabız gibi atıyordu, ama vücudu sakinleşmişti.

Kendini yukarı itti ve gözlerine baktı. "Geri döndün mü?" diye sordu ona.

O başını salladı. Endişe alnını buruşturdu. "Sana acı çektirdim mi?"

Kafasını salladı ama saçlarını daha sıkı tuttu. "Hayır," diye fısıldadı.

"Ama işin bittiğini düşünürsen sana zarar veririm."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve eğilip onu öptü.

Otuz Sekizinci Bölüm

Haftalar aylara dönüştü. Norah yeni bir normale kavuştuğuna inanmak istiyordu, ama kalbindeki boşluk hala devam ediyordu. Büyükannesinin ve Alexander'ın nasıl olduğunu merak ediyordu. Krallıkla ilgili iki mektup almıştı, ama içlerinde sadece raporlar vardı.

Sabah yürüyüşünde dövüş sahasının önünden geçti ve Cohen'i görünce gülümsedi. Çocuk antrenmanlarında iyi ilerleme kaydediyordu. Kız kardeşi Calla ile başkente geldiğinden beri iyi gidiyordu.

Cohen, genç bir Kharavian askeriyle eşleştirilmişti ve yeteneklerini geliştirirken kılıçları öğleden sonra gökyüzünde şarkı söylüyordu. Durup çitlere yaslanarak onları izledi.

"O, tüm birinci sınıflar arasında yenilmez. İkinci sınıflar arasında bile," dedi Calla, Norah'ın yanına gelerek kardeşine gururla bakarak.

Norah'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok etkileyici."

Erkenciler, orduda özel bir gelecek vaat eden erkeklerdi. Normal rejimden çıkarılıp, Crest'e girebilecekleri umuduyla hızlandırılmış bir eğitim planına tabi tutuluyorlardı. Yine de, tüm erkencilerin yarısından azı Crest'e girebiliyordu. Norah, Soren'in düzenli olarak Calla ve Cohen'in onlarla antrenman yapmayı hak etmediklerini söylediği için tüm bunları biliyordu. Yine de, Adrian'a yaptığı gibi, onların da erkencilerle antrenman yapmalarını sağlıyordu.

"Bir gün Crest'in bir askeri olacak," dedi Calla. "Kharav'ın en iyi kılıç ustası."

Norah kıza gülümsedi. Calla, savaştığı kadar sevgi dolu, güçlü bir ruhlu kızdı ve kardeşine olan sadakati bazen Norah'ı duygulandırıyordu. "Eminim harika olacak."

"O asla Crest'e giremeyecek," dedi Soren arkalarından.

Norah gözlerini devirerek iç geçirdi. *Umutları ve hayalleri yok eden adam*. "Çok ilham verici, Lord Komutan," dedi.

"Yanlış umutlar kışın açlıktan ölmenize neden olur," dedi kuru bir sesle. Calla alaycı bir şekilde güldü. "Ama o sahadaki en iyi kılıç ustası!"

Soren kıza bıçak gibi bir bakış attı. Askerler arasında kimse ona karşı çıkmazdı ve Calla, onun alışık olmadığı yeni bir sınav getirdi.

Boyunu kullanarak ona yaklaştı. "O duyamıyor, bu yüzden sesini kontrol edemiyor. Sağır, ama sessizliğin ne olduğunu bilmiyor. Konuşamıyor, bu yüzden emir veremiyor. Ve her an arkasına yaklaşıp boğazını kesebilirim."

Calla'nın gözleri parladı ve eli belindeki hançeri sıktı.

"Calla," dedi Norah, kızın aceleci tepkisini engelleyerek. "Kardeşini al ve derslerine devam et."

Kız bir an öfkeleni, sonra komutanın baskısından kurtulup Cohen'i maçından almaya gitti.

Norah, Soren'e baktı ve başını salladı.

"Ne?" diye homurdandı. "Sadece doğruyu söylüyorum."

"Hayır," dedi Norah, tekrar başını sallayarak. "Bazen sadece acımasız oluyorsun."

Norah ve Adrian, öğleden sonra sona ererken avludan geçtiler. Gittikçe daha fazla zaman geçiriyorlardı ve Norah onu kendi kardeşi gibi görmeye başlamıştı. Neşeli samimiyeti, küstahça alayları, kolay gülüşü... Aile arasındaki mesafeyi o kadar da uzak hissettirmiyordu.

"Kardeşinden yeni bir haber var mı?" diye sordu ona.

"Dün ondan bir mektup aldım, ama yeni bir şey yok. Genelde beni soruyor ve görevlerimi yerine getirip getirmediğimi soruyor." Adrian güldü.

Norah hüzünle gülümsedi. "Umarım ona düzenli olarak mektup yazıyordur. Eminim seni özlüyordur. Ailen dışında sahip olduğu tek aile senisin ve şimdi sen de yoktun."

Adrian ona baktı. Ağzını hafifçe açtı, ama konuşmadan önce tereddüt etti. "Başka bir kardeşimiz daha vardı. Bilmiyor muydun?"

Norah şaşkınlıkla durdu. Kafasını salladı. Bunu nasıl bilmiyordu?

"O öldü."

"Ah, Adrian," diye fısıldadı. "Çok üzüldüm. Hiç bilmiyordum. Kimse ondan bahsetmemişti."

"Hayır, biliyorum. Sorun değil. Çok uzun zaman önceydi, ben doğmadan önce. Onu hiç tanımadım. Ama o ve Alexander çok yakındılar." Yine yürümeye başladı ve yürümeye devam ettiler. "Adı Lucien'di."

Aklına pek çok soru geldi, ama hepsi meraklı ve müdahaleci görünüyordu. Böyle zamanlarda "*Üzgünüm*" dışında ne söylenebilir ki?

"Ve ben bir mektup gönderdim," dedi, konuşmayı tekrar Alexander'a çevirerek. "Ona senin iyi olduğunu söyledim."

Norah minnetle gülümsedi. Ona sadece nasıl olduğunu söylemek için mektup yazmanın uygun olmadığını düşünüyordu, ama o onun için endişelenecekti ve iyi olduğunu bilmesini istiyordu. "Sevina nasıl?" diye sordu.

Yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı ve ayaklarına baktı. "İyi. Ben, şey... Seninle onun hakkında konuşmak istiyordum."

Onun gerginliğine gülümsedi.

"Ben, şey... Onunla evlenmek istiyorum."

Norah, kelimeleri ararken gözlerini genişletti. "Adrian, bu çok heyecan verici ve... beklenmedik!" Bir an durdu. "Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Genç olduğumu biliyorum, ama yine de ne istediğimi biliyorum."

O buna karşı çıkmadı, ama bu çok büyük bir karardı. "Alexander'ın tavsiyesini almayı düşündün mü?"

Adrian sessiz kaldı, sonra "Hayır, Kharaviyalı bir eşe onay vermez." dedi.

Adrian'ın Alexander'dan bu kadar önemli bir şeyi saklaması Norah'ın kalbini acıttı. "Ama eninde sonunda öğrenecek," dedi. "Ve bu ikinizin arası çok zorlaşacak."

Alt dudağını ısırđı ama cevap vermedi.

"Onun iznini al demiyorum," dedi Norah. "Elbette kendi kararını kendin verebilirsin. Ama yine de onunla konuşmalısın. Sadece

bunu bir düşün,
tamam mı?" Adrian
başını salladı.

Kaleye yaklaşırken Norah yavaşladı. İki araba çeşmenin yanında duruyordu, Mikael yanlarında elindeki mektubu okuyordu. Yüzü kararmış ve sabit duruyordu, Norah onu yeterince tanıyordu ve bir şeyin onu rahatsız ettiğini biliyordu.

"Sana sonra yetişirim," dedi Adrian'a.

"Tabii," dedi Adrian ve dövüş alanına doğru geri döndü. "Bir sorun mu var?" diye Mikael'e seslendi Norah yaklaşırken.

Mikael mektuptan başını kaldırdı, mektubu katladı ve ceketinin içine koydu. "Senin ilgilenmene gerek yok," dedi.

Norah kaşlarını kaldırdı. "Bu hiç de küçümseyici bir tavır değildi."

Adam iç geçirdi. "Özür dilerim." Sonra Norah'a kolunu uzattı ve birlikte kaleye doğru yürüdüler. "Gregor, ödemesi gereken ticaretin sadece dörtte birini gönderiyor," dedi. "Mahsulünün kötü olduğunu ve elinden gelenin bu kadar olduğunu söylüyor."

Norah dudaklarını büzdü ve midesi ağırlaştı. "Ona inanıyor musun?"

Mikael başını salladı. "Hayır. Bizim mahsulümüz iyi gitti. Japheth, dünyanın en verimli topraklarına sahip ve ben zararlı böcekler veya hastalıklarla ilgili herhangi bir haber duymadım. Ve göndermediği otlar... Onlar tıbbi otlar, sadece Renkli Vadi'de bulunan otlar. Onlar bizim için en değerli olanlar."

"Yani bunu kasten yaptığını mı düşünüyorsun?"

Mikael durdu. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Eğer kasıtlıysa, korktuğum şeyin doğru olduğunu teyit eder. Başka biriyle ittifak kurmuş. Vagonlara bakarken çenesi titredi. "Birkaç hafta içinde gönderilecek pirinç ve tahıl sevkiyatlarımız var. Onları gönderirsem, onun mazereti kabul ettiğimi beyan etmiş olurum. Göndermezsem, onu yalancı ilan etmiş ve bir sonraki hamlesini zorlamış olurum."

"Ne yapacaksın?"

Kafasını salladı. "Henüz karar vermedim."

Akşam yemeğini yerken odada sessizlik hakim oldu. Mercia'dan döndüğünden beri Soren tekrar onlarla yemek yemeye başlamıştı, hatta Salara-Mae bile onlara katılmıştı. Ama kralın annesi, komutanına duyduğu küçümsemeyi hala gizlemeye çalışmıyordu.

Cusco ve Cavaatsa Norah'ın ayaklarının dibinde yatıyordu ve Norah, Cusco'nun sıcak karnının altında ayak parmaklarını kıpırdatıyordu. Mikael'i, yemek yemeden sadece kadehinden içki içerek oturduğunu izledi. Japheth ve ticaret ikilemi hala zihnini meşgul ediyordu.

Salara-Mae, Cusco için yere küçük bir et parçası attı ve büyük köpek onu çiğnemedi yuttu. Soren ona şaşkınlıkla baktı, ama o onun gözlerinden kaçındı. "Sen onlarla ilgilenmeye başladığından beri hayvanlar oldukça tolere edilebilir hale geldi," dedi Norah'a.

Norah gülümsedi, ama Soren ona kırgın gözlerle baktığında gülümsemesini geri çekti. Köpeklerle karşı farklı bir şey yapmamıştı, sadece bazı kötü davranışlarına göz yummuştu. Soren'e özür dilercesine omuz silkti. Soren dikkatini tekrar yemeğine verdi ve Norah'ın dudakları tekrar yukarı kıvrıldı. Ama eğlencesi kısa sürdü. Mikael çenesindeki kısa sakalını düzelterek yan camlardan dışarıya baktı ve bu, Norah'ın düşüncelerini onun endişesine geri döndürdü.

"Bir süredir ava çıkmadın," dedi Norah, onun dikkatini tekrar şimdiki ana çekerek.

Mikael derin bir nefes aldı ve kadehini masaya koyarken nefesini verdi. Sonra başını salladı. "Bu iyi bir fikir. Sanırım yarın gideceğim."

"Adrian'ı da götüreceksin?" diye sordu. Beklendiği gibi, ne Mikael ne de komutan bu fikre itiraz etti. Adrian, Kharav'da iyi gidiyordu. Akıllıydı, çabuk öğreniyordu ve sahada kendi başının çaresine bakabiliyordu. Onlara şimdiden ısınmaya başlamıştı ve -gülümsedi-onlar bunun farkında bile değillerdi.

"Kral Gregor konusunda ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordu ve Soren de merakla sandalyesine yaslandı.

Mikael'in gözleri onunla buluştu, ama cevap vermedi.

"Beni geri kalan ticareti toplamaya gönder," dedi Soren.

Onu korkutmak için göndermek daha doğru olurdu. "Yapman gerekenin tam tersi," dedi Norah, komutanın sinirli bakışını üzerine çekerek. "Onunla konuşmalısın."

"Onu yalancı olarak ilan etmemi mi istiyorsun?" dedi Mikael.

"Onunla mantıklı bir insan gibi konuşmanı istiyorum. Bu durumdan memnun olmadığını, bunun şüphe uyandırdığını bilmesinin bir sakıncası yok bence. Ama onu bu kadar açıkça tehdit etmezdim."

Soren burun kıvrıdı, "Onun geçen sefer buradayken yaptığın gibi mi?"

Norah dudaklarını büzdü. "Unutma ki o, *senin* hayatını kurtarmak içindi, ki bence bu, bitkilerin bir kısmının sevkiyatından daha önemliydi." Gözlerini kısarak, "Bazen bunun doğru karar olup olmadığını merak ediyorum," dedi. Mikael'e dönerek, "Ya onunla konuş ya da sevkiyatını gönder," dedi.

"Beni sınıyor," dedi Mikael.

"Harekete geçmeden önce Gregor'un seninle olan ittifakından uzaklaştığından emin olmalısın. Daha fazla bilgi edinmek için kendine biraz zaman kazan ya da bir çatışma olacaksa hazırlanmak için zaman kazan."

"Beni zayıf bulacaktır."

"Bu yüzden beni göndermelisin," diye ısrar etti Soren.

Norah aynı fikirde değildi. "Daha az paranoyak ve daha fazla özgüvenli bir şekilde yanıt vermelisin. Sevkiyatı gönder. Bu sana zaman kazandırır, aklın başına gelip onunla konuşmaya karar verirsen işleri kolaylaştırır ve endişelenmediğini gösterir. Şöyle davran: Hangi akıllı insan Kharav'lı Salar ile yaptığı anlaşmayı bozmaya cesaret edebilir ki?"

Mikael oturup düşündü. Norah ve Soren onu izlerken kadehinden bir yudum aldı. Sonra Soren'e döndü. "Sevkiyatı gönder."

Komutan, Norah'a öfkeyle baktı, ama kralına zorla başını salladı. Yine de, bu durumun çözülmediğini biliyordu.

"Alexander'ın başka bir kardeşi olduğunu biliyor muydun?"

Caspian başını kaldırdı. "Bunu nereden duydun?"

Kütüphanede duruyorlardı ve Norah elindeki kitabı rafa geri koydu. "Biliyor muydun?" diye tekrar sordu.

Caspian uzun bir nefes vererek başını salladı. "Biliyordum." Gözleri hüznle doldu. "Lucien."

"Neden kimse ondan bahsetmedi? Kimse bana söylemedi."

Kafasını özür dilercesine eğdi. "Çok uzun zaman önceydi." "Yine de önemli gibi görünüyor."

"Öyleydi," diye itiraf etti. "Öyle."

"Bana ondan bahseder misin? Ne oldu?"

Caspian rahatsız bir şekilde başını eğdi. Başkalarından, özellikle de onların özel hayatlarından, özellikle de Alexander'ın özel hayatından bahsetmeyi sevmediğini biliyordu.

"Mercia'da olsaydım, Alexander'a kendim sorardım," diye ekledi. "Ama yapamam ve ona bu konuda mektup yazacak da değilim."

Hâlâ onun sorusunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Bana söylemez miydi?" diye sordu.

"Tabii ki söylerdi." Etraflarına bakarak konuşmalarının gizli kaldığından emin olduktan sonra, içini çekerek cevap verdi. "Lucien öldüğünde çok küçüktüler. Yedi, sekiz yaşındaydılar. Çok yakındılar."

Norah onun devam etmesini bekledi, ama başka bir şey söylemedi. Sanki bu kadarı yeterliymiş gibi. "Nasıl öldü?" diye ısrar etti.

"Bir hastalık onu aldı."

Ve? Caspian en kötü hikâye anlatıcısıydı. "Alexander o zaman kaleye mi geldi?" diye sordu. "Adrian ne zaman geldi? Annelerine ne oldu?"

Caspian, Norah'ın sorularından hiç hoşnut olmadığından yine iç geçirdi. "Lucien öldükten sonra, anneleri kederden delirdi. Kabuslar görüyordu ve uyuyamıyordu. Onu duyuyordu." Yine durakladı, ama Norah başka bir soru sormadan devam etti. "Kafası karışmıştı ve herkesi evden dışarı kilitliyordu. Massey, neredeyse her uğradığında Alexander'ı dışarıda buluyordu."

Norah'ın kalbi acıdı. "Massey kim?"

"Kalenin mutfağını yönetiyordu. Hâlâ da öyle. Leydi Catherine, Massey'den Alexander'ın annesine yemek götürmesini istedi çünkü annesi kendini bakamayacak kadar kafayı yemişti. Bir gün Massey geri geldi ve Alexander'ın yine dışarıya zorla çıkarıldığını söyledi. Kışın ortasıydık. Leydi Catherine gidip onu aldı ve kaleye geri getirdi."

"Büyükannem mi?"

Adam başını salladı. "Onun da bir kalbi var, Regal High." "Annesine ne oldu?"

"Bir süre iyileşmiş gibi göründü. Ama Adrian doğduktan kısa bir süre sonra tekrar kötüleşmeye başladı. Uzun süre zor günler geçirdi ve sonunda intihar etti. Adrian o zaman kaleye geldi."

"Oh," diye iç geçirdi Norah. Bu, düşündüğünden çok daha korkunçtu. Alexander'a annesi hakkında soru sormadığı için aslında rahatlamıştı. Birkaç kez sormaya çok yaklaşmıştı. Bu hikayeyi ona anlatması onun için kesinlikle zor olurdu. Akli Caspian'a gitti. O, Alexander'la büyürken çok yakındı. Onun hakkında her şeyi, en özel detayları bile biliyordu.

"Kalede mi yaşıyordun?" diye sordu ona.

O başını salladı. "Hayır, ama sanki hep oradaymışım gibi. Babam bir saha kaptanıydı, çoğu zaman yoktu, annem ise orada soyluların çocuklarına ders veriyordu. Hatta sana da ders vermişti."

Norah gülümsedi. "Çocukken sen ve ben yakın mıydık?"

Caspian yine başını salladı. "Hayır. Aslında birbirimizi tanı mıyordunuz. Alexander ve ben birlikte ders çalışır ve antrenman yapardık, ama sen özel ders alıyordun." Kıkırdadı. "Ama Alexander'ın sana kılıç öğretmiş olduğunu biliyorum. Ona sürekli dövüşmek isteyip istemediğini sorardım, o da bana hazır olmadığını söylerdi. Sonra ikinizi ahırların arkasındaki alanda kılıçlarınızla görürdüm. Bu şekilde bu kadar iyi oldu, biliyor musun? Diğer çocuklarla dövüşmüyordu, seninle dövüşüyordu."

İkisi de güldü. Aralarında rahat bir sessizlik hakim oldu.

"Bütün bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim, Caspian," dedi yumuşak bir sesle.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Norah, banyo küvetinin kenarına oturdu, elinde buruşuk geceliğini tutuyordu. İçinde, hala çocuğu olmadığını gösteren birkaç kan lekesi vardı. Aylar geçmişti, ama hala bir şey yoktu. Doğurganlık konusunda bilgili kadınlara danışmış, döngülerini çizelgelemiş ve titizlikle planlamıştı. Şifacıya ve hatta ona iğrenç derecede sağlıklı yiyeceklerden oluşan sıkı bir diyet uygulayan Salara-Mae'ye bile danışmıştı. Ama yine de bir sonuç yoktu.

Mikael hala kendi sonunun kehanetiyle boğuşuyordu ve varisleri olmadan giderek daha huzursuz hale gelen soylularla birlikte, her geçen ay onun çaresizliğinin arttığını hissedebiliyordu. Bir çocuğa ihtiyaçları vardı. Her ay gelip geçtikçe, ona karşı başarısız olduğunu hissediyordu.

Norah elini karnına koydu ve bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. *Bir bebek.* İçinde bir şeyin olması, yaşaması, büyümesi, tekmelemesi ne kadar garip bir his olurdu.

Parmaklarını karnına yaydı. Ya çocuk sahibi olamazsa? Hayır, böyle düşünmemeliydi. Derin bir nefes aldı ve olumlu düşüncelere odaklanmaya çalıştı. Kendini hamile olarak hayal etti. Ama zihni başka endişelere kaydı. Kharav onu sevecek miydi? Yarı Kuzeyli bir çocuk. Mercia onu kabul edecek miydi?

Hâlâ daha olumlu bir şeye ihtiyacı vardı, diye düşündü. Ona ne isim verecekti? Onu sevgiyle ne diye çağıracaktı? Mikael'e mi, yoksa kendisine mi benzeyecekti? Elbette babasına benzeyecekti ve gülümsedi.

"Salara," diye Mikael'in sesi yumuşakça seslendi ve başını kaldırıp kapıda duran onu gördü. Onu görünce nefesi kesik kesik ve düzensizdi, gözleri umut doluydu.

Gülümsemesi kayboldu. Onu yanlış anlamıştı. Duygular onu sardı. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

Mikael uzun bir nefes verdi ama ona doğru geldi, onu kaldırdı ve sıkıca sarıldı. Bu onların aylık ritüeli, aylık lanetiydi.

Oöp gülümsemesinin kızın kafasının kafasının "Endişelenme endişelenme," fısıldadı.

"Yaz çok güzel," dedi Salara-Mae, limonu ikiye bölüp çayına sıkarken. "Çok çabuk geçecek."

"Öyle olacak," dedi Norah sessizce. Kharav'da yaz sonu gelmişti ve hayal ettiğinden çok daha muhteşemdi. Toprak hayatla yeşermiş, her renkten çiçekler zemini kaplamış, siyah mortit kayaların üzerinde parlak bir şekilde ışıldıyordu.

Kahvaltılarını bitirdiler ve kapıdan çıkıp güneşin altına çıktılar. Norah'ın hamile kalmak için çaba gösterdiğini öğrendiğinden beri, Salara-Mae düzenli egzersiz yapması konusunda ısrarcıydı. Norah'ın buna bir itirazı yoktu. Dışarı çıkıp bacaklarını uzatmak iyi geliyordu. Yemek yedikten sonra kale bahçesinde yürüyüş yapmayı alışkanlık haline getirmişlerdi, güneşin tadını çıkarıyor ve bahçelerin renklerini içlerine çekiyorlardı. Norah, Salara-Mae'yi sevmeye başlamıştı. Ona büyükannesini hatırlatıyordu; küstahça kaba ve istemedenden komik.

Yürürken Salara-Mae küçük bir kese çıkardı ve ona uzattı.

Norah ona merakla baktı ve sonra aldı. "Bu ne?"

"Çocuk için," dedi. "Lorys'ten Torith kökü. Kuzenim, hamile kalmaya çalışan kadınlar için ne kadar etkili olduğunu mektupta yazmıştı."

"Kuzenin Lorys'te mi?"

"Hayır, hayır. Tabii ki değil. Etreus'ta, ama ona mektup yazdığımda, Pryam'daki yengesine yazmış, o da Lorys'li kendi bilge kadınının bunu tavsiye ettiğini söylemiş. Doğrudan yiyin. Ama acı olduğunu da uyarıyor."

Norah dudaklarını büzdü. Salara-Mae iyi niyetliydi, ama bu gidişle tüm dünya onun durumunu öğrenecekti. Şimdiden gözünde canlanıyordu:

büyükannesi, bir liman tüccarından, Gölge Kral'dan hamile kalmaya çalıştığı ve başarısız olduğu haberini alıyordu.

"Merak etme, durumundan bahsetmedim," dedi Salara-Mae, sanki aklını okumuş gibi. "Sadece sordum."

Bu kadın Catherine kadar göze çarpmıyordu. "Peki, kimin için sorduğunu düşünecekler?" Norah alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Kendin için değil."

"Her neyse, zaten çok açık. Uzun zamandır evlisin ve herkes ayları sayıp bir sorun olduğunu anlayabilir."

Bir duygu dalgası onu şaşırttı. Belki de baskı, sürekli hayal kırıklığı ya da çaresizlikti. Duygularını bastırmak için yanağının içini ısırdı. Kesesi cebine attı ve Caspian'ın yaklaştığını fark etti.

Yüzünden, haber getirdiğini anladı — muhtemelen kötü haber. Her ne olursa olsun, şu anki konuşma kadar kötü olamazdı.

"Kraliçe Norah," diye selamladı yaklaşırken. "Sizinle konuşmam gerek. Acil."

Salara-Mae ile olan konuşmadan kurtulduğu için rahatlamıştı, ama Caspian'ın getirdiği haber yüzünden midesi ağırlaşmıştı. Salara-Mae'ye başını sallayarak selam verdi, Salara-Mae de karşılık olarak hafifçe başını eğdi ve Caspian'ı takip ederek kaleye doğru yürüdü.

"Az önce haber geldi," diye söyledi Caspian yürürken. "Aleon, Tarsus'u ele geçirdi."

"Ne?" Bu haberdı. "Kral Phillip Tarsus'u mu ele geçirdi?"

O başını salladı.

Tarsus adası krallığı küçük ama son derece zengindi. Burası, tüccarların giriş için yüksek telif ücreti ödedikleri, ancak mallarının satışından kat kat daha fazla servet elde ettikleri önde gelen bir ticaret limanıydı. Tarsus'ta sadece olağanüstü kalitede mallar satılıyordu ve lüks mallar satan tüccarların, alıcılarının talebi üzerine sadece burada takas edilen mallarla ticaret yapmaları yaygındı. Mercia, çelik mallarının çoğunu burada satıyordu.

Bu ticaret ülkesine saldırmaya cesaret eden çok az kişi vardı. Ada, limanlarını vahşice koruyan şiddetli savaşçılarıyla tanınıyordu.

Norah kaşlarını çatı. "Neden Tarsus'u ele geçirsin ki?"

Caspian omuz silkti. "Belki de büyükbabasının başaramadığını başarmak için? Ama Kraliçe Norah, bu Salar'ı kesinlikle tedirgin edecektir. Phillip, büyükbabasının başaramadığını başarmaya çalışıyorsa, gözünü Kharav'a dikebilir."

Aleon bir zamanlar Kharav'ı ele geçirmeye çalışmıştı.

Norah başını salladı. "Hayır. Bu mantıklı değil. Phillip, Kharav, Mercia ve Japheth'e karşı savaşıacak güce sahip değil."

"Ama Mercia gerçekten Kharav'ın yanında mı? Konsey zaten Phillip ile temasa geçti. Bunu biliyorsun. Evlilik teklifi aldın. Ve Kharav ile Japheth'in ittifakının çökmekte olduğu söyleniyor."

"Bunu nereden duydun?"

Kaşlarını çattı. "Her yerde."

Norah'ın midesi düğümlendi. Bu, Mikael'i tedirgin edecekti.

Caspian bir mektup uzattı. "Ve bu sana geldi."

Norah'ın nefesi kesildi. Mektupta Alexander'ın mührü vardı. Kaptanına başını sallayarak izin verdi. "Teşekkürler, Caspian."

Bir an durdu ve bahçenin kenarındaki bir bankta oturdu, mektubu elinde tutarak, açmak için can atıyor ama korkuyordu. Mercia'dan ayrıldığından beri birbirlerine mektup yazmamışlardı. Mektubun içinde ne yazdığını hayal etti.

Norah, güneş ışığında parıldayan çelik mavisini mumdan yapılmış mührü parmaklarıyla okşadı. Alexander'ın kendi elleriyle döküp damgaladığı mühür. Cesaretini toplayarak, mumdan yapılmış ayı kabartmasını kırmamaya dikkat ederek mektubu açtı.

Ama mektubu okudukça kalbi sıkıştı. Sonra ayağa kalktı ve Mikael'i bulmak için kaleye doğru döndü.

Kral, çalışma odasında komutanla birlikte duruyordu, yüzü stoik ve aşırı sakindi; bu yüz onu endişelendiriyordu.

"Haberleri duydun mu?" diye sordu onu gördüğünde. Kız başını salladı. "Caspian az önce bana haber verdi."

Kral kaşlarını çattı. "Aleon İmparatorluğu büyüyor." "Neden Tarsus'u istesin ki?" diye sordu.

"Tarsus'u kim istemez ki?" diye homurdandı Soren.

"Bunu şimdi yapması mantıklı değil."

"Elbette mantıklı," dedi Soren. "Bu Aleon kralı tıpkı dedesi gibi."

"Ama Japheth ile savaşın eşiğindeyken mi?"

"Gregor'un güvenini artırır, eminim," dedi Mikael. "Kardeşinin meşgul olduğunu bilmek."

Soren, Norah'ın ne demek istediğini anlamadı. Norah iç geçirdi. Aleon hakkında tartışmaya gelmemişti. Alexander'dan gelen parşömeni kaldırdı. "Mercia'dan bir mektup geldi."

"Ayı'dan mı?" diye sordu Soren.

O başını salladı. "Mercia'nın uzak köyleri hala saldırıya uğruyor. Lord yargıç, kuvvetlerimizi krallığın dört bir yanına yaydı, ama yine de yetmiyor. Adam istiyor."

Soren'in kaşları sinirle çatıldı. "Mercia'ya adam gönderemeyiz. Aleon ilerlerken ve Japheth oyunlar oynarken olmaz."

"Aleon *ilerlemiyor*," diye itiraz etti Norah. "Tarsus, Kharav'ın tam tersi yönde."

"Onun planlarını biliyor musun?" diye sordu Soren.

"Hayır, ama Phillip'in şu anda Kharav'a yürüyüşe geçmesi mantıklı değil."

"Salara için mantıklı olsun ya da olmasın, tehdit hala var," diye Mikael'e karşı çıktı Soren. "Kharav'daki tüm adamlara ihtiyacımız var."

Mikael Norah'ın yanına gitti ve mektuba baktı. Norah mektubu ona uzattı, Mikael aldı ve sessizce okudu. "Çok resmi," dedi.

Norah yutkundu. Öyleydi. O, ona nasıl olduğunu bile sormamıştı. Suçluluk duyarak duygularını bastırdı. Onun bunu yapmasını istememeliydi. O, onun kendisini düşünmemesini istemeli, kendisi de onu düşünmemeye çalışmalıydı.

Mikael mektubu yeniden katladı ve mührü bir anlığına inceledi, sonra mektubu Norah'a geri verip Soren'e baktı. "İki bin adam gönder."

Norah şaşkınlıkla onun gözlerine baktı. Ona adam mı veriyordu?

Soren öfkeyle dişlerinin arasından nefes verdi, ama itirazını dile getirmedi.

Norah başını salladı. "Teşekkür ederim."

Mikael elini uzattı ve parmaklarıyla Norah'ın yanağını okşadı.
"Elbette."

Kırkınıc Bölüm

Alexander masasındaki sandalyeye yaslandı ve yorgun bir nefes verdi. Ordunun durum raporlarını istifledi ve deri bir kapağın içine koyduktan sonra ayağa kalkıp arkasındaki dolaba koydu. Sabah geç saatlerdi ve bütün gece çalışmıştı — konseye sunmak üzere güncellemeleri hazırlamış, talimatlar vermiş, şikayetleri incelemiş, ödemeleri onaylamış — zihnini meşgul edecek her şeyi yapmıştı.

Aklını ondan uzak tutmak için.

Norah'tan.

Konseyin dehşetine rağmen, çaresizlikten ona mektup yazmıştı. Konsey, Gölgeler Diyarı'ndan yardım istemiyordu, ama başka seçenekleri yoktu. Alexander, elinden geldiğince bunu ertelemişti — kısmen konseyin ısrarı nedeniyle, kısmen de Norah'ın okuyacağını bildiği kelimeleri kaleme dökemediği için. Mektubuna yüzlerce kez başlamıştı ve çalışma odasındaki şömine, attığı sayfalarla parlak bir şekilde yanıyordu. Onun nasıl olduğunu, iyi olup olmadığını, mutlu olup olmadığını bilmek istiyordu. Gerçekten mutlu olup olmadığını bilmek istiyor muydu?

Gölge Kral ile mutlu mu?

Hâlâ dudaklarında onun öpücüğünü hissedebiliyor, gözlerini kapattığında gülümsemesini görebiliyor, zihninde sesini duyabiliyordu. Ama bunların hiçbirini yazmadı, en azından gönderdiği mektupta.

O, onu düşünüyor muydu? *Hayır*. Onu çok sevdiğini biliyordu, ama onun kalbi ona ait değildi. Artık değil. Eskisi gibi değil.

Ama onun mutlu olmasını istiyordu. Kendisiyle olmasa bile. Eğer o... Bu düşünceyi kafasından attı. Sadece mutlu olması umuduyla yetindi.

Adrian'ın nasıl olduğunu merak etti. Kardeşini Kharav'a gönderdiğinde kendisi bile şaşırılmıştı. Ama Norah'ın sadık, güvenilir, iyi adamlara ihtiyaçı vardı ve kardeşı bu özelliklere sahipti.

Adrian, Mercian değerlerini koruyacak ve ona kim olduğunu hatırlatacaktı. Onun gölgelerin karanlığında boğulmasına izin vermeyecekti. Alexander'ın ona ihtiyacı vardı, ama Norah'ın ona daha çok ihtiyacı vardı.

Çanlar çaldı ve o avluya doğru yöneldi. Yaklaşan Gölge Adamlar ordusunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Beklediğinden daha büyüktü, hoş bir sürprizdi ve onlara doğru büyük adımlarla yürüdü.

James ve Edward, kalenin merdivenlerinin başında duruyorlardı. Edward tiksintiyle titriyordu ve Alexander, onun gözlerini takip ederek orduyu yöneten Gölge Adam'a baktı.

Gölge Adam

değil. Gölge

Kadın.

Tüm Gölge Adamlar gibi yüzü bir örtüyle kaplıydı, ama vücuduna göre şekillendirilmiş, tam oturan bir göğüs zırhı giyiyordu. *Her* şekliyle. Gözlerini çelik göğüslerden ayırdı ve kadın attan inerken rahatsızlığını yuttu.

Kadın avluya soğuk bir bakış attı. "Ayı için buradayım," diye seslendi.

"Hizmet etmeye mi geldin?" diye sordu

Alexander. Kadın onun önüne geçti. "Onu

çağır."

"O senin çağrına gelmez."

Bir anda, sırtındaki kınından kısa kılıcını çekip boğazına dayadı. Etrafındaki Kuzeyli adamlar kılıçlarını çekti ve tüm Kharavian birliği de aynısını yaptı.

"Buraya oyun oynamaya gelmedim, Kuzeyli," diye öfkeyle bağırdı. "Komutan tarafından, başarısız olan Ayı'ya yardım etmek için gönderildim."

Bu kesinlikle komutanın sözleri gibi geliyordu. "O zaman belki de kılıcını onun boğazından indirebilirsin."

Gözleri kısıldı. "Sen Ayı mısın?"

Adam başını hafifçe salladı. "Ayıya benzemiyorsun."

"Bana da öyle söylendi."

Kılıcının ucunu onun cildine batırırken şüpheyle ona baktı.

"Kanını akıtmak mı istiyorsun?" diye sordu adam.

Gözleri gülümsedi. "Bunu uygun bir Kharavian selamlaması olarak düşün." Yavaşça bıçağı çekti ve bir adım geri attı, hala ona bakarak

emirlerine itaat edip etmeyeceğine karar veriyormuş gibi.

"Bunun bir hata olduğunu biliyordum," diye bağırdı Edward arkalarından. "Kafirlerin yardımına ihtiyacımız yok! Onları geri gönderin."

Kafirler olsun ya da olmasın, yardıma ihtiyaçları vardı, ama Gölge Adamlar gerçekten onlara yardım etmek için mi gelmişti? Alexander bunu öğreneceğini düşündü.

Alexander banyo odasında duruyordu. Öne eğildi ve aynada başını eğdi, Gölge kadının bıçağının derisinde bıraktığı izi inceledi. Onu kesmişti. Deride küçük bir kesikti, ama onu gerçekten kesmişti — kendi avlusunun ortasında, kendi adamları tarafından çevriliyken. Kafasına bir gömlek geçirdi ve pantolonunun içine soktu, ama sonra aynaya ve boynundaki izlere bakmaktan kendini alamadı. Onu *gerçekten* kesmişti.

Tabii ki komutan onu gönderirdi, öyle bir kadını. Dikkatli olmazsa, ona küçük bir kesikten daha fazlasını vereceğinden şüphe yoktu. Belki de bir gözü açık uyumak isteyebilirdi. Nefesini verdi ve giyinmeyi bitirdi. Yapabileceği en iyi şey, Mercian köylerine saldıranları ortadan kaldırmak ve onu ve Gölge ordusunu Gölge Diyarlarına geri göndermekti.

Kışlaya ve Gölge askerlerinin yerleştiği çadırli istasyona doğru yürüdü. İki bin adamı barındırmak zordu, ama bu sadece akşam için, onları görev yerlerine dağıtana kadar. Şimdi bu kadını bulmalıydı...

Bu zor olmadı. Gölge ordusuna ulaştığında, kadın onu karşılamak için dışarı çıktı. Gözleri büyük ve karanlıktı ve güvensizlikle doluydu. "Emirlerinle mi geldin, Ayı?" diye sordu, sesinde kin vardı. O da onun burada olmasını istemediği kadar burada olmak istemiyordu. İyi, köyleri saldıranları bulmasına, bunu sona erdirmesine ve ayrılmasına yardım etmek için motive olacaktı.

"Adın ne?" diye sordu ona. "Yüzbaşı Katya Sator."

Yüzbaşı mı? İlginç. "Sana Katya diyebilir miyim?" "Hayır."

Bu zor olacaktı. "Peki, *Kaptan*." Bakışları, zırhının üzerinde belirginleşen dolgun göğüslerine kaydı ve gözlerini kaçırdı.

"Bakabilirsin," diye alay etti kadın. "Aynı olması için çok uğraştım." Ona yaklaştı ve onun rahatsızlığından zevk aldı.

Adam onun bakışlarına karşılık verdi ama gözlerini tekrar başka yere kaydırmadı. Kadının gözleri gülümsedi. "Beğenmedin mi?"

Cevap vermedi.

"Kuzeyli erkeklerin evli olmadıkları sürece cinsel zevklerden mahrum kaldıklarını duydum. Bu doğru mu?" Artık sadece onun rahatsızlığını görmek istiyordu, onu kızdırmaya çalışıyordu.

Ve işe yarıyordu.

Ona yaklaştı. "Ne oldu, Ayı? Seni yoldan çıkaracağımdan mı korkuyorsun?"

Sanki bunu yapabilirmiş gibi. "Burayı sevip kalmaya karar vermesinden korkuyorum," diye karşılık verdi.

Kadın burnunu çektirdi ve gözleri güldü. "Siz kuzeyli erkekler kılıç kullanmakta olduğu kadar yatakta da kötüyse, bu konuda endişelenmene gerek yok."

O, topuklarına yaslanarak nefes aldı ve kadın ona acımasızca göz kırptı ve yanından geçip gitti.

Kırk Birinci Bölüm

Norah, serin sonbahar havasını içine çekerek, yapabildiği sürece tadını çıkarmaya çalıştı. Sephir'i ahıra geri götürdü ve yere kayd. Dışarıda olmak, yüzünde rüzgarı hissetmek ve kısırakla vakit geçirmek iyi geliyordu. Avucunda birkaç havuç parçası tuttu ve at onları yalarken hafifçe güldü.

Sephir'i fırçalamaya götüren ahır çocuğuna el salladı ve günün geri kalanını düşünmeye başladı. Ama Adrian'ın sesini duyunca döndü.

"Kraliçe Norah," diye selamladı onu ve o da gülümsedi. "Adrian."

"Şey, umuyordum ki..." Adrian tedirgin gözlerle yerinden kıpırdadı. "Sizinle konuşabilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki. Her şey yolunda mı?"

Adrian nefes alırken gergin bir şekilde ellerini ovuşturdu. "Sevina hamile," diye patladı.

Nefesi boğazında takıldı. "Ne?" diye fısıldadı.

Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Sadece başını salladı.

"Oh, Adrian. Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum." Bir süre durakladı. "O nasıl?"

Adrian başını salladı. "Ben, şey..." Nefes alırken ayaklarını sürttü.

"Ben, şey, babasından onun elini istedim."

"Oh!" dedi, başını sallayarak. O zaman durum iyiydi. "O hayır dedi."

"Oh," diye tekrar fısıldadı. Bu kötüydü.

"Bebeği bilmiyor ama..." Adrian dudaklarını yaladı. "Şu anda korkuyor." Yine durakladı. "Ben de korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Norah başını sallayarak her şeyi anladı. "Babası neden hayır dedi?"

Omuz silktili ve Norah onun hayal kırıklığını görebiliyordu. "Çünkü soyluların, kocası ölürse kadını, yani çocuklarını geçindirmek için bir kenara koyabilecekleri büyük bir ödeme olan 'Provision Promise' yapmaları gelenektir."

"Ah, Adrian," dedi Norah, küçük bir gülümsemeye rahat bir nefes alarak. "Eğer tek ihtiyacın buysa, sana para konusunda yardımcı olabilirim."

O başını salladı. "Alec beni öldürür. Benim sorumluluğum olan bir şeyi kraliyetin ödemesi onun onurunu zedeler. Ve bu sadece paradan ibaret değil. Ben bir Kuzeyliyim ve burada pek sevilmeyen Mercian lordunun kardeşi. Anlaşılabilir bir durum."

Norah üzüntüyle iç geçirdi. "Alexander'a mektup yazmalısın."

"Ve ona, Shadowlands'den bir kadını evlilik dışı hamile bıraktığımı mı söyleyeyim?" Başını salladı. "Onun babasıyla yüzleşmeyi tercih ederim." Yutkundu ve yine gergin bir şekilde kıpırdadı. Endişeliydi ve Norah'ın kalbi onun için acıyordu. Bu en iyi haber olmalıydı, en kötü haber değil.

"Gitmeliyim," dedi. "Lord komutan beni bekliyor."

Norah başını salladı. "Hey," dedi, onu durdurarak. "Bunu çözeceğiz. Seçenekler var, bırak da bir düşüneyim. Sonra konuşalım, tamam mı?"

O da somurtarak başını salladı.

Norah'ın havaya ihtiyacı vardı. Adrian'ın haberi karmaşık duygular uyandırmıştı. Cesur görünmeye çalıştı, ama Sevina konusunda ne yapacaklarını hiç bilmiyordu. Kaleye dönmek cevapları getirmeyecekti ve Adrian'ı takip ederek dövüş sahasına gitmeye karar verdi. Çite yaslandı ve bir gün Crest'te yer almayı umut eden askerlerin becerilerini test etmelerini izledi.

Adrian, onlardan biri olmasa da onlarla birlikte dövüştü. Komutan ona açıkça erkenci olarak kabul edilmediğini söylemişti, ama yine de Adrian'ın her antrenmana katılmasında ısrar etmişti. Calla ve Cohen için de durum aynıydı. Norah ilk başta, Adrian'ın onlara bilerek zorluk çıkardığını, başarısız olmalarını umduğunu, başarısız olmalarını *sağladığını* düşünmüştü. Ama sonra, Adrian'ın ara sıra onlara samimi tavsiyelerde bulunduğunu, duruşlarını düzelttiğini, silah tutuşlarını ayarladığını ve hatta doğru bir şey yaptıklarında onaylayarak başını salladığını fark etti.

Adrian sahada, kendisinden oldukça iri bir genç adamla dövüşüyordu. Adrian'ın küçük bir adam olduğu söylenemezdi. Alexander gibi Norah'tan bir baş daha uzundu. Adrian'ın rakibi kılıcını güçlü vuruşlarla saldırıyordu, ama Adrian hızlıydı ve onun etrafında kolayca manevra yapıyordu.

"Kalkanları kaldırın!" diye bir ses duyuldu.

Soren'in erkeklere doğru yürüdüğünü görmek için döndü.

Adrian dövüşmeye devam ederken hızla kalkanını kaldırdı, ama aynı hızla unutarak rakibinin etrafında dolanırken kalkanını tekrar indirdi.

"Kalkanı kaldır!" diye bağırdı Soren tekrar.

Adrian kalkanını tekrar kaldırdı ve rakibine saldırmaya devam etti, ancak erken bir kesik attığında, kılıç kolunun menzilini artırmak için kalkanını tekrar indirdi.

Soren sahaya çıktı, erkenciyi antrenman zırhından yakaladı, onu geri itti ve kendi kılıcını çekti. Adrian'a bir savurma darbesi indirdi. Adrian yana doğru sıçradı, ama Soren şaşırtıcı bir zarafetle döndü. Komutan havayı yararak Adrian'a öfkeyle darbeler yağdırdı. Saldırı Kuzeyli'yi geriye savurdu ve o da kalkanını omzuna alıp arkasına çömeldi. Adrian daha da geriye sendelediğinde kalkanından tahta parçaları sıçradı. Soren'in her darbesi ölümcül bir güç taşıyordu. Norah'ın nefesi boğazında düğümlendi. Soren, Adrian'ı korkuluğa doğru itti, onu köşeye sıkıştırdı ve üzerine bir yağmur gibi darbeler yağdırdı.

"Soren!" diye bağırdı Norah.

Komutan durdu ve geri çekildi.

Adrian, savunma çabasının yorgunluğuyla nefes nefese, kalkanını yüksekte tutarak yavaşça doğruldu.

Komutan Adrian'ın kalkanını yakaladı ve aşağı çekti, onu korkuluğa çarpmak için kullandı. "Savaş böyle bir şeydir," diye homurdandı. "Düşman dans etmez. Ya sen ya o diye, elindeki her şeyle saldırır. Hızın sana yardımcı olur, ama kalkanın hayatını kurtarır. *Devam et!*" Soren onu geri itti ve Norah'ın durduğu yere doğru yürüdü. "Tekrar!" diye omzunun üzerinden seslendi ve adamlar bir tur daha için bir araya geldi.

Norah nefesini düzenlemeye çalıştı. "Bu gerçekten gerekli miydi?" diye tısladı. "Onu ciddi şekilde yaralayabilirdin!"

"Öğrenmesi gerekiyor," diye homurdandı, dövüşü izlerken.

Ya da bir uzvunu kaybedebilir, diye düşündü Norah. Daha çok bir uzvunu kaybedebilir. "Ona bu kadar sert davranmana gerek yok."

Adam gözlerini adamlardan ayırıp Norah'a sertçe baktı. "Olmam gerek." Sonra tekrar sahaya döndü. "Ona yumuşak davranmam. Bir gün komutan olacak. Harika bir komutan."

Norah ona baktı. Bu adam onu şaşırtıyordu. Kendi tuhaf Soren tarzında onu önemseydiği belliydi, ama bunun bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğundan emin değildi. Şu anda onun yardımına ihtiyacı olduğu için bunun bir lütuf olmasını umuyordu.

"Adrian konusunda," dedi, "seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Onu geri göndermeyeceksin," dedi adam kararlı bir şekilde.

"Hayır, şey," diye durakladı, onun bu konudaki endişesi karşısında şaşkınlık içinde. "Göndermeyeceğim. Hayır. Başka bir şey var. Şey..." Neden bu kadar zordu? "Ya Adrian evlenmek istediği birine, bir kadına göz koymuşsa?"

"Geyik mi?" diye sordu, ona bakmadan, gözleri hala tarladaki adamlarda.

Soren'in kızı tarif edişi... garip bir şekilde doğru geliyordu. Başka bir zaman Norah bu durumdan eğlenirdi. "Sevina, evet. Ya onunla evlenmek isterse?"

"Ailesi Kharav'daki en eski soylu ailelerden biri. Onun elini almak kolay bir iş olmayacak. Ayı, babasıyla konuşmalı. Ailenin reisi o, değil mi?"

"Evet, ama... Açıkçası o burada değil ve olsa bile, tüm ordun onu Kharav'ın düşmanı olarak görüyor, bu yüzden bunun iyi sonuçlanacağını sanmıyorum."

Karanlık bir kahkaha attı. "Muhtemelen olmaz," dedi, gözlerini erkenlerden ayırmadan.

Hiç yardımcı olmuyordu. "O zaman Adrian ne yapmalı?" diye ısrar etti.

Adam ona baktı, yüzünde rahatsızlığı belirgindi. "Başka bir kadın bulmalı," dedi kısaca. "Ya da daha iyisi, hiç kadın bulmasın. Çalışmalarına odaklanmasını istiyorum." Sonra gözlerini tekrar sahaya çevirdi.

Norah hayal kırıklığıyla içini çekerek başını salladı. Bu adam imkansızdı. Ama onun yardımına ihtiyacı vardı. Adrian'ın onun yardımına ihtiyacı vardı.

"Sevina hamile," dedi aniden. Dudaklarını birbirine bastırdı ve dişlerinin arasına çekti. Tepki beklerken midesi burkuldu.

Adam ona bakmadı, ama tarlaya da bakmadı. Kaşlarını çattı, ama konuşmadı. Endişe mi? Öfke mi?

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu sonunda.

"Evet. Sevina'nın elini istedi, ama Sevina'nın babası reddetti. Bir tür "Provision Promise" ile ilgili bir şeydi ve onun bir Kuzeyli ve adalet lordunun kardeşi olmasıyla ilgiliydi."

Soren bir an sessiz kaldı, sonra "Kardeşine söylemesi gerek. Bu Ayı'nın sorumluluğu olacak." dedi.

Kız başını salladı. "Onu bunu yapmaya ikna edebileceğimi sanmıyorum. Alexander'ın hayal kırıklığını çok fazla korkuyor."

Soren ona sinirli bir bakış attı ve göğsünden bir homurtu çıkararak korkuluktan kendini itti. "Spears!" diye bağırdı tarlaya doğru ve erkencilere katılmak için ayrıldı.

Norah hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Ne beklediğini bilmiyordu, şefkat beklemiyordu elbette, ama onun birkaç seçenek, bir öneri, hatta ufak bir tavsiye bile sunacağını ummuştı. Ama o hiçbir şey vermedi, belki de verecek hiçbir şeyi yoktu. Norah bunu henüz kabul etmeye hazır değildi. Bir çözüm bulmalıydı, döndü ve kaleye geri döndü.

Kırk İkinci Bölüm

Norah yatağa oturdu, dizlerini göğsüne çekerek. Kan döngüsü yine başlamıştı. Yine de çocuk yoktu. Artan takıntısını silkelemeye çalıştı, ama tek düşünebildiği şey buydu. Mikael her ay hayal kırıklığına uğradığında ona şefkat gösteriyordu, ama bu yükün ona ağır geldiğini biliyordu. Ve bu onu öldürüyordu. Ona tekrar söylemeye dayanamıyordu. Hizmetçilerini gönderdi ve loş mum ışığında bekledi.

Norah, odanın dışında Mikael'in sesini duydu ve hızla yüzündeki gözyaşlarını sildi. Oda kapısı açıldı.

"... Lord'a haber verin..." Sesi sessizleşti. Bir duraklama oldu, sonra "Yarın konuşuruz" dedi. Oda kapısı kapandı. Adımları yavaştı, asılı panellerin etrafından dolaşıyordu.

Onu gördü ve içini çekerek kılıç kemerini çözdü ve duvara yasladı.

Norah, daha önce defalarca söylediği sözleri ararken ayakta durdu. "Mikael. Ben..."

"Söylemene gerek yok."

Her zamanki gibi yanına yaklaştı ve onu kendine çekti, her zamanki gibi sıkıca sarıp başının üstüne öptü.

"On dokuz," diye fısıldadı.

"Ne?"

"On dokuz aydır birlikteyiz. On dokuz aydır çocuğumuz yok." Artık gözyaşlarını tutamıyordu. "Mikael, sana bir çocuk veremeyebileceğim gerçeğini kabullenmeliyiz." Ondan uzaklaştı, yatağa oturdu ve yüzünü elleriyle kapattı.

"Dur," dedi Mikael, yanına oturarak, ellerini sinirli bir şekilde uyluklarının üzerinde gezdirerek.

"Hayır," dedi gözyaşları arasında. "Bu konuda dürüst olmalıyız." Gözyaşları arasında başını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğratiyorum."

Yüzü buruştu. Elini uzattı, ellerini yakaladı ve dudaklarına götürdü. Avuç içlerini öptü, derin bir nefes aldı. "Ya da belki de sorun bende," dedi sonunda.

Kız şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne?"

Ayağa kalktı ve elini yüzünde gezdirdi. "Babam benim yaşımdayken, diğer eşleri ve cariyelerinden dört kızı vardı ve annem evlendikten birkaç ay sonra bana hamile kaldı. Benim üç eşim vardı ve... başkaları... ama ben hiç çocuk sahibi olamadım, kimseden."

Norah, onun sözlerini anlamaya çalışarak yutkundu. Başını salladı. Mikael'in bir varis sahibi olamaması da aynı derecede rahatsız ediciydi. Ne yapacaklardı? Soylular ne yapacaktı? Ve sadece Kharav için bir varise ihtiyaçları yoktu. O bir çocuk istiyordu. Anne olmak istiyordu.

Kalbi yenilginin ağırlığıyla çarpıyordu. "Öyleyse bu kadar mı? Çocuk sahibi olamayacak mıyız?"

Gözleri hüznle parladı.

Elbiselerini yumruklarıyla toplayarak başını eğdi. Yaşadığı onca şeyden sonra, tanrılar hala onu lanetliyordu.

Mikael saçlarını elleriyle taradı. "Ama bir varise ihtiyacımız var, Salara. Bir çocuğa ihtiyacın var." Çenesini tutup ona bakmasını sağladı. "Başka birini almalısın," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne?" diye haykırdı, yataktan kalkarken sendeledi ve ondan uzaklaştı.

Sesi kısık çıkmıştı. "Başka birini almalısın. Tek yol bu."

Salara daha da geri çekildi ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. Mikael böyle iğrenç bir fikri düşünmüş olamazdı.

"Bunu hafife aldığımı mı sanıyorsun?" diye sordu. "Denemeye devam edebiliriz!" diye bağırdı.

O, geri çekilirken ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. "Ve bunu yapmaya devam mı? Aylarca, yıllarca? Ben ölene kadar mı?" Geri çekilmesini engellemek için kolunu tuttu. "Ben öleceğim, Salara. İkimiz de düşüşümü gördük."

Kadının boğazından bir hıçkırık çıktı, ama adam pes etmedi.

"Sonra tahttan indirileceksin," dedi. "Kharavian soyluları ya da Kuzey tarafından, çocuksuz tahtta kalamazsın."

"Soren buna izin vermez!"

"Soren tek bir adam! O da ölecek. Bana söylemiyor, ama onun ölümünü gördüğünü biliyorum. Kahinin ona bunu gösterdiğini biliyorum."

Dudakları titredi. Kahinin Soren'e ne gösterdiğini biliyordu ve bu onun kendi ölümü değildi. Onun elinden ölecekti. Bu yüzden Mikael'e söylememişti ve o da ona söylemeyecekti.

Norah başını salladı. "Yapamam..." Kendini hasta hissetti, kolunu ondan çekip bir adım daha geri attı. "Önce savaşa gideceğim." Duyguları şimdi daha da yoğunlaşmıştı; derin bir acı kalbini delip geçiyordu. "Ve senin bunu düşünmen bile..." Gözyaşları arasında cümlesini tamamlayamadı.

"Salara..."

"Hayır," dedi ve bir adım daha geri çekildi. Acısı öfkeye dönüştü. "Benden bunu nasıl isteyebilirsin? Kendimi fahişe gibi satmamı mı?"

O durdu ve alnında acı bir ifade belirdi. "Öyle değil... Salara, ben öyle demek istemedim..." Elini uzattı ve onu kendine doğru çekti, kollarını ona doladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Beni affet. Asla öyle söylememeliydim. Asla öyle düşünmemeliydim." Onu sıkıca sarıldı. "Özür dilerim."

Güneş, pencereli koridorlara dolarak aldatıcı bir sıcaklık hissi veriyordu. Dışarıda hava buz gibiydi. Norah derin düşüncelere dalmış yürüyordu. Duyguları yatıştığında, Mikael'e olan öfkesi de azaldı. Ona sert davranmıştı. O önerdiğinde... kendini ihanete uğramış hissetmişti. Ama onun sözleri ihanet değildi; çaresizlikten çıkmıştı — onun için çaresizlikten.

Bir çocukları olması gerekiyordu. Norah bir çocuk istiyordu. Ama bir çocuk için hamilelik gerekiyordu ve hamilelik için... bir başkası gerekiyordu. Bu düşünceyle birlikte ezici bir utanç duydu — bu kadar özel bir şeyi paylaşmanın utancı, yenilginin utancı. Ve bu utançla

bu utancını paylaşabileceği kimse yoktu. Paylaşabilse bile, bir krallığı yıkabilecek bir sırrı kime emanet edebilirdi ki?

Norah dönüştü köşeyi köşeyi ve neredeyse çarpışmak başka başka bir köşeye çarpmak üzereydi, bu da onu düşüncelerinden aniden kopardı.

Soren uzanıp onu yakaladı. "Salara."

"Komutanım," dedi, sarsılmış bir şekilde. O her zaman en kötü anlarda onu hazırlıksız yakalıyor gibiydi.

"Oğlan nerede?" diye sordu.

Kafasını salladı, aklını başına toplamaya çalışarak. "Ne?" "Oğlan nerede?"

"Adrian mı? Bilmiyorum," dedi, etrafına bakarak. "Tarlada mı, ahırda mı acaba?"

"Tarlada değil. Hadi." Topuklarını döndü ve ahırlara doğru yöneldi.

Norah şaşkınlıkla nefesini bıraktı. Neler olduğunu tam olarak anlamamıştı ama onu takip etti. Yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldı. "Neler oluyor?"

"Bir düşünüyü ne kadar çabuk ayarlayabilirsin?"

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Bir düşünüyü ne kadar çabuk ayarlayabilirsin?" diye tekrar sordu.

Gözlerini devirdi. "Senden daha fazlasını istediğimde, aynı kelimeleri kullanamazsın." Onu yakaladı ve durdurdu. "Soren! Ne düşünüyü?"

"Oğlan nerede?"

Hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. "Soruya soru ile cevap vermeyi bırak..." Durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sevina'nın babasının rızasını aldın mı? Adrian onunla evlenecek mi?"

Komutan derin bir nefes verdi. Üstünde pelerini yoktu ve yüzünde rahatsızlığı açıkça okunuyordu. "Başka hangi düğünden bahsedebilirim ki?"

Norah kaşlarını çattı. "Sen berbat bir iletişimcisin." Komutanın çenesi gerildi ve burun delikleri genişledi.

"Orada!" diye ahırın sonunu işaret etti. "İşte orada." "Evlat!" diye komutan gürledi.

Adrian komutanın çağrısına hemen cevap verdi. "Evet, lordum," dedi onlara ulaştığında.

"Git geyiğini al, hazırlan."

"Ne?" diye sordu Adrian.

Komutan tüm bu sorulara sinirlenerek burnunu çekti.
"Evleneceksin."

Adrian, Norah'a, onun da az önce yaptığı gibi şok olmuş bir ifadeyle baktı. Sonra Soren'e döndü. "Anlamıyorum. Ya babası? O beni reddetti..."

"Ben hallettim," dedi komutan. "Nasıl?" diye sordu Adrian.

"Bunu dert etmene gerek yok. Hazırlıklarını yapmaya git."

Adrian, neredeyse ağlayacak gibi gülümsedi. İleri atıldı ve Soren'e sarıldı, komutanı şaşırttı. Soren sert bir şekilde durdu, yüzündeki acı ifadesi sevgi gösterisinden hoşlanmadığını ele veriyordu. Norah, kendi duygularını bastırmak için dudağını ısırды. Sonra Adrian Norah'a sarıldı ve Sevina'yı bulmak için koştu.

Norah, Soren'e inanamayan bir ifadeyle baktı. "Onun babasına ne söyledin de fikrini değiştirdi?"

Soren'in alnında sinir bozukluğu dalgalandı. "Ben ikna edici bir adam değil miyim?" Norah gülümsedi.

Düğün nispeten küçüktü, ancak iki gün içinde düzenlendiği düşünülürse çok güzel ayarlanmıştı. Şaşırtıcı sayıda asker katıldı. Norah, Adrian'ın özellikle Kharavian ordusu içinde kurduğu tüm dostlukların farkında değildi.

Serene ve Vitalia, kalenin özel salonuna çiçeklerden oluşan süslemeler asmışlardı ve Calla, Sevina'nın saçlarına kış çiçekleri örmüştü. Kız çok güzeldi ve Adrian törenle ipek kurdeleyi beline dolayıp bağlarken ona gülümsüyordu.

Norah, izlerken kendi düğününü hatırladı. Elini Mikael'in eline soktu ve sıkıca sıktı. O da nostaljik mi hissediyordu?

Kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. "Düğünümüzde kendi kurdeleni çıkardığını hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Tabii ki seninle evlenmek istediğimi zaten biliyordum,

Çünkü tam da bunu yapıyordum. Ama o zaman bunu iki kat daha fazla anladım."

Gölömsedi.

Törenin ardından, yemek salonunda bir akşam yemeği verdiler ve kahkahalar havayı doldurdu. Norah'ın kalbi mutlulukla doluydu. Her şey mükemmeldi.

Konukların arasında dolaşırken Sevina'nın babası Aman Arvedi'yi gördü.

O yaklaşınca başını eğdi. "Salara," diye selamladı.

"Lord Aman," diye karşılık verdi. "Bu evlilik Adrian'ı çok mutlu etti. O harika bir koca olacak. Kızınızı çok seviyor. Hem de çok."

Aman, nazikçe başını salladı.

"Sormamda sakınca var mı, fikrinizi neyin değiştirmesine neden oldu? Adrian'ın daha önce evlenme teklif ettiğini biliyorum."

"Lord komutanın verdiği bir tedarik sözü reddedilemez," dedi.

Ne? Norah'ın ağızı açık kaldı. "Lord komutan Adrian için Provisyon Sözü mü verdi?"

Adam başını salladı. "Sadece ödemeyi değil, kendi mührüyle, kendi adına Northman'ı onayladı. Artık bu onurlu bir evlilik."

Norah, salonun diğer ucunda, elinde bir kadeh şarapla ve yüzünde hafif bir somurtkanlık ile, isteksizce akşamın kutlamalarını izleyen Soren'e baktı.

"Tebrikler, umarım gecenin geri kalanını keyifle geçirirsiniz," dedi Norah, Aman'a veda edercesine başını sallayarak.

Aman selam verdi. "Teşekkürler, Salara."

Norah komutanın yanına gitti. Yanına geldiğinde komutan ona bakmadı.

"Lord Aman'a Adrian için bir Tedarik Sözü verdin mi?" diye sordu. "Ve kendi mührünle evliliği onayladın mı?" Soruyu yavaşça sormayı planlamıştı, ama sözler ağızından döküldü.

Soren şaşkınlıkla kıpırdadı, ama cevap vermedi.

"Neden böyle bir şey yaptınız?" diye sordu. "Bu büyük bir yükümlölük." "Gerekliydi," dedi Soren dalgın bir şekilde.

Kız kaşlarını çatı. "Bu Alexander'ı üzecek. Bunu kendi sorumluluğu olarak görecek. Senin için bir teşvik, eminim."

"*Bu* onun sorumluluğu," diye homurdandı. "Ama Ayı'nın bunu bilmesine gerek yok. Çocuk bile bilmiyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona söylemeliydin."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Neden?"

Burun delikleri genişleyerek ona öfkeyle baktı. "Çünkü o kızı ne kadar severse sevsin, ne kadar sorunla karşılaşırse karşılaşsın, kardeşinin duygularını öncelikli tutacaktır."

Norah iç geçirdi ve midesi düğümlendi. "Alexander öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek," diye tersledi. "Ama öğrenirse, sen bilmediğini söylersin."

bilmediğini söyleyeceksin."

Norah, Vitalia saçındaki örgüleri tararken sessizce oturdu. Makyaj aynasında yorgun gözlerine ve endişeyle yıpranmış yüzüne baktı. "Bir süre yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Evet, Salara," dedi Vitalia, ona küçük bir gülümsemeyle saç fırçasını makyaj masasına koydu. Sonra başını eğdi ve odadan çıktı.

Norah saçlarını yana topladı ve fırçayı nazikçe geçirdi. Örgülerden kurtulan saçları dalgalı bukleler halinde düştü. Gözleri aynadaki yansımasına kaydı. Kharav halkına kıyasla ne kadar solgun görünüyordu. Belki de zihnini meşgul eden düşünceler yüzünden daha da solgun.

Oda kapısı açıldı ve sonra kapandı. Bekledi.

Mikael keten panellerin etrafından dolaşarak arkasına geldi. Parmaklarını onun çıplak boynunda gezdirdi, cildini karıncalandırdı.

Fırçayı bıraktı. "Sadece bir tane var," dedi zayıf bir sesle.

Mikael'in şaşkın bakışları aynada onun bakışlarıyla buluştu.

"Sadece ne var?"

"Bir krallığı yıkabilecek bir sırrı emanet edilebilecek tek kişi."

Bir an durakladı, sonra elini kadının cildine uzattı ve omzunu kavradı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediğimi biliyorsun. Sadece bir kişi güvenilir. Soren'in oğlu senin oğlun gibi görünmüyor mu? İkiniz kardeş gibi değilsiniz mi? İri yapılı, siyah saçlı, yüz şekliniz aynı."

"Salara," diye fısıldadı Mikael. "Hayır."

Ciğerlerinden nefesinin çıktığını hissetti ve tekrar nefes almaya çalıştı. Henüz bunu yüksek sesle söylememişti ve bu, midesine bir yumruk gibi çarptı.

Mikael onu sandalyede kendine doğru çevirdi ve dizlerinin üzerine çökerek göz göze geldi. Ellerini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Senden bunu istemek yanılttı," dedi.

Kız, Mikael'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bir varise ihtiyacın var. *Bizim* bir varise ihtiyacımız var." Mikael'in gözlerine baktı. "Bir çocuğa ihtiyacımız var."

Yüzünde duygu dolu bir ifade belirdi. Dişlerini ona doğru sıktı, sessiz kaldı. Tekrar başını salladı. "Soren olmak zorunda değil." Bir süre durdu, sonra yüzünü buruşturarak boğuk bir sesle konuştu. "Ayı mı?"

Ona baktığında gözlerindeki acıyı gördü ve eliyle onun yüzünü okşadı. "Hayır. Aramızdan doğacak bir çocuk, senin oğlun olarak, onu mahveder. Ve seni de. Sarı saçlı bir çocuk ise soru işaretleri yaratır. Soren olmalı."

"Ve bu seni mahveder," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır." Kız başını salladı. "O benim istemiyor, bizim çaresizliğimizden zevk almaz."

Adam hafifçe geriye yaslandı. "Onun arzusu hakkında ne biliyorsun?"

Norah'ın gözleri onun gözleri arasında gidip geldi ve dikkatsizliğini lanetledi. Tekrar başını salladı. "Hiçbir şey, sadece bundan yararlanmayacağını kastettim."

"Soren'in arzusu hakkında ne biliyorsun?" diye tekrar sordu, sesi sessiz ama güçlüydü.

Norah yutkundu.

Cevap veremedi.

Soren'in sırrını yüksek sesle söyleyemezdi.

Adam kaşlarını çattı. "Biliyorsun. Ben olduğumu biliyorsun. Sana söyledi mi?" Kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam *biliyordu*.

"İsteyerek değil," diye fısıldadı. "Senin bilmediğini düşünüyor."

"Tabii ki biliyorum." Sesinde derin bir hü­zün vardı. "Bu yüzden ona bunu sormak benim için daha da zor. Ama yarın onunla konuşacağım."

Kalbi ağır bir yükün altında ezilirken başını salladı.

Kırk Üçüncü Bölüm

Mikael, şafak sökünce Soren'in odasının kapısını çaldı. Etraf sessizdi ve kararlılığı onu terk etmek üzereydi. Neredeyse geri dönmek üzereydi, ama sonra içeriden bir hışırtı duyuldu ve kapı açıldı.

"Salar," diye selamladı Soren.

Bu konuşma için yeterli gücü olup olmadığından emin değildi. "Bu sabah okçuluk yapmak istiyorum," dedi. "Gidelim."

Soren nadir görülen bir gülümsemeyle yayını aldı.

Mikael, kaleyi geçip dışarıya, ahırları geçip okçuluk alanına doğru ilerlerken kendi yayını sıkıca kavradı. Bu, hayatında gördüğü en uzun yürüyüş oldu. Soren ile arkadaşlığının az sözle geçtiği için minnettardı ve sessizlik aralarında bir gariplik yaratmıyordu. Ama eninde sonunda konuşmak zorunda kalacaktı.

Henüz değil.

Alana vardıklarında, Mikael soğuk sabah havasını ciğerlerine çekerek cesaret de solumaya çalıştı. Nefesini verirken, nefesinin buharı düzensiz bir şekilde ortaya çıktı ve bunun onu ele vereceğinden endişelendi. Soren korkuyu hissedebilirdi. Şu anda da onu hissediyordu. Ama komutanı hissetmiş olsa bile, bunu belli etmedi.

Yere hafif bir kar tabakası kaplanmıştı. Çok güzeldi, ama şu anda güzelliğin tadını çıkaramıyordu. Fıçılar yeni bir ok partisiyle doldurulmuştu ve o da yayına bir ok çekti.

"Aklında bir şey mi var kardeşim?" diye sordu Soren.

İşte oradaydı. Soren bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Yine de, konuşmaya başlaması onu şaşırttı. Mikael hazır değildi.

"Aklımda çok şey var," dedi okunu yayına yerleştirirken. Mikael yayını kaldırdı, nişan alırken tamamen nefesini verdi

ve okunu bıraktı. Ok, tarlada bir fısıltı gibi ilerledi ve hedefin dış halkasına saplandı.

"Nişanın bu kadar bozuksa, ciddi bir şey olmalı," dedi Soren şaka yaparak kendi okunu da fırlatıp hedefi tam ortasından vurdu.

Ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu.

Mikael bir ok daha attı, hedefi ilkinden sadece biraz daha iyi vurdu. "Çok ciddi," dedi.

Soren'in gülümsemesi kayboldu ve kendi sırası gelmesine rağmen Mikael'e başka bir ok uzattı.

Hava soğumuş gibiydi. Yine de Mikael sırtındaki teri hissedebiliyordu. Bir ok daha taktı ama yayını çekmedi. "Bir çocuk için yine başarısız olduk," dedi. Sonra yayı kaldırdı ve okunu attı, ama ok hedefi tamamen ıskaladı.

Soren, yüzünde sabit bir ifadeyle hedefe baktı. "Daha fazla zamana ihtiyacın var," dedi.

İhtiyacı olan şey zaman değildi. Öyle olsa bile, zamanı yoktu. Soren, ok kutusundan başka bir ok çıkardı ve ona uzattı, sessizce.

Ama o okları almadı. "Sana ihtiyacım var."

Soren başını ona doğru çevirdi. "Bana mı?" Kaşlarını çatı.

Mikael yayının ucunu yere indirdi ve ona bir baston gibi yaslandı. Desteğine ihtiyacı vardı. "Ona çocuk veremem." Bir an durdu, acı verici, yürek parçalayıcı bir duraklama. "Ona senin tohumunu vermeni istiyorum." Sonra bekledi, acı verici, yürek parçalayıcı bir bekleyiş, Soren'e ne istediğini düşünmesi için bir an verdi.

Belki sadece bir andı, ama sonsuzluk gibi geldi. Sonra Soren başını salladı ve geri adım attı. "Hayır," dedi. "Hayır, yapamam. O beni istemez."

"Kabul edecek. Bunu konuştuk. Bu konuda, krallığım konusunda... tek güvendiğim kişi sensin..." Mikael'in sesi çatladı ve gözleri duygu dolu oldu. "Karım konusunda." Dizlerinin üzerine çöktü. "Senden ne istediğimi biliyorum, ama sana yalvarıyorum."

Soren öne atıldı, onu yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Hayır, kalk. Kalk!" Mikael ayağa kalktı ve Soren onu bırakıp ok fiçilerine yaslandı.

Uzun süre sessizce durdular. Çok uzun süre. Mikael'in midesinde endişe filizlendi. Soren'in kabul edeceğinden emindi, ama bu, ondan istediği en kişisel şeydi. Soren'in sınırına mı ulaşmıştı?

Soren eliyle yüzünü sertçe ovuşturdu. "O da bunu kabul ediyor mu?"

Rahatlama hissi onu sardı, ama kısa sürdü. Bu durumda rahatlatıcı hiçbir şey yoktu. Mikael konuşamadı, ama başını salladı.

Soren zorla nefes aldı. Dişlerini sıkarak bir ok kırdı. "Benden ne istersen yaparım," dedi sonunda.

Mikael derin bir nefes aldı. Bundan emindi, ama bu sözler yine de onda bir duygu dalgası yarattı. Bir an bekledi. "Henüz her şeyi düşünmedim..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye sözünü kesti Soren. "Sadece nereye ve ne zaman gitmem gerektiğini söyle."

Mikael minnettardı. O da bu konuyu konuşmak istemiyordu. Başını salladı.

Soğuk bir rüzgar esiyorken tarlaya baktılar. Soren başka bir ok uzattı.

Norah, marine edilmiş bir dilim eti ağzına attı ve yemeğine aşırı odaklandı. Salara-Mae, Mikael'den daha yakın olan soluna oturdu ve masanın karşısında, daha ortada oturan Soren'in karşısında yer aldı. Uzun masanın karşı ucunda Mikael oturuyordu. Bu, normalde yaptıkları şeydi, ama akşam yemeği artık normalden çok uzaktı.

Mikael, Soren'in kabul ettiğini söylemişti. İhtiyaç duyulana kadar beklemeyi düşünmediği için kendine lanet etti. Şimdi, onun ne olacağını bildiğini bilerek, ona bakmak, onunla konuşmak zorunda kalmanın acı verici bir garip durumu vardı.

Soren her zamanki gibi sessizce oturuyordu, ama bu farklı bir sessizlikti, tedirgin bir sessizlik. Ve her zamanki gibi ona bakmaktan kaçınıyordu, ama bu farklı bir kaçınmaydı. Kan kasesini büyük yudumlarla boşalttı. Kendini daha iyi hissetmesi için ona daha fazla ikram etmek istedi. Bu onu daha iyi hissettirir miydi?

Belki denemeliydi. O zaman kusma ve mide bulantısı bir süreliğine aklını başka şeylerle meşgul ederdi.

Dikkatini önündeki tabağa verdi ve hiçbir şeyi düşünmemeye çalıştı. Böyle kaç akşam yemeğine daha dayanabileceğinden emin değildi. Ve sonrasında durumun daha da kötüye gideceği kesindi. Onunla yüzleşemeyecekti. Sonrasını düşününce yanakları kızardı, utanç onu sandalyesinde eritmek üzereydi.

Bir hizmetçi yemek salonuna girdi ve elinde bir mektup tutarak hızla Mikael'in yanına gitti. "Bu az önce geldi, Salar."

Küçük bir nefes aldı. Tanrıya şükür, dikkatini başka bir şeye verebilecekti.

Mikael mektubu elinden aldı ve hizmetçi ayrıldı. Mühürü kırıp mektubu açmadan önce Norah'a bir bakış attı. Mühürü tanımadı — parlak sarı renkteydi ve uzun masanın diğer tarafından seçemediği bir sembol vardı.

Mektubu okurken kaşları çatıldı. "Kolkar'daki Surat'tan," dedi.

Norah bunun kim ya da nerede olduğunu bilmiyordu.

"Rael krallığının Serra'yı devirdiğini haber veriyor." Mektubu Soren'e attı.

Norah, Serra'nın köle tüccarlarının krallığı olduğunu biliyordu. İyi ki kurtulduk. Ama Rael... Rael'i nerede duymuştu? Aklını zorladı. Uzun zaman önceydi... "Bir dakika, taht gaspçısı mı?" diye sordu. Hatırladığı kadarıyla, konseyi Rael kralının tahtını gasp edilmesinden dolayı çok üzülmüştü.

Mikael'in yüzünde hafif bir eğlence belirtisi belirdi. "Bunu nereden duydun?"

Omuz silkti. "Mercia'da, bir süre önce, sanırım. Doğru mu?"

Soren homurdandı ama bir şey söylemedi.

"Kuzey'in Rael kralını gaspçı olarak görmesi beni şaşırtmıyor," diye cevapladı Mikael. "Rael'in eski kralı Kuzey'in dinine geçti, aslında krallığının çoğunu da dinine geçirdi."

"Tabii ki Kuzey onu sevdi," diye ekledi Soren.

"Ama o zalim bir kraldı," dedi Mikael. "Eğlence için adamlarını birbirlerini öldürttü, bilmenizi istemediğiniz başka şeyler de yaptı

. Yeni kralı gaspçı olarak nitelendirebilirsiniz, ama o, onların vahşetinin çoğuna son verdi."

İyi gaspçılar da olabileceğini düşündü. "Bu yeni kral kim?"

Mikael kaşlarını çatarak başını salladı. "Ona Cyrus diyorlar. Bunun dışında bir şey bilmiyorum."

"Yani bu adam Raelean tahtını gasp etti ve şimdi de Serra krallığını mı devirdi? Köle tüccarlarının krallığını mı?" diye sordu.

Mikael başını salladı. "Ve görünüşe göre, tüm köleleri özgür bırakmış."

Salara-Mae'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hepsini mi? Bütün krallığı mı?" Kaşlarını kaldırarak Norah'a baktı. "O zaman Kharav'ı sevmeli, çünkü Salara bütün kölelerimizi özgür bıraktı," diye ekledi alaycı bir tonla.

Norah, Salara-Mae'nin dehşetine ve protestolarına rağmen, başta kalede çalışan ve şimdi ücretli hizmetçi olarak kalanlar olmak üzere *bazı* köleleri özgür bırakmıştı. Ama istediği kadar çok köleyi özgür bırakmamıştı, kesinlikle krallığın tamamında değil. Kharav'da binlerce köle vardı. Köleliği tamamen ortadan kaldırmak için Kharav kültüründe önemli bir değişiklik gerekirdi ve bunu gerçekleştirecek gücü yoktu. En azından şimdilik. Mikael zaten mutsuz soyluların baskısı altındaydı. Onlara bir başka şikayet konusu daha yaratma riskini göze alamazdı, üstelik bu onların ekonomilerini de etkileyecekti.

Ama belki bu gaspçı bu konuyu gündeme getirebilirdi. Ve eylem, konuşma ile başlardı. "Oldukça iyi bir adama benziyor," dedi Norah, sonra küçük bir patatesi ağzına attı ve Salara-Mae'ye masumca gülümsedi.

Soren burnunu çektirdi. "Neye düzgün dediğine bağlı. Tüm köle tüccarlarını gemilerinde kazığa oturtup herkesin görebileceği şekilde limanlara demirlemek mi? Onları canlı canlı derilerini yüzmek mi? O zaman evet, düzgün birine benziyor."

Ah, işte tanıdığı Soren buydu — özlediği Soren. "Mektupta öyle mi yazıyor?"

"Ve başka şeyler de," diye cevapladı.

"Okuma," dedi Mikael, onu mektubun içeriğinden korumak için.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu. "Endişelenmemiz gereken bir şey var mı?"

"Neden endişelenecekmışız?" dedi Mikael ve kadehinden bir yudum daha aldı.

Bu onu rahatlatmadı.

Kırk Dördüncü Bölüm

Mikael serin sabah havasını ciğerlerine çekti. Normalde günün bu saatlerini çok severdi. Sabahın erken saatleri huzur getirirdi. Ama bugün öyle değildi. Midesi ağırlaşmış, göğsünde bir acı hissediyordu. Önünde uzananlar yüzünden hiçbir şey ona huzur veremiyordu.

Tahmin ettiği gibi Soren'i ahırda buldu. Komutanın savaş atı ana yolda duruyordu, yularından her iki taraftaki duvara bağlanmış ve Soren atın nalları değiştirirken hayvanı sabit tutuyordu.

"Bunun için nalbantlarımız var," dedi Mikael, Soren'in bunu kendisi yapmayı tercih ettiğini bildiği halde. Bir şeyler söylemesi, konuşması, boğucu havayı doldurması gerekiyordu.

"Ben kendim yapmayı tercih ederim," komutanı başını kaldırmadan cevap verdi. Mikael, son çiviye çakıp nalı serbest bırakmasını bekledi...

acı verici bir bekleyişti, ama yeterince uzun sürmedi.

Soren işini bitirince ayağa kalktı ve hayvanın omzuna hafifçe vurdu. Gözleri buluştuğunda durdu. Yüzü ciddileşirken hafifçe geri çekildi. Anlamıştı.

"Zamanı geldi, kardeşim," dedi Mikael sessizce. "O, tepedeki güvenli evde." Başka bir şey söyleyemedi.

Soren sessiz ve hareketsiz durdu ve Mikael bir an için onun reddedebileceğini düşündü — artık düşünmek için zamanı vardı ve zamanı gelmişti. Ama o sadece ciddiyetle başını salladı, deri önlüğünü çıkardı, atı bağladı ve kaleye doğru yola çıktı.

Soren, göğsü sıkışmış, boğazı kurumuş bir halde tepedeki eve vardı. Salara'nın kısırağı ön tarafta duruyordu. Yalnızdı. Muhafız yoktu. Şüphe uyandırma riskini göze alamazlardı. Mikael onu bizzat getirmiş, sonra da ayrılmıştı, ama Soren onun çok uzağa gitmediğini biliyordu.

Kalbi kulaklarında hızla atıyordu. Savaşta daha sakin hissettiğini düşündü. Ama o savaştan korkmuyordu.

Gerginlik omuzlarını sardı. Umarım onu... tolere edebilir. Mikael gibi sakalını yıkayıp kısa kesmişti. İçinden küfretti, gömlek giymeliydi. Onun izlerini ve bunların temsil ettiği her şeyi sevmediğini biliyordu. Artık çok geçti. Keşke daha önce düşünseydi.

Soren eve girip Salara'yı aradı. Her şey sessizdi. Oturma odasına girdi ve onu pencerede gördü. Kayalıkları seyrediyordu. Basit bir binici elbisesi giymişti: önü yırtmaçlı gri bir elbise ve altına pantolon. Ağırılığıyla zeminin gıcırdaması onu irkitti ve ona döndü. Onu korkutmak istememişti.

Sessizce birbirlerine baktılar. Soren, ona nasıl yaklaşacağını bilemeden yavaşça hareket etti. Belinde, ona geri verdiği bıçağın kınını fark etti.

"Beni savuşturman gerekirse diye mi?" diye sordu.

Kızın kaşları gerildi, gözleri büyüdü ve dudakları sessiz bir dehşetle aralandı.

Esprî yapma girişimi başarısız olmuştu. "Bıçak," diye açıklamaya çalıştı.

"Oh." Aşağı bakıp bir an bıçağa baktı, sonra ona dönüp, onun bir sonraki hamlesini bekler gibi göründü.

Ama o ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. Sonra kendine lanet etti. Neden ona bunu sormuş ki? Belli ki bunu yapmak istemiyordu.

"Tamamen soyunmamız mı gerekiyor?" diye sordu, onun sorusunu geçiştirerek.

Adam başını salladı. "Hayır. Tabii ki hayır." Bunu beklemiyordu. Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Bunu düşünmemeye çalışmıştı. "Yatak odasına gitmek istersen, sana biraz zaman vereceğim."

Kaçmayı mı yoksa savaşmayı mı düşündüğünü bilemeyen bir şekilde donakaldı. Dürüst olmak gerekirse, kendisi de kaçmak istiyordu. Ama kız sertçe başını salladı ve koridordan arka odaya doğru döndü.

Soren pelerinini çıkardı ve parmakları silahının kayışının ve omuzluklarının tokalarıyla uğraştı. Neden giydiğini bile bilmiyordu. Savaşa gitmiyordu. Belki alışkanlıktan, belki rahatlığından. Ama rahatlık hala ondan uzak duruyordu.

Ona ne kadar zaman ayırması gerektiğini, ya da onunla ne kadar zaman geçirmesi gerektiğini bilmiyordu. Bu işi uzatmak istemiyordu, ama duygusuzca aceleci davranmak da istemiyordu. Omuzlarındaki gerginlik arttı. Elini yüzüne sürerek sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Soren daha önce kadınlarla birlikte olmuştu, ama bu farklıydı. Mikael onu seviyordu ve ona onun bakımını emanet etmişti.

Soren koridordan yürüdü ve kapıyı yavaşça açmadan önce hafifçe vurdu. Salara hala elbisesiyle ayakta idi, ama sandalyenin üzerindeki küçük giysi yığını iç çamaşırlarını çıkardığını gösteriyordu. Bıçak giysilerin üstündeydi ve Soren buna minnettardı. Hala başka bir savaş yarası olmadan buradan ayrılamayacağından şüpheleniyordu. Neredeyse bir tane istiyordu — bu onu incitecekti ve onun da aynı acıyı çekmesi adil görünüyordu.

Salara yatağın yanında bekliyordu, Soren içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Her ses kulaklarında yüksek sesle yankılanıyordu: kapının mandalı, ayak sesleri, hatta kendi kalp atışları. Çok yüksek sesliydi. Salara onu ihtiyatla izliyordu.

Soren, ilk adımı kendisinin atması gerektiğini düşündü; kız kesinlikle ondan istediğini almaya niyetli değildi. Ona doğru ilerledi, yavaşça kemerini çözdü ve pantolonunu çıkardı. Kız yatağa doğru geri çekildi, o da onu takip etti. Ama ona uzandığında, kız geri çekildi ve oyulmuş köşe direğine çarptı.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye patladı. Nefesini içine çekti ve başını salladı. "Bunu yapmak istemiyorum."

Adam durdu. Durmasını mı istiyordu? Durması gerektiği anlaşılıyordu. Onu sakinleştirmeye çalışmalı mıydı? Devam etmesi için ikna etmeli miydi? Bu doğru gelmiyordu. Ama bir şeyi yapmak istememekle, bir şeyi *gerçekten* yapmamak iki farklı şeydi. Burada olmak istemiyordu, ama yine de buradaydı. Bu argüman da doğru gelmiyordu. Odaya bakındı, ne yapacağını aradı, ama yapacak bir şey yoktu.

Bu yüzden sadece başını salladı. "Tamam."

Kadın titrek bir nefes verdi. "Üzgünüm. Yapabileceğimi sandım, ama yapamıyorum."

"Tamam," dedi yine. Odaya tekrar baktı. Açıkçası, kız onu tolere edemiyordu. Kendine lanet etti. İşaretlerini örtmeliydi. Gitmeli miydi?

"Ben... ben gideceğim," dedi.

Kapıya doğru geri çekildi, ama kız yatağa çöküp yüzünü ellerine gömdüğünde durdu. Ağlamak Soren'i daha önce hiç rahatsız etmemişti. Ağlamayı her şeyden çok sinir bozucu buluyordu.

Ama Salara'nın ağlamasından hoşlanmamıştı.

Endişe göğsünü ağırlaştırdı. Hiç nazik olmak istememişti. Kibar. Güvenli. Şimdiye kadar. Ona böyle şeyler hissettirdiği için bu sefil kadını lanetledi.

"İyi misin?" diye sordu.

Salara ellerini yüzünden çekip ona baktı, sanki onunla nazikçe konuşmasına şaşırılmış gibi. Öyle olması da normaldi, diye düşündü Soren. Ne zaman ona nazik davranmıştı ki?

Yatağa doğru yürüdü ve yanına oturdu. Ona bakmadı, ama gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu biliyordu.

Ve öylece oturdular.

"Üzgünüm," dedi sonunda, sessizliği bozarak. "Seçme şansın olsaydı, bu senin için daha kolay olabilirdi."

Kız, kucağında birleştirilmiş ellerine baktı. "Ben seçim yaptım. Ve seni seçtim."

Dönerek gözlerini ona dikti. Bu doğru olamazdı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü Mikael'i seviyorsun, onu ve Kharav'ı koruyacaksın, bu sırrı koruyacaksın." Yutkundu ve düzensiz bir nefes aldı. "Ve günahımızın utancıyla beni suçlu hissettirmeyeceksin." Yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdü. "Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum."

Adam iç geçirdi. "Çaresizlik, insanlara normalde hayal bile edemeyecekleri şeyler yaptırır. İnsanların birçok günahı vardır, ama çocuk istemek onlardan biri değildir." Tavana baktı. Onun için kolay bir karar olmamıştı. Suçluluk duygusu onu hiç rahatsız etmemişti, ama şimdi hissediyordu

—sertliği ve acımasızlığı için suçluluk duyuyordu ve o acımasızlığa rağmen, kadın yine de onu seçmişti. Mikael ve Kharav için.

"Taht için savaşmayı tercih eden korkunç bir insan mıyım?" diye fısıldadı kadın.

Kafasını salladı. "Görünüşe göre kötü insan benim, çünkü benimle yatmaktansa savaşmayı tercih ediyorsun."

Göz yaşları arasında güldü ve ona baktı, Mikael şakasıyla ortamı yumuşattığı için mutluydu. Aralarındaki sorunlar çözüldü. Artık düşünceler ve sözler daha kolay geliyordu.

"Sadece o değil," dedi. "Seninle yatmak... o kadar da kötü olmazdı herhalde. Artık seni tanıdığım için."

O kadar da korkunç değil. Onun kendisine şehvet duymasını kesinlikle beklemiyordu, ama kendisi de "o kadar da korkunç değil"den biraz daha fazlasını ummuştı. Ama bunu hak ettiğini düşündü.

"Ve sen..." Kız başını hafifçe eğerek ona baktı.

— "çok hoş görünüyorsun. Şimdi. Her zamanki halinden farklı."

Orada bir yerde bir iltifat vardı, bundan emindi.

"Her neyse," diye devam etti, "seni yataklarına almaya hazır birçok kadın var... ya da" —kaşlarını çattı—"kadın olmayan birçok kişi, yani kadınlar dışında... eğer istediğin buysa... ne demek istediğimi anlıyorsundur belki. Ve seninle birlikte olamayacağımdan değil. Sana güveniyorum. Muhtemelen bunu biliyorsundur. Sanırım. Belki sana söylemişimdir" —tekrar ellerine baktı—"ya da belki söylememişimdir, çünkü bazen çok acımasız olabiliyorsun."

Sırasız konuşmalar onu rahatsız etse de, Salara'nın sırasız konuşmaları onu rahatsız etmiyordu. Bu sırasız konuşmaları eğlenceli buluyordu, çünkü o da az önce onu rahatsız eden aynı garip durumun içindeydi.

Durakladığında yüzü tekrar ciddileşti ve bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Ama ben herhangi bir çocuk istemiyorum. Mikael'in çocuğunu istiyorum. Onu seviyorum."

O da tekrar ciddileşti ve başını salladı. "Biliyorum." Hiç şüphesi yoktu.

Salara ayağa kalktı, o da ayağa kalktı. Dönüp gitmek üzereydi.

"Soren," dedi kız, onu durdurarak. "Teşekkür ederim. Beni yanlış ya da aşağılanmış hissettirmediğin için."

"Seni asla küçük düşürmem, Salara," dedi. "Ve yanıldığında sana söylerim."

Yanaklarını tekrar silerek gülümsedi. "Sana sarılmak tuhaf olur mu?" diye sordu.

"Evet..."

"Yine de sarılacağım," dedi ve öne adım atarak kollarını onun boynuna doladı.

O kaskatı kesildi. Bu, son zamanlarda katlandığı ikinci kucaklamaydı, ama şaşırtıcı bir şekilde... hoştu. Doğal değildi, ya da tekrar isteyeceği bir şey değildi, ama sıcak, gerçek ve doğrudu. Bu iğrenç yaratık, kalbine girmeye çalışıyordu. Protesto etmek için homurdandı, ama yavaşça kolunu onun omuzlarına doladı ve ona sarıldı.

Ayrıldılar ve o doğruldu. Kız ona gülümsedi.

Tereddüt ettikten sonra sordu, "Seninle burada beklememi ister misin?" Neden bunu isteyeceğini bilmiyordu, ama söylemesi gereken şey bu gibi görünüyordu.

Kız başını salladı. Sadece onun gitmesini istiyordu ve o da bunu anladı. Bu yüzden başını salladı ve onu sessizliğe bıraktı.

Norah, tepedeki evin yatak örtüsünün altında yatıyordu ve parmağına saç tellerini doluyordu. Buraya utanç ve suçluluk duygusuyla gelmişti, ama Soren ona bu duyguları hissettirmedi. Ona kendini güçlü hissettirdi. Ve yeniden doğru hissettirdi.

Odanın kapısı açıldı ve kapandı.

Mikael yatağa yanına tırmandı, kolunu onun altına soktu, yanaştı ve onu kendine çekti. "İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Norah başını salladı. "Evet." İyiydi. İyiden de öteydi.

Soren tedirgin bir nefes verdi. "Soren bana söyledi..." Sözleri yarıda kaldı.

Kız ona döndü. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Yapamadım, ben..."

"Söyleme. Üzülecek bir şey yok. Hiç bu kadar rahatlamamıştım." Parmakları kadının ensesini kavradı ve onu kendine çekti. "Asla yapmamalıydım..."

Aralarında bir sessizlik oldu, sonra sordu, "O... kaba mıydı?"

Kız başını salladı. "Hayır, hiç de değil." *Hiç de değil.* "Aslında, kendi ahlakımı yönetmekte zorlandığımda bana güven hissi veriyor. Ama Mikael, yapamadım. Yapamadım işte."

"Bunun için minnettarım," dedi Mikael, kollarını kadının omuzlarına dolayarak.

Ama şimdi ne yapacaklardı?

Kırk Beşinci Bölüm

Küçük bir asker grubu, krallığın dış kesimlerinde bulunan bir Mercia kasabası olan Moray'ın eteklerinden geçiyordu. Kasabanın saldırıya uğradığı haberi gelmişti ve onlar da araştırmak için yola çıkmışlardı. Alexander arkasında yürüyen adamlara baktı

—yaklaşık elli kişi. Mercia'da bir grup Gölge Adam'a liderlik etmek ne garipti. Beklediğinden çok daha fazla, iki bin Gölge savaşçısı gönderilmişti, ama yine de Kuzey'i korumak için yeterli değildi. Ama daha fazlasını isteyemezdi.

Gölge kaptanı onun önünde at sürüyordu ve o onu izliyordu. İki aydır Mercia'daydı. Henüz onu öldürmeye çalışmamıştı, en azından onun bildiği kadarıyla. Ama gözleri ara sıra bunu ima ediyordu. Sözlerinin sertliği biraz azalmıştı, fark etti. Belki de nefreti biraz azalmıştı.

Akıllı, hızlı, güçlü ve kararlı olduğunu göstermişti; iyi bir kaptandı. Komutan için iyi bir kaptan, diye hatırlattı kendine, bu da onu Mercia için kötü bir kaptan yapardı. Yine de, belki de kendi nefreti de biraz azalmıştı.

"Bir tane daha," diye seslendi Gölge kaptanı ve o da dikkatini tekrar ona verdi. Onun hareketini takip ederek yere baktı ve yerde bir kış şahini gördü. Bir tanesi vurulmuş halde bulunmuştu, bir gün önce de iki tane daha.

"Birisi şahinleri sevmiyor," dedi, yerde yatan ölü hayvana bakarak. Gölge kadını atından indi ve kuşun leşini tekmeledi, sonra eğilip göğsünden bir ok çıkardı. Oku yakından inceledi ve başını salladı. "Tanımıyorum," dedi, oku Alexander'a uzattı.

Alexander okun ucuna bakarak okunu aldı. Ok pürüzsüz, keskin, iyi işlenmiş ve maksimum hasar vermek için kenarları dikenliydi. Kanatları

tüyler, okun etten kolayca çekilmesini engelliyordu. Bunlar tehlikeli oklardı ve tehlikeli adamlardan geliyorlardı.

"Yaratıcılar," dedi, gözleri gülümsüyordu. "Bu adamlarla tanışmak isterim."

Alexander, başörtüsünün altında nasıl göründüğünü, tüm Gölge Adamların nasıl göründüğünü merak etti. Son zamanlarda sık sık birlikte olduğu insanların yüzlerini bilmemek garip geliyordu. Ama kaptanın gözlerini biliyordu — büyük ve koyu. Güçlü.

Dikkatini tekrar oka verdi.

"Duman," diye bağırdı bir asker ve güneydeki tepelerin üzerinde yükselen koyu bir duman bulutu gördüler.

Moray köyüne vardılar ve diğerleri gibi bu köy de yanıp kül olmuş bir harabe halindeydi. Kapıların üzerindeki çubuklara cesetler asılmıştı, kurbanların yüzleri şişmiş ve morarmıştı. Ölüler sokakları kaplamıştı. Kaptan Gölge dilinde bir seslendi ve adamlar işe koyuldu, cesetleri aşağı indirip bir ateşin üzerine sürüklediler. Mercian cesetlerinin öbür dünyaya geçebilmesi için yakılması gerekiyordu — ruhları krallıklarını korumakla yükümlü olan krallar ve kraliçeler hariç. Gölge Adamlar kendi ölümlerini gömüyorlardı, ama Mercian geleneklerine saygı duyuyor ve yardım ediyorlardı. Alexander minnettardı.

Atından indi ve hasarı inceledi. İçinde derin bir öfke yükseldiğini hissetti. Saldırıları giderek kötüleşiyordu ve kimin sorumlu olduğunu bilmiyordu.

Moray'da hala ayakta duran birkaç bina vardı ve adamlarına etrafa bakmalarını işaret etti. Harabelerin arasında yürürken, yağmalanmış olduğunu fark etti. *Serсерiler*. Her zaman askerleri gelmeden önce ortaya çıkıp ceplerini dolduruyorlardı. Yürürken cesetleri kontrol etti, hala hayatta olan biri var mı diye baktı. Ama kimse yoktu. Herkes ölmüştü. Bu düşman vahşiydi.

Adamlar geri toplandığında Alexander, "Bir şey var mı?" diye sordu. Adamlar başlarını salladılar. Kaptana baktı.

"Adamların yarısını yol üzerinde geçtiğimiz iki köye, diğer yarısını da alçak tepelere gönderebiliriz," diye önerdi. "Batıdan da daha fazla adam getirebilirim."

"Hepsini koruyacak kadar adamımız yok," dedi Alexander.

"Daha fazlasını isteyecek misin?" diye sordu kadın.

Alexander uzun bir nefes verdi. "Yapamam. İki bin adam zaten cömert bir sayı. Zaten konsey, saflarımızdaki Gölge Adamların sayısından dolayı endişeli." Bir süre durdu. "Alınma lütfen."

Gözleri gülümsedi. Bir kez daha etrafına baktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Adamlarını gönder. Sen ve ben Mercia'ya döneceğiz. Ben kaleden ve Bahoul'dan daha fazla adam getireceğim."

Sonra atlarını kuzeye çevirdiler ve kaleye doğru sürmeye başladılar.

Judisaept her zamankinden daha soğuktu. Belki kışın etkisiydi, belki de Alexander'ın Gölge Adamları'nı, Gölge Kadını'nı kabul edip görevlendirmesinden dolayı havada asılı kalan hoşnutsuzluktu. Ama bu, şu anda onun aklını pek meşgul etmiyordu.

Aleon İmparatorluğu'nun en güneydeki krallığı olan Eilor'dan bir mektup gelmişti. Alexander, konseye hitap ederken mektubu James'e uzattı. "Eilor'dan haberler var. Rael'in gaspçısı Japheth'in kralıyla görüşmüş."

Edward homurdandı. "Belki de Japheth ve Gölge Diyarları'na katılıp bize karşı savaşmayı planlıyordur?"

"Gölgeler Diyarı bizim müttefikimiz," dedi Alexander, bunu söylemek ona ne kadar acı verse de. Edward alaycı bir şekilde güldü ve Alexander ona uyarıcı bir bakış attı. "Dikkatli olmanı tavsiye ederim," diye ekledi ve Edward sustu.

"Ve gaspçının Gölgeler Diyarı'na karşı bir iyilik yapmadığı söyleniyor," dedi James. "Gölgeler Kralı, gaspçının yakın zamanda ele geçirdiği köleci krallığı desteklemişti."

Meclis üyesi Alastair eğlenerek kaşlarını çattı. "Belki de bu gaspçının iyi bir yanı vardır."

Birkaç meclis üyesi güldü. Alexander gülmedi. Gölge Kral'ın düşmanı, Norah'ın düşmanıydı. Ve Norah'ın düşmanı, Mercia'nın düşmanıydı; Alexander'ın düşmanıydı.

"Bir süredir Gölge Kral'ın ittifakını kaybetme riski altında olduğunu düşünüyorduk," dedi Meclis Üyesi Henricus. "Özellikle de adalet lorduna yapılan saldırı ve Kraliçe Norah'ın müdahalesinden sonra."

Alexander, Yıkıcı'nın yardımına koştuğu saldırıyı ve Norah'ın ardından Japheth kralıyla karşı karşıya gelmesini hatırlayarak kaşlarını çatı.

"Ama Aleon saldırı fırsatını beklerken, Japheth'in herhangi bir müttefikini terk etmesi mantıklı olmaz," dedi James.

Henricus kaşlarını çatı. "Belki de bu gaspçı, Gölgeler Diyarı'ndan daha güçlü bir müttefiktir."

"Saçma," dedi Edward. "Rael ve Serra'nın orduları birleşse bile, bu gaspçının gücü en iyi ihtimalle vasat."

Alexander'ın endişesi arttı. Ne Japheth ve Shadowlands'e katılan ek bir müttefik, ne de Japheth ve Shadowlands arasındaki ittifakın çökmesi Norah için iyiye işaret değildi.

"Gölge Adamlar'dan bu konuda bir haber aldınız mı, Lord Justice?" diye sordu James.

Alexander başını salladı. "Hayır. Onlar da bir şey duymamışlar." "Ya da duymuşlar ama söylemiyorlar," dedi Edward. Alexander buna inanmadı.

"Onları ne zaman geri göndereceğiz?" diye sordu Edward.

"Onları geri göndermeye niyetim yok," diye cevapladı Alexander. "En azından şimdilik. Onlara, dış bölgelerdeki köyleri korumaları için ihtiyacım var."

Edward homurdandı. " "

Bahoul'dan daha fazla adam

çekemez miyiz?

Belki iki bin kadar?

"Daha önce iki bin kadar vardı ve dün çoğunu geri çağırdım, şimdi orada sadece yüz kişi kaldı."

"Dağları sadece yüz adam mı tutuyor?" Alastair şaşkınlıkla sordu.

"Hayır, Bahoul'u üç bin adam savunuyor, ama sadece yüzü Kuzeyli."

"Geri kalanlarını da eve getirebilirsin," dedi Edward öfkeyle. "Kraliçe Norah Bahoul'u Shadowlands'e geri verdiğinde onu kaybettik."

Tam da ihtiyacı olan şeydi: savaştan hiç anlamayan adamlar, ordusunu nereye yerleştireceğini söylüyorlardı. "Hepsini geri çekemem. İçeride adamlar tutmam lazım, ihtiyacımız olursa kuvvetlerimizin erişimini sağlamak için."

Alexander'ın şakaklarında bir ağrı hissetti ve çenesini sıkıldığını fark etti. Tanrılar onu gerçekten sınıyorlardı.

Gölge kaptanı, Alexander judisaep'ten fırlatarak çıkarken onu bekliyordu. "İyi gitmedi, anladığım kadarıyla," dedi, sesinde bir parça eğlenceyle. "Salar'dan daha fazla adam mı istiyorlar?"

"Hayır, seni ve adamlarını Shadowlands'e geri göndermek istiyorlar."

"Ah, mantığı terk etme stratejisi."

Küçük bir gülümsemeyi engelleyemedi. Bazen bu kadını neredeyse seviyordu.

Çalışma odasına vardılar ve kapıyı arkalarından kapattı. "Gaspçının Japheth kralıyla görüşmesinden haberin var mı?" diye doğrudan sordu.

Kadın dikleşti, gözleri kısıldı. "Cyrus, Gregor ile mi görüştü?"

Katya, cevap vermek istemediğinde, saklayacak bir şeyi olduğunda ondan kaçmakta ustaydı. Beklediği gibi, şu anda saklayacak bir şeyi yoktu. Gölgeler Diyarı ile Mercia arasındaki gerginliğe rağmen, Gölgeler Diyarı'nın onlara komplo kurduğuna inanmıyordu. Mercia için aynı şeyi söyleyemezdi.

Masasına oturup boş bir parşömen çıkardığında iç geçirdi. Mesajını kısa ve öz tutarak hızlıca yazdı. Sonra ikinci bir mesaj yazdı, bu seferki daha uzun ve daha keskin değildi. Katya, o mesajları katlayıp her ikisine de mührünü basarken sabırla bekledi. Mesajları ona uzattı. "İlki Yıkıcı'ya, ikincisi kraliçeye ulaşsın."

"Bu bilgiyi komutanına özgürce mi veriyorsun?"

"Kraliçemi korumak için bilmesi gerekenleri ona veriyorum."

Katya durakladı ve onu inceledi. "Biliyorsun, o bunu yapacak. Onu koruyacak." Alexander bunu biliyordu.

Şimdi Mercia'yı nasıl koruyacaklardı? Alexander ayağa kalktı ve dolabından ordu kayıtlarını çıkardı. Nereden daha fazla asker çekeceklerdi?

"Konsey, köyleri savunmak için Bahoul'daki son Kuzeyli askerleri çekmemi istiyor," dedi, normalde olduğundan daha açık sözlüydü.

"Buna itiraz etmeyeceğim," dedi kadın. "Ama o zaman aptalca davranmış olursun. Kharav'ın yararına olsa da, tabii ki, yaşlı adamlarını dinle."

Gülümsememek için dudaklarını sıktı. Katya gibi bir kaptan işine yarayabilirdi, özellikle de Caspian yokken. Kayıtları gözden geçirip asker sayılarını ve yerlerini inceledi. "Bu kurnaz bir düşman, her kimse, değil mi?" dedi sayfalardaki rakamları incelerken. "Mercia'nın büyük bir ordusu var, ama o beni onları krallığın dört bir yanına yaymaya zorluyor, yani aslında elimde hiçbir şey yok."

"O zeki bir rakip," dedi kadın başını sallayarak. "Ama Bear, sen de öylesin."

Kayıtlardan gözlerini kaldırdığında, onun da kendisine baktığını gördü. Gözleri gülümsüyordu. Karanlık, ama parlak.

Büyüleyici.

Hayır. Kendini yakaladı. Sadece karanlıktı.

Kırk Altıncı Bölüm

Güneş, bulutsuz mavi gökyüzünde yüksekte duruyordu. Soren, dövüş sahasının korkuluğuna yaslanarak, erken gelenlerin antrenmanlarını izliyordu. Bu gruptan memnundu. Hareketleri akıcı, silah kullanımı isabetli ve ölümcüldü. Birkaç tanesi Crest'e girecekti. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, ama standartlarına uymayanları almayacaktı. Salara'nın güvenliği söz konusu olduğunda kaliteden ödün veremezdi.

Adrian gözüne çarptı ve onu izledi. Çocuk yetenekliydi ve zekiydi, bazen fazla zeki. Soren, Ayı'nın kardeşi olan bu çocuğu nefret etmek istemişti, ama Ayı'nın onu iyi eğittiğini kabul etmek dışında nefret edecek hiçbir şey yoktu. Doğal yetenekliydi, çok çalışıyordu, sadakati mutlak ve ruhu kırılmazdı. Mükemmel bir askerdi.

Ve Soren onu daha da iyi hale getirebilirdi.

Ayı eninde sonunda onun geri dönmesini isteyecekti ve Soren onu iki krallığın en büyük savaşçısı olarak geri gönderecekti.

"Evlat!" diye seslendi.

Adrian antrenmanın ortasında döndü; Soren'in onu çağırdığını biliyordu. Miğferini çıkardı ve nefes nefese ona doğru koştu, başını hızlıca eğerek selam verdi. "Evet, Komutanım."

Soren bir anlığına ona baktı. "Kardeşine mektup yazdın mı?"

Adrian yere baktı. "Henüz yazmadım," diye cevapladı. "Ama yazacağım."

Soren ona sert bir bakış attı. Bu, çocuğun nadir kusurlarından biriydi: kardeşini hayal kırıklığına uğratma korkusu. Hala evlendiği haberini paylaşmamıştı. Hiç şüphesiz, bu haber Ayı'yı üzecekti, ama

ona söylememek a r a l a r ı n d a daha büyük bir çatışmaya neden olacaktı. Soren onun için bunu istemiyordu.

"Artık bir erkeksin. Kendi kararlarını kendin verirsin, ama aynı zamanda sorumluluğunu da üstlenmelisin."

Adrian başını salladı. "Bu gece yapacağım." "Şimdi yapacaksın."

Çocuk tekrar sahaya baktı. "Peki ya antrenman ne olacak?"

"Şimdi yap dedim," diye homurdandı Soren.

Adrian yutkundu ve tekrar selam verdi. "Evet, efendim." Sonra emredildiği gibi yapmak için koşarak uzaklaştı.

Soren iç geçirdi. Umarım bu, Ayı'nın çocuğu geri çağırmasına neden olmazdı. Onda çok büyük bir potansiyel vardı, ama hala çok çalışması gerekiyordu. Daha fazla deneyime ihtiyacı vardı, sadece Soren'in sağlayabileceği bir deneyime. En az iki yıla ihtiyacı vardı. Soren, eğitimini hızlandırmak zorunda kalacaktı.

Sparring sahasına geri döndü ve uzaktaki korkuluğun yanında Salara'yı gördü. Yürüyüşe çıkmış olmalıydı; ara sıra sparring sahasının yanından geçerek Adrian ve kardeşlerin nasıl olduğunu görmekten hoşlanırdı.

Soren, Salara'nın onu görüp her zamanki aptalca sırtışını yapmasını bekledi, ama Salara gözleri onunla buluştuğunda, hızla erkencilere dönüp baktı, sonra aniden arkasını dönüp kaleye doğru yöneldi.

Neden ona sırtımadı? Ya da gülümsemedi, ya da başka bir şey yapmadı? Yanında bir ses duyuldu, ama o aldırış etmedi.

Onu görmemiş miydi?

Hayır, onu görmüştü.

"Komutanım," diye ses tekrar duyuldu ve o da bakınca eğitim kaptanı Vasil'i gördü.

"Ne?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Mızrak devrelerini başlatayım mı?"

Mızrak devreleri mi? Soren etrafına baktı erken erken kılıç kılıç turlarını bitiriyorlardı. *Mızrak turları*. "İyi."

Vasil erkencilere bağırdı ve Soren Salara'yı aramak için arkasına baktı. Ama o gitmişti.

"Tanrım, çok sıcak!" Norah haykırdı ve yanmış dilini damağına sürterek yatıştırmaya çalıştı.

"Çok üzgünüm, Salara," dedi Vitalia hızla koşarak yanına gelip. "Çok sıcak yapmışım."

Norah çay fincanını tabağına geri koydu. "Hayır, benim hatam. Dikkat etmemişim." Akli... çok uzaktaydı.

"İyi misin?"

"Ben gayet iyiyim." Ve fiziksel olarak iyiydi.

Mikael dün gece yataklarına gelmemişti. İşleri olduğunu söylemişti, ama her zaman işi vardı ve her zaman yataklarında uyurdu. Ve şimdi üç gece üst üste yalnız uyumuştı - tepedeki evden döndüğünden beri üç gece. Ondan hayal kırıklığına mı uğramıştı? Soren'i almadığı için rahatladığını söylemişti, ama belki de şimdi onun kararı onun için de, onun için olduğu kadar ağır gelmişti. Çocuk olmayacaktı.

Ya da belki de artık kabullenmiş ve çaresizliği aşmış oldukları için, tıpkı onun gibi, bu seçeneği hiç düşünmemiş olmayı diliyordu. Gözlerini kapattı ve utançtan dişlerini sıktı. Kısa sürmüş olsa da, o da istemişti. Soren'i seçmişti ve Soren onun kendisini seçtiğini biliyordu. Şimdi ona bakamıyordu bile.

Mikael de ona bakamıyordu.

"Al, sana biraz şarap getireyim, biraz yumuşatsın," dedi Vitalia, sürahiye uzanırken.

Norah aniden geri döndü. "Hayır, gerek yok. Aslında çıkıp güne başlamalıyım." Sabahın büyük bir kısmını boşa harcamıştı.

Vitalia sıcak bir gülümsemeyle, "Tabii ki, Salara. O zaman ben ortalığı toparlayayım," dedi.

Norah zorla gülümsedi ve pencerenin yanındaki küçük masadan kalktı. İpek ayakkabılarını giyip odanın kapısına doğru yürüdü, ama kapıyı açtığı anda irkildi.

Soren ona bakıyordu.

"Hammel'in cehennemi, beni korkuttun," dedi nabızı yavaşlarken. "Benden kaçınıyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı savunmacı bir tavırla. Sadece onunla konuşmamaya çalışıyordu. Ya da onu görmemeye. Vitalia'ya bir bakış attı. "Bizi yalnız bırak lütfen."

Hizmetçisi başını salladı ve onları yalnız bıraktı.

O, odaya girerken şalının aralığından gözlerini kısarak ona baktı. "Dün tarlada beni gördün ama bana sıırtmadın."

"Sana sıırttığımda hoşuna gitmediğini düşündüm."

"Gitmiyor."

"O zaman neden sıırtmadığım için kızgınsın?" "Kızgın değilim," dedi, öfkeli gözlerle. "Seni kaçınmıyorum," diye yalan söyledi.

Topukları üzerinde geriye doğru kaydı. "Akşam yemeğinde konuşmadın." "*Sen* akşam yemeğinde hiç konuşmazsın."

"Ama sen konuşuyorsun," dedi. "Ve genellikle bana en az bir tane küstahça yorum yaparsın. Ama yapmadın."

Durdu. Onun kendisine hiç ilgi göstermediğini düşünmüştü.

Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ayrıldığımızda... tepedeki evde... aramızın iyi olduğunu sanmıştım."

"İlişkimiz iyi. Sorun o değil. Yani, *sorun o, ama...*" Neden bunu konuşmak bu kadar zordu?

"O zaman neden benden kaçınıyorsun?" diye sordu. "Çünkü utanıyorum!"

Sessizleşti ve garip bir şekilde durdu. Ya da belki de garip olan oydu. Bütün bu durum garipti.

"Neden utanıyorsun?" diye sordu. "Hiçbir şey yapmadın. Hiçbir şey yapmadık."

"Hayır, ama ben karar vermiştim. Mikael bu konuyu bırakmaya karar vermişti, ama *ben* tekrar gündeme getirdim. Seni seçtim." Sert parmaklarıyla alnını ovuşturdu. "Elbette her şeyi düşündüm, seninle birlikte olmayı düşündüm. Yani, bunu düşünmüş olmak, bu niyete sahip olmak ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışmak..." Duygusal olmaktan kaçınmak için kendini alaycı bir kahkaha atarak başını salladı. "Ama artık biliyorsun. Mikael de biliyor. Ve son birkaç gündür bana neredeyse hiç bakmıyor. Yatağıma gelmiyor. Öyleyse utançtan başka ne hissedebilirim ki?"

Soren içini çekti ve odaya bakarken şalını indirdi. Yavaşça pencerelere doğru yürüdü ve avluya baktı.

Norah bekledi. Ama o hiçbir şey söylemedi. Öylece orada durup kalacak mıydı?

"Bana kahinin bana ne gösterdiğini sordun," dedi sonunda. "Odepeth'te. Benden sakladığım şeyi sordun. Senin ölümün değildi." Nefesi şimdi düzensizleşmişti. "Benim... sevgilimle olan bir şeydi."

Oh. Ağzıyla kelimeler oluşturmaya çalıştı, ama hiçbir şey çıkmadı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve yutkundu. "Kim?"

O başını salladı. "Bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmedim."

"Hammel'in cehennemi," diye fısıldadı ve bir kahkaha attı.

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden gülüyorsun?"

"Çünkü *beni* söyleyeceğini sandım."

Adamın yüzü buruştu. "Neden *sen* olduğunu düşündün?"

Kadın tekrar güldü. "Bu kadar tiksiniş gibi davranmana gerek yok." "*Benimle* yatmak istemeyen sendin."

Haklısın, ama... "Sen bana, rüyada beni öldürdüğünü söyledin, ve eğer beni öldürmüyorsan, o zaman zihnim bunun benimle ilgili başka bir şey olduğunu düşündü. Ve biz neredeyse, bilirsin..." Durdu ve gözlerini kısarak baktı. "Bekle, bunca zaman boyunca beni öldüreceğini düşünmeme izin verdin mi?"

Uzun bir nefes verdi ama cevap vermedi.

"Bu çok pislikçe bir davranıştı, biliyorsun."

Soren başını eğdi. "Biliyorum. Ama o anda aklıma gelen tek şey buydu."

"Gerçekten mi?" diye öfkeyle sordu.

"Beni sürekli zorluyordun. Başka ne diyebilirdim ki?"

"Hiçbir şey demeyebilirdin! Ya da sadece 'kendi işine bak' diyebilirdin."

"Seni tanıyorum," diye karşılık verdi. "Ne zaman kendi işine baktın ki?"

Gözlerini devirdi. "Zaten sana inanmadım." "Seni öldüreceğime inanmadın mı?"

Ona bakarken dudaklarını büzdü. "Ben de seni tanıyorum." Yine sessizleştiler.

"Neden bana bunu şimdi söylüyorsun?" diye sordu kadın.

Adam tekrar pencereden dışarı baktı. "Çünkü düşüncelerinden, niyetlerinden utanç duyduğunu söylüyorsun. Ben de utanç nedir bilirim."

"Neden utanıyorsun?"

"Çünkü onu düşünüyorum. Sık sık."

"Ah, Soren. Bundan utanmamalısın."

"Sen de çocuk istemekten utanmamalısın. En azından senin düşüncelerinin bir amacı vardı. Benimkiler ise sadece kendi bencilliğim için."

Ona yaklaştı. "Bence hiç de bencil değilsin."

Ayakta durdular ve gözleri sessizce birbirine kilitlendi. O küçük bir gülümseme attı. O gerildi. "Bana bir daha sarılma."

"Öyle bir niyetim yoktu," diye yalan söyledi.

O, onu daha iyi tanıdığı için burnunu çektikten sonra, şalını çekip yüzünü tekrar kapattı. "Şimdi aramız iyi mi?"

Kadın yine gülümsemekten kendini alamadı ve başını salladı. "Mikael ile aramızı düzeltebilirim."

"Eğer sana bakamıyorsa, sorun sende değil. Kendi utancını hissettiği için. Onun bunu aşmasına yardım etmelisin."

Kız yine başını salladı. "Teşekkür ederim."

Mikael çalışma odasında tek başına oturuyordu. Masa, haritalar, mektuplar, keşif erlerinden ve ordusundan gelen haberlerle dolu parşömenlerle kaplıydı. Ve Japheth'ten gelen bir mektup, yine Gregor'un ticaret şartlarından memnun olmadığını ve yeniden müzakere etmek istediğini söylüyordu. Japheth kralı onu şaşırtmıştı. Mikael'in sürprizine, normal ticaret sevkiyatlarına devam etmişti. Şimdi Gregor, sözleşme müzakerelerini yeniden başlatmak için onu Japheth'e davet etmişti.

Mikael Japheth'e birçok kez gitmişti; bu alışılmadık bir davet değildi. Ve şüphesiz Gregor, erkekliğini kendisine bir tepside sunan Kuzey Kraliçesi'nin yanına, Kharav'a dönmekten kaçınmak istiyordu. Ancak parşömen üzerindeki kelimeler farklı bir hava taşıyordu ve Mikael, Gregor'un niyetinin gerçekten müzakere etmek olup olmadığını merak etti.

Gözleri, Aleon'un Tarsus'u ele geçirdiğini haber veren mektuba kaydı. Tarsus, Atolean Denizi'nin güney sularında bulunan bir ada krallığıydı.

Tarsus limanları, kışın hiç görülmediği, fırtınaların hiç çıkmadığı ve sadece büyük değeri olan tüccarların girmesine izin verilen, birinci sınıf ticaret limanlarıydı. Tarsus zengin bir krallıktı, belki de dünyanın en zenginlerinden biriydi. Aynı zamanda da acımasızdı. Tarsuslu askerler ünlü savaşçılardı ve adalarını acımasızca savunuyorlardı, bu da Mikael'in saygısını bile kazanmıştı. Aleon ne kadar büyük bir imparatorluk haline gelmiş olsa da, adayı ele geçirebilmeleri onu hala şaşırtıyordu. Ve bu onu endişelendiriyordu. Phillip'in dedesi daha önce Tarsus'u ele geçirmeye çalışmış ama başarısız olmuştu, ancak Phillip ilerlemeye devam ediyordu. İmparatorluğun elinden kaçan bir başka krallık olan Kharav'a gözlerini çevirmesi sadece an meselesi olduğundan emindi.

Ve sürekli bir endişe onu hala rahatsız ediyordu: O ve Salara'nın çocuğu yoktu. Salara'nın Soren'i reddetmesinin getirdiği rahatlamayı inkar edemezdi. Hayatında hiçbir şeye bu kadar minnettar olmamıştı. Komutanı yanlış bir şey yapmamış olsa da, Soren'e bakamaz, onun varlığını tolere edemezdi. Soren, kendisinden istenen şeyi yapardı, sadece istenen şeyi. Sadece bu düşünceyle ortaya çıkan kıskançlık ve bunun gerçekleşmemesine duyduğu rahatlama onu suçluluk duygusuyla doldurdu. Bu bencilce bir rahatlamaydı. Bir çocukları olması gerekiyordu. Çocukları olmadan, soylular Salara'yı tek başına tahtta desteklemeyeceklerdi, Kuzey'in kraliçesi olarak değil. Soren onu koruyacaktı, ama o tek bir adamdı. Onu güvende tutamayacaktı. Tamamen değil. Mikael'in tüm yükleri arasında bu en ağır olanıydı. Elini alnına koydu ve kül ağacından masasına dirseğini dayayarak ağır ağır eğildi. Yanında mum ışığı titriyordu.

"Geç oldu," dedi Salara'nın sesi. Onun geldiğini duymamıştı. Kafasını kaldırıp kapı çerçevesine yaslanmış halini gördü. "Yakında yatmaya gelecek misin?" diye sordu.

Yatak. Hem onu özliyordu hem de ondan kaçınıyordu. Nedenini bilmiyordu. Belki de onu hayal kırıklığına uğrattığını hissettiği içindi. Ona layık değildi. "Hâlâ yapmam gereken işler var," dedi ve dikkatini önündeki işe geri verdi.

Norah uzanıp geceliğinin bağlarını çözdü, omuzlarından çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Çıplak durdu ve gözlerinin vücudunu süslemesine izin verdi. Çok güzeldi.

Masayı dolaşıp onun önünde durdu, o ise ona bakıyordu. Elleriyle onun yüzünü tuttu. "Daha fazla beklemeyeceğim," diye fısıldadı.

Ve o da onu bekletmeyecekti. "O zaman yatağa geleceğim," dedi yumuşak bir sesle.

Adam parşömenlerini bir araya toplamak için hareket etti.

Ama kadın onu durdurdu ve yüzünü kendine doğru çekti. "Beni duymuyorsun. Daha fazla beklemeyeceğim." Onu geri itti ve sandalyenin üzerine çıktı, dizlerini iki yana açtı.

Mikael, kızın eğilip kemerini ve pantolonunu çözüp onu serbest bırakmasını izledi. Dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı, arayarak, araştırarak, arzulararak. Parmaklarıyla onu tahrik etti, dokunuşuyla ona sordu ve vücudu cevap verdi.

Salara öne doğru kayarak pozisyonunu aldı ve onu yavaşça içine aldı. Mum ışığının aydınlatdığı sessiz gecede bir an oturdular, bedenleri ve nefesleri bir aradaydı. Öne eğilip alnını öptü, sonra dudaklarını kaşlarına ve her iki gözüne doğru kaydırarak birini, sonra diğerini öptü. Yanağından ağzına doğru indi. O da onu öptü.

İlk başta yavaşça hareket etti, onun içinde hissettiği ateşi kontrol altına aldı. Adam, kadının duyularını doldurmasına izin verdi: dilinin tadı, nefesinin sesi, ihtiyacının kokusu. Kadın kalçalarını salladı, ritim kazandılar ve adam da ona karşılık vermek için yükseldi. Elini adamın ensesine doladı ve parmaklarını saçlarına geçirdi, adamın başını geriye çekip alt dudağını ısırdı. Adam homurdandı ve kolunu kadının beline doladı. Ama kadın onun ellerini kendi elleriyle yakaladı ve koltuğun kollarına bastırarak onu sabit tuttu.

Kadın hızını artırdı. Adam başını eğdi ve dişlerini kadının omzuna geçirdi, kadın ise parçalanmaya başladı. Kadın öne doğru sallandı, nefes nefese kaldı. Vücudu adama doğru kıvrıldı, ama adam onu tuttu, serbest bırakmadı.

Son bir çığlıkla, onun üzerine yığıldı ve yüzünü boynuna gömdü.

Mikael onu kaldırdı, hala birbirlerine bağlıydılar. Elini masanın üzerinde gezdirerek her şeyi yere itti — mektuplarını, parşömenlerini, haritalarını. Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Onu yatırdı ve cilalı masanın ahşabına karşı kızarın cildini hissetti.

Mikael kendini daha derine itti. Artık kendini kontrol edemiyordu. Onun omzunu kavradı ve kendine doğru çekti, kendi arzularının kontrolü ele geçirmesine izin verdi. Onda asla doyurulamayacak bir açlık uyandırdı. Bu, bedensel arzuların ötesinde bir şeydi.

Kız onu
tanıyordu. Onu
seviyordu.

Ona ihtiyacı vardı.

Titreyerek sona ererken, onu sıkıca kavrayıp kendine çekti. Onu kendisinin her şeyle doldurdu — sevgisiyle, endişeleriyle, güvensizlikleriyle — ve kız onu kabul etti. Onun her şeyini. Tacın ağırlığı altında çatlıyordu, ama kız o çatlakları altınla birleştirdi ve onu bütünleştirdi.

Kırk Yedinci Bölüm

Kapının çalınması Norah'ı mektubundan alıkoydu ve Vitalia kapıyı açmak için hareket etti. Norah, kızın içeri girdiğini görünce gülümsedi. "Calla."

Ama kız gülümsemedi. "Salara, dövüş sahasına gelmelisin. Adrian." Ses tonu Norah'a gecikmeyin diyordu.

Hızla ayağa kalktı ve Calla'yı takip ederek kale koridorlarından geçip avluya çıktı ve sahaya doğru ilerledi. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bugün üç erkenci kılıç hakkını kazandı. Adrian, aslında erkenci olmadığı için reddedildi. O da komutanı buna karşı çıkararak, oradaki diğer erkekler kadar iyi olduğunu söyledi." Hızla yürürken Norah'a baktı. "Öyle, Salara! O daha iyi!"

Norah hızını artırırken kalbi hızla çarpmaya başladı. "Komutan ne yaptı?"

"Adrian'ın hepsini yenerse kılıç hakkını alabileceğini söyledi. *Hepsini.*"

"Hepsini mi?" diye tekrarladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu saçmalık."

"Biliyorum." Calla nefes nefese omuz silkti. "Ama saçma olmak ne zaman onları durdurdu ki?"

Norah kaşlarını çattı. Bu doğrudu.

Adrian'ın bir erkenciyle dövüştüğü dövüş alanına vardılar. Gölge Adamların zarafetiyle hareket ediyordu, her vuruşu hesaplı ama doğaldı. Siyah ordu pantolonu ve botları giymişti, gömleği yoktu, sadece bir silah kayışı vardı. Saçları artık daha uzundu ve Kharavian erkekleri gibi arkaya bağlamıştı, kısa kesilmiş sakalıyla maçına çıkmıştı.

ten rengi ve vücudunda hiçbir iz yoktu, onlara çok benziyordu.

Adamlar birbirlerini alt etmek için acımasız darbeler indirdiler. Norah'ın kalbi boğazında atıyordu. Bu bir antrenman maçı değildi; bu dostça bir maç değildi. Adrian onur için savaşıyordu.

—Kuzey'in hayat kadar ciddiye aldığı bir amaç.

Erkenci bir başka saldırı başlattı, Adrian'a doğru ilerleyip kılıcını yüksekçe savurdu. Ancak Adrian, kalkanının altında korunarak ve ağırlığını öne doğru atarak ona karşı koydu. Erkenci'nin dengesini bozacak bir güçle adamın bacaklarına vurdu ve onu Adrian'ın kalkanının üzerine düşürdü. Adrian, adamın momentumunu kullanarak onu havaya kaldırdı ve yere çarptı. Kılıcını hazırlayarak döndü, kılıcını yere düşen adamın boynuna dayadı ve maçı kazandı. Adam kolunu kaldırarak teslim oldu.

Ama henüz zafer kazanılmış değildi. Adrian bir sonraki rakibini bulmak için döndü. Adam ilkinden biraz daha temkinliydi, zayıflıklarını test ediyordu. Boyuna rağmen zarif ve dengeli hareket ediyordu. Önceki antrenmanlarda Norah, erkeklerin dövüşürkenki zarafetine hayran kalır, becerilerini ve güçlerini takdir ederdi. Ama bugün sadece endişeleniyordu. Bu erkeğin çok fazla beceriye ve güce sahip olduğundan endişeleniyordu.

Adrian ilk hamleyi yaptı. Kılıcı ve kalkanıyla adamı geri püskürttü, sanki kendi vücudunun bir parçasıymış gibi akıcı bir şekilde kullandı. Ama rakibi de aynı çeviklikle hareket etti ve Adrian'ın kalkanı indiği bir hamlede, adam dirseğiyle Adrian'ın yüzüne vurdu. Adrian geriye sendeledi ve Norah nefesini tuttu.

Sağından gelen düşük, gürleyen bir kahkaha onu ürküttü ve lord komutana baktı. Onun orada olduğunu fark etmemişti. "Neden bunu yapıyorsun?" diye tısladı. "Böylece biri yaralanır!"

"Bir adam böyle yükselir," dedi, gözlerini dövüşten ayırmadan.

Adrian yüzüne bir darbe daha aldı. Artık burnundan ve alnından kan akıyordu.

Soren yine güldü. "Kalkanını kaldırmayı unutmazsa tabii."

"Kask bile takmıyor," diye dişlerinin arasından söyledi.

"Bu daha da heyecanlı."

"Bu senin için bir oyun mu?" diye bağırdı.

O, şimdi ciddi bir şekilde, ona buz gibi bir bakış attı. "Bu kesinlikle bir oyun değil."

Adamların dövüşmesini izlediler. Erken, Adrian'ı acımasız bir saldırıyla geri püskürttü. Ama aşağı doğru bir vuruş yaparken, kalkan kolunu açtı. Adrian dönerek kendi kalkanı ile onu yakaladı, adamın kolunu dışarı attı ve önünü açık hale getirdi. Adrian hazırды. Omzuyla ileri atıldı ve adamı yere devirdi. Adrian onun üzerine atladı, kalkanının kenarıyla onu yere bastırdı ve kılıcının ucunu erkencinin boynuna dayadı. Adam ellerini açarak teslim oldu.

Ancak Norah onun için sevinmeye vakit bulamadı. Başka bir kılıç ustası öne çıktı ve endişesi arttı. Adrian yorgundu. Bunlar, günlük savaşlarda rastlayabileceğiniz sıradan askerler değildi. Bu rakipler erkenciydi. Birçoğu Crest'in adamlarıydı ve onları yenmek için muazzam bir beceri ve enerji gerekiyordu. Adrian'ın bir başka dövüşte daha dayanıp dayanamayacağını merak etti.

Erkenci yeni bir saldırıyla ileri atıldı ve Adrian savunmaya geçti, ama yavaşlıyordu. Kılıçları havada çınladı ve ölümcül darbelerle birbirlerinin kalkanlarına çarptı. Adrian yana doğru bir hamle yaptı, ama dengesi yavaştı ve rakibi kalkanının kenarıyla bir darbe indirdi ve Adrian'ı yere düşürdü.

"Soren," diye fısıldadı, endişesi artıyordu. "Lütfen."

Rakibi bir sonraki saldırıda ileri atıldı, ancak Adrian yuvarlandı ve ayağa kalkarken sendeledi. Erkenci, Adrian'ın gücünün azaldığını gördü ve tekrar saldırdı. Kalkanları çarpıştı ve Adrian, adamın üstüne düşerek geriye yuvarlandı. Ancak Adrian düşüşün gücünü kullanarak erkenciyi tekmeledi ve başının üstünden attı. İki adam da yerdeyken, Adrian karnının üstüne yuvarlandı ve öne uzandı. Tek bir hareketle, rakibinin saçını avuçladı, kafasını kendine doğru çekti ve bıçağını boğazına dayadı. Adam isteksizce teslim olana kadar bu pozisyonu korudular. İki adam da yerde yatarak nefeslerini toparlamak için bir süre beklediler.

Sonra Adrian yuvarlandı ve ayağa kalktı, zaferiyle dudaklarına alaycı bir gülümseme kondurdu.

"Hepsini söyledim," diye homurdandı Soren ve sahadaki adamlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Ciddi olamazsın!" diye bağırdı Norah. "Az önce üç erkenciye yendi! Ondan istediğin buydu."

Adam ona somurtarak baktı. "*Hepsini* dedim," diye tekrarladı.

Başka bir asker öne çıktı. Adrian'ın sağ gözü şişmiş ve kapanmıştı, sol gözüne kan akıyordu. Elinin tersiyle kanı sildi. Erkenci ileri atıldı. Adrian ona doğru hareket etti, ama yavaştı ve adam bir darbeye döndü ve kalkaniyle onu yere devirdi. Yere düşen Kuzeyli'ye ölümcül darbeler yağdırdı, ama Adrian yuvarlandı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Erkenci tekrar saldırdı.

"Burada yüzlerce adam olmalı," dedi Norah öfkeyle. "İmkansız istiyorsun!"

Komutan cevap vermedi. Adrian'ın darbe üstüne darbe almasını, düşüş üstüne düşüşünü izledi sadece. Ama Adrian durmadı. Tekrar tekrar ayağa kalktı. Yaralı ve kanlar içinde, hala savaşmaya devam ediyordu.

Erkenci tekrar ona saldırdı. Adrian yana kaçtı, ama geçerken adamın kolunu yakaladı ve onu geri çekti. Saf irade ve güçle, kılıcını erkencinin koltuk altına savurdu ve kalbine bir darbe indirme tehdidinde bulundu. Adam durdu, bileği Adrian'ın elindeydi ve boyun eğdiğini gösteren bir baş hareketiyle onayladı. Adrian ayakları üzerinde sallandı, ama dik durmaya devam etti ve bir sonraki rakibini bekledi.

Bir sonraki asker öne çıktı ve komutanına tereddütle baktı.

"Soren," diye yalvardı Norah, ama komutan başını sallayarak adamın devam etmesini işaret etti.

Asker öne çıktı ve ilk saldırıyı yaptı. Adrian ilk darbeyi kalkaniyle savuşturdu, ama erkenci kendi kalkaniyle onu yana itti ve Adrian'ı yere düşüren bir tekme attı. Adrian tam olarak toparlanamadan, erkenci kalkanını tekrar salladı, Adrian'ı göğsünden vurdu ve onu tekrar yere düşürdü.

Ancak adam avantajını kullanmadı.

Adrian bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı, ancak kalkanını zar zor kaldırılabildi. Erkenci tekrar ilerledi, dirseğini savurarak Adrian'ın çenesine vurdu. Mucizevi bir şekilde Adrian ayakta kaldı, ancak başka bir darbeye karşı savunacak gücü kalmamıştı.

Norah daha fazla dayanamayıp öne çıktı, ama Soren kolunu tuttu. "Onu küçük düşürme," diye uyardı, sesi alçaktı.

Norah itiraz etmek üzereyken, izleyen erkencilerin saflarından bir asker kalkanını kılıcıyla vurmaya başladı — yavaş ve ısrarlı bir davul sesi gibi. Başka bir asker ona katıldı, sonra bir başkası. Ve bir başkası. Etraflarındaki erkekler de ritme katıldı.

Adrian'ın karşısındaki asker bile kalkanını dövmeye başladı.

Norah, Soren'e tamamen şaşkın bir şekilde baktı. Komutan bir an durdu, sonra ona bir kılıç uzatan eğitim kaptanına döndü. Soren sahaya adım attığında Norah'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Lord komutanın gölgesi üzerinde belirginleşse de, Adrian kanlı ve cesur bir şekilde ayakta durdu, savaşmaya kararlıydı.

Ama Soren saldırmadı. Sadece sessizce Kuzeyli'ye baktı. Sonra kılıcı bıçağından tuttu ve Adrian'ın alması için uzattı. Adrian kendi kılıcını yere bıraktı ve kendisine uzattığı kılıcı aldı. Kalkanların sesi sağır edici bir gök gürültüsüne dönüştü.

Norah, hala tam olarak anlamayan Calla'ya yanındaki bakış attı.

Kız sıırttı. "Anladı. Hakkını kazandı. Artık bir erkenci."

Norah, Soren'in durduğu yere geri dönerken tekrar sahaya baktı.

Gözleri karanlık bir ateşle parlıyordu, ateşli ve şiddetli. "Az önce Kharavian ordusunun en iyi savaşçılarından bir Kuzeyli'ye statü ve en çok arzu edilen bir hakka sahip olmasını istediklerini gördün." Durdu, neredeyse gururlu görünüyordu. "O yükseliyor."

Norah taht odasında oturuyordu, havadaki gerginlikten neredeyse boğulacak gibiydi. Mikael onun yanında oturuyordu, önlerindeki odayı dolduran soylularına bakıyordu.

Bu onun yapmıştı.

Onun ısrarı üzerine Mikael, Gregor'un Japheth'i ziyaret etme davetini reddetmişti. Bu kesinlikle bir tuzaktı. Sözleri çok nazikti, çok övgü doluydu, Kharav'da gösterdiği tavırdan çok farklıydı. Mikael'i gelmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Ve Norah ona güvenmiyordu. Gregor, bu hakarete karşılık olarak tüm ticareti durdurdu; bunu yüz yüze görüşene kadar bekleyeceğini söyledi. Tabii ki bu, soyluların kulağına gitti ve onlar da bir görüşme talep ettiler.

Kharav'da kraliyet ailesi ile soylular arasındaki ilişki Mercia'dakinden farklıydı. Burada daha fazla güce sahiptiler ve soylular Mikael'den memnun değillerdi. Onun Mikael ile evliliğini onaylamıyorlardı, özellikle de Mikael birkaç soylu kızla olan evliliklerini feshettiği ve bir soylu ailenin üyesini idam ettirdiği için. Ve Japheth ile olan ittifakı tehlikeye atmasını kesinlikle onaylamıyorlardı. Onu suçluyorlardı. Elbette Kharav ve Mercia arasındaki b i r evlilik Japheth'i kızdıracaktı. Mikael, Gregor'un onu yakaladıktan hemen sonra Mercia ordusuna saldırmadıkları için üzüldüğünü söylemişti. Bu, ordusunu yenmek ve Phillip'i yanında müttefiksiz bırakmak için en iyi fırsat, belki de tek fırsattı. Alexander ordusunu Tribelands'ın ötesine sürmüştü ve ordusu zayıf ve savunmasızdı. Japheth'in ordusunun Mikael ile birleşip saldırmaya hazır olduğunu, ancak Mikael'in Mercia'yı güvenli bir yere gönderdiğini hatırladı.

Sonra Kral Gregor'un yeğenini öldüren olay meydana geldi ve onlar bunun suçunu Kuzey'e yüklediler, ardından Norah, Soren'i korumak için Gregor ile karşı karşıya geldi. Onların gözünde Norah, Japheth ve Kharav arasındaki ittifakı tehdit ediyordu ve Mikael buna izin veriyordu.

"Eylemlerin bizi zayıflatıyor," dedi soylulardan biri Mikael'e sert bir şekilde. Adı Narsing'di ve Mikael'in önceki eşi Heta onun kızıydı. Norah onu daha önce sadece birkaç kez görmüştü, ama onu sevmediğini ve ondan korktuğunu bilecek kadar tanıyordu. O, en güçlü lordlardan biriydi ve toprakları Kharav ile Japheth arasındaki sınırın büyük bir bölümünü kaplıyordu.

"Kuzeye erzak, adam ve at veriyoruz," dedi. Sonra Norah'a baktı. "Peki o karşılığında ne veriyor? Hiçbir şey, çelik malzeme vermiyor, oysa Tarsus'ta bunları kolayca satıyorlar.

Kendimiz satın almak istesek bile ihtiyacımız olan şeyleri dövmemize izin vermiyorlar. Bu bir ittifak gibi gelmiyor. Kuzey Kraliçesi bir varis bile vermiyor."

Mikael aniden ayağa kalktı ve Soren kralın yanında durduğu yerden öne çıktı. Norah'ın içini korku kapladı. Dış tehditlerle başa çıkmak için yeterince sorunları vardı. İçlerinde de bir savaşa ihtiyaçları yoktu.

Norah tahtından kalktı ve tüm gözler ona çevrildi. "Hayal kırıklığınızı anlıyorum Lord Narsing. Ama sizi temin ederim ki Mercia, Kharav'ın müttefikidir."

"Öyle davranmıyorsun," diye meydan okudu.

Öfke kanını kaynattı. "Bahoul'u geri verdim."

"Yani zaten bizim olanı bize geri verdin," diye karşılık verdi. "Salar'ın gücü bu kadar mı?"

Narsing, Mikael'i onun eksiklikleri olarak gördükleri şeylerden dolayı suçluyor, yargılıyor ve başarısızlığının getirebileceği tehdidi çok ince bir şekilde ima ediyordu. Ne kadar ince olursa olsun, bu tehdit onun kanını kaynatıyordu.

"Mercia'nın sizden aldığı şeyi ve tekrar alabileceğim şeyi size verdim," diye karşılık verdi. O, zorbalığa uğrayacak zayıf bir kraliçe değildi ve Mercia da zayıf bir krallık değildi. Bunu iyi hatırlasalar iyi olur. Ama onların onun hakkında ne düşündükleri umurunda değildi, daha çok Mikael'i desteklemeleri umurundaydı. Kralına inanmaları gerekiyordu.

"Salar bana çelik ticaretiyle ilgili sevkiyatlardan da bahsetti," dedi, "ben de kabul ettim."

Soylular arasında onaylayan mırıldanmalar yayıldı. Mercia çeliği onlar için büyük önem taşıyacaktı. Mikael bunu onunla konuşmamıştı, ama onun aklında olduğunu ve bunu istediğini biliyordu. Şimdi buna ihtiyacı vardı ve bunu elde edecekti.

"Bu bir başlangıç," dedi Narsing, Mikael'e bakarak. "İlk sevkiyatı ne zaman bekleyebiliriz?"

"Sadece konseyimin madencilik durumuyla ilgili kararını bekliyorum." Konseyi düşündükçe midesi düğümlendi. Asla kabul etmeyeceklerdi.

Onları ikna etmesi gerekiyordu.

Kırk Sekizinci Bölüm

Alexander masasının başında durmuş, avuçlarını masanın köşelerine dayamıştı. Boynunu bir tarafa, sonra diğer tarafa uzattı; bütün gün oturmuştu.

"Sabah gördüğümden beri hiç kıpırdamadın," dedi bir ses ve başını kaldırıp kapıda duran Kharavian kaptanını gördü.

"Bu sefer ayaktaım."

Gözleri gülümsüyordu. "Zar zor." Ona bir elma attı ve o da onu yakaladı. "Ne kadar çok kağıt var. Şimdi kuzeyli insanların neden savaşmadığını anlıyorum. Tüm zamanınızı bu tür işlerle geçiriyorsunuz."

Adam güldü. "Onu bilemem, son on yılda sizlere karşı oldukça iyi savaştık."

"Şans."

Yine güldü. Ama dürüst olmak gerekirse, şans kesinlikle onun yanındaydı. Gölge Diyarı en vahşi krallıklardan biriydi ve dağları elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Aslında, daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Gölge Adamlar. Uzun zamandır onları düşman olarak tanıyordu. Ama onları gerçekten tanımıyordu. Katya'ya baktı ve içini kemiren soruları inkar edemedi. Onları daha fazla tanımak istiyordu. Onu daha fazla tanımak istiyordu.

"Gölge Adamlar neden yüzlerini göstermiyorlar?" diye sordu.

"Çünkü biz sadece başarılarımızla tanınmalıyız." Kollarını uzatarak işaretlerini gösterdi. Omuzlarından bileklerine kadar uzanıyorlardı.

Kitabı masanın üzerine koydu ve yavaşça masanın etrafından dolaşarak ona yaklaştı. Utanmadan, bakışlarını onun kollarında gezdirdi. Geometrik desenler, cildinde daha büyük görüntüler oluşturuyordu — bunlar

gerçekten çok güzeldi. Ama bunların daha karanlık bir anlamı olduğunu biliyordu. Gölge Adamlar için başarılar ölüm anlamına geliyordu.

Gözleri kadının gözlerine kaydı. "Yüzünü göstermen yasak mı?"

"Ne istersem yapabilirim." Gözleri onu alay ediyordu.

Alexander, göğsünde kalp atışlarını hissetti. "Bana yüzünü göstermek ister misin?" diye sordu sessizce. "Çünkü onu çok görmek isterim."

Gözleri kısıldı. "Yeterince cesursan gel de bak," diye meydan okudu.

Alexander yaklaştı. Yavaşça elini uzattı ve parmaklarını, kumaşın cildine değdiği yere, yanağına götürdü. Çok dikkatli bir şekilde kumaşı aşağı çekti ve altındaki gülümsemesini ortaya çıkardı. Düz ve ustaca şekillendirilmiş burnu, dolgun dudaklarının hemen üzerinde duruyordu. Çenesinin çizgisi, zekası kadar keskin bir şekilde, zarif çene hattına doğru uzanıyordu.

Parmaklarına değen cildinin sıcaklığı, içini bir ısı dalgasıyla doldurdu. Kendine gelerek elini indirdi.

"Ben kuzey güzelliğine layık değil miyim?" diye sordu kız alaycı bir gülümsemeyle.

Bir an tereddüt ettikten sonra yumuşak bir sesle, "Sen ötesindesin," dedi.

Onun itirafı ikisini de susturdu. Sonra kız tekrar gülümsedi. Gözlerinde sık sık gördüğü meydan okuyan, alaycı bir gülümseme değil, emin olamayan bir gülümsemeydi. Meraklı bir gülümseme. Ona yaklaştı.

"Beni öpmek ister misin, Ayı?" diye sordu.

Onu öpmek istiyordu, ama hiçbir hareket yapmadı ve hiçbir şey söylemedi. Başka birini sevdiği için... Başka birini, hatırlattı kendine, onu sevemeyen birini. Asla birlikte olamayacağı birini. Norah bir hayaldi, ama Katya... Katya gerçektir ve bir kadında asla bulamayacağını kendine söylediği her şeydi. Ve Katya, mümkünse hayalleri unutmasını sağladı. Mümkün müydü? *Bu* mümkün müydü?

Katya parmak uçlarına yükseldi ve çenesini kaldırdı, ama dudaklarına ulaşmadan durdu. Yakınlığının tatlı kokusu, geri kalan yolu da gelmesi için ona cesaret verdi.

Ve o da öyle yaptı.

Başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Ağzının sıcaklığı içinde bir yanma hissi uyandırdı ve onu kendine çekti, onu içini içti. Yazın çiği gibi tadı vardı ve daha fazlasını istedi. Ama akli onu yakaladı ve geri çekti, öpüşmelerini sonlandırdı.

İkisi de nefes nefese kalakaldılar. "Özür dilerim," dedi.

Kızın kaşları çatıldı. "Ne için? Beni kırdığını mı düşünüyorsun?"

Gözlerini aşağıya çevirirken, rahatsız edici bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Seni kırdım mı?"

Kadın, adamın gözlerinin tekrar kendisinininkilerle buluşmasını bekledi, sonra başını salladı. "Hiç de değil."

Sözcükler dilinde karışmıştı. "İyi," dedi sonunda. *İyi* mi? Sessizce kendine lanet okudu. Söylemesi aptalca bir şeydi.

Kadın yine gülümsedi, bu sefer alaycı bir gülümsemeyle, ve adamın yanakları kızardı. Kadın ona yaklaştı. "Solgun tenli kuzeyli erkekleri severim," diye alay etti.

"Neden?"

Daha da yaklaştı. "Çünkü tenin seni ele veriyor. Seni rahatsız mı ediyorum, Ayı?"

"Bana nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorsun."

Gülümsemesi genişledi ve parmak uçlarına yükselerek dudaklarını kaldırdı. Adam başını eğerek ona tekrar yaklaşmak istedi, ama dudakları değmeden önce kadın geri çekildi. Ve gülümsedi.

"Evet, biliyorum," dedi zekice ve onu çalışma odasında bırakıp gitti.

Ashan güzel bir şehirdi. Norah, kalenin surlarında durmuş, dışarıya bakıyordu. Burası onun şehriydi. Onun krallığı. O, salara'ydı.

Arkasından gelen bir sesle döndü ve Adrian'ı görünce gülümsedi. Hak iddia etme mücadelesinden bu yana birkaç gün geçmişti ve yüzü nihayet iyileşmeye başlamıştı.

"Seni neredeyse tekrar tanıyabiliyorum," diye alay etti. Adrian sırtı ve Norah onun etrafında bir heyecan havası olduğunu fark etti. Gözlerini kısarak, "Neden aptal bir köpek gibi sırtıyorsun?" diye sordu.

Adrian güldü. Sonra nefes nefese bir gülümsemeyle kolunu sıvadı ve Kharavian savaşçısının dövmesini gösterdi. Dirseklerinin hemen altındaki kolunda üst üste binen desenler vardı ve ön kolunun iç kısmında bir kılıç resmi vardı. "Kılıç dövmesi yaptırdım," dedi gururla.

Çok güzeldi, ama midesinde bir ağırlık hissetti. Mercian gelenekleri ve inançları, Kuzeyli erkeklerin derilerine dövme yaptırmalarını yasaklıyordu ve akli Alexander'a gitti. "Seninle gurur duyuyorum Adrian," dedi. "Hiçbir Kuzeyli erkeğin yapamadığı bir şeyi yaptın. Kharav'ın saygısını kazandın." Durakladı, endişesini nasıl nazikçe dile getirebileceğini düşündü. Artık fikrini değiştiremezdi. "Bunları Alexander'la paylaştın mı? Kılıç hakkı, dövme yaptırma planın?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve Adrian'ın bunu hiç düşünmediğini anlayabildi. Kaşları endişeyle çatıldı. "Sence kızar mı?"

Tereddüt etti. "Anlamayabilir. Bunun ne anlama geldiğini, önemini bilmeyecek."

Adrian, onun söylediklerini anlayarak ciddiyetle koluna baktı. "Kızacak. Mercia'ya sırtımı döndüğümü düşünecek."

"Hayır, kızmayacak," dedi kız hızla başını sallayarak. "Sadece onunla konuşman gerek. Bence seninle ve burada başardıklarınla gurur duyacaktır."

Adrian başını salladı, ama kadının onu pek ikna edemediğini görebiliyordu. Bu onu üzdü. Adrian'ın gurur duyacağı çok şey vardı. Alexander'ın gurur duyacağı çok şey vardı.

"Sevina'dan ona bahsettin mi?" diye sordu.

"Uh, evlilik hakkında ona mektup yazdım."

"Peki ya çocuktan?" diye ısrar etti.

Nefesini içine çekti ve yavaşça bıraktı. "Henüz değil. Anlatacağım. Bugün, sanırım. Sadece biraz zaman geçmesini istedim... son mektubumdan bu yana."

Anladı. Alexander'ın, Sevina'yı evlilik dışı hamile bıraktığını anlamasını istemiyordu. Onu suçlamıyordu.

"İşaretlemeyi beklemek isteyebilirsin," diye önerdi. "Yani, acil bir durum değil. Belki önce çocuğun varlığını kabullenmesini beklemelisin."

Adam başını salladı. "Öyle yapacağım."

Norah zorla gülümsedi. Keşke çocuk haberini veren tek kişi Adrian olmasaydı. Böyle bir haberi paylaşmanın verdiği heyecanı yaşamak için her şeyi verirdi. Ama bu onun geleceği değildi ve bunu kabullenmişti. Bunun yerine, güzel şehrine bakarken kendisine verilen nimetle yetinecekti.

Günler sonsuzluk gibi geliyordu, ama aylar çabuk geçti. Aylar... yedi ay. Norah'ın Adrian'ı da alıp gitmesinden bu yana yedi ay geçmişti. Alexander masasında oturmuş, elinde parşömeni sıkıca tutuyordu.

"Haber mi?" Katya kapıdan seslendi. "Görünüşüne bakılırsa, iyi değil."

Yan çekmeceyi açıp mektubu içine attı, sonra çekmeceyi kapattı. Bu, konuşabileceği bir şey değildi. En azından şu anda.

Hâlâ onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu, ama başını kaldırmadı. "Gerçekten bana söylemeyecek misin?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedi.

"Bear..."

"Sana bir açıklama yapmak zorunda değilim," dedi keskin bir sesle, sözünü keserek.

Kız topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Hiçbir şey söylemedi, ama gözleri şaşkınlığını ele veriyordu.

Adam iç geçirdi. "Üzgünüm. Sinirliyim. Sana öfkemin hesabını senden çıkarmak istemiyorum."

Katya sadece ayakta durdu. Bekledi.

"Kardeşim evlendi," dedi sonunda.

Odaya girdi, masasının önündeki kanatlı koltuğun etrafından dolaşıp oturdu. Adam ona bakana kadar bekledi, sonra kaşlarını kaldırdı. "Bu iyi bir haber değil mi?"

"Hayır, değil."

"Siz kuzeylilerin bunu sevdiğinizi sanıyordum, yeminlerinizi bozmamak için evlenmeyi, ya da normal erkekler olmanızı engelleyen her neyse onu."

Kadının sesi şakacıydı, ama adamın şaka yapma havasında değildi. "Onu bir kadının dikkatini dağıtması için Gölgelel Diyarı'na göndermedim," dedi öfkeyle.

"Sanki bu bir kadının niyetiymiş gibi konuşuyorsun. Onu bir kadını dikkatini dağıtması için göndermedin mi?"

Sandalyesine yaslandı ve bir süre durakladıktan sonra başını salladı. "Suç onda, bu kadında değil."

"Neden bir suçlu olması gerekiyor ki?" "Onun görevleri var," diye tartıştı.

"Hâlâ var. Bir kadın ve bir erkek birbirlerinde mutluluğu bulup yine de görevlerine sadık kalamazlar mı?"

Onun sözleri onu etkiledi ve sessizce oturdular.

"Görüşebilir miyim?" diye sordu kadın, elini uzattı.

Adam içini çekerek pes etti ve mektubu çekmecedan çıkarıp kadına uzattı.

Mektubu okurken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sevina Arvedi mi?" Kıkırdadı. "*Onun* kalbini nasıl kazandı?"

Alexander kaşlarını çatı. "Adrian, Mercia'nın yüksek soylularından, önceki lord yargıcın oğlu, şimdiki lord yargıcın kardeşi."

"Arvedi ailesi, Kharav'ın en zengin soylu ailelerinden biridir." Kız başını salladı. "Kuzeydeki statüsü, senin kadar yakışıklı olsa bile onun elini kazanmasına yetmezdi."

Alexander burnunu çektirdi.

"Kharav'da iyi iş çıkarıyor olmalı. Lord komutanın desteğine ihtiyacı vardır. Bu, seni iyi temsil ettiğı ve ailene şeref kazandırdığı anlamına gelir. Gurur duymalısın."

Gurur duymak. Mektuba baktı. Daha önce gurur duymamıştı, ama onurlu bir evlilik gurur duyulacak bir şeydi, özellikle de Adrian kendini kanıtlamış ve Gölgelel Diyarı'nda itibar kazanmışsa. Alexander kesinlikle bununla gurur duyabilirdi.

Ayağı kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Katya," diye seslendi ve kadın durdu. "Teşekkür ederim."

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Mikael mektubunu katladı ve mührünü basmadan önce balmumu döktü. Aceleyle damgaladı, damgasının sadece yarısı kaldı, ama umursamadı. Yine de tanınabilirdi. Başka kimse siyah mühür kullanmazdı.

Soren içeri girdi. "Salar," diye selamladı.

Aralarında her şey normale dönmüştü ve bunun için minnettardı. Daha önce hissettiği anlamsız kıskançlık geçmişti. Her zaman bildiği şeyi biliyordu: Soren onu seviyordu ve onun için her şeyi feda ederdi. Kendisini bile.

"Ayı'dan haberler var," dedi Soren. "Gregor, Raelean kralıyla görüştü."

Mikael dikleşti. "Cyrus mu?" diye şaşkınlıkla sordu. Kollarını kavuşturup geriye yaslandı, yumruğunu dudaklarına götürerek düşündü. "Gregor'un Cyrus'la ne işi olabilir ki?"

"Ayı, Cyrus'un Kharav'a, Serra'yı ve köle ticaretini desteklediğimiz için kin beslediğini söylüyor."

Mikael burun kıvırdı. "Yenilmiş düşmanlarımızı Serra'ya teslim etmek ve erzak ticareti yapmak *destek* sayılmaz." Serra'nın önceki kralı Kral Milar'ı sevmezdi. Hatta, elçisi sözleşmeyi yeniden müzakere etmeye çalıştığında neredeyse onun kafasını geri gönderecekti. Salara araya girmişti ve Mikael bunu hatırlayarak hafifçe gülümsedi. Ama yeni kral Cyrus da onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Bırak konuşsunlar, bırak gelsin," dedi Mikael sinirli bir şekilde. "Kölelik ticaretiyle uğraşanları düşman edinmek istiyorsa, bu liste çok uzun olacak." Ayağa kalkarken göğsü gürledi. "Ne kadar tehdit oluşturabilirler ki? Serra ve Rael'in güçleri birleşse bile, Cyrus'un ordusu bir pire yığınınadan ibarettir."

"Serra'dan kurtarılan tüm kölelerin onun ordusuna katıldığı söyleniyor. Eğer bu doğruysa, sayıca üstünlük sağlayacaktır."

Rael'den binlerce olmasa da yüzlerce kanlı spor dövüşçüsü var. Arenalarda kaç tane tutulduğunu kimse bilmiyor."

Mikael masasına yaslandı. "Yani Gregor, Kharav'a düşmanlık besleyen, bilinen bir gaspçı ile görüşüyor. Gregor'un bana komplo kurduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarını çattı. Bu mantıklı değildi. Gregor, kardeşi Phillip'e karşı alabileceği tüm yardıma ihtiyaç duyuyordu.

"Kuzey Kraliçesi ile evliliğin onu tehdit ediyor. Kharav'ı ele geçirirse, onu aşağılayanlardan intikam alacaktır. Ayrıca, Cyrus ve Serra ve Rael krallıklarıyla ittifak kurarsa, Kharav ordularını kuzeye, Aleon'a yaklaştırmak için değerli bir kale olacaktır."

Mikael iç geçirdi. "Sadece söylentilere dayanarak varsayımlarda bulunuyoruz, bunların hiçbirisi doğru olmayabilir. Gregor, aramızdaki ticaret konusunda sadece bir anlaşmazlık yaşıyor olabilir, hala müttefikimiz olabilir."

Soren'in yüzü, buna inanmadığını gösteriyordu. Mikael de buna inanıp inanmadığından emin değildi.

"Bilmediğimiz çok şey var," dedi Soren. "Aleon da bizi bir hedef olarak görebilir, çünkü Kharav, Japheth'e karşı güçlü bir kale olacak ve Phillip'in kardeşini kuşatmasına yardımcı olacaktır. Kuvvetlerimizi geri çekmeliyiz. Kuzeydeki birim de dahil olmak üzere tüm adamlara Kharav'da ihtiyacımız var."

Mikael başını salladı. "Salara bu adamları köylerini korumak için kullanıyor. Ve" —sert parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu—"Ayı bize bu uyarıyı göndermedi mi? Teşekkür olarak, o hala onlara ihtiyaç duyarken geri dönüp kuvvetlerimizi çekeyim mi?"

"Kharav'ın onlara daha çok ihtiyacı var," diye ısrar etti Soren. "Ve senin başka seçeneğin yok. Narsing ve soylulara senden şüphe etmeleri için başka bir neden daha veremezsin."

Mikael şakaklarını sıktı. Bu Salara'nın hoşuna gitmeyecekti, ama Soren haklıydı. Tehditler çok büyüktü ve kuzeye adam gönderebilse bile, soyluların desteğini kaybetmenin eşiğindeydi. İcini çekti, sonra başını salladı. "Onları geri çağır."

Soren tek bir kez başını salladı. "Uru'ya da bir mesaj göndereceğim, kanyonlara çekilmelerini ve savaşçılarının yarısını batı geçidine göndermelerini söyleyeceğim."

"Bahoul'daki adamlarımızı da geri çağır," dedi Mikael.

Komutanı ağırlığını geriye kaydırđı. "Ne?"

Mikael, Soren'in kabul etmeyeceğini biliyordu, ama Ayı şimdilik Bahoul'u elinde tutabilirdi. Bu, Kuzey için kesinlikle bir teselli olacaktı. "Orada kaç adamımız var?" diye sordu. "Üç bin mi? Onları geri getir."

"O zaman Bahoul'da sadece Kuzey kuvvetleri kalır," diye itiraz etti Soren. "Kaç kişi?"

"İki bin Kuzeyli."

İki bin adam, kuzeyli *olsalar* bile kaleyi korumak için yeterliydi. "Yapın."

Soren öfkeyle alay etti. "Onlara geri mi veriyoruz?"

Mikael tüm tehditlerle aynı anda savaşılamazdı. Kuzey'deki riskle daha sonra ilgilenmesi gerekecekti. "Dikkatinizi Kharav'a vermenizi istiyorum."

Soren'in yüzü karardı, ama sertçe başını salladı ve emirlerini yerine getirmek için ayrıldı.

Mikael koltuğuna geri çöktü ve yine yüzünü elleriyle ovuşturdu. Bu haberin yükü omuzlarına baskı yapıyordu, ayrıca Mercia hala çelik mallarını göndermedi ve soylular huzursuzlanmaya başlamıştı. Salara'nın niyetinin samimi olduğunu biliyordu, ama Kuzey Konseyi işbirliği yapmıyordu.

Her şey ne kadar çabuk parçalanabilirdi.

Norah, Mikael ve komutanı, birkaç generalle birlikte ordunun planlama ofisinde buldu. Mikael'in Mercia'daki savaşçılarını Kharav'a geri çekme kararını öğrendiği sırada Alexander'ın mektubunu da almıştı. Öfkeden cildi kızarmıştı.

"Adamlarını Mercia'dan geri çekiyorsun?" diye sordu, odaya fırtına gibi girerken.

Mikael askerlerine başını salladı, onlar da selam verip odadan çıktılar. "Başka seçeneğim yok," dedi askerler gittikten sonra. "Aleon savaş hayal ediyor ve Japheth bilinmeyen bir tehdit. Kharav ikisi için de bir ganimet olur. Bahoul'dan da askerlerimi geri çektim. Bu Ayı'yı memnun etmelidir."

Norah ona şaşkın şaşkın baktı. "Neden böyle bir şey yaptın ve bu Alexander'ı neden memnun edecek?" Sesi endişesini ele veriyordu. "Bu, ihtiyaç duyduğunda Bahoul'dan adam çekemeyeceğı anlamına geliyor, ki Mercia'dan Kharav birliklerini geri çektiğini hatırlarsan, çekecektir." Soren'e umutsuzca baktı. "Elbette bunu görüyorsun."

Ama komutan hiçbir şey söylemedi.

"Senin yardımına ihtiyacı var!" diye öfkeyle bağırdı.

"Benim Kuzey'in yardımına ihtiyacım var," diye tersledi. "Aleon'un Kharav'a göz dikmesi, eğer henüz dikmediyse, sadece an meselesi ve Japheth bana karşı kötü niyetli yeni bir müttefikle komplo kuruyor. Kuzey benim yanımda olduğunu gösteren *hiçbir şey* yapmıyor."

Onun öfkesini hissedebiliyordu, ama kendi öfkesi sabrını yok etti. "Aleon Kharav'a saldırı planlamıyor," diye tartıştı. "Phillip'in dikkatinin sana yönelmesi bile mantıklı değil. Onun tek umursadığı şey Gregor."

"Buna inanmıyorum," dedi, sesi öfkesiyle birlikte yükseldi. "Tek umursadığı kardeşi ise, neden Tarsus'u ele geçirdi? Ve Kharav'ı ele geçirirse, kardeşini daha da kuşatmış olur. Ona bizim kolay bir hedef olmadığımızı göstermeliyim."

"Yani Mercia'yı hedef yapacaksın?" diye karşılık verdi kadın.

"Kuzey'in desteğıyle gücümü göstermem lazım!" diye öfkeyle bağırdı. "Senden adam istemedim, ama onlara ihtiyacım var. Çelik nerede? Konseyin hala göndermeyi reddediyor."

"Onlara tekrar yazacağım."

"Biz müttefik olmalıyız," diye bağırdı, öfkesi artık doruğa ulaşmıştı. "Bu yüzden seninle evlendim. Müttefiklik budur!"

Norah durdu. Sözleri doğru olsa da, yine de onu incitmişti. "Peki, ne yapmamı istiyorsun?" diye soğuk bir sesle sordu. "Mercia'nın düşmesine izin vermemi mi istiyorsun, böylece Kharav'da daha fazla güç elde edebilesin?"

"Krallığın göçebelerin eline geçmeyecek. Gerçek bir düşmanla karşı karşıya değilsin."

Onun sözleriyle Norah'ın öfkesi daha da arttı. "Gerçek bir düşmanla karşı karşıya değil miyim? Köylerimize yapılan saldırıların göçebelerden gelmediğini biliyorsun. Düşmanım sadece kapımın önünde değil, evimde de. Bana suikast girişimini unuttun mu? Birinin beni, lordum adaleti öldürmek istediğini unuttun mu?"

"Senin adaletinin ölmesini istiyorum!" diye bağırdı.

Aralarında sessizlik oldu.

Norah öfkesi yüzünden düşünemiyordu. "İttifakımız seni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgünüm. *Evliliğimiz* seni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgünüm." Arkasını dönüp sığınağına doğru yürüdü.

"Salara," diye seslendi.

Ama o geri dönmedi.

Alexander, Mercian kalesinin ana salonundan çalışma odasına doğru yürüdü, düşüncelere dalmıştı. Hizmetçi aniden önünde belirene kadar onu görmedi.

"Bir mektup, efendim," dedi hizmetçi hafifçe eğilerek.

Alexander mektubu aldı ve ters çevirdi, kendi mührü ona bakıyordu. Ayı resmi, babasının mührüydü. Artık bu mühür, adalet lordunun mührüyle eşanlamlıydı; Beurnat the Bear'ın adalet lorduyken kullandığı mühür, Alexander'ın şimdi kullandığı mühür. Ama aslında bu mühür, aileyi simgeliyordu. *Adrian*. Alexander gülümsedi.

Uşak köşeyi dönüp kaybolana kadar bekledi, sonra mektubu açtı. Ve kelimeler onu bulduğunda, durdu. Emin olmak için tekrar okudu ve duvara yaslandı.

Bir çocuk.

Adrian bir çocuk bekliyordu.

Aniden bir duygu dalgası onu sardı ve yüzünü sildi. Ailede çocuk olacağını hiç düşünmemişti. Her zaman kendini ve Adrian'ı soyadlarını taşıyan tek iki kişi olarak hayal etmişti. Ama şimdi... şimdi bir çocuk olacaktı. Amca olacaktı. Gözleri doldu ve gülümsedi.

Amca olacaktı.

Gülümserken dudağı titredi. Amca olacaktı.

Kendine bir anlık sevinç yaşattı, sonra geldiği yöne geri döndü. Avluya adım attığında, Katya'nın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Ona ulaşmadan önce dudaklarına yayılan gülümsemeyi engelleyemedi.

Kaşları çatıldı. "Bu iyiye işaret olamaz. Neden gülümsüyorsun?"
Ona mektubu uzattı ama mektubu okumasını bekleyemedi. "Amca olacağım."

Yüzünü göremiyordu, ama ağzının açık kaldığını biliyordu.
kapatamadığını ağzının açık kaldığını ve
gözlerinin gözlerinin gülümsedi karşılıkla ona.
"Tebrikler, bu harika bir haber. Mutlu olacak çok şey var." O, mektubu
ona geri verirken, hala gülümseyerek başını salladı. Ama gözlerinde bir
şey vardı — bir şey yolunda değildi. "Sen iyi misin
iyi misin?" diye sordu.

O başını salladı. "Tabii ki."

Bir an durdular, aralarında uzun bir sessizlik oldu. Katya uzanıp
şalını indirdi ve kendi mektubunu uzattı. "Kharav'a geri dönmem
gerekıyor."

Ne? Geri çağırılıyor muydu? Ama geri çağırılmamalıydı. "Geri
dönemezsin, hala Gölge Adamlara ihtiyacım var. Hala ihtiyacım var..."

Ona ihtiyacı vardı. Kalmasına.

"Kharav'ın bana ihtiyacı var. Yarın yola çıkıyoruz." Sözleri kesindi ve
o anladı. Görev çağırdığında, insan giderdi. Aklını zorlasa da, başka bir
karar düşünülmesi gereken bir durum yoktu. Gözleri onun üzerindeydi
ve o yutkundu. Onun ne kadar rahatsız olduğunu fark etmiş miydi?

Kız üzgün bir şekilde gülümsedi. "Sanırım korkuların
gerçek oldu." Adam başını salladı. "Ne korkusu?"

"Burayı sevdiğime karar verdim ve kalmak istiyorum."
Gözlerindeki parıltıyı gizlemek için tekrar gülümsedi. "Umarım seni
çok fazla yozlaştırmamışımdır."

Yere baktı. *Yozlaştırmak*. Gerçek şu ki, hiç bu kadar doğru
hissetmemişti.

"Bu birbirimizi son görüşümüz olmayacak," dedi kadın.

"Hayır, olmayacak," diye söz verdi adam.

Haftalar yavaş ve gergin bir şekilde geçti. Mikael sözlerini düzeltmeye
çalıştı ve Norah bunu takdir etti, ama aralarındaki ilişkiler hâlâ belirsizdi

. Bunun için kendisinin de suçlu olduğunu biliyordu. Konsey, Kharav için istediği ticareti hâlâ reddediyordu, doğrudan olmasa da, korkaklar. *Yanlış anlamalar* ve gecikmelerle çabalarını baltalıyorlardı. Madencilik süreleri çok uzun geliyordu, ama bunu sorgulayacak kadar bilgisi yoktu. Alexander'ın yanında olmasını diledi. Belki de sorunu çözmek için Mercia'ya gitmesi gerekiyordu.

Japheth, bu gaspçı ya da Kharav'ı işgal etmek isteyen Aleon hakkında yeni bir haber gelmedi. Ancak Alexander'ın mektupları giderek artan endişelerle doluydu. Krallığın her yerine yayılacak kadar adamı yoktu ve saldırılar devam ediyordu. Dış bölgeleri savunmasız bırakmak zorundaydı. Konsey, Kharav'ın adamlarını geri çağırmasının nedenini anlamıyordu. Norah, bunu garip buldu, çünkü askerleri geri göndermek için aktif olarak çalışıyorlardı. Ama elbette, Mikael'in Mercia'dan askerlerini çekmesi, onlara bir şey için hazırlandığını işaret ediyordu ve Norah, onların bunun karanlık ve kötü niyetli bir şey olduğunu varsayacaklarından emindi.

Alexander'a yardım etmenin yollarını aradı. O, dış bölgelerdeki köylüleri güvenlik için merkezi bölgelere çekilmeleri için teşvik etmekten başka bir şey yapamıyordu. Norah, Kharav'daki tüm Kuzeyli adamları Mercia'ya geri göndermeye karar verdi. Sadece Adrian ve Caspian onunla kaldı.

Norah yemek masasına oturdu. Son zamanlarda olduğu gibi, kraliyetin baskısı altında gergin geçen yemek sessiz geçti. Mikael'in yemek yemesini izledi. Mikael başını kaldırıp onun bakışlarını gördü ve küçük bir gülümseme attı, ama Norah bunun zoraki olduğunu biliyordu.

Kapılar açıldı ve Caspian, ardından başka bir Kuzeyli adamla birlikte içeri girdi. "Kraliçe Norah," dedi, eğilerek, "Bahoul'dan haberler var."

Norah'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Caspian ile birlikte giren Northman ona selam verdi. "Kraliçe Norah, acil bir mesaj getirdim. Aleon Bahoul'u işgal etti."

Mikael ve Soren aniden ayağa kalktılar, Norah da ayağa kalktı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Ne zaman saldırdılar?" diye sordu Soren.

Kuzeyli, komutanı ihtiyatla süzdü, ama cevap verdi. "Saldırmadılar. Barış içinde geldiler, ama büyük bir orduyla.

Başka seçeneğimiz yoktu."

Soren'in yüzü artan öfkeyle titriyordu. "Yani, onları içeri aldınız mı? Bahoul'u ele geçirmelerine izin mi verdiniz?"

"Yüz adamla ne yapabilirdik ki? Kral Phillip on binlerce adamla geldi."

"Yüz adamla ne demek istiyorsun?" diye sordu Soren. "Kale'de iki bin Kuzeyli var."

Asker başını salladı. "Hayır. Lord yargıç onları Mercia'ya geri çağırmak zorunda kaldı. Gölge Adamlarınız gelmeden yaklaşık bir hafta önce ayrıldılar."

Soren, yumruklarını masanın kenarına dayayan Mikael'e bakarak gözlerini ona çevirdi.

Norah da durumu fark edince midesi düğümlendi. Alexander ve Mikael, birbirlerinin de aynı şeyi yaptığını bilmeden Bahoul'dan kuvvetlerini çekmişlerdi.

"Aleon kralı orada mı?" diye homurdandı Mikael. "Bahoul'da mı?"

Kuzeyli adam başını salladı. "Bir mektup gönderdi," dedi ve ceketinin içinden mektubu çıkardı.

Mikael elini uzattı. "Getir."

"Kraliçe Norah için," dedi Kuzeyli adam ve mektubu ona uzattı. "Bunu doğrudan size teslim etmem gerekiyor," dedi.

Mikael, kalbi hızla çarparak mektubu aldı. Mektupta Aleon'un mavi mührü, Phillip'in mührü vardı. Mikael, elçiye başını salladı. "Teşekkür ederim. Şimdilik gidebilirsin."

O da selam verip ayrıldı.

Norah titreyerek mührü kırdı ve mektubun içeriğini okudu. "Bize dostluk haberleri getirdiğini söylüyor," diye başladı.

Soren burnunu çektirdi. Mikael, Norah parşömeni gözden geçirirken yanına yaklaştı.

"Japheth'i daha iyi kuşatmak için Bahoul'da bir kale kurup kuramayacağını soruyor," dedi.

"Kharav'a daha yakın olmak için demek istiyor," diye araya girdi Soren.

"Karşılığında ne istersek vereceğini söylüyor." Norah mektubu Mikael'e okumasını istedi.

Soren öfkeyle köpürdü. "Sormadan istediğini yapmaya alışık mı bu adam?"

"Siz de öyle yapmıyor musunuz?" diye karşılık verdi Norah. "En azından Phillip medeni bir mektup gönderme nezaketini gösteriyor."

"*Biz* değil," dedi Mikael, gözleri hala mektupta. "Ne?" diye sordu Norah.

"O *bizim* istediğimiz her şeyi sunmuyor. *Senin* istediğin her şeyi sunuyor."

Norah dudaklarını büzdü. "Fazla anlam yüklüyorsun. Ayrıca, ikimiz adına da isteyebilirim."

Mikael'in kaşları çatıldı. "Bunu ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?"

Onun bundan hoşlanmayacağını biliyordu. "Tabii ki düşünüyorum. Nasıl düşünmem? Onu nasıl ortadan kaldırabilirim? Bahoul'u tek başıma tutamayacağım ve Mercia'yı savunamayacağım. Daha fazla adama ihtiyacım var. Mercia'nın daha fazla adama ihtiyacı var. Phillip, kardeşi karşısındaki kalesi karşılığında onları verecekse, ben de ona veririm."

"Bahoul benimdir," diye homurdandı Mikael.

"Ve sen onu terk ettin!" diye bağırdı kadın. Soren'in gözleri öfkeyle parladı, ama kadın onun kendisini etkilemesine izin veremezdi. Başka bir yol göremiyordu. "Mikael," dedi, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Kharav için de yardım isteyebiliriz."

"Delirdin mi?" diye alay etti. "Düşmanımızı duvarlarımızın içine alıp müttefikimize karşı harekete geçmesini mi isteyeceğiz? Onun bizi bölüp tek tek ele geçirmesine izin mi vereceğiz?"

"Aleon'un gözü Kharav'da değil. Ve ikimiz de Japheth'in müttefikimiz olmadığını biliyoruz." Sabrı tükenmiş, kararlı bir şekilde durdu. "Bahoul'daki adamlar benim adamlarım, sayıları az olsa da. *Aslında* saldırıya uğrayan benim krallığım ve Phillip'in mektubu *bana hitaben* yazılmış. Bunu düşüneceğim."

Komutanı bulmak sandığından daha zor olmuştu. Norah, dövüş sahalarını, ahırları, çalışma odasını, Mikael'in çalışma odasını kontrol etmişti. Hiçbir şey yoktu. Hayal kırıklığıyla yanağının içini ısırды. O her zaman her yerdeymiş gibi görünürdü, belki de bu sadece istenmediği zamanlarda böyleydi. Sonunda, odasının kapısını çaldı. Tam dönüp gitmek üzereyken kapıyı açtı. Onu görünce şaşkınlıkla geri çekildi.

"Şey," diye başladı, ellerini ovuşturarak. Daha önce düşüncelerini toparlamak için bolca zamanı olmuştu, ama şimdi burada, söyleyecek söz bulamadan duruyordu. "Girebilir miyim?" diye sordu.

Adam odaya geri çekildi ve kapıyı aralık bıraktı. Pek davetkar değil, diye düşündü kız içeri girerken.

"Bahoul ve bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi. "Ama Mikael, Aleon ve Mercia konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Yardımına ihtiyacım var."

Omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azaldı. Onu yatıştırmak için yalvarmıyordu. Hiç bu kadar zor bir durumla karşılaşmamıştı. Mikael, Kharav'ın iyiliği için kararlar alırken Soren'den yardım istiyordu. O da aynı yardıma ihtiyaç duyuyordu.

"Phillip'e hayır diyemem," diye devam etti. "Onu Bahoul'dan çıkarmak için hiçbir yolum yok. Elinden gelenin en iyisini yapmalıyım."

Hiçbir şey söylemedi, ki bu sorun değildi. Düşüncelerini onunla yüksek sesle paylaşmak yeterliydi; yanılıyorsa ona söylerdi. Bundan emindi.

"Phillip'in önceliğinin Japheth olacağını biliyorum," dedi, "ve kardeşinin kafası. Bahoul'daki kale, ona saldırı pozisyonu sağlıyor. Tabii ki orada olmak isteyecektir. Ve Mercia için çok ihtiyacım olan daha fazla adam bulabilirim."

Soren kollarını kavuşturdu. Beklediğinden daha erken konuştu. "Gregor'un bize karşı harekete geçeceğini varsayıyorsun. Eğer böyle bir niyeti yoksa, o zaman müttefikimizi yok etmeye yardım etmiş oluruz ve bir sonraki adımda bize düşman olacak bir düşmana karşı."

Norah başını salladı. Gregor'u tehdit ettiğinde onun gözlerindeki bakışı görmüştü. İçinde kaynayan nefreti görmüştü. Mikael'e yazdığı mektubun, onu Japheth'e hoş geldin diyerek mide bulandırıcı bir şekilde öven sözlerini okumuştı. Yalanlar. Japheth müttefik değildi.

"Sence Kharav'a saldırması en olası olan kim, Aleon mu, Japheth mi?" diye sordu keskin bir şekilde.

Soren'in gözleri karanlık bir yoğunlukla parlıyordu ve cevap vermek istememesi onun yerine cevap verdi. Sonunda bakışlarını ondan ayırdı ve ona sırtını döndü. "Aleon'u Japheth'e saldırmasında desteklemek cesur bir hareket olur," dedi, "Gregor bize saldırmadan önce ilk hamleyi yapmak."

Konuşmanın "eğer"den "ne zaman"a kaydığını fark etti. Japheth'in onlara karşı olduğunu düşünüyordu. "Yani, aynı fikirde misin?" diye sordu.

Ona baktı. "Karşı çıkmıyorum."

Aynı şey değildi, ama farkı anlayacak kadar zamanı yoktu. "O zaman yapmam gereken bu."

"Ama Salara," diye uyardı, "Aleon'un Kharav'ı ele geçirmeye çalışmayacağını düşünerek naif davranma. Japheth'in düşüşünü desteklersek, sonrasında Aleon'a karşı koyabileceğimizden emin olmalısın."

"Konsey Aleon'a karşı bir savaşı asla desteklemez," diye itiraf etti. "Özellikle de kendi topraklarımızda bilinmeyen bir düşmanla savaşırken."

"Ayı destekler. Eğer ona sorarsan. Ordun konseyini değil, onu takip ediyor ve o senin çağrına gelir."

Hayır. Norah başını salladı. "Alexander, Mercia'ya sadıktır." "O, *kraliçesine* sadıktır," diye karşılık verdi.

Aralarında sessizlik hakim oldu.

Soren ona yaklaştı. "Aleon kralının teklifini kabul edersen, Kharav'ı korumaya hazır olmalısın. Ayı'yı getirmeye hazır olmalısın."

İşler ne kadar çabuk değişmişti... Soren, Alexander'ı Kharav'dan çıkarmak için hummalı bir şekilde çalışırken, şimdi onu geri çağırıyordu. Ama haklıydı. Aleon onlara karşı dönerse, ordusunu getirmesi için Alexander'a ihtiyacı olacaktı. Norah yutkundtu. Bu, kendi konseyine karşı gelip Alexander'dan da aynısını yapmasını, Mercia'ya sırtını dönmelerini isteyeceği anlamına geliyordu. Ama işlerin o noktaya geleceğini düşünmüyordu.

"Bunu yapacak mısın, Salara? Ayıyı getirecek misin?"

Norah alt dudağını dişlerinin arasına çekti. Yapacaktı. "Aleon Kharav'ı ele geçirmeye çalışırsa, Alexander'ı çağıracağım."

Alexander başını salladı. "O zaman Aleon'dan sana yardım etmesi için adam iste."

Norah planını uzun süre düşündü. En iyi seçenek gibi görünse de ve Soren ile konuşmasından sonra bile, hala midelerini bulandırıyor. Bu kesinlikle bir kumar idi.

Şimdi midelerini daha da bulandıran şeyi yapma zamanı gelmişti: Mikael'e söylemek.

Onu, Soren ile birlikte çalışma odasında haritalar ve planlar üzerinde yoğunlaşmış halde buldu. O içeri girdiğinde durdu ve başını kaldırdı. Soren'in ona çoktan söylemiş olabileceğini düşündü.

"Kral Phillip'in Bahoul'da üs kurma isteğini kabul etmeye karar verdim," dedi. "Karşılığında, köylerime yapılan saldırılarda bana yardım etmesi için Mercia'ya adam göndermesini isteyeceğim."

Mikael'in yüzü sertleşti. Soren ona söylememişti. "Yani müttefikimize karşı yürüyüşe geçmesi için ona izin mi vereceksin?" diye sordu. Sesinde öfke belirmişti. Kararının onu mutlu etmeyeceğini biliyordu.

"Gregor'un gerçekten öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum," dedi sertçe. Öfkesinin arttığını görebiliyordu. Başını salladı, ama bu kabul eden bir baş sallama değildi. "Yani Kharav ve Japheth'i bölmeye kendi başına karar verdin. Bu, onunla aramızı düzeltemeyeceğim bir hareket. Bana bunu mu yapacaksın?"

"Mikael, o bir müttefik değil," diye ısrar etti.

"Bunu bilemezsin!" Masasına eğildi, kenarlarını kavradı. "O zaman ne olacak?" diye sordu. "Aleon'a karşı tek başıma mı kalacağım?"

"Tabii ki hayır," diye cevapladı kadın, sesine sakinlik katmaya çalışarak. "Adalet lordum ve Mercian ordusu senin yanında olacak."

O, inanamıyormuş gibi alaycı bir şekilde güldü. "Onu geri çağırarak mısın? O benim için değil, bana karşı savaşacak."

"Benim için savaşacak," diye ısrar etti.

"Ne yaptığını görmüyor musun? Vizyonda savaşı başlattın. Dört krallık savaş alanında! Ve beni yok edecek adamı geri çağırıyorsun."

"Savaşmıyoruz! Aleon'un ikimize de fayda sağlayacak bir savaş başlatmasına izin veriyoruz."

"Buna inanıyorsan aptalsın. Savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." "Soren biliyor," diye karşılık verdi.

Mikael şaşkınlıkla başını salladı ve Soren'e döndü. "Buna katılıyor musun?"

"Karşı değilim," dedi. "Salara, Aleon'u Kharav'a yönelik tehdidi ortadan kaldırması için etkileyebiliyorsa, bunu yapmalı."

Kralın kaşları, sözler onu incitmiş gibi çöktü. "Peki sonra, Aleon bize karşı ayaklandığında? Ayıya mı güveniyorsun?"

Soren, Norah'a fırtınalarla dolu gözlerle baktı. "Ben Salara'ya güveniyorum."

Ellinci Bölüm

Ashan'da endişe dolu bir hava hakimdi. Kharav'a çok yakın olan Bahoul'daki Aleon'un güçleri, aralarında Canyonlands olsa bile Kharavian lejyonlarını tedirgin ediyordu. Phillip bu kadar yakın olduğu için mesajlar artık hızlı bir şekilde ulaşıyordu ve Norah, sekiz gün önce gönderdiği mektuba çoktan cevap almıştı. Mercian ve Kharavian ordularının Bahoul'u ortak üs olarak kullanabilmeleri şartıyla, Bahoul'u işgal etme talebini kabul ettiğini yazmıştı. Elbette, Mikael'in savaşın kolayca tırmanmasından çekindiği için Kharavian kuvvetlerini oraya konuşlandırmayacağını biliyordu.

Karşılığında Phillip'ten, Mercia'nın düşmanlarını tespit etmek ve durdurmak için adamlarını ödünç vermesini istemişti. Ve Aleon'un hala kendilerini Mercia'nın dostu olarak gördüğünü sormuştu. Phillip'in evlilik teklifini reddedip düşmanın müttefikini tercih ettikten sonra bu soruyu sormak acı vericiydi.

Norah, Phillip'in cevabını açmadan elinde tuttu. Parmak uçlarıyla mührü okşadı, içindeki kelimelerin ne olabileceği düşüncesiyle kalbi hızla atıyordu. Mikael'i beklemeli miydi, yoksa mektubu okumalı mıydı? Mikael, Uru ve sınır güçlerinin hazırlıklı olmasını sağlamak için gittiği Canyonlands'den henüz dönmemişti. Soren'i gönderebilirdi, sonuçta bu komutanın göreviydi, ama kendisi gitmişti. Yalnız başına. Onlara kızgındı. İkisine de. Ama başka seçenekleri yoktu. Sadece sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı, o zaman her şeyi daha net görecekti, Norah bundan emindi. Anlayacaktı.

Mührü kırıp mektubu açtı.

Sevgili Norah.

Phillip'in sözleri kişisel bir his uyandırıyor. Fazla kişisel.

Son mektubumu gönderdikten sonra uyuyamadım, nasıl cevap vereceğini bilemedim, ya da ya sen cevap hiç .
Nasıl farklı bu

koşullar, uzun zaman önce planlanandan ne kadar farklı. Kaderin eli acımasız, değil mi? En emin adamları bile şaşırtıp, şaşırtıyor. Bu benim dersimdi. Çok gururluydum, çok kendime güveniyordum ve tanrılar beni alçaltmak istediler.

Ve başardılar.

Cevabını aldığımda, bunun onların lütfunun geri döndüğünün bir işareti olduğunu anladım.

İlk soruna cevap olarak, elbette Aleon hala Mercia'ya derin bir sevgi ve dostluk besliyor. Babalarımız ve dedelerimiz savaşın kanıyla bağlanmamış mıydı? Savaşın ateşinde birbirlerine bağlanmamış mıydılar? Bu bağlar kolayca kopmaz. Ve Bahoul'da kalma isteğimi kabul etmen, bu niyetin hala devam ettiğini gösteriyor.

Mercia'yı korumak için yardımımı istemeniz bile sorgulanmamalı. Bu satırları yazarken, Mercia ve Aleon'un bu bilinmeyen düşmanını ortadan kaldırmak için on bin adam gönderme emrini çoktan verdim.

Norah durakladı ve nefes almaya zorladı kendini. On bin adam gönderiyordu. Neden bu kadar cömert davranıyordu? Gözlerini tekrar kelimelere çevirdi.

Tekrar karşılaşacağımız koşulları birçok kez düşündüm. Seni görmek için sabırsızlanıyorum Norah. Konuşacak çok şeyimiz var.

En içten dileklerle,

Phillip

Norah titrek ellerle mektubu yeniden katladı. Sanki onu tanıyormuş gibi, sözleri kulağına fısıldamış gibi hissetti. Catherine, kaybolmadan önce birkaç kez görüştüklerini söylemişti. Belki de arkadaşları. Ama şimdi işler değişmişti. Neden ve ne zaman onu tekrar görmeyi umuyordu? Yakında gibi geliyordu. Neden bu kadar yakın geliyordu?

Makyaj masasından küçük bir tahta mektup kutusu çıkarıp mektubu içine koymak için kapağını açtı, ama birden durdu. Katlanmış parşömenlerin arasında küçük bir el portresi duruyordu ve onu çıkardı. Bu, Mercia'ya gönderilen, çok uzun zaman önceymiş gibi gelen evlilik konuşmalarıyla birlikte gönderilen Phillip'in küçük portresiydi.

Onun yüzüne, dağınık bronz saçlarına, gülümseyen dudaklarına ve nazik gözlerine baktı. Mektubundaki gibi görünüyordu.

Kapısının çalınmasıyla irkildi ve dönüp Soren'in içeri girdiğini gördü.

"Hammel'in cehennemi," diye fısıldadı, ona kaşlarını çatarak. Kapıyı çaldığında asla cevap beklemeyi bilmezdi. Bu sadece bir uyarıydı. Soren'in tuhaf dostluğu, mahremiyetin yokluğuyla birlikte gelirdi, bu da onun öz farkındalık eksikliğinin ya da belki de umursamazlığının bir sonucuydu.

"Bir mektup geldiğini söylediler," dedi sabırsızca.

Kız midesinde bir düğüm hissederek mektubu elinde sıkıca tuttu ve başını salladı. Sonra mektubu ona uzattı.

O mektubu aldı, kelimeleri hızlıca okudu ve sonra geri katladı. Ama yüzünde, onun beklediği öfke yoktu. "İstediğin adamları gönderiyor, hem de beklediğimden fazlasını," dedi başını sallayarak. "Çok daha fazlasını. İyi."

"İyi mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Mektubun geri kalanını okumadın mı?"

Alnı kırıştı. "Ne olmuş?" diye sordu.

Kız, onun farkında olmamasına şaşkınlık ve eğlence karışık bir nefes verdi. "Sanki krallıklarımız, Mercia ve Aleon, hâlâ birleşikmiş gibi konuşuyor. Belki de hâlâ birleşik olacağımız gibi."

"İyi." Başını salladı.

"Dur, hayır, bu iyi değil," diye itiraz etti.

Adam kaşlarını çattı. "Bazen seni daha akıllı sanıyorum."

Kız, öfkeyle yanakları kızarıırken dudaklarını büzdü.

"Salara, müttefikin olmayan bir krallığı savaşına katılmaya ikna etmeye çalışıyorsun."

"Bu *onun* savaşı," diye itiraz etti.

"Hayır," dedi, başını sallayarak. "O sadece bunun kendi savaşı olduğunu düşünüyor. Ve sen bunu kendi zamanın yapmadıkça, o kendi zamanında Japheth'e saldıracak. Bahoul'da sana gösterdiği gibi, onu zorlayamazsın. Onu teşvik etmelisin. Ve eğer Kuzey ile Aleon'un birleşmesi düşüncesi onu teşvik ediyorsa, bunu kullanmalısın."

"Soren, manipülasyon her şeyin çözümü değildir. Aslında Aleon ile iyi bir ilişki kurmak istiyorum. Aramızda güven olmasını istiyorum.

Güçlü dostlar, müttefikler olabiliriz."

Soren yaklaştı, gözleri kararmıştı. "Müttefik olamazsınız. Aleon kralının yanında yer alırsanız, Salar'ın sonunu getirirsiniz."

Bu görüntü, her zamanki gibi midesine bir yumruk gibi çarptı. Kendini hasta hissetti.

Kornalar çaldı.

"Salar geri döndü," dedi. Mektubu mumun üzerine tutarak ateşe verdi.

"Hayır!" diye bağırdı, mektuba uzanarak.

Ama o mektubu geri çekti. "Neden saklayasın ki?" "Bütün mektuplarımı saklarım."

Adam başını salladı. "Bu aptalca bir hata. Bunu saklamayacaksın," dedi ve mektubu şömineye atarak alevlerin geri kalanını yutmasına izin verdi. "Şimdi gidip kocanla buluş."

Norah, zihninden silmeye çalıştığı görüntülerin etkisiyle, Mikael'le buluşmak için avluya hızlı adımlarla yürüdü. Aleon'la yaptıkları anlaşma, gerçekten de onu ölüme götürecek miydi?

Onu atla gelirken gördüğünde gülümsedi. Sadece birkaç günlüğüne gitmişti, ama onu özlemişti. O gitmeden önce bile onu özlemişti. Artık aralarında bir mesafe vardı, kalbine ezici bir yük bindiren, nasıl düzelteceğini bilmediği bir mesafe. Kendini yalnız hissediyordu. Ona yanında olduğunu göstermesi gerekiyordu.

Gözleri onu aradı ve onu gördüğünde ona doğru ilerledi. Ona ulaşım attan inene kadar bekledi, sonra selamlamak için yanına gitti.

"Kocam," dedi yumuşak bir sesle. "İyi misin?" diye sordu.

O küçük bir gülümsemeyle başını salladı, ama kocası gülümsemedi. Endişe hala alnında belirgindi. "Eve döndüğüne sevindim," dedi. Norah parmak uçlarına yükseldi ve kocasının yanağına bir öpücük kondurdu. "İçeri gel." Kolunu kocasının koluna doladı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar.

"Adamlarını yakaladın mı?" diye sordu adam, içeri girip büyük kapılar arkalarından kapandığında.

Norah, Aleon'dan bahsetmek istemiyordu, en azından şu anda.

Sadece başını salladı. "Kaç tane?" diye sordu.

"Bunu sonra konuşalım. Ben sadece..."

"Kaç tane?" diye tekrar sordu.

Norah boğazında yükselen tedirginliği yuttu. Bu konuyu tekrar gündeme getirmeden önce aralarındaki ilişkiyi düzeltmeyi ummuştı. Ama ona cevap vermemek, onun bu konudaki endişesini daha da artıracaktı, bunu biliyordu. "On bin," dedi sonunda.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, duygularını gizliyordu. "Sana adamları vermeliydim."

Adamın kendini suçlamasından nefret ediyordu. "Onlara Kharav için ihtiyacın var," diye onu teselli etmeye çalıştı.

"Ve onları Bahoul'dan çekmemeliydim. Soren bana çekmememi söylemişti."

"Mercian kuvvetlerinin de geri çekildiğini bilmiyordun. Mikael, kendini suçlayamazsın."

"Ben salarım," diye tersledi. "Beni suçlayacak başka kimse yok." Elini yüzüne sürdü ve sakinliği geri geldi. "Affet beni. Yorgunum. Gidip temizleneceğim."

Kadın sevgiyle kolunu sıktı. "Yiyecek bir şeyler getireceğim, hemen geliyorum."

Adam başını salladı ve odalarına doğru döndü.

Kral merdivenleri çıkarken Soren yanına geldi. "Aleon ile ittifak hakkında onunla konuşma," dedi uyarıcı bir bakışla. "Ve konseyinin neden hala çeliği göndermediğine dair bir cevap hazırla."

Kız başını salladı.

"Onun yanına git," dedi. "Vimal'ı yemekle birlikte göndereceğim."

Norah tekrar minnetle başını salladı ve Mikael'in peşinden gitti. Artık geri döndüğüne göre, ona yanında olduğunu, onunla birlikte olduğunu göstermesi gerekiyordu. Onun korkularını, etrafını saran baskıları anlıyordu. O da aynı baskıları hissediyordu. Birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Odaya ulaştı ve içeri girdi, ama onu görünce durdu. O, tuhaf bir şekilde hareketsiz ve zırhını henüz çıkarmamış halde, sırtını ona dönmüş olarak makyaj masasının yanında duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ona meraklı bir gülümsemeyle. Ama o döndüğünde gülümsemesi kayboldu ve elinde Phillip'in portresini gördü.

Elinde portre vardı. Kendine lanet etti. Soren ile daha önce yaptığı konuşma dikkatini dağıtmıştı ve portreyi kaldırmayı unutmuştu.

"Bu neden sende?" diye sordu adam yumuşak bir sesle, ama Norah onun içindeki öfkeyi duyabiliyordu.

Norah, rahat bir ses tonu takındı. "Bugün eski mektupları karıştırıyordum. Bir şey beni rahatsız etti ve onları kaldırmayı unuttum." Soren'in Phillip'in son mektubunu yakma akıllılığını gösterdiği için içinden ona teşekkür etti. Kendini çok aptal hissediyordu.

"Bunu neden saklıyorsun?" diye tekrar sordu. Sözleri yavaş ve net bir şekilde telaffuz edildi.

"Her şey bende. Bana yazılmış tüm mektuplar, kimden gelirse gelsin." Küçük tahta kutuyu işaret etti. "Hepsi orada. Okumak istersen okuyabilirsin." Bir an durakladı. Hepsi onu memnun etmeyecekti, ama önemli olan bu değildi. "Sanırım hayatımda çok az şeyim var gibi hissediyorum. Her şeye tutunmaya çalışıyorum. Unutmak istemiyorum."

"*Buna* tutunmak mı istiyorsun?" diye sordu, portreyi elinde sıkıca tutarken.

"Öyle değil."

Burun delikleri genişledi. "Onun da senin portren var mı?"

"Büyükanne bir tane gönderdi," diye cevapladı, sakın bir şekilde başını sallayarak, "evlilik görüşmelerinde gelenek olduğu gibi. Hâlâ onda olduğunu sanmıyorum, çünkü eminim ki o çoktan hayatına devam etmiştir."

"Peki ya sen?"

"Ben öyle demek istemedim."

Soğuk bir hava onu sarmış gibiydi ve bu onu biraz korkuttu. "O hala evlenmedi," dedi.

"Onun evlilik ihtimallerini takip etmedim. Onları düşünmüyorum da."

"Ayı sana haber vermedi mi?" diye sordu. "Aleon'un teklifini haber vermesi çok da uzun zaman önce değildi. Ve konseyinin ittifakı sağlamlaştırma konusundaki gayretinin azaldığını sanmıyorum. Bunu düşündün mü?"

"Saçmalama," diye fısıldadı. Onun öfkesinin tehlikeli boyutlara ulaştığını görebiliyordu, ama onu nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu.

Mikael, portreyi yumruğunda buruşturup şömineye fırlatırken titriyordu. Sonra durdu, bir şey dikkatini çekmişti. Şömineye yaklaştı ve taşın üzerinde sertleşmiş erimiş mumu kazımak için diz çöktü.

Norah'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Aleon'un kraliyet mavisini mumu. "Aleon'dan gelen mektubu yaktın mı?"

Aslında Aleon'dan gelen mektubu Soren yakmıştı, ama onu bu çılgınlığa bulaştırmak istemiyordu. "Önemli bir şey değildi," diye ısrar etti. Nabızı kulaklarında çınlıyordu. "Sana onun teklif ettiği her şeyi ve benim kabul ettiğim her şeyi anlattım."

"Yine de diğer mektuplarını sakladığın gibi onun mektubunu saklamıyorsun.

Benden ne saklıyorsun?"

Kafasını salladı. "Aklın seni yanıltıyor. Kendini dinle. Ben senin karınım."

"O zaman öyle davran!" diye bağırdı.

Norah, nutku tutulmuş bir şekilde geri çekildi ve o, odadan fırlayarak yanından geçti. Nefes nefese ve ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadan, yan koltuğa çöktü. Ona nasıl ulaşabilirdi? Bu durumu nasıl düzeltebilirdi?

Elli Birinci Bölüm

Soren hızlı adımlarla ahıra doğru yürüdü ve Mikael'i atını dışarı çıkarırken buldu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Salar'ın ata binmeye hazırlandığını duymuştu ve daha yeni dönmüş olmasına rağmen hiçbir şey söylemeden ayrılmasına şaşırılmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Odepeth'e," dedi Mikael soğuk bir sesle.

Soren iç geçirdi. Kahin. Ne görmeyi umuyordu ki? "Ben de seninle geliyorum," dedi ve kendi atını almak için ahıra doğru yöneldi.

"Sen burada kalacaksın," dedi Mikael, atına binerken sert bir sesle.

Soren şaşkınlıkla durdu. Belki de bu bir sürpriz olmamalıydı; Soren aralarındaki mesafenin arttığını hissetmişti. Ama her zaman birlikte kahine giderlerdi, geleceğe birlikte bakarlardı. Artık değil. "Bana kızgın mısın kardeşim?"

"Ne hissettiğimi bilmiyorum," diye karşılık verdi Mikael, atından aşağıya bakarak. "Ayı'nın geri dönmesini istiyorsun. Kafamı alacak adamı. Onu bu kadar çabuk geri mi çağırmak istiyorsun?"

Soren başını salladı. "Tabii ki hayır, ama Aleon sana karşı dönerse, tahtını korumak için Kuzey güçlerini getirmesini isterdim."

"Onlar Aleon'un tarafına geçip bana karşı savaşırlar!" diye kral hırladı. "Peki ya kraliçemi korumak ne olacak? Onun Aleon ile anlaşmasını mı teşvik ediyorsun?"

"Başka seçeneği yok!"

"Senin var!" diye öfkelendi Mikael. Dizginlerini çekti ve atını doğruya çevirdi. "Üç gün sonra döneceğim. Eğer gerçekten kardeşimsen, bunu durdurmama yardım edeceksin."

Gerginlik omuzlarını kaskatı yaptı ve endişe midesini bulandırdı. Norah odasında bir ileri bir geri yürüyordu. Mikael'e kızgın değildi. Omuzlarında dünyanın yükü vardı: çökmekte olan ittifaklar, artan düşmanlar ve belirsiz tehditler, memnuniyetsiz soylular, tahtın gücünü sağlamlaştıracak bir varis yokluğu ve evliliğindeki belirsizlik. En azından bunlardan birini onun için hafifletmeyi ummuştu. Mikael onu tüm kalbiyle seviyordu ve Norah da ona, kendisinin de Mikael'i sevdiğini kanıtlaması gerekiyordu. Ancak bunu ona nasıl göstereceğini bilemiyordu. Ve bir şeylerin değişmesi gerekiyordu, başka bir aksilik, başka bir endişe daha kaldıramazdı.

Odasına açılan kapı birden açıldı. "Salara!" diye seslendi Vitalia.

Norah, hizmetçisinin sesindeki aciliyet üzerine başını kaldırdı.

"Çocuk... geliyor!"

Çocuk mu? Adrian ve Sevina'nın çocuğu mu? Hayır, doğuma daha bir ay vardı, bir aydan fazla. Çok erkendi.

"Ebe ve şifacı da yanlarında," dedi Vitalia nefes nefese. "Ama sizin de gelmek isteyeceğinizi düşündüm."

Elbette gelmek istiyordu. Norah pelerinini kapıp hizmetçisini takip ederek koridorlardan geçip kaleden çıktı. Crestler onun arkasında yürüyordu ama Norah onlara aldırış etmedi, sadece daha hızlı yürüdü. Eğer bu bebek kaybedilirse...

Kaleden görkemli Arvedi evine kadar uzun bir yoldu ve endişesi yüzünden daha da uzun gelmişti. Atla gitmeliydi. Vardığında nefesi kesilmişti. Bir hizmetçi kapıyı açtı ve bacaklarındaki kasların yanmasını umursamadan hızla içeri girdi.

Sevina'nın babası Aman, onu hemen girişte karşıladı. "Salara," dedi şaşkınlıkla ve ona selam verdi.

"Lord Aman. Rahatsızlık verdiğim için çok üzgünüm, ama gelmek zorundaydım.

Çocuk nasıl?"

"Norah," diye Adrian'ın sesi duyuldu ve Sevina merdivenlerin tepesine, Adrian'ın durduğu yere baktı.

Adrian hızla merdivenlerden aşağı indi.

"Adrian," dedi Sevina, "rahatsız etmek istemem, ama bebeğin iyi olup olmadığını, senin ve Sevina'nın iyi olup olmadığını görmek zorundaydım."

Merdivenlerin altına ulaştı ve üç adımda ona yaklaştı, onu sıcak bir kucaklamayla karşıladı. "Buradasın," dedi. Sonra geri adım atarak ona baktı. Dudakları bir gülümseme oluşturdu, ama alnındaki kırışıklık endişeyle derinleşmişti. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Haber vermediğim için özür dilerim. Çok çabuk geldi."

O. Çocuk çoktan doğmuştu. "Hayır, sorun değil. O nasıl?"

Adam sertçe başını salladı. "şimdilik iyi."

"Sevina nasıl?"

Yutkundu ve tekrar başını salladı. "İyi. Zor bir doğum olmadı, ama henüz çok erken. Ebe ve şifacı yanlarında. Önümüzdeki birkaç gün içinde" — durakladı ve tekrar yutkundu — "çocuğun hayatta kalıp kalmayacağını öğreneceğiz."

Çocuğun hayatta kalıp kalmayacağı. Sözleri midesine bir yumruk gibi çarptı. "Yapabileceğim bir şey var mı? İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Adam başını salladı. "Sadece dualar. Onun kaderi artık tanrılara bağlı." Norah adamın ellerini sıkıca tuttu.

"Onu görmek ister misin?" diye sordu.

Her şeyden çok. "Sizi rahatsız etmek istemem, sadece..."

"Rahatsızlık vermiyorsun. Ben..." Sesi kırıldığında durakladı. "Oğlumla tanışmanı çok isterim."

Gözünün köşesinden bir damla yaş süzüldü ve Norah başını salladı. Adrian'ın onu merdivenlerden yukarı, geniş bir koridordan geçerek evin arkasındaki büyük bir odaya götürmesine izin verdi. İçeride Sevina, kollarında küçük, sarılmış bir bohça ile yatakta oturuyordu. Norah'ın Sevina'nın annesi olduğunu düşündüğü bir kadın, Norah içeri girerken yanına gelip reverans yaptı. Ebe temizlik yaparken, şifacı aletlerini toplamaya başlamıştı. Norah omzunun üzerinden Adrian'a baktı, Adrian ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Yatağa yaklaştı. Sevina çok güzeldi. Alnındaki ter dışında, yeni doğum yapmış bir kadına hiç benzemiyordu. Norah'a gülümsedi.

"Salara, gelerek bizi onurlandırdın." "Gelmek zorundaydım. O nasıl?"

Sevina kollarındaki bebeğe baktı. "İyi, sadece uyuyor." Çocuğun yüzündeki battaniyeyi geri çekti ve

Norah, altından siyah saçlarının göründüğünü fark etti. Gülümsedi.

"Ona Theisen adını verdik," dedi Adrian arkasında. Norah şaşkınlıkla ona baktı. "Mercian adı mı?"

"Duymuş olduğum anda, doğru isim olduğunu anladım," dedi Sevina. "Theisen Arvedi Rhemus. Güçlü bir çocuk için güçlü bir isim."

"Öyle," diye onayladı Norah, "eğer babasına benziyorsa."

Sevina'nın gülümsemesi genişledi.

Norah küçük aileye baktı. Aman kapıda duruyordu. Onlar misafirperverdi, ama Norah onlara zaman tanımak gerektiğini biliyordu. "Gitmeliyim," dedi. "Sadece nasıl olduğunuzu görmek istedim. Lütfen beni haberdar edin."

"Elbette, haber veririz." Sevina hala gülümsüyordu, ama Norah onun altında endişesini görebiliyordu — çocuğunun yaşayıp yaşamayacağını bekleyen bir annenin endişesini.

Odepeth'e giden yol uzundu. Vadi daha sıcaktı ve Mikael'in alnında ter damlaları belirdi. O, rüzgarı yeryüzünün nefesi gibi huni şeklinde yönlendiren kahinin tapınağının serin duvarlarını imrendi. Ama orada keşfedebileceği şeylerin korkusu göğsünde ağır bir yük gibi oturuyordu ve onu boğuyordu.

Yine de Odepeth'e çok çabuk ulaştı. Yorgun atından indi ve artan bir endişeyle tapınağın merdivenlerini çıktı. Kahinin verdiği yeteneği sık sık düşündü, bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Kendine sordu: geri dönüp kaderini görmeme yeteneği olsaydı, bunu yapar mıydı? Kalan zamanının ne kadar az olduğunu bilmenin verdiği ıstırap çıldırtıcıydı ve insanı deli ve takıntılı hale getiriyordu. Vizyonlar savaşları körükledi; şüphe tarlalarında ekinler gibi öfkeyi büyüttü ve en iyi niyetli insanları bile rahatsız etti. Yine de bunu bilmesine rağmen, geri dönmekten kendini alıkoyamadı. Sanırım bu, sorusunun cevabıydı.

Muhafızlar, o geçerken başlarını eğdiler. Onlar, kahinin muhafızlarıydılar. Bazı krallıkların birkaç kahini vardı; Kharav'ın ise bir tane vardı. Mikael'e göre bir tane yeterliydi. Kahinlerin hepsinin aynı

aynı vizyonları görmediğini biliyordu ve başka bir takıntı kaynağına sahip olmak istemiyordu.

Her zamanki gibi, kahin onu tapınağın ortasında, karmaşık oyulmuş sütunlarla çevrili taş yığınlarının arasında karşıladı. "Salar." Yaşlı adam saygıyla başını eğdi.

Mikael, o anın ciddiyeti karşısında durakladı. Bugün öğrenecekti; artık kendisi için farklı bir gelecek olup olmadığını görecekti. "Kaderimi görmeye geldim," dedi.

Kahin uzun bir nefes alarak pişmanlığını gösterdi. "Ama sana kaderini gösterdim."

Kahinin sözleri, savaş bıçağı gibi göğsünü kesti, kalbini durdurdu, nefesini kesti ve yaşam gücünü tüketti.

"Yani, geleceğimi değiştirmedim mi?" diye sordu. "Sen kaderi değiştirmezsın, Salar."

"Bunu bilemezsin," diye tersledi Mikael. "Belki de görmüyorsun. Kuzey Kraliçesi ile evlendim! Onun Aleon ile olan evliliğini bozdum, ama son geldiğimde bana hiçbir şeyin değişmediğini söyledin." Ses tonunu daha yumuşak, umutlu ve yalvaran bir tona çevirdi. "Belki de görmüyorsun?"

"Hiçbir şey değişmedi, Salar."

Mikael titrek bir nefes verdi. Bu, dört krallığın en güçlü kahinidir. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, kaderinde bir değişiklik olsaydı, yaşlı adamın bunu göreceğinden emindi.

"Ama başka öngörüler de var," dedi kahin. Başka öngörüler. Bunları görmesi gerekiyordu. "Göster bana."

Kahin onu dar koridordan Mikael'in iyi bildiği arka odaya götürdü ve kral ortadaki yer yastığına oturdu. Mikael, yaşlı adam eşyalarını toplarken bekledi ve onun karşısına oturdu. Kahin küçük bir kaseye şarap döktü ve mücevherli bir hançerle parmağını deldi, kan damlalarının fermente meyvenin tatlı suyuyla karışmasına izin verdi. Sonra kan büyüsünün sözlerini fısıldadı ve kaseyi krala uzattı. Mikael kaseyi aldı ve içti.

Şarabın son yudumunu yutarken, kahinin zihnine girmesini bekledi. Her zamanki gibi, perdelerin gölgesindeki tapınakta oturuyorlardı.

Mikael ayağa kalktı ve zihnindeki tapınakta, etrafı görüntülerle çevrili olarak durdu. Kahin ona onu takip etmesini işaret etti ve o da öyle yaptı. Yolda hiçbir ışık olmadan karanlıkta yürüdüler ve sonra kalın bir perdeyle gizlenmiş bir odada durdular. Kahin perdeyi çekti ve Mikael'in ışığa karşı gözlerini kısmasına neden olacak kadar parlak bir oda ortaya çıktı.

Odaya girdiler, dışarı çıktılar ve geniş bir şehrin merkezine vardılar. Mermer ve camdan yapılmış büyük binaları ve patina bakır kubbeleriyle burayı tanımadı. Ama gözleri, büyük, görkemli bir kaleye giden merkez ana yolunu süsleyen bayrakları fark etti.

Altın asanlı mavi bayraklar. Aleon'un bayrakları.

Ana caddeden at sırtında yaklaşan figürleri görünce kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Salara. Gülümsüyordu. Ana yolun her iki yanında toplanan kalabalıklar gül yaprakları atıyordu. Kanı dondu. Salara'nın yanında Soren vardı. Neden Aleon'a gitmişti? Neden Soren gitmişti? Aleon sanki bir dostmuş gibi, isteyerek. Şüphelerin çılgınlığı geri dönüyordu, ama onu bastırdı. Onların düşmanına bu kadar özgürce seyahat etmelerinin ve bu kadar sıcak karşılaşmalarının bir nedeni olmalıydı, tamamen mantıklı bir neden, diye kendini ikna etti.

"Gördüğün tek şey bu mu?" diye sordu.

Kahin tereddüt etti, ama cevap verdi. "Görmek istediğin her şey bu."

Mikael bu anı çok iyi biliyordu — barışçıl cehalet yolunu mu, yoksa rahatsız edici bilgi yolunu mu seçeceği anı. Ama sonra kendine sordu, bu hiç bir seçim olmuş muydu?

"Göster bana," dedi kahine. "Hepsini göster bana."

Mikael döndü ve karanlık koridorlarda yürümeye başladı, kahinin onu yönlendirmesini beklemeden, kendi başına arama yapıyordu. Zaten görmüş olduğu, zihnine kazınmış olan görüntüler arasında dolaştı. Onlarla ilgilenmiyordu, ama biri dikkatini çekti: Salara'nın yakalanışının görüntüsü. Dün gibi gelse de, çok uzun zaman önceydi. O odada durdu ve hatırladı. Onu taşıdığını izledi, bilinçsiz bedeni bacaklarının üzerine uzanmış, atıyla gece boyunca yol alıyordu. Onun nasıl hissettiğini hatırladı — küçük ve kırılğan, sıcak ve yumuşak. Taze kesilmiş adda ağaçları gibi kokuyordu, baş döndürücü bir tatlılık. O artık kollarında olmasa bile, kokusu

kollarında olmadığı halde bile kokusu üzerinde kalmıştı. Onu nefret ettiği zamanlarda bile, onun çekiciliği...

Ve şimdi, artık ondan nefret etmediği, onu sevdiği için...

Mikael uzun bir nefes verdi. Şimdi onu özliyordu. Kendini lanetledi. Onunla geçireceği çok az zaman kalmıştı ve bu zamanı onun yanında, onunla, onun içinde geçirmek yerine, ondan uzaklaşmak için dünyanın öbür ucuna gitmişti. Geri dönmesi gerekiyordu. Bu çılgınlığı bırakıp ona geri dönmesi gerekiyordu. Cehalet... Şimdi onu seçti. Görmek istemiyordu. Dönüp gitmek için döndü. Sonra durdu.

Norah geceliğiyle yatağın kenarında dizlerinin üzerine oturmuştu. Ona bakıyordu, ama ona *bakmıyordu*. Ona uzanmak, ona dokunmak, onu kendine çekmek istedi, ama onun sadece bir hayalet olduğunu biliyordu.

Saçları ay ışığında parlıyordu, sanki kendisi ay gibiydi. Etrafına baktı. Mikael burayı tanı mıyordu. Belki başka bir şato, ama daha önce gördüğü bir yer değildi. Pelerinli bir adam arkadan yanından geçti. Mikael, Norah'ın yataktan kaymasını izlerken kalbi hızlandı. Norah, onun duyamadığı sözler söyledi.

"Ne diyor?" diye sordu, ama kahinin ona cevap veremeyeceğini zaten biliyordu. Hayal gücü içinde ses yoktu.

Ona yaklaşırken ondan korkmuyor gibiydi. Çok yakındı. Mikael kılıcının kabzasına sarıldı, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İnsan olabileceğinden daha hızlı bir şekilde, hançerini adamın boynuna dayadı. Mikael, gururla dolarken nefes nefese kaldı. Onun salarısı.

Ama adam karşılık vermedi. Yavaşça ellerini kaldırdı, boş ellerini gösterdi ve başlığının pelerini geri çekti. Mikael nefesinin vücudundan çıktığını hissetti ve öfkenin sıcaklığı ona bir savaş hücumu gibi çarptı.

Ayı.

Onu öldür. Ama Mikael, onun bunu asla yapmayacağını biliyordu.

Hançeri yere düşürdü. Bir adım geri çekilirken ağzından duyulmayan sözler çıktı. Ne dediğini öğrenmek için her şeyi verirdi.

Norah elini uzattı ve Ayı'nın göğsüne koydu, ama onu itmek için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine, parmaklarını genişçe açtı.

Ona bakarken gözleri duygu doldu. Bakışları onun yüzüne, dudaklarına kaydı. Titredi. Yine, ağzı sessiz kelimelerle hareket etti. Ayı yaklaştı ve elini onun yüzüne götürdü.

Mikael kılıcını daha sıkı kavradı. Keşke o eli kolundan koparabilseydi. Ama hiçbir şey yapamadı.

Kız, sadece bir anlığına onun dokunuşuna yaslandı... sonra öne atıldı ve kollarıyla ona sarıldı. Mikael, kızın Ayı'ya sarıldığını daha önce de görmüştü, ama ona sarılma şekli... sanki onu özlemiş, ona ihtiyacı varmış gibi. Onu bırakamayacakmış gibi sarıldı.

Mikael öfkeyle titredi. İzlemeye dayanamıyordu ama gözlerini de ayıramıyordu. Sonunda ayrıldılar ve Salara geri çekildi.

Sonra Ayı elini tekrar onun yanağına götürdü. O el

—o elini kaybedecekti. Mikael bunun son olduğunu düşündüğü anda, Ayı onu kendine çekti ve başını eğip onu öptü.

Ve en acı verici olanı, Salara buna izin verdi. Ayaklarını yatak yönünde geriye doğru çekerek, ağızları hala birbirine yapışık halde, onu yatağa yatırdı.

Mikael dişlerinin arasından nefes verdi. Öfkesini bastıramıyordu. Geceleri, onun uyuduğu odaya Ayı gelecekti. Ve o da onu kabul edecekti.

Görüntü karardı, küçük bir merhamet, ve bir kez daha boşlukta durdular.

"Ne zaman?" Mikael, arkasında duran kahine fısıldadı. "Bu ne zaman olacak?"

"O hala genç ve güzelken."

Mikael bir an sessiz kaldı, kahinin ona gösterdiği her şeyi sindirmeye çalıştı. "Başka var mı?" diye sordu.

"Yeni bir şey yok."

Mikael gözlerini açtığı anda, bir kez daha Odepeth'in gün ışığıyla aydınlanan tapınağındaydı. Ayağa kalktı, nefesini sakinleştirmeye çalıştı ve kalbini sertleştirmeye çalıştı. "Ayının diğer görüntüleri... benim kaderim hakkında mı?" diye sordu.

Kahin pişmanlıkla kaşlarını çattı. "Her zaman olduğu gibi ve her zaman olacağı gibi. Değişmeden."

Demek öyle olacaktı. Ayı onun kafasını alacaktı.

Hala.

Ve karısını.

"Salar," dedi kahin. "Salara, başka bir görüntü görürsem haber vermemi istedi."

"Almayacaksın," dedi ve kahin başını eğdi. Sonra geldiği yoldan ayrıldı.

Mikael kalenin çift kapısından içeri girerken Norah merdivenlerden aşağı indi. Saat geç olmuştu ve onun geldiğini duymamıştı. Soren ona kahine gittiğini söylemişti ve Norah haber almak için can atıyordu.

"Kocam," dedi, ona doğru yürürken. Adrian'ın oğlundan ve çocuğun hayatta kalacağını umdukları iyi haberi aldığından bahsetmek istiyordu. Ama yüzündeki ıstırapı gördü ve haberleri söylemekten vazgeçti. Midesi ağırlaştı. "İyi misin?" İyi görünmüyordu.

Cevap vermedi.

"Kahin sana ne gösterdi?" diye sordu.

Hâlâ cevap vermiyordu ve bu onu korkuttu. İyi haberler değildi. Derin bir nefes aldı. Kocasının ona ihtiyacı olacaktı. Onun güvencesine ihtiyacı olacaktı. Sessizce odalarına doğru yürüdüler. Yürürken boynundaki gerginliği gidermeye çalıştı, ama bunun hiçbir şeyin ortadan kaldıramayacağını biliyordu.

Aniden durdu, dönüp ona doğru eğildi. "Ayı gece sana geldi mi?" diye sordu.

Sorusu beklenmedik bir şekilde geldi. "Ne?"

"Onu yatağına mı aldın?"

Bu da nereden çıktı? "Tabii ki hayır!" "O zaman daha gelmemiş."

Kız başını salladı. "Bunu yapmam." "Seni gördüm," diye öfkeyle söyledi.

"Mikael," diye fısıldadı, "bu delilik."

Adam yüzünü buruşturarak elini uzattı ve parmaklarını kızın yanağına sürdü. Sonra şaşırtıcı bir hareketle kızın çenesinin altını kavradı ve

onu kendine bakmaya zorladı. Acı verici değildi, ama gereksiz bir güç kullanmıştı. "Evlendiğimizden beri onu öptün mü?"

Norah'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Alexander'ı Wild'da öpmüştü, ama bu anı Mikael'in hafızasından silinmişti. Mikael şu anki durumu anlayamazdı. Ama kalbini daha çok ağırlaştıran şey, Alexander'ı Mercia'daki mağarada öpmüş olmasıydı. Suçluluk duygusu onu sarmıştı, ama ona söyleyemezdi. Bu sadece Mikael'in deliliğini daha da artıracaktı.

"Hayır," diye fısıldadı.

Gözleri yaşlarla doldu. "Bana yalan söylüyorsun,"

diye fısıldadı. Boğazında bir hıçkırık yükseldi.

Konuşamıyordu.

Yüzü buruştu. "O burada olsaydı, gerçekten onu çocuk olarak seçmez miydin? İstedğin o, değil mi?"

"Mikael, dur," diye bağırdı.

"Ve Aleon'a gideceksin. Gördüm. Özgürce gideceksin, bir evlilik ittifakı altında, eminim. Gül yapraklarıyla karşılanacaksın. Aleon kralı benim kadar hoşgörülü bir koca olacak mı acaba?" diye öfkeyle sordu. "Sevgilini koruyacak mı? Benim gibi sabırlı olacak mı? Seni seçim yapmaya zorlamayacak mı?"

"Mikael, kes şunu!"

Onu duvara doğru itti. "Artık yok. Şimdi seçim yapmalısın." Titreyen bir öfkeyle dişlerini gösterdi, ona korku saldı. "Adamlarımı kuzeye göndermemi mi istiyorsun? Göndereceğim." Gözleri kararmış ve nefretle doluydu. "Ve bana onun kafasını getirecekler."

Hayır. Norah, onu bırakması için elini tırmaladı ama o onu sıkıca tuttu. "Onu öldüreceğim, Salara. Ayıyı öldüreceğim."

Elli İkinci Bölüm

Soren çalışma odasında kollarını kavuşturmuş, masasına doğru eğilmiş oturuyordu. Önündeki parşömenlere bakıyordu, ama görmüyordu. Mikael'in kahinden dönüşünde orada olmalıydı. Salar'ın ne gördüğünü bilmek istiyordu. Ama orada olmaması daha iyiydi, diye düşündü. Salara'nın onu sakinleştirmesine, güven vermesine izin vermek daha iyiydi. Soren, Mikael'in kendisine olan öfkesini daha sonra daha iyi onarabilirdi.

Tam o sırada Bhastian çalışma odasına daldı ve Soren başını çevirdi. "Komutanım!" muhafız diye seslendi. "Salara gitti!"

"Ne?" dedi, ayağa kalkarak.

"Kızını doğrudan tarladan aldı. Adamlar atları takip etmek için ahıra vardıklarında, o çoktan gitmişti."

Salar'a ne olmuştu? Ama daha da endişe verici olan, Salara'nın gitmiş olmasıydı. "Yalnız mı?"

"Cohen'in onu takip ettiğini düşünüyoruz."

Öfke onu sardı. "Yani bir dilsiz onu takip edebiliyor, ama Crest edemiyor mu?"

"Bu bir başarısızlık, lordum," diye itiraf etti Bhastian.

Soren zorla nefes verdi. "Nereye gitti?"

Bhastian başını salladı. "Bilmiyoruz, ama adamlar onun üzgün olduğunu söylediler."

Soren kendine lanet okudu. Mikael'in sıkıntılı olduğunu biliyordu. Neden onunla yalnız görüşmesine izin vermişti?

"Atları hazırlayayım mı?" diye sordu Bhastian. "Canyonlands'e ulaşmadan onu yakalayabiliriz."

Canyonlands mı? Hayır. Kuzeye kaçmazdı. Bu, bir arada tutmak için çok uğraştığı her şeyi mahvederdi. Soren

kendini düşünmeye zorladı. Nereye gidebilirdi? Güvenli bir yere, aklını toparlayıp her şeyi çözebileceği bir yere... O bir yer biliyordu. "Onlara atımı hazırlamalarını söyle. Salar'a söyledikten sonra tek başıma gideceğim."

Bhastian selam verdi ve görevini yerine getirmek için ayrıldı.

Soren hızla kraliyet odasına gitti ve Mikael'i zırhını çıkarırken buldu. "Salara'ya ne yaptın?" selam vermeden sordu. "Ona ne söyledin?"

Mikael ona bir bakış attı. "Kutsal alanda kalıyor. Bu sorunun cevabı olmalı."

"O sığınakta değil," diye öfkeyle bağırdı. "Gitti. Kaleyi terk etti."

Mikael bir adım geri attı. Bu düşünce onun içindeki derin bir şeyi, bir korkuyu, bir üzüntüyü uyandırmış gibiydi. "O zaman onu uyarmaya gitti," dedi sessizce.

"Kimi?" diye sordu

Soren. "Ayı'yı."

Soren'in göğsü sıkıştı. Kharav'ın en son ihtiyacı olan şey, başka bir krallığa, özellikle de Kuzey'e karşı savaş tehdidiydi. Neden onun Ayı'yı uyarmak için yola çıktığını düşünsün ki? "Ona ne dedin?" diye tekrar sordu.

Mikael cevap vermedi. Zırhını çıkardı. "O seçildi. Ve şimdi Kuzey'e gidiyor."

"Kralı Kharav'dan kaçan kraliçelerine savaşla cevap vereceklerdir. Bir neden bekliyorlar. O bunu yapmaz."

"Onun için yapardı."

Soren, karşısındaki adamı tanıyamadı. Pes mi ediyordu? "Onun peşinden gideceğim," dedi.

"Savantahla'daysa onu bulamazsın." "Cohen onunla birlikte."

"Dilsiz mi?"

"O dilsiz değil, sağır," diye tersledi Soren.

Mikael, bu küçük meydan okumaya burnunu kabarttı ve öfkesi Soren'e yöneldi. "Sana ona yemin ettirdiğimde, bana bu kadar kolay sırt çevireceğini düşünmemiştim." Sözleri bıçak gibi keskin çıkıyordu.

"Sana olan sadakatimi mi sorguluyorsun?"

Mikael dişlerini gösterdi. "Salara, Aleon ile bir antlaşma imzalarken sen onun yanında duruyorsun."

"Sana karşı çıkmıyorum," diye tartıştı Soren. "O da sana karşı çıkmıyor!"

"Şimdi bana karşı çıkıyor!" diye bağırdı Mikael. "Ve bir seçim yapması gerekiyor! Ben mi, Ayı mı? İşte bu yüzden onun Kuzey'in tarafında olduğunu biliyorum." Gözleri alev alev yanıyordu. "Ve şimdi sen de bir seçim yapmalısın kardeşim. Belki de ona çocuğunu bırakmadığın için özellikle minnettar olmalıyım. Yoksa sadakatinden hiçbir şey kalmazdı."

Soren, Mikael'i boğazından yakaladı ve duvara itti. "Bu sözleri bir daha söylersen, ağzını keserim," diye hırladı. Omzunun üzerinden bakarak odanın kapısının kapalı olduğundan ve Mikael'in duyulmadığından emin oldu. Sonra elini daha da sıktı ve eğilip alnları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. "Salara'nı ve krallığını böyle kaybedersin. Her şeyi böyle kaybedersin. Anlıyor musun?"

Mikael'in vücudu Soren'in elinde gevşedi. Soren onu hiç böyle görmemişti. Kral yükünün ağırlığı altında titrerken, Mikael'i kendine doğru çekip sıkıca kucakladı.

"O kuzeye gidiyor," dedi Mikael boğuk bir sesle. "Biliyorum."

"O seni asla ihanet etmez. Ayı için bile. Onu bulacağım kardeşim," diye güvence verdi Soren, "ve sana bunun delilik olduğunu göstereceğim."

Soren atını doğruya doğru sürerken, geceyi ağır bir nalların gürültüsü doldurdu. Salara, muhafızlarının yetişemeyeceği kadar hızlı bir şekilde vahşi kısırağıyla kaleden kaçmıştı, ama Soren onu nerede bulabileceğini biliyordu. Mikael'e ihanet etmeyecekti. Onun deliliğinde bile. Ayı için bile.

Tepedeki eve vardığında, gecenin karanlığında Salara'nın kısırağının yanında ikinci bir atın durduğunu görünce şaşırmadı. İkisi de aceleyle alınmış oldukları için eysizdi. Cohen onu takip edebilmişti. Şaşırmamıştı. Cohen'in yetenekleri artık onu şaşırtmıyordu. Oğlanı ve kız kardeşini Crest'te eğitmeye göndermişti. Salara'nın yanında olacaklarsa, Kharavian ordusunun en iyi eğitimini alacaklardı.

Kharavian ordusunun en iyi eğitimini almaları gerekiyordu. Onların bu kadar iyi performans göstereceklerini beklemiyordu.

Crest'in çok yönlü bir askerinin tüm becerilerini edinmemiş olsalar da, ikisi de kendi uzmanlık alanlarında mükemmeldiler: kız yayında, çocuk kılıcında. Cohen, Soren'in en iyilerden biri olarak gördüğü Adrian'dan bile daha iyiydi. Soren, çocuğun sağır olmasını lanetliyordu. Engeli, onu Crest'in saflarına katmak için çok fazla risk, çok fazla zayıflık yaratıyordu. Ama Soren, böyle anlarda bu kararını sorguluyordu.

Tepedeki evin kapısını itip içeri girdiğinde, boynuna bir kılıç ucuyla hızlıca selamlandı. Kafasını çevirip, kolunu uzatmış, kılıcı elinin bir uzantısı gibi tutan siyah saçlı çocuğu görünce, alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi. Soren'i en çok memnun eden şey, çocuğun onu öldürebileceğinden hiç şüphesi olmamasıydı.

Yüzündeki bandajı indirerek Cohen'in sözlerini okuyabilmesini sağladı. "Salara Crest'i sarsabilir, ama sen sarsamaz mısın?" dedi. "Her zamanki gibi etkilendim, evlat. O nerede?"

"Ne istiyorsun?" diye cevapladı kız, onun önündeki fuayeye adım atarken. Çocuğa başını salladı ve çocuk kılıcını indirdi. "Seni o mu gönderdi?" diye sordu, Soren'e bakarak.

O başını salladı. "Hayır. Ama geldiğimi biliyor."

Yüzü sertleşti. Savaşa hazır görünüyordu. "Demek beni geri götürmeye geldin?" diye sordu, sesi keskin ve meydan okurcasına.

Soren bir anlığına ona baktı. Cesaret edemezdi. "Sana hizmet ettiğimi unutuyorsun."

Bu onu sakinleştirmiş gibiydi ve dönüp yan oturma odasına girdi. Soren onu takip etti. Kız, Soren gelmeden önce oturduğu gibi görünen şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu ve küçük sehpadan buharlı bir çay bardağı aldı.

"Salar, kuzeye gittiğini düşünüyor," dedi Soren. Salara çayından bir yudum aldı.

O, şöminenin karşısındaki sandalyeye çökerek derin bir nefes aldı. "Bu o değil, Salara. Bu adam o değil."

"Böyle yaşayamam, Soren."

Midesinde bir ağrı hissetti. "Gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Kadın fincanından bir yudum daha çay içti. Sessizliğı onu endişelendirdi.

"Hiç kimsenin adını bilmediğı bir yerde yaşamak nasıl olurdu diye düşündün mü?" diye sordu sonunda. "Kimsenin senden bir şey istemediğı bir yerde. Beklentilerin, yüklerin olmadığı bir yerde. Sadece sevip sevidebileceğın bir yerde."

"Hayır," dedi. Şu anki hayatından başka bir hayat istememişti hiç.

Kız hüznle gülümsedi. "Seni kıskanıyorum," diye fısıldadı. "Kuzeye geri mi dönüyorsun?" diye ısrar etti. Kız ateşin alevlerine bakakaldı.

Midesinde bir ağrı hissetti. Oradan ayrılamazdı. Kuzeye geri dönemezdi. Bu Mikael'i mahvederdi.

Ama kız başını salladı. "Hayır, ama bir süre burada kalacağım galiba."

Uzun bir nefes verdi. Bu, belki de akıllıca bir fikirdi. Tepedeki ev sessiz ve güvenliydi. Ve Kuzey değildi.

"Mikael'e söyleyecek misin?" diye sordu. Adam başını salladı.

"Yarın hizmetçilerimi de gönderir misin? Biraz arkadaşlık isterim." Düşünürken alt dudağını ısırđı. "Muhafızlar olmasın."

"Salara," diye itiraz etti. "Seni kırsalda tek başına bir evde bırakmam, güvenli bir ev olsa bile."

"Cohen var."

Bu doğrudu ve çocuk iki ya da üç asker kadar iyiydi. Ama bu yine de yeterli değildi. "Adrian'ı ve kızı göndereyim."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki."

"Ve Bhastian," diye ekledi.

"Başka kimse yok."

"Kiran?"

"Bütün bir orduya ihtiyacım yok," diye itiraz etti.

Adam burnunu çektirdi. "Onlar bütün ordu sayılmazlar."

"Bunu düşüneceğim," dedi kız ayağı kalkıp koridora doğru dönerken. "Ama şimdilik biraz dinleneceğim." Ona dönüp baktı. "Gece burada kalacak mısın?"

Adam başını salladı. Onu yalnız bırakmak hoşuna gitmiyordu, ama bir an önce Mikael'in yanına dönmesi gerekiyordu ve Cohen,

başkaları gelene kadar onu güvende tutacaktı. "Hayır, bu gece Salar'a dönmeliyim."

"Sen geri döndüğünde, sabah olmuş olacak."

"Zaten çok uzun sürdü."

Dudaklarını büzdü. "Ordu gönderme."

"Ordu yok," diye onu temin etti. Ordu binlerce adamdan oluşurdu. Binlerce adam göndermezdi.

Elli Üçüncü Bölüm

Mikael, çalışma odasındaki masaya yaslanarak ayakta durdu. Parmaklarını hissedemeyecek hale gelene kadar masanın kenarlarını sıktı. Önünde, Cyrus'un kuvvetlerini Japheth'e doğru hareket ettirdiğini bildiren keşif erlerinin mektupları yayılmıştı. Gregor yeni bir müttefik bulmuştu ve savaş kapıda idi.

Gözleri ileriye sabitlenmişti, ama odaklanamıyordu. Gece boyunca uyku onu terk etmişti. Deliliğin karanlığının onu ele geçirdiğini, başının üstüne çöktüğünü hissediyordu. Ciğerlerini doldururken kokusunu alabiliyor, boğazında onu boğarken tadını alabiliyordu. Ama bunu durduramıyordu.

Her şeyi kaybediyordu: ittifakını, gücünü, aklını. Krallığını kaybetmesi sadece an meselesiydi.

Ve *onu da* kaybediyordu. Salara'yı. Bu kendi suçu idi. Onu kendinden uzaklaştırdığını hissediyordu. Öfkelendiğinde bunu duyabiliyordu, ama durduramıyordu.

Ve sonra Ayı vardı. Mikael onun onu öldürmeyeceğini biliyordu. Her şeyden çok bunu istiyordu. Ayı onun sonunu getireceği için değil, adalet Salara'nın kalbinin bir parçasını elinde tuttuğu için, onu kurtarmak için onu Kuzey'e geri çekecek kadarını. Ve şimdi Mikael en çok korktuğu şeyi öğrenecekti: Salara Ayı'yı daha çok seviyordu.

Soren, onun kuzeye gitmeyeceğini söylemişti. Bir zamanlar buna inanmıştı, ama artık inanmıyordu. Kalmak için onu hala sevmesi gerekirdi ve o bu sevgiyi yok etmişti, bundan emindi. Belki de en iyisi buydu. Kuzeyde güvende olacaktı. Gregor ve Cyrus artık sadece bir tehdit olmaktan öteye geçmişti, onun Kharav'da olmasını istemiyordu.

Kapı açıldı ve Soren'in tek başına içeri girdiğini gördü. Yutkundu. O zaman cevabı buydu. Yavaşça masasına geri döndü.

"Yanıldın kardeşim," dedi Soren.

Mikael başını ona doğru çevirdi. Yanılmış mı? O, bunu kastetmiş olamaz... "O, kuzeye gitmedi."

Göğsü sıkıştı. Kalmış mıydı? "Nerede o?" Sesi titriyordu.

"Tepedeki evde. Biraz zamana ihtiyacı vardı."

Tepedeki ev. Çok yakın, ama çok uzak. Onu görmesi gerekiyordu. "Onun yanına gitsem mi?"

"Ben sadece orduyu göndermeyeceğime söz verdim."

Mikael rahat bir nefes aldı. Ama kız onu görmek isteyecek miydi?

"Onu geri getirebilirsin," dedi Soren, sanki aklını okumuş gibi, "ama eskisi gibi olamazsın, deli saçması şeyler düşünerek, çılgınlıklar söyleyerek."

"Biliyorum. Kahin..."

"O lanet kahini öldüreceğim. Gidip onu gör. O seni seviyor."

Mikael başını salladı.

Soren kapıya doğru başını salladı. "Git," diye öfkeyle ısrar etti.

Mikael elini uzattı, Soren'in ensesini kavradı ve alınlarını birbirine değdirdi. Bu adamı hak etmiyordu.

Sonra döndü ve güneşli salona adım attı, salarasını almaya gitti.

Öğleden sonra güneşi, ufukta batmadan önce gri yağmurlu gökyüzünün altında soldu. Norah pencereden dağlara baktı. Soren'in, ordunun gelmemesi konusunda ısrarını tamamen görmezden gelerek, yakında tam bir lejyonla geri döneceğini umuyordu. Bu talihsiz bir durumdu, çünkü hepsi eve sığmayacak ve yağmurdan korunmak için kamp kuramayacaklardı. Belki de geri dönmeliydi. Sadece kaleden uzaklaşmak, Mikael ve onun hayallerinden uzaklaşmak için hepsini burada tutmak bencilce olurdu. Kendi sığınağı vardı ve dürüst olmak gerekirse, tamamen uzaklaşmakta ısrar etmesi biraz abartılıydı.

Geri dönecekti.

Norah, duvardaki kancadan pelerinini aldı ve kapıya doğru yürüdü. Yağmurda yol alması gerekse de, gece çökmeden geri dönebilmeliydi. Umursamıyordu. Su onu hiç rahatsız etmezdi. Cohen'i bulmalıydı; çok uzakta olamazdı. Sürekli evin çevresini keşfederek zaman geçiriyordu. Ama kapıyı açtığında, ona bakan Cohen değildi.

Mikael'in karanlık gözleri onun gözlerine bakarken nefesi kesildi. Islak bir şekilde önünde duruyordu. Etrafına baktı; yalnızdı. Soren bile onunla gelmemişti. Kalbi göğsünde daha hızlı atmaya başladı. Onu geri götürmek için mi gelmişti? Hâlâ kızgın mıydı?

Kızgın görünmüyordu.

"Salara," dedi yumuşak bir sesle, sonunda sessizliği bozdu. Sesi kızgın gelmiyordu.

Onu orada bırakamazdı. Norah geri adım attı ve kapıyı daha fazla açarak onu içeri davet etti, o da onu takip etti. Arkasında kapıyı kapattı ve sessizce durdu.

"Seni beklemiyordum," dedi.

"Geldiğim için kızgın mısın?"

Yavaşça başını salladı. Onun gelmesinden asla üzülmezdi.

Adam rahatlamış gibi nefes verdi. "Kalırsam kızarmısın?" diye sordu.

Onu ne kadar çabuk affettirebiliyordu. Yine başını salladı.

Adam yaklaştı ve yavaşça elini uzatarak kadının elini tuttu. Yağmurdan sıırıslık olmasına rağmen, cildi sıcaktı ve bu hoş bir duyguydu. Kadın, adamın kendisini kendine çekmesine izin verdi.

"Özür dilerim, Salara," diye fısıldadı. Onun yakınlığı dünyayı yok etti. Onu daha da kendine çekti. "Seni öpersem kızarmısın?" diye sordu.

Öpmezse kızardı. Çenesini ona doğru kaldırdı.

Öpücüğü her zamanki gibi açgözlü değildi. Sanki emin olamıyormuş gibi, sorar gibi, arar gibi, affını ister gibi, onu nazikçe öptü.

Ve kız ona affetti. Kendisi de affedilmek istedi. Aralarında hatalı olan tek kişi o değildi.

"Kızgın olmakta haklıydın," dedi öpüşmelerini keserken. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Alexander'ı iki kez öptüm ve her ikisi de derin pişmanlık duyuyorum. Bu, konuşmak istediğim bir şey değil, ama sen istersen konuşurum. Ve evet, Phillip'in mektubunu okumanı istemedim. Bana karşı kullandığı üslup senin hoşuna gitmeyecek bir üslup ve bu beni endişelendirdi. Ama sana kelimesi kelimesine okuyacağım; endişem onu zihnime kazıdı. Ben sadece... Aramızda sırlar olmasını istemiyorum. Ve bu şüpheden kurtulmanı istiyorum."

Norah elini uzattı ve parmak uçlarıyla onun kısa sakalını okşadı. "Ve benim de sana yaklaşmama izin vermeni istiyorum. Seni endişelendiren şeyi bana anlatmanı istiyorum." Dudaklarını dudaklarına çekti. "Benimle konuşur musun?" diye fısıldadı, sonra affedilmek için yalvarırcasına onu nazikçe öptü.

Geri çekildi ve onun karanlık gözlerine baktı. Yavaşça başını salladı. Pelerini kapının yanındaki sandalyeye bıraktı.

"Hadi o zaman," dedi, elini tutup onu yatak odasına götürdü. İçeride ona döndü. Omuzlarından ıslak pelerinini çıkardı. O, pelerini sandalyeye asıp dikkatini tekrar ona verirken, o ayakta durdu. Sırılsıklamdı ve kuru giysilere ihtiyacı vardı.

"Kahin sana ne gösterdi?" diye sordu, pantolonundan gömleğini bir yandan diğer yana çekerek.

"Başarısız oldum," dedi. "Kaderimi değiştiremedim."

Gömleğini yukarı çekerken yutkundü. Adam başını eğdi ve kollarını kaldırarak gömleğini almasına izin verdi.

Norah eğilip botunun topuklarını çekti ve adam solunu, sonra da sağını çıkarmasına izin verdi. Norah tekrar ayağa kalktı ve pantolonunun bağlarını çözerken bakışları birbirine kilitlendi. "Kahin bunu nasıl biliyor?"

"Çünkü kader değiştirilemez. Ama ben bunu zaten biliyordum."

Pantolonunu aşağı çekti, sonra adam pantolonundan çıkarken eğildi. "O zaman neden gittin?" Tekrar ayağa kalkarak, adamın gözlerine tekrar baktı.

"Bu, kahinin lanetidir; bir erkeği takıntıya sürüklemek."

Norah dolaba doğru yürüdü ve temiz bir keten tunik ve pantolon çıkardı. "Başka ne gördün?" diye sordu, ona doğru yaklaşırken.

O, onun Alexander'ı gördüğünü biliyordu. O zaten ona söylemişti.

Adam tereddüt etti. "Ayıyı gördüm." Gözleri kederle doluydu. "Gece yatağına geldi ve sen onu aldın."

Hiçbir şey söylemedi, ama ruhunun derinliklerinde kahinleri lanetledi. Vizyonları lanetledi. Onlar sadece acı vermekten başka bir şey yapmıyorlardı, peki ne için? Temiz pantolonu açtı, o da onu aldı ve giydi. Pantolonu beline kadar çekti, Norah da bağlarını sıkıca bağladı, yavaşça ilmekleyerek kapattı.

"Bu görüntülerde birçok şey görüldüğü gibi değildir," dedi sonunda. "Bunu biliyorsun."

"Bazı şeyler öyle değil. Ama bazı şeyler tam olarak göründükleri gibidir."

Katlanmış tuniği silkeledi ve kaldırdı, o da itaat etti, başını eğerek tuniği giymesi için ona izin verdi. Yine yutkundü. "Seni seçtiğimi başka nasıl gösterebilirim bilmiyorum," diye fısıldadı. "Seni sevdiğimi ve yanında olduğumu. Seni asla ihanet etmem."

Elini tunik kumaşının üzerine, onun göğsüne doğru uzattı. Onun sıcaklığı kumaştan geçiyordu.

Adam elini uzattı ve kadının elinin üzerine kendi elini koydu. "Biliyorum." Kadının çenesini kaldırarak gözleri tekrar buluştu. "Beni seçtiğini biliyorum, Salara."

Duygularının dalgasının arasında ona küçük bir gülümseme verdi. Duymaya en çok ihtiyacı olan şey buydu. Onu seçmişti ve onun bunu bilmesini, hissetmesini, inanmasını istiyordu.

"Ben hala buradayken beni seçtin," diye ekledi. "Ama ben gittiğimde bu ihanet olmaz. Ve bu, sana hazırlanmana yardım etmem gerektiğini fark etmemi sağladı."

Midesinde mide bulandırıcı bir korku belirdi ve kalbine kadar yayıldı. "Neye?" diye fısıldadı.

Diğer elini kaldırıp kızın yanağını okşadı. "Bensiz hüküm sürmek için."

"Hayır." Başını salladı, inkar duygusu içini kapladı. "Böyle söyleme."

"Söylemek zorundayım. Hazır olmalısın."

"Hayır!" Elini onun elinden çekmeye çalıştı, ama o tutmaya devam etti.

"Salara," dedi, kız ona karşı direnirken.

"Bunu duymak istemiyorum!" Yenilgiyi kabul etmek, onun kaderini kabullendiği anlamına geliyordu, ama o kabullenmiyordu. Daha da sert direndi.

Onu sertçe tuttu. "Norah, dur!"

Mücadelesi zayıfladı.

"Beni dinleyeceksin," dedi, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Ben gittiğimde, Aleon ile ittifaka ihtiyacın olacak. Onun evlilik teklifini kabul edeceksin. O zaman, Soren ve Ayı yanında, imparatorluğun gücüyle, kimse sana karşı koyamaz."

O bunu asla yapmazdı. "Dur!"

"Sen kabul ettiğinde dururum. Öleceğim, Salara. Ve çok yakında."

Yine başını salladı ve bir çığlık attı.

"Kharav'a ne olursa olsun, Soren ve Ayı senin yanında olacak. Onlar, her iki ordumuzun da sadakatini beraberlerinde getiriyorlar ve seni korumak için ne gerekiyorsa yapacaklarını biliyorum. Benim de yapmam gerektiği gibi. Bu yüzden seni kuzeye geri gönderiyorum."

Norah'ın ağzı açık kaldı ve yine geri çekildi. "Ne?" "Cyrus büyük bir ordu kuruyor ve onu Japheth'e gönderdi bile.

Gregor'un bana karşı yürüyüşe geçme niyeti varsa, ki eminim öyledir, seni burada istemiyorum."

Onu gönderemezdi. Onun yeri onun yanındaydı. "Seni terk edemem!"

Yine yanağını okşadı. "Salara, gitmelisin. Korunacağın kuzeye git. Ben düşersem, yalnız kalmayacaksın. Ayı senin yanında olacak. Aleon da senin yanında duracak."

Phillip'in Kharav'da ona yardım etmekte tereddüt edeceği konusunda haklıydı, ama Mercia'da ona karşı çıkan herkese, özellikle de Japheth'e karşı savaşmak için seve seve ona katılırdı. Ama o asla Aleon kralıyla evlenmezdi. Ve Mikael'i terk etmezdi. Bu çılgınlığı sadece onu tekrar kaybetmek için atlatmamıştı.

"Seni terk etmeyeceğim," diye ısrar etti.

"Salara, kuzeyde daha fazla gücün var. Orada bana daha fazla yardım edebilirsin."

Evet, uzaktan konseyini etkilemeye çalışmaktan daha fazla güce sahip olacaktı, ama bu onu ondan uzaklaştırmaya yetmezdi

"Bunu atlatacağız. Kalacağım ve bunu atlatacağız. Bunların gerçekten olacağını bile bilmiyorsun."

"Olmazsa, eve dönersin. Ve her şey eskisi gibi olur. Ama bunu idare edip aynı zamanda senin için endişelenemem."

"Korkmana gerek yok..."

"Parçalanıyorum!"

O onu kavradığında, o hareketsiz kaldı.

"Parçalanıyorum," diye fısıldadı. "Ve senin sevgine sahip olduğumu biliyorum. Artık bunu biliyorum. Beni seçtiğini biliyorum. Ama bu yeterli değil... Senin güvende olduğunu bilmem gerek. Kuzeye git. Ben Gregor ve Cyrus'a odaklanayım. Bunu yapar mısın?"

Cevap veremedi.

"Salara, lütfen. Bana yardım et." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve yalvardı. "Salara. Lütfen."

Norah düzensiz bir nefes aldı ve boyun eğerek başını salladı.

Onu kendine çekti, sonra yüzünü kaldırıp tekrar ona bakmasını sağladı. Gözleri parlıyordu. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Aniden kıyafetlerinden kurtulma ihtiyacı onları ele geçirdi. Mikael yeni giydiği tunik ve pantolonunu yırtarak çıkardı, Norah da elbisesini çıkardı, ama ikisi de umursamadı.

Ani bir tutkuyla birleşmediler. Bu, şehvetli bir ihtiyaç değildi. Dokunma ihtiyacı, tenin tenle temasının verdiği sıcaklık ihtiyacıydı. Mikael onu yatağa taşıdı ve yüzünü boynunun köşesine gömerek nefesini içine çekti. Onu sadece sımsıkı tuttu. Norah da ona sarıldı, hayatı gibi ona tutundu, bir daha yapamayacağından korkarak.

Elli Dördüncü Bölüm

Calla'nın yüzünde sert bir kaş çatma vardı. Duygularını saklayan biri değildi. Norah, onun Mercia'ya gelmek istediğini biliyordu, Cohen de öyle, ancak o hayal kırıklığını çok daha ihtiyatlı bir şekilde gösteriyordu. Norah onları da getirmek istemişti, ancak Kharav'a yönelik tehditler geçene kadar, Norah'ın ısrarı üzerine nihayet gelen büyükbabalarıyla birlikte kalede kalacaklardı. Norah hepsinin güvende olmasını istiyordu.

Crest avluda duruyordu, hepsi hazır ve yola çıkmaya hazırdı. Mikael, Norah'ın ısrarına rağmen hiçbir savaşçıyı kendisi veya kale için tutmayacaktı. Ve tabii ki Soren de Adrian gibi onunla birlikte gidecekti. Norah, Adrian'ın oğlu ve Sevina ile kalmasını istemişti, ama Mikael kararlıydı. Hatta köpekleri bile gönderdi.

"Çok fazla gönderiyorsun," dedi Norah, Mikael başını nazikçe öperken. "En azından ordularının komutanına ihtiyacın olacak."

Mikael alınmış gibi yaptı. "Bir orduyu komuta etmeyi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ama Norah şaka yapma havasında değildi. Duygular onu ele geçirmişti.

Adrian bunu görünce yüzü daha da ciddileşti. "Benim için en önemli şeyi koruması için ona ihtiyacım var," dedi.

Norah elini uzattı ve onun yüzünü avuçladı. "Peki benim için önemli olanı kim koruyacak?" dedi gözyaşları içinde.

Adam, Norah'ın elini dudaklarına götürdü ve avucunu öptü. "İkimiz de sonumu gördük ve o burada değil. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Yine de korkuyorum." Parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü. Sonra güneşin sıcak ışınları altında Sephir'in sırtına tırmandı.

Komutan atına binerken Soren'e, "Ona iyi bak," dedi.

Soren yemin ederek başını salladı.

Norah, avludan çıkarken Mikael'e baktı. Rüzgarda parçalanacakmış gibi hissediyordu, sanki onu son kez görüyordu. Ya son kez görüyorsa?

Mercia'ya yolculuk, hatırladığından daha uzun sürdü. Çok sayıda adamla birlikte yavaş ilerliyorlardı. Zaman geçmek bilmiyordu.

Uru'dan geçtiler. Norah, Tahla ile geçirdiği zamanın tadını çıkarmaya çalıştı, ama aklında sadece Mikael vardı. Birçok kez geri dönmek istedi. Henüz çok geç değildi, diye kendini ikna etti. Çok korkuyordu; onu bir daha göremeyeceğinden, ona bir daha sarılmayacağından korkuyordu. Umutsuzca ona geri dönmek istiyordu, ama Soren'in buna izin vermeyeceğini biliyordu.

Zihnini başka bir şeye odaklamaya çalıştı.

Adrian sessizce seyahat ediyordu, bu onun için alışılmadık bir durumdu. Eve dönmenin heyecanıyla yolculuğa başlamıştı, ama Mercia'ya yaklaştıkça sessizleşmeye, hatta endişelenmeye başladı.

"İyi misin?" diye sordu ona bir akşam kamp kurduktan sonra.

Sertçe başını salladı. Yıldızların altında otururken, ön kolundaki izi ovuşturdu. "Bana kızacak," dedi sessizce. Alexander'ın derisindeki dövmeye vereceği tepki konusunda endişeliydi. Bu, şüphesiz zorlu bir konuşma olacaktı.

"Doğru zamanı bekle," dedi kadın. "Sonra ona özel olarak açıkla. Sadece anlamasına yardım etmen gerekiyor."

Yine başını salladı, ama kadının sözleri onun endişelerini gidermeye yetmedi.

"O seni seviyor Adrian ve seninle gurur duyacak. Sadece onunla konuşman gerekiyor."

Kendi kalbi onun için parçalandı, ama kardeşlerin birbirlerini çok sevdiklerini biliyordu ve tekrar bir araya geleceklerine sevindi. Alexander onu gördüğünde şaşıracaktı. Adrian, Kharav'a gelen adamla aynı kişi gibi görünmüyordu. Artık daha da uzamış, geniş omuzlu ve güçlü kaplıydı. Bir savaşçının sert bakışlarına sahipti. Onun bu kadar genç olduğunu unutmak kolaydı.

komutanın ciddi tavrını benimsemişti. Ya da belki de Alexander'ın tavrını, diye düşündü.

Adrian'ın Cohen ile yakın arkadaş olduğunu fark etti. İkisi ayrılmazdı, sık sık aralarında sessizce konuşturlardı. Norah, ikisi için de endişelenmişti, Ashan'da hayatın zor gelebileceğini düşünmüştü. Ama her zorlukta, her denemede gelişiyor, hatta bunlardan zevk alıyor gibiydiler. Dayanıklılıkları, erkencilerin ve hatta komutanın saygısını kazanmalarını sağladı, komutan bunu göstermiyor olsa da.

Calla da kendini kanıtlamıştı. Norah onu dövüş sahasında izlemeyi çok seviyordu. Savaşta yetenekli olan kız, zeki ve akıllıydı ve fiziksel gücündeki eksikliğini zekasıyla telafi ediyordu. Ayrıca yay kullanmada ustaydı. Norah, bir gün onu dünyanın en iyi okçularının yaşadığı Mercia'ya götürüp yeteneğini daha da geliştirmek için sabırsızlanıyordu.

Nihayet, neredeyse üç haftalık bir yolculuğun ardından, Mercia güneşin ışığında beyaz ve parlak bir şekilde görünmeye başladı. Kuleleri ve sivri uçlu kuleleri gökyüzüne doğru yükseliyor, kemerli pencereler ve zarif oymalarla süslenmişti. Gerçekten çok güzeldi. Ancak krallığını görmek Norah'ta derin ve giderek artan bir endişe yarattı. Japheth'in Kharav'dan ayrıldığı haberiyle, herkes onun şimdi ne yapacağını merakla bekliyordu. Büyükannesi, konsey, Alexander... Hepsi bekliyor, izliyor ve Japheth ve Rael'i nasıl idare edeceğini, Mercia'yı tanıımıyorsa bile bir kralı desteklemeye zorlayıp zorlamayacağını yargılayacaktı. Ve o da onları nasıl idare edeceğini merak ediyordu, çünkü tam da bunu yapmayı planlıyordu.

Norah, Adrian'a yaklaştıkça ona baktı. "Hazır mısın?" Adrian gülümsedi, ama Norah onun altında yatan endişesini görebiliyordu.

Bakışlarını Soren'e çevirdi. "Uslu dur," dedi ona. Sonra atların yanında koşan köpeklerle baktı. "Ve kediye yemelerine izin verme."

Köprüyü geçtiler, sonra kapılardan geçerek kalenin avlusuna girdiler. Norah, Catherine'in çeşmenin yanında onu beklediğini gördü ve dudaklarına bir gülümseme kondu. Büyükannesini özlemişti. Mercia'dan ayrıldıklarında aralarında bir uçurum vardı, ama umuyordu ki bu uçurum affedilmişti.

Affedilmiş miydi?

Norah, Sephir'den indi ve Catherine'e ulaşmadan önce durdu. Büyükannesinin yüzündeki ifadeyi okuyamazdı ve midesinde bir sıkıntı hissetti.

Ama Catherine'in gözleri doldu ve gülümsedi, sonra öne adım attı ve Norah'ı sıkıca kucakladı. "Hoş geldin evlat," dedi gözyaşları arasında. Geri çekildi. "Oh, sana bir bakayım." Gözleri mutluluktan buğulanmıştı, dudakları titremesini engellemek için sıkı sıkı kapanmıştı. "Eve döndüğüne çok sevindim."

Ama burası evi değildi. Yine de Norah geri adım atarken gülümsedi, ta ki başka biri gözüne takılana kadar. O anda gülümsemesi kayboldu.

Alexander. Kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. Onu tekrar görmek, uzun zaman önce kaybolduğunu sandığı bir kalp ağrısını geri getirdi.

Nazik bir gülümsemeyle yaklaştı. "Kraliçe Norah," dedi yumuşak bir sesle. "Lord Justice."

Gözleri parlak mavi renkteydi, hala onu esir alan gözler.

"Lord Justice," dedi Adrian arkadan. Gülümsedi, öne çıktı ve başını eğdi.

"Kardeşim," dedi Alexander şaşkınlıkla. Elini uzatıp omzuna dokundu, sonra onu kucaklayarak içten bir kahkaha attı. Yüzü duygu dolu bir ifadeyle doldu. İkisi aynı boydaydı, ama Adrian artık daha iriydi. Alexander onu hala sıkıca tutuyordu, elini kafasının arkasına koymuş, onu küçük bir çocuk gibi kucaklıyordu. Adrian'ı hafifçe geri iterek ona baktı ve alaycı bir şekilde, "Ne yiyorsun sen? Saçına ne yaptın?" dedi.

Norah kıpırdadı. Kuzeyli erkekler saçlarını kısa keserlerdi, bu da Kharav'dakilerden farklı oldukları birçok şeyden biriydi — Alexander bunu kesinlikle öğrenecekti.

"Uzatıyorum," diye cevapladı Adrian gülümseyerek. Alexander kaşlarını çatı.

"Neden?"

Adrian omuz silkti. "Çünkü görünüşünü beğeniyorum."

"Eğitimi iyi gidiyor," diye araya girdi Norah. "Sana bunu anlatmak için sabırsızlandığımı biliyorum."

"Kılıç hakkımı kazandım. Ve bir kılıç," Adrian gülümsedi, kılıcını kınından çekip kardeşine uzattı.

"Bu büyük bir başarı," dedi Soren, etrafındaki herkesi şaşırtarak. "Kharavian ordusunda en yüksek başarılarından biri."

Catherine komutanı hayretle baktı ve sonra Alexander'a döndü.

Alexander, Soren'in kardeşi adına konuşmasına sert tepki gösterdi, ancak gururu belliydi ve Adrian'a başını salladı. "Aferin kardeşim."

Adrian heyecanla nefesini bıraktı.

Ama sonra Alexander durakladı. "O da ne?" diye sordu, gözleri Adrian'ın kolunun altından görünen ön koluna takılmıştı.

Adrian Norah'a baktı ve Norah başını hafifçe salladı.

Ama bu fark edilmedi. Alexander, Adrian'ın kolunu tuttu.

"Alec," diye yalvardı Adrian, Alexander kolunu sıyırıp desenli siyah mürekkebi ortaya çıkarırken.

"Cildine iz mi bıraktın?" diye sordu Alexander, acı içinde. "Tanrılar adına," diye fısıldadı Catherine.

Norah, etraflarındaki insanların mırıldanmalarıyla yavaşça gözlerini kırptı.

"Sana söyledim, hakkımı kazandım," dedi Adrian çabucak.

"Sen Mercian'sın." Alexander'ın sesi alçaktı ama öfkeyle doluydu.

"Biz derimize iz bırakmayız."

"Alexander," Norah onu sakinleştirmeye çalışarak sessizce dedi. "Bunu biliyor muydun?" Catherine ona sordu.

Norah ona keskin bir bakış attı. Büyükannesi yardımcı olmuyordu. Alexander'a döndü. "Bunu özel olarak konuşuruz."

"Buna nasıl izin verdin?" diye öfkeyle sordu. Soren'e döndü. "Bu senin yüzünden. Senin etkinden dolayı oldu," diye öfkeyle konuştu.

"Bu işaret bir onur işaretidir," diye karşılık verdi Soren. "Erkekler bunu elde etmek için canlarını veriyorlar. O artık çocuk değil, kendi seçimlerini yapabilir."

Alexander'ın öfkesi onu ileri itti, ama Norah onun önüne geçti. "Yeter," dedi ona. "Benimle gel. Yalnız." Onu hemen uzaklaştırması gerekiyordu.

Alexander'ın gözleri öfkeyle yanıyordu, ama Norah onun kendisini takip edeceğini biliyordu. Norah kütüphaneye doğru yöneldi. Arkasında Alexander'ın öfkesini hissediyordu, ama tartışma çıkmasından korktuğu için, meraklı kulaklardan uzaklaşmadan dönmeye cesaret edemedi. Kütüphaneye girince, ona döndü.

"Buna nasıl izin verdin?" diye öfkeyle sordu. "Kendi kardeşim?" Norah uzun bir nefes verdi. "Sonrasına kadar farkında değildim."

"Ve onun bana söylemesini istemedin mi?"

Bu tam da korktuğu şeydi. "Daha uygun bir zaman, daha özel bir zaman beklemesi için istedim. Bu şekilde öğrenmen adil değildi."

Sesi keskinleşti. "Bana yazmalıydın."

Kafasını salladı. "Sana böyle bir şey yazacak türden biri değilim." İçini çekti. "Ona kızma."

Alexander'ın gözleri onu delip geçiyordu. "Bunun Mercian geleneklerine aykırı olduğunu ve benim bu konuda ne hissedeceğimi biliyordu, ama yine de yaptı."

"Hayır," diye itiraz etti. Onun böyle düşünmesine izin veremezdi. "Heyecandan kendini kaptırdı. Başka hiçbir Kuzeyli ve çok az sayıda Kharaviyalı erkek onun başardığını başarmıştır. Sonrasında benim tepkimi görene kadar, eve döndüğünde bunun ne anlama geleceğini, senin için ne anlama geleceğini düşünmemişti." Üzüntüyle nefes verdi. "Tüm yolculuk boyunca, senin hayal kırıklığına uğramaktan korkarak tükendi. Bundan kurtulmak için kolundaki deriyi yüzmediğine şaşırdım."

Alexander, taş ve camdan yapılmış koridorun kenarındaki bir bankta oturdu. Bunu duyunca acı çektiğini görebiliyordu ve yanına oturdu. "Tek istediği, senin onunla gurur duyman." Onun sözlerini dinlediğini anlayabiliyordu ve bir süre oturup sözlerini sindirmesine izin verdi. "Senin ona öğrettiklerini göstererek komutanın öfkesini üzerine çekti."

Alexander hafifçe burnunu çekti.

"Bu, Soren'in ona sert davranmasına neden oldu. Belki de fazla sert. Onun için endişelendiğim günler oldu. Ama o güçlüydü, kararlıydı. Azimliydı." Hatırlayarak gülümsedi. "Ve sonra yükselmeye başladı." Bir an durdu. "Alexander, keşke orada olabilseydin. Onu görebilseydin keşke. Yüzlerce asker kalkanlarına kılıçlarını vurarak onun hakkını talep ediyordu. Onu alkışlıyorlardı, *hepsi* onu alkışlıyordu. Bir zamanlar düşmanları olanlar tarafından saygı görüyor. Çoğu kişinin tek bir dünyada bile zorlandığı iki zıt dünyada yolunu buluyor. Gurur duymalısın, inanılmaz derecede gurur duymalısın."

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Gurur duyuyorum," dedi.

Kadın elini onun koluna koydu. "O zaman Kharav'ın ona sunduğu her şeyi kucaklasın. İki krallığımız arasında neler başarabileceğini bir düşün."

Mavi gözleri ona dik dik baktı. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?" diye sordu.

Kadın gülümsedi.

Adam hafifçe iç geçirdi. "Sanırım saçıyla ilgili olarak onu rahat bırakmamı da söyleyeceksin."

"Bence ona yakışıyor. Sen de bunu düşünmelisin."

Adam burnunu çektirdi.

"Gidip onunla konuşmalısın," diye ısrar etti kız. "Konuşacağım."

Norah kalkıp gitmek için ayağa kalktı.

"Norah," dedi adam, onu durdurarak. "Onun eve dönmekten endişe duymasını hiç istemiyorum."

"O zaman ona bunu söylemelisin."

Alexander, Adrian'ı odasında, yerleşirken buldu. Kapı çerçevesine vurduğunda kardeşi şaşkınlıkla döndü.

"Oğlunu getirmedin mi?" diye sordu Alexander.

"Sevina, biraz daha büyüyene ve savaşın eşiğinde olmadığımız bir zamana kadar beklemek istiyor."

Alexander bunu anlayabilirdi, ancak çocuğu görmek isterdi. Kendisi de henüz çok genç olan Adrian'ın bir oğlu olduğunu hayal etmek zordu. Alexander, Adrian'ın Kharaviyalı bir kadınla evlendiği haberine çok üzülmüştü, son derece üzülmüştü. Ama çocuğun haberi onu üzmedi. Aksine, tek hissettiği şey... sevinçti.

"Çocuk nasıl?" diye sordu.

Adrian gülümsedi ve başını salladı. "İyi. Güçlü. Tombul."

Alexander güldü. Adrian şişman bir bebektir. "Karı nasıl?" Adrian'ın gözleri karısından bahsedilince parladı.

"İyi. Onu seversin. Akıllı ve düşünceli biridir. Bana çok değer verir." Gülümsemesi daha da genişledi. "Bana aptalca şeyler yapmamamı söyler. Bazen sesinde senin sesini duyarım."

"Bu, aptalca şeyler yapmanı engelliyor mu?"

Adrian gülümseyerek kaşlarını çatarak başını salladı.

"Hayır." Güldü.

Adrian'ın yüzü ciddileşti. "Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum."

Alexander uzun bir nefes verdi. "Senin geleneklerimizi, değerlerimizi koruyacağını düşünmüştüm. Cildine iz bıraktığın için hayal kırıklığına uğradım."

Adrian başını salladı, gözleri yere düştü.

"Ama aynı zamanda gurur da duyuyorum,"

diye devam etti Alexander. Adrian şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Sen Ayı Beurnat'ın oğlusun ve Yıkıcı ile Gölgeler Diyarı ordusunun saygısını kazanmışsın. Krallıklarımızı bir araya getirdin. Benim kardeşim olduğun için gurur duyuyorum." Adrian'ın dudağı titredi ve Alexander sevgiyle boynunun yanını sıktı. "Şimdi kılıcını al. Ne öğrendiğini görmek istiyorum."

Adrian gözyaşları içinde gülümseyerek başını salladı.

Norah, Adrian'ın odasının kapısını hafifçe çaldı. Alexander ile yeniden bir araya geldikten sonra, onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Hafif bir hışırtı duydu, ama cevap gelmedi. Tekrar kapıyı çaldı.

"Şimdi olmaz, lütfen," diye seslendi Adrian.

"Adrian?" diye cevapladı. "Ben Norah."

Yine ayak sesleri duyuldu, sonra kapı mandalı açıldı ve kapı yavaşça açıldı. Adrian, saçları yarısı kesilmiş halde ortaya çıktı.

"Norah," diye selamladı onu, Norah ise şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ne... başına ne oldu?" diye sordu.

Adam utangaç bir şekilde gülümsedi. "Saçımı keserken yakaladın."

Kafasını karıştırarak başını salladı. "Neden? Saçını uzatacağını sanıyordum?"

Omuz silkti. "Öyle yapıyordum, ama..." Sözleri yarım kaldı.

Norah iç geçirdi. Alexander ile konuşması kötü gitmiş olmalıydı ve görünüşe göre çok kötü gitmişti.

Kapıyı daha fazla açarak onu içeri davet etti ve kız, kafasına daha iyi bakınca onun el işçiliğine yüzünü buruşturdu.

"Teşekkür ederim," dedi adam, onu daha da şaşırtarak. "Onunla konuştuğunu biliyorum. Sonra beni buldu ve... farklıydı. Anlayışlıydı."

"O zaman neden saçını kesiyorsun?"

Adrian derin bir nefes aldı. "Hak edersem dövme yaptırmaya devam edeceğim. Artık ben buyum." Bir an durdu. "Ama saçım benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onun için bir anlamı var, bu yüzden saçımı keseceğim, böylece onun hala kalbimde olduğunu ve onun için önemli olanın benim için de önemli olduğunu göstereceğim."

Norah, aniden onu saran duygularla gülümsedi. "Sen iyi bir kardeşsin, Adrian."

O utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Yardım ister misin?" diye sordu.

"Çok isterim." Adrian rahat bir nefes aldı ve Norah, Adrian'ın ona makası uzattığında güldü.

Elli Beşinci Bölüm

Mercia'da zaman Norah'ın düşündüğünden daha hızlı geçti. Mikael yanında olmadan geceler uzun geçse de, günler onu sürekli tetikte tutan zorluklarla doluydu.

Mercia'ya vardığında yaptığı ilk şey, konseyin büyük hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, çelik malzeme sevkiyatlarını Kharav'a yönlendirmektir. Konseyin argümanları bir bakıma geçerliydi: ticaret ortaklarına verilen sevkiyat sözleri, düşük stoklar, yavaş madencilik süreleri. Ancak Kharav'a verilen sözler en önemliydi; Mikael her şeyden önce geliyordu.

Mercia'nın işlerine alışmak, beklediğinden daha zor oldu. Konseyin, kendi yetkisi dahilinde olan, Catherine'in yokluğunda naip olarak yetkisi dahilinde olan konuları bu kadar serbestçe yargılamaya kalkışmasına şaşırdı. Hemen yargıya varmamaya çalıştı. Uzun süredir Kharav'da bulunmuştu ve Mercia'nın güçlü bir liderliğe ihtiyacı vardı.

Aleon lejyonlarının sağladığı koruma sayesinde, dış bölgelerdeki köylere yapılan saldırılar çoğunlukla durmuştu. Norah minnettardı. Phillip ona sık sık mektup yazıyordu, çoğunlukla Alexander ve kuvvetleri hakkında güncel bilgiler veriyordu, bunun için de minnettardı.

Ayakları yere basmaya başladıkça günler daha kolay geçiyordu, ama yine de kuzeye dönmenin verdiği tedirginlikle mücadele ediyordu. Mercia'yı gerçekten seviyordu. Ama artık orası onun evi değildi.

Norah, Cusco ve Cavaatsa'nın arkasında, judisaept'e hızlı adımlarla yürüdü. Konseyin onaylamayan bakışları altında, devlet işlerini halletmek için bile köpekleri her yere götürüyordu. Ama onlar hiçbir şey söylemiyorlardı. Onlara meydan okudu.

Phillip'ten bir mektup daha gelmişti. Japheth'e ilerleme planlarıyla ilgili haberler getirmesini umuyordu. Kuvvetlerini Eilor'un güney sınırına kaydırmış ve Bahoul'a kadar yaymıştı.

Mikael, Kharavian kuvvetlerini kuzeydoğudaki Canyonlands'e göndermiş, doğu geçidini yoğun bir şekilde korumuş ve Kharav'ın tek iki limanındaki orduları iki katına çıkarmıştı. Onun için endişeleniyordu. Kharav'ın güvensiz olduğunu düşündüğü için değil, yalnız olduğu için. Ve onu seviyordu.

Norah judisaept'e girdi. Her zamanki gibi, konsey çoktan gelmiş ve bekliyordu. Hiç ayrılıyorlar mıydı? Bazen orada uyuduklarını düşünüyordu.

Soren her zamanki yerine, bacaklarının arasına baltasını koyarak oturdu. Catherine, ona silah getirmesini engellemesi için ısrar etmişti, ama Norah, Soren ile tartışmalarını gerçekten önemli konular için saklayacaktı.

Alexander ona mühürlü mektubu uzattı ve masanın karşı ucundaki yerine oturdu. Norah mührü kırıp mektubu açtı.

"Kraliçe Norah," diye Phillip'in sözlerini yüksek sesle okudu. "Mercia'da iyi ve güvende olduğunuzu umuyorum. Acil olarak yazıyorum, çünkü Rael'in ordusunun daha önce anladığımızdan daha büyük olduğunu keşfettim. Aslında çok daha büyük..."

Artık sözleri söyleyemiyordu, sadece okuyordu. Kalbi göğsünde çarpıyordu. Mektubu Soren'e uzattı, o da mektubu okudu.

"Ne yazıyor?" diye sordu Edward.

"Aleon Japheth'e saldırmayacak," dedi nefes nefese.

Soren mektubu masanın üzerine attı, Alexander onu aldı.

"Yani savaş ertelendi," dedi Meclis Üyesi Alastair. "Bu mutlaka kötü bir şey değil."

Norah başını kaldırdı ve dudaklarından ateşli sözler döküldü. "Kesinlikle kötü bir şey. Gregor Kharav'a karşı harekete geçmeden önce Mikael'in Aleon'un saldırmasına ihtiyacı var. Biz de buna güveniyorduk."

Mektup konsey üyeleri arasında dolaştı ve her üye haberleri okudu.

"Gördükleri en büyük ordu," diye okudu Meclis Üyesi Henricus kaşlarını çatarak. "Aleon'unkinden bile daha büyük."

"Bu mümkün değil," diye alay etti Edward.

"Aleon kralı bunu kendi kalemiyle itiraf ediyor," dedi Soren hafifçe hırlayarak, sabrının açıkça tükendiği belliydi. "Bu şaşırtıcı olmamalı. Cyrus'un ordusunda Serra'nın özgürleştirilmiş köleleri var. Şimdi diğerleri de kendi krallıklarından kaçarak ona katılmak için akın ediyorlar."

"Köleler savaştı değildir," diye karşılık verdi Alastair.

"Kanlı spor dövüşçüleri olarak kullanılan binlerce kişi ne olacak?" diye karşılık verdi Soren. "Her biri on Kuzeyli'yi öldürebilir."

Norah boğazında biriken safrayı yuttu. "Kharav'ın bize ihtiyacı var," dedi. "Daha fazla Mercian çeliği göndereceğiz — kılıçlar, kalkanlar, mızraklar."

"Bu zaman alır," diye itiraz etti Edward.

"O zaman çıkarılan demiri gönderin. Kharav'da demircilerle bir Mercian demirhanesi kuracağız."

"Kraliçe Norah," diye nefes nefese kaldı. "Shadowlands'e Mercian çeliği dövme yeteneği veremezsiniz. Piyasadaki ticaret değerimizi düşürebilirler, bize karşı silahlar dövülebilirler."

"Onlar biziz!" diye bağırdı. "Ben Mercia ve Kharav'ın kraliçesiyim ve ikisini de korumak için her yolu kullanacağım. Ve gecikme konusunda daha fazla konuşma. Hazır değilse, bu odadaki herkes dahil, hazır olana kadar her erkeği madende çalıştıracam."

Danışmanları sertleşti ama başka bir itirazda bulunmadı.

"Japheth'e Mikael'in yalnız olmadığını göstermek için daha fazlasına ihtiyacımız var." Alexander'a baktı. "Beş bin kişilik bir ordu göndereceğiz."

"Kendi topraklarımızda bilinmeyen saldırılarla savaşırken ordumuzu gönderemezsiniz," diye itiraz etti Henricus.

Ama Norah onu görmezden geldi. Hâlâ Alexander'a bakarak, "Adalet lordu lejyonu kendisi yönetecek. Gregor'un ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istiyorum," dedi.

Edward, odadaki diğer meclis üyelerine şaşkın şaşkın baktı. "Kraliçe Norah, Shadowland'ın savaşında savaşmak için ordumuzu ve yargıcımızı gönderemezsiniz!"

"Bu *bizim* savaşımız!" diye öfkeyle bağırdı. Alexander'a dönerek, "Phillip'in on bin adamı hâlâ elimizde mi?" diye sordu.

Alexander başını salladı.

"On binini de al," diye ekledi.

"Rael'in ordusu Aleon'unkinden daha büyükse, on bin adamın bir önemi olmaz," dedi James, sonunda konuşmaya başladı.

"Onların sayısına yetişmeye çalışmıyorum," diye karşılık verdi. "Ama Mercia ve Aleon'un Kharav'ın yanında olduğunu gösterirsek, bu güçlü bir caydırıcı olur."

"Phillip'in adamlarını Gölge Kral'a yardım etmek için göndermeyi kabul edeceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Edward.

"Ona mektup yazıp soracağım," diye cevapladı.

Henricus burun kıvırdı. "Onun ordusunu gönderdikten sonra mı?" "Sadece iyiliğine karşılık veriyorum," dedi kısaca.

Gölge Diyarları'na geçmek, Alexander'a nadir bir heyecan havası getirdi, düşmanının topraklarında ilerlerken normalde hissettiği nefretten çok farklı bir duygu. Belki de Gölge Diyarları artık düşman gibi gelmemeye başlamıştı. Artık, yakında ilk kez tanışacağı bebek yeğenin eviydi.

Adrian'ın yüzünde, Canyonlands'ı geçtikleri andan beri olduğu gibi geniş bir gülümseme vardı. Alexander da gülümsemeden edemedi. Daha önce kızgındı; Adrian'ın Mercia'yı terk etmekten o kadar heyecanlanmasına, sanki artık kendi krallığına ait değilmiş gibi davranmasına kızgındı. Ama Alexander, kardeşi lejyonları güneye sürerken, gururla izlemekten başka bir şey yapamadı.

Adrian, güven ve otoriteyle saflar arasında dolaşıyordu. On bin kişilik ordudan daha önemli olduğunu bildiği değerli yükleri olan demirci ekipmanlarını sık sık kontrol ediyordu. Onları hızlı bir tempoda ilerletiyordu, ama yormayacak kadar hızlı. Mercia, Aleon... fark etmezdi, adamlar onu dinliyor, ona saygı duyuyorlardı. Hepsi, Norah'ın onlarla birlikte gönderdiği Crest muhafızları bile.

Adrian'ın karizmatik gülümsemesi her kalbi hafifletebilirdi, Alexander onun artık bir çocuk olmadığını fark etti. Evet, o nazik bir ruhluydu, eğlence ve macera doluydu. Ama aynı zamanda Alexander'ın ona öğrettiği her konuda yetenekli, doğuştan bir liderdi. Ve

Alexander bunu kabul etmekten nefret etse de, Adrian, Destroyer ile geçirdiği zamanla daha da glenmişti.

Adrian, her iki krallığın tek başına ona kazandırabileceğinden fazlasını başarmıştı ve sadece Mercia'ya ait değildi; daha byk şeyler için yaratılmıştı.

"Ne?" dedi Adrian, onu dşncelerinden kopararak.

Alexander ona baktığını fark etmemişti. Kafasını salladı. "Hiçbir şey."

Başkenti geçerek, lejyonları askerlerin kışlalarına doğru yönlendirip, erzak depolanan geçici barakalara girdiler. Orduyu yerleştirmek için komutayı saha komutanlarına devrettikten sonra, Alexander ve Adrian avluya doğru yola ıktılar. Alexander, Gölge Kral'ın orada bekleyeceğini biliyordu. Onu surlarda görmüştü.

Kralın yanına giderken her zamanki gibi içinden bir kıpırtı hissetmedi, belki de ona olan nefreti yolun bir yerinde ölmüştü. Alexander ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordu. Belki de Adrian'ın Gölgeler Diyarı'nda nasıl büyüdüğünü fark ettiğindeydi. Ya da belki de yolculuktan çok önce, kral Norah'ı Mercia'nın güvenli bölgesine gnderdiğindeydi. Onu yanında tutup, Mercia ve Aleon'u Japheth ve Rael'in tehdidine karşı kendisine yardım etmeleri için kendi tarafına çekebilirdi. Ama yapmadı.

Alexander hala onu sevmiyordu, ama artık ondan nefret de etmiyordu.

Gölge Kral'ın durduğu avluya girdiler ve atlarını durdurdular. Alexander atından indi ve başını sertçe eğdi.

"Bana yardım etmek için Aleon'un ordusunu mu getirdin?" diye sordu kral, sesinde inanamama duygusu vardı.

"Onlar kraliçeye verildi," dedi Alexander, "ve o da onları sana veriyor."

"Kharavian komutasına uyacaklar mı?"

Hiç sanmıyorum. "Mercian komutasına uyacaklar. Ayrıca demircilerle birlikte demirci teçhizatı da getirdim. Size Mercian eliğini nasıl işleyeceğinizi öğreteceğiz. Burada demir yapımı ve döküm yapabilirsiniz, size ulaştırmamız gereken süre kısılacaktır."

Kral şaşkınlıkla yerinden kıpırdadı. Bunu da beklemiyordu. Bu adam ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

"O sana elinden gelen her şeyi gönderiyor," dedi Alexander. "Seni de dahil."

Alexander donakaldı. Alay mı ediyordu? Kanı kaynamaya başladı.

"Minnettarım," dedi kral. "Seni göndermek için tereddüt etmeyeceğini biliyorum."

Alexander rahatladı.

Kral bakışlarını Adrian'a çevirdi. "Komutan onunla mı kalıyor?"

Adrian başını eğdi ve ceketinden bir mektup çıkardı. "Evet. Ve bunu sana gönderdi."

Yok Edici, Adrian'a krala bir mektup emanet mi etmişti?

Adrian bundan hiç bahsetmemişti.

Gölge Kral mektubu aldı ama açmadı. Gözleri yine Alexander'ın kilerle buluştu. "Onun yanına dönmen gerekiyor."

Alexander dikleşti. Gölge Kral'ın onu Gölge Diyarı'ndan kovacağını yarı yarıya bekliyordu ve bunu her türlü şekilde hayal etmişti: gitmesini emretmesi, onu kovması, hatta onu öldürmesi. Ama kralın ona ona *dönmesini* söyleyeceğini hiç hayal etmemişti.

"Yarın yola çıkacaksın."

Yarın mı? *Yarın mı?* "O, sana yardım etmem için beni iki orduyla gönderdi. Öylece gidemem."

"Gidebilirsin ve gideceksin."

Alexander, şaşkınlık ve inanamama arasında kalarak, sözlerini karıştırdı. "Bana *ihtiyacın var*. On bin adam benim emirlerimi bekliyor." Gerçekten Gölge Kral ile Gölge Diyarlarında kalmak için tartışıyor muydu?

"Onları da yanında götür."

Alexander burun kıvırdı. Bu adam deli miydi? Alabileceği tüm yardıma ihtiyacı vardı.

Gölge Kralı yaklaştı. "Sen ve komutan, onun güvenliği konusunda güvendiğim tek kişilersiniz. Ona geri dönmelisin."

Alexander durdu, ciddiye bindi. Bu kral, Norah'ı güvende tutmak için kendisinin yardımını reddediyordu. Dünyada en çok nefret ettiği adamı

güvenli bir şekilde eve gönderecekti, ikisinin de sevdiği kadını korumak için. Alexander başını eğdi, düşüncelerini topladı. Norah da bu adamın güvenliğini sağlamasını bekliyordu. "O zaman gideceğim. Ama kardeşim benim yerime kalacak."

Gözünün ucuyla, Adrian'ın başının şaşkınlıkla ona doğru döndüğünü gördü. Ama Adrian tüm hayatı boyunca buna hazırlanmıştı —hizmet etmek, liderlik etmek. Ve adamlar onu takip edecekti.

Gölge Kral başını salladı. "Şafak sökmeden yola çık." Kral Adrian'a bakıp hafifçe başını salladı, sonra dönüp kaleye doğru büyük adımlarla yürüdü.

Alexander Adrian'a döndü. "Buna hazır mısınız?"

"Olabilirdiğimce hazırım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Alexander hafifçe gülümsedi. "Biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Günün bitmesine az kaldı. Beni yeğenimin yanına götür."

Adrian'ın yüzüne tekrar bir gülümseme yayıldı ve avludan dönüp şehre doğru yürüdüler.

Alexander büyük devlet binasından çıktığında akşam geceye dönüşmüştü. Adrian onu takip etti. Saatler çok çabuk geçmişti.

Adrian'ın oğlu Theisen, Alexander'ın hayal ettiği her şeydi, hatta daha fazlası. Siyah saçları ve mavi gözleriyle çocuk çok güzeldi. İlk bakışta kalpleri çalabilirdi. Bu çocuk ailenin bir parçasıydı, hemen sevildi. Alexander onu kollarında tutarken, her erkeğin sevdikleri için hissettiği şeyi hissetti: bu çocuk için canını verebilirdi.

Ve Sevina... Alexander, onun kardeşi için mükemmel olduğunu anında anladı. Sevina sessiz bir güzelliğin simgesi iken, Adrian onun her dokunuşuna karşılık veriyor ve her nazik sözünü dinliyordu. Alexander, kardeşi Catherine'in ona hiç yaptıramadığı şeyleri yaparken şok içinde izledi: kılıcını masaya koymamak ve akşam yemeğinde gümüş çatal bıçaklarını doğru kullanmak. Sevina ise Adrian'a saf bir kalple bakıyordu. Alexander, kardeşinin böyle bir aşkı bulduğu için minnettar olduğunu fark etti.

Akşam sona ererken, Alexander vedalaştı. Güneş doğmadan Mercia'ya dönmek için ayrılacaktı ve ne zaman geri döneceğini bilmiyordu. Adrian onu kapıya kadar geçirdi, sonra merdivenlerden aşağı inip yürüyüş yolunun kapısına kadar yürüdüler ve orada durdular.

Kardeşi tedirgin bir şekilde hareket etti. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

İki hafta boyunca birlikte seyahat etmişlerdi, daha söylenmemiş ne kalmıştı ki?

"Mercia her zaman kalbimde olacak," dedi Adrian. "Ama Kharav, oğlumun ve karımın olduğu yer. Evimin olduğu yer."

Alexander bir adım geri attı.

Adrian yutkundu. "Ve aileme burada bakmak istiyorum." Omzunun üzerinden eyalet meclisine bakarak durakladı. "Sevina, sıradan bir askerin karısınınkinden çok farklı bir hayata alışkın. Babası ona bakabilir ve bakacaktır da, ama... ben onun kocasıyım..."

Alexander ne istediğini biliyordu ve tereddüt etmedi. "Mercia'daki malikaneyi satacağım, sen de bu parayla burada kendine bir hayat kurabilirsin."

"Hayır, malikaneyi satma." Adrian başını salladı. "Bu çok fazla. Adadaki şehir evi yeterli. Malikaneyi bir gün oğlun için saklamalısın."

Alexander hüzünle gülümsedi. "Buna ihtiyacım olmayacağını biliyorsun." "Malikâne bizim evimizdi."

Malikâne, anneleriyle birlikte *Adrian'ın* eviydi. Ama Alexander için, sadece acı dolu bir anıydı. Yine de, burası babasının ve babasının babasının eviydi. Ancak bu, yeni bir dönemin, yeni bir neslin başlangıcıydı ve Norah ona bir şey öğretmişse, o da ilerlemek için bazı şeylerin değişmesi gerektiği idi. Gelecek nesil Kharav'da yaşayacaktı ve Alexander onların ihtiyaçlarını karşılayacaktı.

Başını salladı. "O zaman şehirdeki ev. Ben ayarlarım ve burada bir ev satın alman için sana gelirini gönderirim."

Adrian'ın gözleri doldu. "Teşekkür ederim kardeşim."

Alexander onu kendine çekip kucakladı. "Kendine iyi bak. Tekrar görüşene kadar." Kardeşinin omzuna son bir kez vurdu

, sonra kapıyı itip açtı ve kaleye doğru yürümeye başladı.

Alexander ana yola ulaştığında, tanıdık bir yüz onu bekliyordu. Gülümsemeden edemedi.

Katya bir gaz lambasına yaslanmıştı. Şalını giymemişti ve uzun saçları omuzlarına dökülmüştü. Çok güzeldi.

"Ayı'nın Aleon ordusunu bize katılmaya getirdiğini söylediklerinde, neredeyse inanmayacaktım," dedi.

O sırttı. "İnanılmaz olmayı severim."

"Her zamanki gibi."

Lamba direğinin ışığında durdular.

"Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

diye sordu.

Geç olmuştu, ama bu reddedebileceği bir teklif değildi. Etrafta bir taverna aradı.

"Evim birkaç sokak ötede," diye ekledi.

Adam durakladı. "Ah." Kızın gözlerinde hoş geldin gülümsemesi vardı ve adam da gülümsedi. "Bir içkiyi çok isterim."

Gaz lambalarının altında Arnavut kaldırım sokaklarda yürüdüler. Alexander, Kharav'ın geceleri bu kadar huzurlu olduğunu hiç fark etmemişti.

"Yeğenini gördün mü?" diye sordu

kadın. "Evet. Çok güzel bir çocuk."

"Şaşırtıcı değil. Ailesine bak."

Alexander güldü ve yanakları ısındı.

Bakımlı bir sıra evine vardılar ve Katya onu ön kapıdan ve antreden geçerek mutfağa götürdü.

Alexander etrafına bakındı. Güzel bir evdi, bir askerin evi için, hatta bir yüzbaşı için bile beklediğinden daha güzeldi. Kharav ordusuna iyi maaş veriyordu ve bu belli oluyordu. Yüksek tavanlar sade ama zarif süslemelere sahipti ve mobilyalar lüks olmasa da güzel yapılmış ve iyi yerleştirilmişti. Mutfak büyüktü ve bir kalenin personelini istihdam etmeye yetecek kadar genişti.

"Burada tek başına mı yaşıyorsun?"

Gözleri devasa mutfak dolaşırken gülümsedi. "Annemle birlikte. O yemek yapmayı sever ve hep büyük bir mutfak istemişti. Yüzbaşı olduğumda ona bir tane alabildiğimde, aldım.

Şu anda kız kardeşinin yanında. Seninle tanışmasını isterdim."

Alexander, Katya'nın annesiyle tanışmak isterdi.

Bir sürahi bira çıkardı ve iki bardak doldurdu. Sonra onu yuvarlak bir masaya götürdü ve oturdular.

"Seni görmek güzel, Ayı."

Alexander güldü.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Birbirimizi tanıdığımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Belki de birbirimize ilk isimlerimizle hitap edebiliriz." Ona baktı: gözlerine, burnuna, dudaklarına. Onun ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmıştu. *Neredeyse*. "Katya."

O da ona bakarak gülümsemesini saklamak için dudaklarını sıktı. "Alexander." Şarabından bir yudum daha aldı. "Seni ne zaman tekrar görebileceğimi çok düşündüm."

O da öyle. "Peki ne düşündün?"

"Seni bir içkiye davet etmeyi." Gözleri onun gözlerine takılınca hareketsiz kaldı ve o anın sessizliğinde oturdular. "Sonra da kalmanı isteyecektim."

Kalbi hızlandı ve deri pantolonunun kasık kısmı gerildi, ama kendini sakinleştirdi. Vücudunun isteklerine boyun eğemezdi. Bu ona haksızlık olurdu. "Senden bu şekilde yararlanmam. Ne elimi ne de kalbimi verebilirim."

"*Sen mi? Benden* yararlanmak mı?" Hafifçe güldü, sonra yüzü ciddileşti. "Kalbini istemiyorum, elini de istemiyorum." Başını yana eğdi. "Ama kalmanı istiyorum."

Kal. Ve onunla ol. Tanrılar, bunu istiyordu. Katya'yı son gördüğünden beri onu çok düşünmüştü. Gözlerini, çenesinin çizgisini ve dolgun dudaklarını düşünmüştü. Cildini ve onun cildine dokunduğunda hissettiği duyguyu düşünmüştü. Ama kalamazdı. O, bundan yararlanmayacağını söylemiş olsa da, kendini tutamadan...

Katya hafifçe geriye yaslandı. "Özür dilerim. Seni yanlış anladım, aramızdaki ilişkiyi yanlış anladım."

Elini tuttu ve ikisini de sakinleştirdi. "Katya." Gözleri ona bakıyordu, karanlık ve derin. O gözlerin içine düşecekmiş gibi hissetti. "Sen

hiçbir şeyi yanlış anlamadın." Başını salladı. "Ama yarın gidiyorum. Ya bir daha hiç görüşemezsek?"

"Aynen öyle," diye fısıldadı. "Ya bir daha birbirimizle birlikte olma şansımız olmazsa? Birbirimizden huzur bulma, birbirimizin tadını çıkarma şansımız olmazsa. Bu zaman değerli değil mi?" Yakınlaştı. "Kal."

O güzeldi, ama bu sadece güzelliğinden ibaret değildi. Katya son aylarda onu iyi tanımıştı. O da onu tanımıştı. Yavaşça elini yanağına götürdü, başparmağıyla cildini okşadı ve dudaklarını dudaklarına çekti.

Ve kaldı.

Elli Altıncı Bölüm

Norah avludan geçti. Alexander'ın lejyonları Kharav'a götürmesinden bu yana neredeyse bir ay geçmişti. Konseyini sınırlarına kadar zorladığını biliyordu. Catherine bile onu geri getirmesini ısrarla istiyordu, ama yapamıyordu. Mikael'in en iyi adamlara ihtiyacı vardı. En iyi adamlar sadece ikiydi ve Soren onu terk etmeyecekti.

Adrian'ı yanında götürmek Alexander'ın fikriydi. O ve Soren, Norah'ın şaşkınlığına rağmen bu fikri kabul etmişlerdi. Ama Norah çok da şaşırmamıştı. Adrian belki de en nadir bulunan mücevherlerden biriydi: Mercian kuvvetlerinin takip ettiği bir Kuzeyli, Aleon kuvvetlerinin bağlı olduğu Alexander'ın kardeşi ve Kharavian ordusunun kabul görmüş bir savaşçısı. Norah onu özliyordu, ama Mikael'e yardım etmesinden memnundu ve Sevina'nın kocasının eve dönmesinden mutlu olduğunu biliyordu. Norah, Alexander'ın orada olduğu sürece yeğeniyle tanışma fırsatı bulacağından da memnundu.

Ayak sesleri düşüncelerini böldü ve başını kaldırıp Soren ve Caspian'ın yaklaştığını gördü.

"Kraliçe Norah," dedi Caspian, "judisaept'e gelmeniz gerekiyor. Acilen."

"Ne oldu?"

"Lord yargıç. Kaçırıldı."

Norah'ın göğsüne bir ağırlık çöktü. "*Kaçırıldı* da ne demek?"

Caspian arkasında duran bir askere gelmesi için eliyle işaret etti. Adamın zırhı kir ve kanla kaplıydı. Selam verdi. "Majesteleri," dedi. "Mercia'ya dönmek için Shadowlands'den ayrılmıştık. Ama bizi bekliyorlardı."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Neden Shadowlands'ten ayrıldınız ve sizi kim bekliyordu?"

"Gölge Kral, lord yargıca size dönmesini emretti."

Mikael, Alexander'ı ona geri mi göndermişti?

"Ama Canyonlands'den ayrılırken, Atlılar bizi bekliyordu. Kralı, adının Kral Abilash olduğunu ve size ait olan bir şeyin sizde olduğunu söyledi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve Soren'e baktı. Soren de ona karanlık ve öfkeli bir bakışla karşılık verdi. Ve o anda anladı: *kısrak*. Mikael, onun isteği üzerine Atlılar kralından kısrak almıştı. Ve şimdi Abilash onu geri almak istiyordu. Bu onu şaşırtmamalıydı — Tahla, Vahşi Atları kontrol edebilen herkesin diğer kabileleri peşinden sürükleyebileceğini söylemişti ve Abilash hırslı bir kraldı. Atla gücünü artırabilir, krallığını büyütebilirdi. İçinde derin ve yakıcı bir öfke büyüdü.

Hırsı ona pahalıya mal olacaktı.

"Konsey üyeleri judisaept'te toplanıyor," dedi Caspian. "Gelmen gerekiyor."

Norah, öfkesi gittikçe artarken, Caspian ve Soren'in peşinden hızla kaleye doğru yürüdü.

Odaya vardığında, konsey üyeleri çoktan oradaydı. Masayı çevrelediler ama oturmadılar ve detayları birbirlerine seslenerek anlatıyorlardı. Catherine kenarda duruyordu. Norah'ı görünce yanına geldi.

Ama Norah selamlaşmakla vakit kaybetmedi. "Eminim duymuşsunuzdur, lord yargıç kaçırıldı," diye bağırdı ve odada sessizlik oldu.

Edward ilk konuşan oldu. "Onu göndermek hataydı, biliyordum," dedi öfkeyle.

"Atlı'nın talepleri nedir?" diye sordu James. "Ona ait olan şey nedir?"

"Vahşi'nin atını kastediyor," dedi Norah. "Ve o at ona ait değil."

"Bu bir at yüzünden mi?" Edward'ın sesi tizdi ve bu onu daha da öfkeliendirdi. "Tanrılar adına, gönderin gitsin!"

Sadece gönderin mi? Norah dişlerinin arasından öfkeli bir nefes verdi. Abilash yıkıcı bir hata yapmıştı. Ve şimdi ondan her şeyi alacaktı. Soren ve Caspian'ın arkasında duran elçiye döndü

"Nerede?" diye sordu. "Adalet lordunu nerede tutuyor?"

"Kral Abilash, Aviron harabelerini ele geçirdi. Yıkılan kaleyi bir şekilde yeniden inşa ettiler. Lord Justice ve diğer üç Kuzeyli, sizin cevabınızı beklerken zindanda tutuluyor."

"Atı getirin," dedi Edward. "Ona gönderin."

"O hiçbir şey almayacak!" diye bağırdı Norah, tüm gözleri üzerine çekerek. Yüzü ateş gibi yanıyordu. Bu adam, ondan çok değerli bir şeyi almaya cüret etmişti. O, gölge kraliçesi olan ona karşı gücü olduğunu sanıyordu. Soren'e baktı. "Aviron'u yerle bir edecek kadar büyük bir ordu hazırla."

"Aviron'a karşı savaşacak mısınız?" diye haykırdı Edward.

Aviron... Uzun zaman önce Mikael'i öldürmeye çalışan, Soren'in yok ettiği krallık.

"Aviron diye bir şey yok!" diye tükürdü. "Abilash, eskiden sefil ve kötü bir krallığın kemiklerinde oturan sahte bir kral!"

Edward parmağını ona doğru salladı. "Zaten beş bin Kuzeyli'yi ve Aleon'daki kuvvetlerimizin yarısını Gölge Diyarı'na gönderdin. Savaşa çıkmayı veto etmek bu konseyin yetkisi dahilinde, ben de bunu öneriyorum..."

Boyuna göre şaşırtıcı derecede zarif olan Soren masanın üzerine atladı, konsey üyesini keserek odayı sessizliğe boğdu. Masanın uzunluğu boyunca Edward'a doğru yürüdü, baltasının kenarını tahtaya sürterek uyarıcı bir iz bıraktı.

Norah bu vahşi adamı ne kadar da seviyordu. "Lordumun adaletini geri getirmeyi desteklemeyen bir konsey üyesi varsa, şimdi konuşsun," diye meydan okudu.

"Norah," dedi James. "Bu konseyi zorla etkilemek istemezsin herhalde."

O, gözleri alev alev yanarak odadaki herkese baktı. "Kimse kendini zorlanmış hissediyor mu?"

Soren, en ufak bir itiraz bekleyerek gözlerini her birinin üzerinde gezdirdi. Oda sessizdi. James bile.

"Norah!" Catherine sertçe fısıldadı. "Ben de senin kadar Alexander'ın geri dönmesini istiyorum."

Norah, onu susturan bir bakışla yakaladı. "Bu mümkün değil."
Soren düşürdü düştü düş masadan masadan titreyerek
sallayarak odayı gibi sallayarak, onun önünde durdu.
"Eğer ona zarar verildiyse..." sözlerini yarım bıraktı, sessizliği onun
yerine konuştu. Gözlerini ona dikti. "Git, Yıkıcı."

Su, tavandaki taşlardan zemindeki taşlara damlıyordu. Alexander, adamlarıyla birlikte soğuk, karanlık zindan hücresinde oturuyordu. Açlıktan ölüyorlardı. Dört kişiye günde iki somun ekmek ve bir kova su veriliyordu. Atlı kral, Norah'a taleplerini göndermesinin üzerinden üç hafta geçmişti. Vahşi'nin atını istiyordu. Artık çok uzun sürmemeliydi. Norah kısrakı gönderecekti, bundan emindi. Onun yakalanmasını kabul etmeyecekti, ama bu sorunu diplomatik yollarla çözecekti. Norah'ın Gölge Diyarı'nda değil, Mercia'da olmasına minnettardı. Aksi takdirde, daha şiddetli önlemler almaya ikna edilebilirdi.

Shadowlands. Artık bu krallık hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu. Ondan nefret etmişti. Tüm varlığıyla nefret etmişti. Nefret *etmişti*. Norah'ı ondan, kardeşini ondan almıştı. Mercia'nın siyasi güvenliğini altüst etmiş ve geleneklerin yüzüne tükürmüştü. Ama şimdi, birkaç hafta önce kollarında tutabildiği küçük sevinci, yeğeninin eviydi. Adrian'ın hayatını kuracağı yerd. Alexander, Mercia'ya döndüğünde hem şehirdeki evi hem de malikaneyi satmaya karar vermişti. İkisine de ihtiyacı yoktu ve kardeşinin karısını ve çocuğunu geçindirmek için her şeye sahip olmasını sağlayacaktı.

Aklı Katya'ya kaydı. Onunla daha fazla zaman geçirmek için *Shadowlands*'de neredeyse daha uzun süre kalacaktı. Keşke kalsaydı. Onu terk etmek zor olmuştu, Mercia'ya dönmek bile. Norah'a dönmek bile.

Hücrenin dışında ayak sesleri yaklaştı. "Açın," diye bir ses emretti — Atlı Kral.

Ağır kapı açıldı ve Alexander hızla ayağa kalktı. Rahatlama hissi onu sardı. Kuzeyli adamları, Vahşi Doğa'nın atlarıyla gelmiş olmalıydılar.

gelmiş olmalıydı.

Ama bileklerindeki zincirleri çıkarmak yerine, bir muhafız Alexander'ın yüzüne vurarak onu duvara çarptı. Diğerleri kılıçlarla adamlarını uzak tuttu. Alexander, kendine gelmeye çalışırken kan tükürdü.

Kralın dudakları öfkeyle geri çekildi ve çürümüş dişleri göründü. "Onu getirin."

Muhafızlar Alexander'ın kollarını yakaladı ve onu hücreden çıkardı, karanlık ve küflü koridordan geçerek dışarıya çıkan merdivenlerden yukarı çıkardı. Işığa çıktığında, güneşin parlaklığı gözlerini kamaştırdı. Yetişmek için çabaladı ve zorla itildi. Onu doğuya bakması için kale duvarına çıkardılar.

Surların üzerine eğilen Süvari Kralı uzaktaki bir yeri işaret etti. "Atı göndereceğini söylemiştin!"

Alexander gözlerini kısarak, hala görmek için çabalıyordu. Gözleri sonunda alıştı ve dış tepelerdeki silüetleri seçebildi. Ama daha yakından baktığında, bir at getirmek için gerekenden daha fazla adam olduğunu fark etti, çok daha fazla. Kalbi hızlandı. Konsey asla bir ordu göndermezdi. Sonra Alexander anladı, safları taradı ve onu buldu.

Yok Edici.

"O neden burada?" diye öfkeyle sordu kral.

Alexander hayal kırıklığıyla nefes verdi. "O benim kraliçeme hizmet ediyor."

Atlı'nın yüzü soldu. "O, Salar ile birlikte Kharav'da olması gerekiyordu!"

Atlı kral, Norah ve Gölge Kral'ın ayrılmasından ve Kharav'ın savaşla meşgul olmasından yararlanmayı umuyordu, fark etti Alexander.

Alexander başını salladı. "Hayır, Yıkıcı kraliçeye Mercia'da katıldı." Tepelerdeki askerlere baktı. "Ve kendi çözüm yöntemlerini de beraberinde getirdi. Bizi serbest bırakmalısın."

"Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde sordu kral.

"Onun kim olduğunu biliyorsan, bu kaleyi yerle bir edeceğini de bilirsin," diye uyardı Alexander. "Benim için değil, benim ölmemi seve seve ister. O sadece bir neden arıyor. Ona bir neden verme." Alexander

orduya baktı, sonra tekrar krala döndü. "Halkınızı kurtarmanıza yardım etmeye çalışıyorum. Burada aileleriniz var."

Kral onu görmezden geldi.

Alexander sinirlenerek iç geçirdi. "Halkını önemsiyorsan, o bu kaleye ulaşmadan, daha ileri gitmeden onunla görüşmeme izin vereceksin. O müzakereye gelmedi."

Kral öfkeyle titredi. Savaşçılarından birine döndü. "Atla. Komutana tek istediğimin at olduğunu söyle."

Atlı savaşçı başını salladı ve ayrıldı.

Alexander tekrar başını salladı. "Neden? Neden onu kışkırtıyorsunuz? Onun kim olduğunu biliyorsunuz. Konuşmayacak. O *Yıkıcı* ve *yıkmaya* geldi."

Kral ona öfkeyle baktı. "Ben buradayım. O dışarıda. Ne söyleyeceğini göreceğiz." Atlılar kale duvarlarını onardıklarını sanıyorlardı, ama taş temellerden hiç anlamıyorlardı. Savaşa uygun duvarların nasıl inşa edileceğini bilmiyorlardı.

"Bu adam, bu krallığı ilk kez yok eden kişidir," diye ısrar etti Alexander. "Yine aynı şeyi yapmak için geldi."

Kral hiçbir şey söylemedi. "Delirdin mi?"

Kral başını Alexander'a doğru çevirdi. "Bir kelime daha edersen seni bu duvarın üzerinden aşağı atacak kadar deliyim."

Alexander'ın kalbi sıkıştı. Atlı haberci orduyla buluşmak için yola çıkarken, o da duvarın üzerinden dışarıya baktı.

Savaşçı yaklaşan orduya yaklaşırken, Yıkıcı attan indi ve ona doğru yürümeye başladı. Kral, Alexander'a sırtıttı. "Görünüşe göre, birkaç söz söylemeye razı olmuş."

Beklediler. Süvari komutanın yanına atını çekince, mesajı iletmek için eğildi. Komutan bir an durdu, sonra savaşçının tepki veremeden, elini uzattı ve adamı attan indirdi. Komutan tek bir hareketle savaş baltasını yüksekçe savurdu ve adamın kafasını vücudundan ayırdı. Sonra arkasındaki orduya bağırdı.

Sıraların arkasında, bir mancınık getirildi. Atlı kral dehşetle izledi.

Ordu mancınığı hızla hazırladı ve komutan adamın kafasını mancınığın askısına yerleştirdi. Mancınığı yükledikten sonra, içindeki dehşete kapılmış insanların çığlıkları arasında, mesajını kale duvarının ötesine gönderdi.

Komutan döndü ve baltasını tekrar salladı, adamın vücudunun parçalarını metodik bir şekilde mancınığa yükleyerek tek tek kale duvarının ötesine gönderdi. Vücudu gönderdikten sonra, ordu bir kaya yükledi ve Atlıların onardığı duvara nişan aldı. Kaya, büyük bir kısmını yere yıkacak kadar güçlü bir şekilde duvara çarptı.

Sonra Yıkıcı atına bindi ve ordu ilerledi. "şimdi anladın mı?"

Alexander krala baskı yaptı. "Bizi serbest bırakın bizi serbest bırak!"

Dehşete kapılan ve şok olan kral başını salladı ve adamlarına Kuzeyli'leri serbest bırakmalarını işaret etti. Askerler Alexander'ın bileklerindeki zincirleri çıkardılar ve onu merdivenlerden aşağı, kalenin kapılarına doğru ittiler.

"Sizi serbest bırakırsak, o gidecek mi?" diye sordu kral.

Alexander buna cevap veremedi, ama... "Beni serbest bırakmazsanız, hepinizi öldürür."

Kral, yaklaşan orduyu durdurmak için ne yapacağına karar verememiş gibi sallandı. "Gidin!" diye bağırdı sonunda.

Alexander ve adamları kapıdan dışarı çıkıp ilerleyen orduya doğru koştular. Komutanı durdurabilmeyi diledi. Atlılar harabeleri ele geçirmiş, Aviron'un büyük bir kısmını restore etmiş ve ailelerini buraya yerleştirmişlerdi. Krala olan öfkesi rağmen, Alexander bu ailelere zarar gelmesini istemiyordu, ancak bu ahlaki düşüncenin Yıkıcı'yı ilgilendirmeyeceğini biliyordu.

Alexander orduya ulaştığında, nefesini toplamak için durdu, komutana baktı ve sonra kaleye geri döndü. "Bu gerekli miydi?" diye sordu.

"Serbest bırakılmadın mı?" diye alay etti Yıkıcı, atının üzerinde oturup ona bakarak. "Düşündüğüm kadar kötü görünmüyorsun."

"Umduğun kadar kötü değil mi?" diye karşılık verdi

Alexander. "Hala zaman var."

Alexander bu sataşmayı görmezden geldi ve orduya baktı. "Niyetin nedir?"

Komutanın yüzü bir örtüyle kaplıydı, ama gözleri gülümsemesini ele veriyordu. "Salara beni buraya Aviron'u bir daha görmemem için gönderdi."

"Neden atı ya da en azından fidyeyi göndermedi?"

"Çünkü o zaman herkes seni çalmak için uğraşırdı, bu çok kolay olurdu."

Alexander başını salladı. "Ona ne dedin? Beni kurtarmak için bütün bir kabileyi yok etmeye razı olmazdı."

"Bir şey söyleseydim, seni bırakması için olurdu," diye hırladı. "Hayır, Bear, yanıyorsun. Seni geri almak için yapmayacağı hiçbir şey olduğunu sanmıyorum."

Alexander atına yaklaşarak alçak sesle konuştu. "Orada çocuklar var. Aileler. Norah seni gerçekten gönderdiyse, bu öfkesinden dolaydır, ama onların zarar görmesini istemez. Buna dayanamaz. Onu biraz olsun seviyorsan, onların yaşamasına izin verirsin."

Komutan cevap vermedi. Sadece atını Aviron surlarına doğru sürmeye devam etti. "Abilash!" diye bağırdı ve bekledi. "Abilash!" diye tekrar bağırdı.

Kral duvarın tepesinde belirdi ve onlara baktı. Alexander, Süvari'nin titrediğini biliyordu.

"Artık kral değilsin!" diye bağırdı komutan. "Senden unvanını, topraklarını, korkak gibi saklanarak işgal etmeye çalıştığın bu kaleyi alıyorum. Sahip olduğun her şey artık Salara'nın. Ve sen artık yoktun!" Mesajının etkisini gösterebilmesi için bir süre bekledi. "Ayrılmak isteyen herkese güvenli geçiş hakkı verilecek, ama yarın geldiğinde Aviron ve içindeki herkes yok edilecek."

Komutan atını geri çekerek orduya doğru yöneldi. "Memnun musun?" diye Alexander'a alaycı bir şekilde sordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Alexander tatmin olmuştu. Bu, umduğundan daha fazlasıydı. "Atın nerede?" diye sordu komutan.

"Kayboldu."

"O iyi bir attı," dedi Yıkıcı öfkeyle.

Tabii ki komutan atıyla daha çok ilgileniyordu. Bir asker ona başka bir savaş atı getirdi ve Alexander ata bindi. Komutanın getirdiği Mercian kuvvetlerinin kalabalığını gözleriyle taradı.

Komutan gerçekten Aviron'u yok etmeye hazırdı ve Norah ona bunu yapmak için Kuzeyli askerler vermişti. Alexander'ın dikkati komutana geri döndü. Komutan askerlere bağıarak, "Ayı ile başlayacağım. Kaleyi terk etmek için bir günleri var, sonra kaleyi yerle bir etmek istiyorum. Her taşını."

Bunlar Mercian kuvvetleriydi. Alexander'ın kuvvetleriydi. Ama Yıkıcı'ya baktılar ve başlarını salladılar. Alexander'ın midesi bulandı.

"Her bir taşı," diye vurguladı Gölge komutan. Sonra atını kuzeye doğru sürmeye başladı.

Alexander'ı öfke sardı, ama kalamayacağını biliyordu. Norah orduyu gönderdiyse, görevi değiştiremeyeceğini biliyordu. Küfrederek peşinden gitti.

Yok Edici, uzaklaşırken kaleye geri baktı. "Hangisini daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum," dedi Alexander'a, "buraya kadar gelip savaşmaktan mahrum kalmak mı, yoksa Salara'nın senin dönüşünle tamamen tükendiğini görmek mi."

"O iyi mi?" diye sordu.

"Hayır, iyi değil," diye tükürdü komutan. "Seni kurtarmak için beş bin adamla yürüyüşe çıkardı. Yolculukta, o pireli kaleden kurtardıklarımızdan daha fazlasını kaybettik. Şimdi bir şeyler ye. Bu durumu daha da kötüleştirebilecek tek şey, ona dönüş yolunda nasıl öldüğünü açıklamak zorunda kalmak."

Norah, uzaktaki karla kaplı dağların üzerinde güneş batarken çalışma odasında volta atıyordu. Terli ellerini ovuşturarak midesinde kabaran mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu.

Ne yapmıştı?

Konseyni, düşman olarak gördükleri adamla tehdit etmiş, Kharav'a pazarlara gönderilecek tüm çelik ticaretini, hatta yedekleri bile göndermiş ve savunmasız Mercia'dan Shadowlands'e yardım etmek için askerleri çekmişti. Aleon lejyonunu Kharav'a göndermiş, onları Phillip'in seçeceğinden emin olmadığı bir tarafa zorlamıştı ve şimdi de adalet bakanı kaçırılmıştı.

Ama tüm bunlar, Soren'i Aviron'a göndermiş olması gerçeğinin yanında sönük kalıyordu. Hayır, *Soren* değil, *Yıkıcı*. Abilash'a olan öfkesiyle, onun halkına cehennemi göndermişti. Vahşi'nin atını göndermeliydi. Sephir'i seviyordu, ama bin at gönderebilirdi. On bin tane. Alexander için neredeyse her şeyi feda ederdi. Ama öfkesi ona izin vermedi. Soren merhamet göstermeyecekti ve şimdi ellerinde kan vardı.

Dışarıda bir hareketlenme oldu. Bir muhafızın sesi duyuldu.
"Gidemezsiniz

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Soren içeri girdi, onu koridoru koruyan birkaç Mercian askeri izledi. Başka bir zaman olsa, bu onu eğlendirirdi. Soren'i pek tanımayan bazı muhafızlar, hala onun istediği yere gitmesini engellemeye çalışıyordu.

Ama eğlenmenin sırası değildi. Norah ona baktı, ağzı kurumuş, cildi soğuk, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Onun haberlerini duymak için can atıyordu ama ona söyleyeceklerinden korkuyordu. Muhafızları uzaklaştırdı.

"Onu geri getirdim," dedi dışarı çıktıklarında. Gözleri doldu.

Alexander güvendeydi.

"Ve Abilash'ı kral olarak görevden aldım."

"Peki ya halkı?" diye fısıldadı.

"Başka bir kabileye katılmaları veya ayrı bir kabile kurmaları için güvenli geçiş izni verildi, umurumda değil, Abilash'ın yönetimi altında olmadıkları sürece."

Norah ileri atıldı ve kollarıyla ona sarıldı. Onları öldürmemişti. *O da* onları öldürmemişti.

Alexander sertleşti ama Norah'ın duyguları geçene kadar ona sarılmasına izin verdi. Sonra Norah'ı geri itti ve gözlerine bakabildi. "Ayı temizlik yapıyor, sonra buraya gelecek. Seni bu halde görmesine izin verme. Kendine gel."

Norah başını salladı. "Teşekkür..."

"Yapma," dedi ve ondan uzaklaştı.

Norah geri kalan sözlerini yuttu. Sadece tekrar başını salladı ve Alexander ayrıldı. Yüzünü sildi, parmaklarını saçlarına geçirdi, sonra odada dolaşmaya başladı. Alexander güvendeydi. Rahatlaması, onu yine duygulara boğdu.

Yıllar geçiyormuş gibi geldi, sonra kapı çalındı ve açıldı. Alexander içeri girdi. Norah sadece ona bakabildi. Mercia'dan ayrılalı iki ay bile olmamıştı, ama daha yaşlı görünüyordu. Yorgun görünüyordu.

"Kraliçe Norah," dedi sonunda.

Aralarındaki mesafeyi kapattı. Gözleri, onun anlayamadığı bir duygu ile doluydu. Endişe mi? Üzüntü mü? Ona sarılmak, ona dokunmak istedi, ama yapmadı. Gözleri ona karşı eskisi gibi yumuşak değildi, her zamanki gibi ona yakınlık dilemiyordu.

"Yok Edici'yi sen mi gönderdin?" diye sordu. Ses tonunda yargılama vardı. Yüzündeki ifade artık netti: onaylamama. Ve bu onu kızdırdı. "Neden atı göndermedin?" diye sordu. "Ya da fidyeyi?"

"Gerekli olanı gönderdim. Ve beni zorlamaya çalışan biriyle pazarlık *yapmayacağım*."

"Sen böyle biri değilsin." Sesi artık daha yumuşaktı, ama yine de keskin bir acı barındırıyordu.

"O zaman belki de beni tanımıyorsun," diye karşılık verdi kadın.

"Orada aileler vardı ve sen Yok Edici'yi ve bir lejyonu gönderdin! Birkaç adam için!"

Öfke içinden fışkırdı. "Sen kimsin ki beni yargılıyorsun? Sen, tek bir kişi için tüm Mercian ordusunu Tribelands'a sürdün!"

"Sen kraliçesin!" diye bağırdı. "Ben bir hiçim!"

Ama o bir hiç değildi.

"Ve şimdi çok farklı şeyler yapardım," diye ekledi.

Bu ne anlama geliyordu? İşleri farklı yapardı... O farklıydı... şimdi.

Yine sessizlik oldu. Mum ışığının aydınlattığı odada, sadece kalplerinin atış sesleri duyuluyordu. Aralarındaki bu tuhaflık neydi? Sadece onun öfkesi miydi?

Kadın uzun bir nefes verdi. Bu gece bunu çözemezdi. "Konsey sabah seninle konuşmak isteyecek," dedi, konuşmayı duygusal bir konudan uzaklaştırarak. "Benden pek memnun değiller."

Aralarındaki hava sakinleşti ve gerginlik dağıldı. Dudakları hala hayal kırıklığıyla sıkışmıştı, ama başını salladı. "İşleri yoluna koymaya yardım edeceğim"

."

Konseý ile işleri yoluna koymak kolay bir iř olmayacaktı, ama Alexander onların saygısını kazanmıştı. Norah da büyükannesiyile konuşacaktı.

"O zaman yarın görüşürüz," dedi. Başka ne diyebilirdi ki? "Tabii ki."

"İyi geceler, Alexander." "İyi geceler."

Elli Yedinci Bölüm

Alexander'ın siyasi zekası sayesinde, konsey sonraki birkaç gün içinde sakinleşmiş görünüyordu. Norah, Soren'i uzak tuttu, onun önemsiz olduğunu düşündüğü görevlerle meşgul etti — limanlardan gelenleri ve riskleri değerlendirmek, adayı zayıf noktaları bulmak için taramak — ama meşgul olmak ve barışı korumak önemsiz bir şey değildi.

Köpekleri peşinden sürükleyerek büyük salonda dolaşırken, hayal kırıklığı giderek artıyordu. Zincirlenmiş, hareket edemeyen, sadece savaşı bekleyen biri gibi hissediyordu. Bu durum ne kadar sürecekti?

Solundan ayak sesleri geldi ve dönüp baktığında, elinde bir mektup olan bir Kharavian askeri, bir ulak, yaklaşıyordu. Siyah mührü görünce gülümsedi — Mikael'den bir mektup.

"Teşekkür ederim," dedi mektubu alıp mührü kırarken.

Mikael'in sözleri her zamanki gibi, onun iyi olduğundan emin olmak içindi. Bir sonraki mektubuyla göndermek için küçük bir portre yaptırmıştı. Onun bunu alacağını düşününce gülümsemesi genişledi. Ama mektubu okudukça, portre hakkındaki düşünceleri uçup gitti.

Mikael, Aleon'un kendisine limanlarını kapatması için bir uyarı gönderdiğini yazmıştı. Nestrana'da, liman şehirlerinde ve Kharav'ın karşısındaki Aged Denizi'nin ötesindeki krallıklar olan Pryam'a kadar bir ateş salgını yayıldığı söylentileri vardı.

Phillip, Aleon'un Kharav'a asker göndermesi konusuna yanıt vermemişti. Bundan memnun olmadığını düşündü, ama askerleri geri çekmek için aramamıştı. Şimdi, potansiyel tehlike konusunda verdiği yararlı uyarıyla, isteksiz de olsa işbirliğinin başlangıcını gördüğünü umuyordu.

Phillip'in Mikael'e gönderdiği mektupla birlikte, Mercia'ya da bir mektup gönderilmiş olmalıydı. Yakındaki bir hizmetçiyi yakaladı. "Konseyi

judisaept'te toplanmasını sağla."

Koridorlardan geçerek konsey odasına doğru ilerledi. Aleon'un Kharav'a karşı dostane davranışları, konseyin Mikael'e karşı duygularını yumuşatmaya yardımcı olacaktı, en azından öyle umuyordu.

Bir kez olsun, ilk gelen oydu ve konsey üyeleri judisaept'e ulaşana kadar bekledi. Sert bir şekilde içeri girdiler. Soren, Alexander ile birlikte geldi.

"Aleon'dan haber var mı?" diye sordu hepsi toplandığında. "Son zamanlarda yok," dedi James.

Mikael'in mektubunu gösterdi. "Phillip, Kharav'a limanlarını kapatması için bir uyarı gönderdi. Nestrana'dan Pryam'a bir salgın yayılıyor. Biz de aynısını yapmalıyız."

Henricus alaycı bir şekilde güldü. "James ve ben Damask'tan yeni geldik. Limanlar gayet iyi."

"Belki şimdilik," dedi Alexander. "Ama ateş Nestrana'dan yayılırsa, muhtemelen Tarsus'a ulaşır, bu da şu anda limanlarımızda da olabileceği anlamına gelir."

"Ateş yoksa tabii," dedi Alastair. "Başka kimseden bu konuda bir haber almadık."

"O zaman Phillip neden Kharav'a mesaj göndersin?" diye sordu Norah, sinirleri giderek artarken. "Kharav'ın limanlarını kapatmasının Aleon'a hiçbir faydası yok ve Kharav için de hiçbir zorluğu yok. Sadece iki limanı var ve ticaretini başka yollarla da yapabilir."

"O zaman Phillip neden Mercia'ya haber göndermedi?" diye sordu James.

Bu Norah'a da mantıklı gelmiyordu, ama bunun birçok nedeni olabilirdi. "Yine de tedbirli olmalı ve limanlarımızı da kapatmalıyız."

"Bu kolay bir iş değil," dedi Edward. "Hiçbir dayanak olmadan binlerce, on binlerce insana ticaretimizi kapatmış olacağız. Bu ateşin ne kadar ciddi olduğunu, hatta gerçekten *var olup* olmadığını bile bilmiyoruz."

Norah buna karşı çıkamadı. Ateşin sonuçlarını bilmiyordu, ancak Aleon'un ciddi bir durum olmasa Kharav'a limanlarını kapatmasını tavsiye edeceğini hayal edemiyordu. Konseyinin halkın refahını kâr veya siyasi kazançların üstünde tutacağına güvenmiyordu, ancak her konuda onlara karşı çıkamazdı.

"O zaman açık bırakalım," dedi, pes ederek. "Ama hastalık belirtisi görülür görülmez limanları kapatmaya hazır bekleyen muhafızlar olsun."

Konsey isteksizce kabul etti.

Sabah oldu ve liman durumu hala Norah'ın zihnini kurcalıyordu. Phillip'e mektup yazıp neler olduğunu soracaktı. Serene giyinmesine yardım etti ve kahvaltı için yemek odasına gitti. Caspian, her sabah yaptığı gibi, yürürken yanına geldi ve ona haberleri ve etkinlikleri anlattı.

Büyük salondan geçerken, Catherine ve Edward'ın hararetli bir konuşma yaptığını gördü.

"Ne oluyor?" diye sordu yaklaşırken. "Henricus hastalandı," dedi Catherine.

Norah, büyükannesi ile Edward arasında gözlerini gezdirdi. "Ateşi var mı?"

Edward ellerini kaldırdı. "Hemen sonuca varmayalım."

"Daha yeni Damask limanındaydı," dedi Norah, kalbi hızla çarpmaya başladı.

"James de oradaydı," diye itiraz etti Edward, "ama o gayet sağlıklı. Bu herhangi bir şey olabilir."

Norah başını salladı. "Ama sıradan bir şey değil. Biliyordum." Caspian'a döndü. "Haber gönderin, limanları kapatın."

"Önce konseyi toplamalıyız," diye vurguladı Edward.

"Konsey çoktan karar verdi: ilk hastalık belirtisinde."

"*Limanlarda*," dedi, sesi yükseldi. "Bildiğimiz kadarıyla, Henricus midesine uymayan bir şey yemiş olabilir."

Ama Norah bu riski almaya niyetli değildi. "Git," dedi Caspian'a.

Edward'ın sesi tonu yükseldi. "Sen yapamazsın tek taraflı tek taraflı kararlar alamazsın."

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi. Bu adamla ilişkisini kesmek üzereydi. "Ben kraliçe değil miyim?"

"Bir konseyiniz var..."

"Başarısız olan bir konsey! Eğer işini yapıyor olsaydın, farklılıklarını bir kenara bırakıp Mercia

ve Kharav arasında daha güçlü bir ittifak kurmama yardım eder ve kralınızın yanında dururdunuz! Halkımıza yardım etmeme yardım ederdiniz. Her fırsatta beni baltalamazdınız... Fark etmediğimi sanmayın." Yanakları öfkeden kızarmıştı. "Bu durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayana kadar tüm ticareti durduracağız. Hayatlar paradan daha değerlidir. Limanları kapatıyoruz."

İşler kötüden daha kötüye gitti. Hastalık Norah'ın korktuğu gibiydi ve iki gün sonra daha fazla adam hastalık belirtileri göstermeye başladı. Hepsi limanları ziyaret etmiş ya da limanları ziyaret edenlerle temas kurmuştu.

Çalışma odasında durmuş, pencereden kaleyi seyrediyordu. Caspian kapıyı çaldı ve içeri girdi.

"Norah," dedi nazikçe. İstemedен söylediği bu söz, Norah'ın tüylerini diken diken etti.

Norah döndü.

"Henricus öldü."

Kanları dondu. "Ne?" diye fısıldadı. "Bu sabah öldü."

"Ateşten mi?"

Ciddiyetle başını salladı. "Öyle görünüyor. Damask ve Özgür Şehirlerin pazarlarında ölümler bildiriliyor."

Ölümler. Bu, midesine bir yumruk gibi geldi. Akıllı Mikael'e gitti. Kharav limanlarını zamanında kapatmış mıydı?

"Dahası var," dedi Caspian. "Komutan hastalandı." Norah'ın göğsü sıkıştı. "Ne? Nasıl?" Onu görmesi gerekiyordu.

Caspian cevap veremeden odadan fırladı. "Norah, onu göremezsin."

"Nasıl hastalandı? Limanlara bile gitmedi ki! O..." Durdu ve boğazına bir acı yükseldi. Onu meşgul etmek için çeşitli görevler vermişti, bunlara limanlardaki riskleri değerlendirmek de dahildi. Ve şimdi ateşlenmişti. Dönüp onun odasına doğru koştu.

"Norah, yapamazsın," diye Caspian arkasından seslendi. Ama Norah onu duymazdan geldi.

Soren'in odasına yaklaşıp kapı koluna uzandığında, Caspian kolunu tuttu. "Norah, onu göremezsin."

"Soren," diye kapının dışından seslendi.

"Git!" diye öfkeyle içeriden seslendi. "Burada olamazsın."

Kapı kolunu salladı ama kapı açılmadı. "Kapı kilitli."

"Çünkü onu açacak kadar aptal olacağını biliyordum," diye bağırdı Soren.

"İçeri giremezsin," dedi Caspian. "Ateşe yakalanma riskini göze alamazsın. Şifacı, hastalığın kolayca bulaşabileceğini söylüyor: dokunarak, hasta birinin yediklerini yiyerek, öksürdüğünde havadan."

Geri adım attı, durumun vahameti yavaş yavaş kafasına dank etti. Birinden diğerine bu kadar kolay bulaşabilir miydi? Bu, Mercia'da yangın gibi yayılacağı anlamına geliyordu. Kaç kişi yakalanacaktı? Dikkatini tekrar Soren'e verdi. "İyi olduğunu bilmem lazım."

"Sen gittiğinde iyi olacağım," diye homurdandı. "Seni kontrol etmek için geri geleceğim," dedi.

"Onun geri gelmesine izin verme!" diye bağırdı, şimdi Caspian'a konuşuyordu. "Kraliçe Norah, gitmelisin. Serene ve Vitalia senin için bir izolasyon odası hazırlıyorlar. Onlarla birlikte orada kalacaksın ve ben şahsen her zaman senin koruman olarak görev yapacağım, böylece kimseyle temasın olmayacak. Alexander koridorun sonunda olacak ve konsey üyeleri ayrı odalarında izolasyon altında kalacaklar. Aynı şey büyükannen için de geçerli."

"Ne kadar sürecek?" diye sordu.

Kafasını salladı. "Tam olarak bilmiyorum, ama hızla yayıldığı gibi hızla da geçiyor gibi görünüyor. Hayatta kalanlar üç gün sonra iyileşiyor gibi görünüyor."

"Kaç kişi iyileşiyor?"

Sessizleşti. "Yaklaşık yarısı."

Serene, sıcak çorba tepsisiyle Norah'ın odasına girdi. Bu, Mercia'da onaylanan tek yiyecekti: kaynatılabilen yiyecekler. Ekmek, taze meyve veya sebze yoktu.

Norah, Caspian'ın bu kadar çabuk bir plan hazırlamasına şaşırdı. Herkes odalarına gönderildi ve vatandaşların evlerinde kalmaları istendi.

Kale yarı personel ile çalışıyordu ve herkes her zaman belirli bir alanda tutuluyordu. Caspian, Serene'nin içeri getirmesi için salona yiyecek bıraktıktan sonra oradan ayrıldı. Mesajlar kapılar aracılığıyla iletiliyordu. Caspian gün boyunca onu bilgilendirmeye devam etti. Alexander, büyükannesi, konseyin geri kalan üyeleri, hatta limanları ziyaret etmiş olmasına rağmen James bile, hepsi iyiydi. Soren'in ateşı hala devam ediyordu, ama Caspian onun kapıdan cevap vermeye devam ettiğini ve hizmetçilerin ona bıraktıkları yiyecekleri odasına götürdüğünü söyledi.

İki gün geçti ve Norah'ın endişesi zamanı daha da uzatıyordu. Odasında daha fazla kitap olmasını diledi. Daha akıllı olsaydı, kütüphanede tecrit edilmesini isterdi.

Kapının alınması, Caspian'ın akşam yemeğini getirdiğini haber verdi. Çorba.

Yine.

"Büyükanmem nasıl?" diye kapıdan sordu.

"Bir kez daha çorba servis edilirse, bir dahaki sefere beni gördüğünde çorbayı yüzüme atacağını söylüyor."

Norah gülümsedi.

"Yargıç beklememizi söyledi. Umarım çok uzun sürmez."

"Peki ya Soren?" diye

sordu. Sessiz kaldı.

"Caspian?"

Hâlâ cevap vermedi.

"Caspian?" diye daha acil bir şekilde

sordu. "Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum?"

"Yemeğini yemedi ve kapısında bekleyen hizmetçilere cevap vermiyor."

Midesinde bir ağrı hissetti. *Yarısı iyileşmemişt i*. Soren iyileşmek zorundaydı, o güçlüydü, o Yıkıcı'ydı. Neden cevap vermiyordu? Korku onu sardı ve odasının kapısını açtı.

Caspian geri adım attı ve kolunu ona doğru uzattı. "Buraya gelme."
Ama Norah onu dinlemiyordu. Odadan fırlayıp koridora koştu.

"Norah!" diye bağırdı ve onu yakalamaya çalıştı, ama yeterince hızlı değildi.

Alexander'ın kapısının önünden geçip Soren'in odasının koridoruna koştu. İki hizmetçi kapının önünde duruyordu ve o onları itip geçti. "Soren!" diye bağırdı, ama cevap gelmedi. "Soren!" Demir kolu çekip açmaya çalıştı, ama kapı açılmadı. "Soren!" diye bağırdı.

"Norah!" Alexander'ın sesi arkadan geldi.

Panik içinde döndü. "Cevap vermiyor!" "Burada olamazsın," dedi Alexander.

Korku onu sardı. Soren neden cevap vermiyordu? Kolu tekrar çekti. "Soren!"

Alexander onu yakaladı ve geri çekti. "Ona bir bakıp sana haber vereceğim. Ama sen odana dönmelisin."

Kafasını salladı. Yapamazdı. Yapmayacaktı. "Kendini ortaya çıkaramazsın."

Norah hıçkırıklarını tutmak için çabaladı. Soren'i bırakamazdı.

"Onun iyi olduğundan emin olacağım," diye söz verdi.

Ama yine de gidemiyordu.

Alexander omuzlarından tuttu ve gözlerini kendine çevirdi. "Onun iyi olduğundan emin olacağım. Söz veriyorum. Git."

Sonunda Norah pes etti ve geri çekildi. Sonra isteksizce dönüp odasına geri döndü.

Alexander, Gölge komutanının odasının kapısının önünde durdu. Yanındaki Caspian'a baktı. "Sen de git. Norah'a bakman lazım."

"Oraya giremezsin," diye itiraz etti Caspian. "Ben yaparım." "Hayır, sen Norah'a bakacaksın. Bu bir emir."

Caspian koridorda durdu. "Git!"
diye bağırdı Alexander.

Sonunda kaptan pes etti ve kraliçenin odasının koridoruna geri döndü. O gittikten sonra Alexander kapıya geri döndü.

"Yok Edici," diye seslendi.

Hâlâ cevap yoktu. Kulağını kapıya dayadı ve dinledi. İçeriden hiçbir hareket gelmiyordu. Eğer bu piç kurusu ölmüşse... onu öldürecekti.

Alexander kılıcını çekti ve ucunu kapının aralığına soktu. Mandallar iyi yapılmış ve sağlamdı, ama Mercian çeliği daha sağlamdı. Tüm ağırlığını üzerine vererek, zorlayarak, zorla açmaya çalıştı. Sonunda mandal kırıldı ve kapı açıldı.

Soren, giysileri çıkarılmış halde pencerenin yanındaki yerde yatıyordu. Hiç şüphesiz, soğuk taşla vücudundaki ısıyı çekmeye çalışıyordu. Hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı, kıpırdamıyordu.

"Yok Edici," diye seslendi Alexander.

Cevap vermedi.

"Soren," diye tekrar seslendi, pencereye doğru yürüyüp yanına çöktü. Komutanın göğsü titredi ve dudaklarından küçük bir hırıltı çıktı; hayattaydı. Öksürmeye çalıştı, ama boğazından sadece boğuk bir ses çıktı. Nefes alamıyordu. Alexander onu oturur pozisyona getirdi. Tanrılar adına, çok ağır bir hayvandı.

"Nefes al!" diye emretti ve Soren'in sırtına elinin topuğuyla kuvvetli bir darbe vurdu. Komutanın vücudu sarsıldı ve sonra boğulur gibi öksürdü. Kalın, sıcak kan kendi kolundan akıp komutanın göğsüne damladı. Alexander, Soren'in sırtına tekrar vurdu.

Komutan çaresizce nefes aldı ve vücudu rahatlayarak gevşedi. Alexander, Soren'in arkasındaki duvara yaslandı, komutanın ağırlığını kendisine dayayarak vücudunu dik tuttu. Gölge canavarı kendini tutamadı ve başı Alexander'ın omzuna düştü. Ama nefes alabiliyordu.

"Ölüm yakındır," dedi Soren, sesi zar zor duyulacak kadar zayıftı. "Bırak gelsin." Vücudu bir öksürükle daha titredi ve Alexander, komutanın ciğerlerinden daha fazla kan çıkmasını sağlarken onu öne doğru tuttu.

"En kötüsü üçüncü günmüş diyorlar," dedi Alexander. "Dik durman lazım. Yatarsan, kanında boğulursun

."

"Gücüm yok."

Alexander yerini değiştirip komutanın sırtına daha sıkı bir şekilde yaslandı. "Biliyorum," dedi.

Ve öylece oturdular.

Bölüm Elli Sekiz

Hiçbir şey. Norah odasında volta atıyordu. Hiçbir şey yoktu, Soren hakkında hiçbir haber yoktu. Serene üç kez odadan çıkmaması için onu ikna etmişti, ama içindeki ezici korkuyu atamıyordu.

Onu kaybedemezdi.

Mikael'in ona ihtiyacı vardı. Onun da ona ihtiyacı vardı. Ve o, savaş alanında şerefli bir şekilde ölmeyi ya da tanrıların ölümsüz savaşçısı olarak yeryüzüne yükselmeyi hak ediyordu, adını bile anmayan bir krallıkta liman ateşinden kırılmayı değil. Onun sonunu hiç görmemişti. Sefil bir şekilde ölen insanlar için durum böyle miydi? Sonları, kahinlere büyüklüklerini gösterecek kadar güçlü değil miydi?

O bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Kapının çalınmasıyla irkildi ve kapıya koştu. "Kraliçe Norah," diye seslendi Caspian.

"Söyle bana! Soren iyi mi?"

"Hayatta."

Norah kapıya yaslandı ve titreyerek nefes verdi. Gözyaşları akarken yüzünü elleriyle kapattı.

"Adalet bakanı onun yanında," dedi Caspian. "Onu ayakta tutuyor ve nefes almasını sağlıyor."

Norah'ın kalbi durdu. "Alexander?" Alexander onunla birlikte miydi? *içeride mi?*

"Evet."

Sesindeki ciddiyeti duydu; endişesinin ağırlığını hissetti, çünkü bu onun kendi endişesiydi. Alexander bir iki gün içinde kesinlikle hastalığa yakalanacaktı. Hastalananların sadece yarısı hayatta kalırken, ikisinin de sağ salim kurtulma şansı ne kadardı?

Norah kendine lanet etti. Limanları kapatması gerektiğini biliyordu, ama kapatmamıştı. O kraliçeydi ve halkının

halkının acı çekmesinden sorumluydu.

İki gün daha geçti ve Caspian, Soren'in iyileştiğini haber verdi. Ölüm tehlikesi geçmişti. Alexander, hastalığın gelmesini beklerken karantinaya alınmak üzere kalenin uzak bir odasına kapatılmıştı. Norah onu görmek için can atıyordu, ama elbette bunu yapamıyordu.

Sevdiği birinin ölümünün gelip gelmeyeceğini ya da merhametle geçip geçmeyeceğini beklemek kalbi parçalıyordu. Merhameti hak ediyor muydu? Tanrılar hala onu lanetliyor muydu?

Birkaç gün sonra, hastalık kaleden çıkmış gibi görünüyordu. Caspian yavaş yavaş normale dönme planlarını uygulamaya koydu. Kalenin bazı bölümleri açıldı, ancak karantinaya alınmış olanlar birbirleriyle ilişki kurabilirdi. Catherine'in dehşetine, hala çorba yiyorlardı.

Sonunda odasından kurtulan Norah, büyük salon ile çalışma odası arasında dolaşıyordu. Kütüphane hala kapalıydı. Geri dönerken Caspian onu bekliyordu. Elinde bir mektup vardı. Aslında iki mektup. Mikael'in mührünü gördü ve mektubu açtı. Onun sözlerini okurken gözleri rahatlamadan doldu.

Kharav'da her şey yolundaydı. Mikael, Phillip'in uyarısının hemen ardından limanları kapatmıştı ve hastalıkla ilgili herhangi bir rapor almamışlardı. Uru'ya yiyecek göndermiş ve onlara kanyonlara kapanmalarını, dış dünyayla hiçbir temas kurmamalarını emretmişti. Onlar da iyi durumdaydılar. Tabii ki Mercia ve Soren'i sordu. En azından Soren ile ilgili iyi haberler verebileceği için rahatlamıştı.

Dikkatini ikinci mektuba çevirdi. Phillip'ten gelen bir mektuptu. Normalde mektuplarını okumadan önce konseyi toplardı, ama mührü kırıp mektubu açtı.

Sevgili Norah,

Umarım bu mektup seni güvende ve sağlıklı bulur ve son mektubumu limanlarını kapatmak için zamanında aldığını umarım. Aleon'dan daha iyi bir şekilde ateşle başa çıkmış olmanı dilerim. Büyük bir üzüntüyle bildiririm ki

Adamlarımın neredeyse dörtte birini kaybettim, en çok zarar gören Tarsus oldu, korkarım ki kurtarılması imkansız.

Konseyinin sözlerine kulak asmayıp Kharav'dan kuvvetlerimi çekmediğim için minnettarım, çünkü orada tek bir adam bile kaybetmedik. Bu kadar bencil olmasaydım, daha fazla adam gönderir ve daha fazlasını kurtarırdım. Tanrılardan alçakgönüllülük konusunda bir ders daha.

Norah durdu. Konsey, Phillip'e mektup yazıp Kharav'a gönderdiği birlikleri geri çekmesini mi söylemişti? Öfke onu sardı.

Ama karanlığın içinde bir ışık beliriyor. Japheth ve Rael'in ordularının neredeyse yarısı kadar kayıp verdiklerine dair raporlar aldım. Böyle bir yıkımın ardından hemen savaşa giremem, ama Japheth'e karşı zaferin artık elimin altında olduğunu biliyorum.

Bana acilen yaz, iyi ve güvende olduğunu bileyim.

Sabırsızlıkla bekliyorum.

Phillip

Phillip yakında zayıflamış Japheth'e karşı yürüyüşe geçebilecekti ve bunun için minnettardı. Ama yüzü hala yükselen öfkeyle yanıyordu. "Judisaept'teki konseyi görmek istiyorum," dedi. "Hemen."

"Onları toplayacağım," diye cevapladı

Caspian. "Soren nerede?"

"Hâlâ odasında, dinleniyor."

"Dinlenme zamanı bitti," dedi. "Ona gelmesini ve kan dökmeye hazırlıklı olmasını söyle. Buna ihtiyacım olabilir."

Caspian endişeyle kaşlarını çattı. "Norah..."

"Dediğimi yap."

İsteksizce başını salladı ve onu salonda bırakarak judisaept'e doğru döndü.

Soren, beklediğinden çok daha erken, konsey üyelerinin önüne geldi. Onun, ölümün eşiğinden dönmüş gibi görüneceğini düşünmüştü, ama şimdi karşısındaki tam bir Yıkıcıydı. Belki de kan dökme ihtimali ona yeni bir hayat vermişti. Hastalandığından beri onu ilk kez görüyordu ve ona sarılmak için can atıyordu, ama neşe ve şükran için daha sonra zaman olacaktı. Şu anda halletmesi gereken işleri vardı.

Meclis üyeleri hemen geldiler. Elbette, onun çağrısının bir mektuba yanıt olacağını düşünüyorlardı. Onların, onun onlar için hazırladıklarını tahmin ettiklerini sanmıyordu.

Alexander odaya girdiğinde, Norah dahil herkesi şaşırttı.

"Lord Justice," dedi. Onu görünce duygularını bastırdı. Bu, onun iyi olduğu anlamına mı geliyordu?

"Kraliçe Norah," diye selamladı başını sallayarak. "Şifacı, tehlikeli dönemi atlattığımı söyledi. Ateşim olsaydı, çoktan belirtiler göstermiş olurum."

Norah rahat bir nefes aldı ve konsey üyeleri alkışladı. Soren bile ona minnettar bir şekilde başını salladı.

"İyi haber, Lord Justice," dedi Edward. "Tanrılara şükürler olsun, sadık kullarına merhametli davranıyorlar."

Norah'ın gözleri kısıldı. Bu sözün Soren'e yönelik bir iğneleme olduğu şüphe yoktu. "Henricus sadık değildi mi?" diye sordu.

Oda sessizliğe büründü.

Ama o, tanrıların merhametini ya da Henricus'u tartışmak için burada değildi. "Aleon kralının son mektubu nerede?" diye sordu.

"Elbette sizde olmalı," dedi Edward.

Ona şüpheyle baktı. "Hayır, bende yok. Bana hiç ulaşmadı." "O zaman mektubun var olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü içeriğini biliyorum. Phillip, Kharav'a gönderdiği uyarıyı bizim limanlarımızı kapatmamız için de gönderdi." Gözlerini Edward'dan ayırmadı. "Ama siz limanları kapatmak istemediniz, Meclis Üyesi Edward."

"Eğer ima ettiğin buysa, mektubu almadım," dedi, sesinde keskin bir tonla.

"Sana inanmıyorum," diye meydan okudu.

"Bu çok cesur bir ifade," diye uyardı Meclis Üyesi Alastair.

"Aleon kralına mektup yazıp kraliçenizin Kharav'a gönderdiği kuvvetleri geri çekmesini istemek kadar cesur değil."

Alastair masadaki herkese baktı. "Buradaki kimsenin böyle bir şey yapacağını düşünemezsiniz."

Kadın Phillip'in mektubunu kaldırdı. "Kanıt elimde. Phillip, bu konseyin tavsiyesine uymadığı ve

ve ordusunu geri çekmediği için ne kadar minnettar olduğunu anlatıyor, çünkü Kharav'da tek bir adam bile kaybedilmedi. Bu arada, ateş Aleon'daki adamlarının neredeyse dörtte birini öldürdü."

Konsey duyulabilir bir çığlık attı.

"Limanları kapatma ve ticareti durdurma kararımdan memnun olmadığınızı biliyorum," diye devam etti. "Birçok kararımdan memnun olmadığınızı biliyorum, ama belki de bu tacı kafama takıp bana kraliçe demekte bu kadar hevesli olmamalıydınız. Artık kraliçeyim. Mercia'ya güç kazandıran, bizi savaştan koruyan bir ittifak kurdum. Halkımıza barış, erzak ve güvenlik getirdim. Ama siz barış istemiyorsunuz, değil mi? Bana karşı çalışıyorsunuz."

Gözleri masadaki meclis üyelerinin üzerinde dolaştı. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu onlara. "*Vatana ihanet.*"

"Bu senin konseyindir," dedi Edward gözlerini kocaman açarak. "Mercia'nın geleneklerini korumak bizim görevimizdir."

"Eski gelenekler öldü," dedi kararlı bir sesle. "Yeni bir Mercia getireceğim; Kharav ile birlik, barış ve güç içinde gelişen bir Mercia. Bu, halk için en iyisi. Bu *benim* görevim. Bu sizin göreviniz. Ve bu görevi ihlal eden kişiyi bulacağım."

Ve her kelimesinde ciddi idi.

Norah, batı kanadının uzunluğu boyunca uzanan yan koridorda volta atıyordu. Phillip'e Kharav'daki kuvvetlerini geri çekmesi için mektup yazan kişinin kim olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Ya birden fazla kişi varsa? Ya mektup onun kolektif konseyinden gelmişse? Mercia'yı demir yumrukla yönetmek istemiyordu. Zorla yönetmek istemiyordu, ama kendi konseyinin bölücü önlemlerine tahammül edemiyordu. Mikael'i şiddetinden dolayı kınamıştı; aynı şeyi yapamazdı. Hoşgörü de gösteremezdi. Belki de sınır dışı etme. Bunu yapabilir miydi? Kendini lanetledi — kendi krallığının kanunlarını bile bilmiyordu. Alexander bilirdi.

Onu avluda, bir grup adamla konuşurken buldu. Deri zırhlar ve açık yüzlü miğferler giyiyorlardı. Mercia'dan değillerdi.

Onu görünce, adamları mazur gösterip ona doğru yürüdü.

"Bu adamlar kim?" diye sordu.

"Konsey, kuvvetlerimizi güçlendirmek için paralı askerler getirdi," diye açıkladı.

"Paralı askerler mi? Benden habersiz mi?"

"Evet, ben de bu konuyu hallettim. Ben de haberim yoktu."

"Bunu yapamazlar. Bu paralı askerleri gönderin."

Onu sakinleştirmek için elini uzattı. "Kesinlikle sınırlarını aştılar, ama paralı asker tutmak o kadar da mantıksız bir fikir değil. Özellikle de Kharav'a bu kadar çok adam gönderdiğimiz ve köylerimize saldırılar her an yeniden başlayabileceği için."

İçinde öfke kabardı. "Bunu benimle tartışmalıydılar." "Evet, tartışmalıydılar. Ve benimle, adalet lorduyla. Ama" durakladı—"biraz hoşgörü göster. Sen... onlar için, hepsi için, Catherine için bile zor olan bir değişim dalgası getiriyorsun. Biraz hoşgörü göster."

Biraz hoşgörü göster. O zaten göstermişti. Ama belki de haklıydı, konseyi çok zorluyordu. Belki de şu an sürgünü gündeme getirmek için en uygun zaman değildi, ama Phillip'e mektubu kimin yazdığını öğrendiğinde, bunun sonuçları olacaktı. Ciddi sonuçları.

Döndüler ve birlikte bahçelerde yürüdüler. "Senin için zor oldu mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bir süre sessiz kaldı, ama zihninin çalıştığını görebiliyordu. "Gölge Kralı seviyor musun?" diye sordu sonunda.

"Evet," diye cevapladı. Hiç tereddüt etmedi, çekinmedi. Onu seviyordu.

"Bunu sende görüyorum," dedi.

İyi. Öyle olmalı. Herkes bunu görmeli.

"Onun karanlığı," diye ekledi.

Kaşlarını çatarak durdu. "Ne?" "Sen kendin değilsin Norah. O seni değiştirdi."

İçinde öfke alevlendi. "Ya da belki de kendimim, sadece senin olmamı istediğin kişi değilim."

Adam durdu ve yüzünde üzüntü belirdi. "Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Bu sen değilsin. Gölge Kral seni sert ve karanlık yaptı."

"Eğer gerçekten buna inanıyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir. Mikael beni güçlü yaptı, hiç olmadığım kadar güçlü, bir kraliçe olacak kadar güçlü."

Onun sözlerine şaşırmış mı, üzülmüş mü, geri adım attı. O umursamadı. Uzun zaman önce, Gölge tahtında kendi görüntüsünü gördüğünü hatırladı. O karanlığın ortasında dimdik oturan o kadın olabileceğini hiç düşünmemişti. Artık kendini başka bir şey olarak hayal edemiyordu. Orası onun ait olduğu yerdı. O, oydu. Ve kimsenin, Alexander'ın bile, ona aksini söylemesine izin vermeyecekti.

"Sen de değiştin," dedi.

O sessizleşti. Gözlerini indirdi ve yutkundu. "Evet, sanırım ikimiz de değiştik," dedi sonunda, ona tekrar bakarak.

Ve iki insan değiştiğinde, aralarında geriye ne kalırdı? Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Ciddiyetle başını salladı, sonra kaleye geri döndü ve onu avluda yalnız bıraktı.

Alexander, zihninde kaybolmuş bir halde, amaçsızca kalede dolaştı. Göğsü, görünmez bir ağırlığın altında çökecekmiş gibi hissediyordu; bu ağırlık, ciğerlerindeki havayı boşaltıyor ve kalbini ezip geçiyordu.

"Alexander," diye bir erkek sesi duyuldu.

Nereden geldiğini bilmeden durdu. "Alexander," diye tekrar seslendi.

Dönüp baktığında, Konsey üyeleri Edward ve Alastair'in kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Kaşlarını çatı. Edward, hayatı boyunca ona sadece birkaç kez ismiyle hitap etmişti, genellikle onu bir şeye ikna etmeye çalışırken.

"İyi misin?" Edward endişeli bir ifadeyle sordu.

İyi değildi. Asla iyi olmayacaktı. Ama cevap vermedi. Edward şimdi ondan ne istiyordu?

"Bize katılır mısın?" Edward, küçük bir yan salona doğru işaret ederek sordu.

Alexander onlara katılmak istemiyordu. Edward'ın söyleyeceği her neyse, onu duymak istemiyordu, ama kimse bir büyük meclis üyesini, hatta bir lord yargıcı bile

bir büyük konsey üyesini, hatta bir lord yargıcı bile görmezden gelemeydi. Ve nereye gittiklerini biliyordu. Konsey üyelerinin doğu kanadında küçük bir kütüphanesi vardı, daha çok ortak bir çalışma odası gibiydi, büyük değildi, konuşmak ve düşünmek için iyi bir yerdi. Şu anda konuşmak ya da düşünmek istemiyordu, ama yine de onları takip etti.

"Belki de bizim gibi, bu sabahki konsey toplantısı konusunda endişelisin?" Alastair yürürken dedi.

Meclis toplantısı. Neredeyse unutmuştu — omuzlarında yük olan şeylerin listesine ekleyin.

Meclis kütüphanesine vardıklarında, Alexander kılıç kemerini çözdü ve kılıcı tavana kadar uzanan kitaplığın yanındaki büyük koltuğun ayak ucuna koydu. Tüm nezaket kurallarını unutup yumuşak deri koltuğa çöktü. Sadece oturması gerekiyordu.

"Al." Edward bir kadehe şarap döktü ve ona uzattı. "Bir içki iç. Rahatla."

Norah odasının kapısını kapattı ve sırtını kapıya yasladı. Öfkesini yatıştırmaya çalışırken kalbi yavaşlamaya başladı. Herkes ona kim olması gerektiğini, kim olmaması gerektiğini söylemek istiyordu, Alexander bile. Ama o kim olduğunu biliyordu.

Artık biliyordu.

"Salara, iyi misin?" Vitalia hızla yanına gelerek sordu. Norah başını salladı.

"İyi görünmüyorsun." Vitalia onu iyi tanıyordu. Norah'ı küçük masanın yanındaki sandalyeye çekti ve karşısına oturdu, ikisine de birer kadeh şarap doldurdu. Norah'ın kadehini önüne itti. "Yine o yaşlı piçler mi?" diye sordu, kendi kadehinden bir yudum alırken.

Norah minnetle gülümsedi. "Onlar yaşlı piçler, değil mi?" Vitalia gülümsedi.

Norah uzun bir nefes verdi. "Kharav'a dönmeye karar verdim."

Hizmetçisinin yüzü ciddileşti ve yutkundu. "Bu kesinlikle güvenli değil, Salara."

"Neden güvenli olmasın ki?" diye karşılık verdi Norah. "Mikael'in hala tam bir ordusu var. Hastalıktan hiçbir şey kaybetmedi ve Mercia ve Aleon'un ek kuvvetleri de var. Japheth ve Rael'in orduları ateşten mahvoldu. Bize karşı harekete geçemezler, en azından şimdilik. Geri dönmeliyim. Ve eve gitmek istiyorum."

Vitalia sandalyesinde hafifçe sallandı.

Norah, bu haberin onu hayal kırıklığına uğratacağını biliyordu. Serene kalırsa, ki bu muhtemeldi, Vitalia ayrılmak zorunda kalacağı için üzülecekti. İkisi çok yakın arkadaş olmuştu. "Serene'den bizimle dönmelerini isteyeceğim," dedi, "ama kararı ona bırakacağım."

Vitalia cevap vermedi. Norah, onun hayal kırıklığına uğradığından emindi. Ama Norah, onun sessiz kalmasını beklemiyordu.

"Mercia'da kalmak ister misin?" Norah, Mercia'nın dar ahlaki görüşleri ve sürekli yargılamaları nedeniyle Vitalia'nın kalmak isteyeceğini düşünmemişti. Hizmetçi olarak ne yapacağını bilmiyordu, ama Vitalia Serene ile birlikte Mercia'da kalmak isterse, ona izin verecekti.

Yine de Vitalia cevap vermedi.

Aniden, hizmetçinin elinden kadeh düştü, ama onu yakalamak için hareket etmedi.

"Vitalia, iyi misin?"

Hizmetçisi tekrar sallandı ve sonra sandalyeden öne doğru düşerek masaya çarptı ve yere yığıldı.

"Vitalia!" Norah, onun yanına atlayarak bağırdı.

Vitalia'nın gözleri açıldı, ama ona boş boş bakıyordu. Norah yüzünü tuttu. "Vitalia!" Sonra bakışları yere düşen ve etrafına şarap dökülen kadehe kaydı.

Yanında Cusco inliyordu.

Norah ayağa kalktı. "Muhafızlar!" diye bağırdı. Ama salonun kapısını açtığında, ona bakan muhafızları değildi. Salonun taş zemininde yatıyorlardı, ölmüşlerdi.

Konseyin paralı askerleri kılıçlarını çekerek yolunu kesmişti.

Alexander, Edward'dan şarap kadehini aldı ve derin bir yudum aldı.

"Lord Justice," dedi konsey üyesi. "Kraliçenin sözleri ve eylemlerinin oldukça rahatsız edici olduğunu siz de kabul edersiniz."

Evet, konsey rahatsızdı. Ve Alexander dürüst olmak gerekirse, o da rahatsızdı. Norah'ın niyetinden değil; kalbinde, hem Mercia hem de Kharav için en iyisini istiyordu, ama konsey ile olanlar giderek tırmanıyordu. Bir yudum daha aldı.

"Onun yaptıkları," diye devam etti meclis üyesi, "ve yapmaya devam ettikleri, Mercia'ya büyük zarar verecek." Alexander'ın kadehini şarap sürahisinden yeniden doldurdu. "Değerlerimiz, geleneklerimiz, yaşam tarzımız, inandığımız ve savunduğumuz her şey. Eminim siz de katılıyorsunuzdur, o artık yıllar önce bizi terk eden kadın değil."

Hayır, değildi. O kadını geri getirmek için neler vermezdim. Onun kaybı onu üzdü.

"Karanlık tarafından yozlaştırılmış," dedi meclis üyesi. Alexander kendini onaylayarak başını sallarken buldu. Bir karanlık vardı. Ama Norah bunu göremiyordu ve o da ona bunu nasıl göstereceğini bilmiyordu. Ve işi daha da karmaşık hale getiren şey, bu karanlığı getiren kralı tamamen hor görmüyor olmasıydı. Alexander'ın başı ağrıyordu, elini kaldırıp parmaklarını şakaklarına bastırdı. Çok yorgundu.

Bir yudum daha aldı.

"Yani, yine aynı fikirdeyiz," dedi Edward.

Belki. Norah'ın barış için gösterdiği çabayı, iki zıt dünyayı bir araya getirmek için verdiği amansız mücadeleyi övdü, ama bu iki dünya zıt kalmalıydı. Kadehi yan masaya koydu ve Edward hemen yeniden doldurdu.

"Bu yüzden o ortadan kaldırılmalı," dedi meclis üyesi.

Ortadan kaldırılmalı. Alexander başını kaldırdı. Edward'ın sözleri ilk kez kafasına dank etmiş gibiydi. "Ne?"

"O ortadan kaldırılmalı," diye tekrarladı Edward.

Alexander ayağa fırladı. Zihnini bir sis bulutu kapladı, ama gözlerini kırıştırarak onu uzaklaştırdı. Neler oluyordu? Eli, normalde kılıcının kabzası bulunan kalçasına gitti, ama kılıcı çıkarmıştı. Onu nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. "O kraliçe. Onu öylece ortadan kaldıramazsınız."

"Kraliyet kanından başka biri daha var, kraliçenin ikinci kuzeni Evangeline. Catherine, kız reşit olana kadar naip olarak görevine devam edecek. Daha önce olduğu gibi, biz de ona rehberlik etmek için buradayız."

Nefesi artık daha zor geliyordu. Oda etrafında dönüyordu ve dengesini korumak için hafifçe adımlarını ayırdı. "Bunlar vatana ihanet sözleri," diye uyardı. Catherine bunu asla kabul etmezdi. O da asla kabul etmezdi. Zayıflayan görüşünü odaklamak için tekrar gözlerini kırptı. Ona ne oluyordu?

Şarap.

Alexander, sandalyenin ayağının yanında yerde kılıcını gördü, ama ona uzanırsa ayakta kalabileceğinden emin değildi.

"Mercia adına her şeyi yaptık," dedi Edward. "Vicdanlarımız rahat."

Alexander'ın kalbi kulaklarında hızla atıyordu, kavganın heyecanı ile titriyordu. Bu ne anlama geliyordu? "Kraliçe nerede?"

"Alexander," dedi Edward. "Aileniz nesiller boyu Mercia'yı korumuş. Kanınız, tacın ilk koruyucusuna kadar uzanıyor. Babanız bu büyük krallık için fedakarlık yaptı. Şimdi de siz yapmalısınız."

"Norah nerede?" diye tekrar sordu.

"Oturmalısın, Lord Justice."

Alexander oturmaya niyetli değildi. Gözleri yine kılıcına düştü.

"Otur, Alexander," dedi James, kapı eşiğine adım atarak.

Alexander hızla döndü. *James bile mi?* "Norah nerede?" diye tekrar sordu, bu sefer daha çaresiz bir sesle.

James, gözleri kederle dolu bir şekilde ona yaklaştı. "Başka seçeneğimiz yoktu."

Alexander, dünyada en çok güvendiği adam, tüm hayatı boyunca ona rehberlik eden, ona akıl hocalığı yapan, ona inanan adam için kalbine sızan öfkeyle titredi. Kılıcına doğru atıldı, ama vücudu onu yüzüstü bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü.

James onu yakaladı ve düşüşünü yumuşattı.

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye tekrarladı, karanlık onu sararken.

Norah, gözlerinde ölüm niyetiyle ona bakan paralı askerlere baktı. Ama Cusco ve Cavaatsa kükreyerek ileri atıldılar, her biri bir adamı yere serdi ve Norah odasından dışarı fırladı.

Havada çelik sesleri yankılandı. Aniden, Soren etrafında yarım düzine paralı askerle birlikte salona daldı. "Salara!" diye bağırdı, onlarla savaşıırken.

Norah çaresizce bir silah aradı, ama etrafında hiçbir şey yoktu.

Soren bir adamı daha öldürdü, sonra onu yakaladı ve köpekler iki paralı askeri daha yere sererken, koridordan yan kapıya doğru koştu. "Buradan çıkmalıyız!" diye bağırdı.

"Hayır! Vitalia orada! Zehirlenmiş!" "Artık ona yardım edemezsin."

"Onu bırakmayacağım!" diye bağırarak onunla mücadele etti. Soren onu daha iyi tutabilmek için kendine doğru çekti. Norah dirseğiyle Soren'in çenesine vurdu ve kaçıışlarını kısa süreliğine durdurdu, ama Soren onu çekmeye çalışırken onu yakaladı.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

Soren onu kendine doğru çekti ve kolunun altına sıkıca tuttu, eliyle ağzını kapatarak çığlıklarını bastırdı. Onu bağlantı koridoruna çekip merdivenlerden aşağı indirdi. Köpekler onları takip etti.

Arkadan bir okun vızıltısını duydu. Bir köpek havladı. Sonra sadece Cavaatsa yanlarında kaldı.

Soren'in elini kurtarmayı başardı. "Cusco!" diye bağırdı. Ama köpek gelmedi. Ve Soren durmadı.

Arkalarından daha fazla ayak sesi geldi. Soren Gölge dilinde seslendi ve Cavaatsa geri dönerek takipçilerini yavaşlattı.

Soren onu başka bir koridora ve küçük bir yan odaya sürükledi, orada Caspian'la neredeyse çarpışacaklardı.

"Caspian!" diye bağırdı. "Vitalia'yı kurtarmalısın!"

Caspian öne çıktı ve Soren'in tuttuğu Norah'ı yakaladı. "Norah, beni dinle. Konsey... seni öldürmeye çalışıyor."

"Onu bırakmam!"

"O öldü," dedi Soren kararlı bir sesle.

Ama Norah başını salladı. Bunu kabul edemezdi.

Caspian onu sıkıca tuttu ve gözlerine baktı. "Norah, seni buradan çıkarmalıyız."

Boğazından bir hıçkırık çıktı.

Caspian onları hızla başka bir merdivenden aşağıya, şehrin altındaki tünellere götürdü. Bir sıra evin arkasından çıkıp, anakaradaki küçük bir yan sokağa geldiler ve orada bir kamu ahır buldular. Caspian hızla bir ata eyer takmaya başladı.

Soren onu yukarı itti ve arkasına bindi.

Norah dehşetle Caspian'a baktı. "Sen de gelmeyeceksin, değil mi?"

Caspian başını salladı. "Yalnız başına kaçma şansın daha yüksek."

"Burada kalamazsın!"

"Benim için endişelenme. Kendini güvende tut." Ona baktı, gözleri kederle doluydu. "Üzgünüm, Norah."

Ama Soren atı sürerek gecenin karanlığına doğru yola çıkmadan önce Norah cevap verecek zamanı olmadı.

Elli Dokuzuncu Bölüm

Kharav'a dönüş yolculuğu, Norah'ın hayatında gördüğü en uzun yolculuktu. Yenilginin sessizliği içinde atını sürdü. Mola verdiklerinde uyumadı. Soren de uyumadı.

Atları savaş atı değildi ve Atlılar kabilesine vardıklarında, Soren ikisini daha rahat taşıyabilecek daha büyük bir hayvana takas etti.

Yolculuk sırasında tavşan ve birkaç kuş yakaladı. Kaçışlarına ve seyahat sırasında ateşe karşı olan nefretine rağmen, her durduklarında Norah için küçük bir kamp ateşi yaktı.

Yanakları sürekli gözyaşlarıyla ıslaktı, midesi bulantılıydı.

"Alexander neden gelmedi?" diye fısıldadı beşinci gece. Mercia'dan ayrıldıklarından beri ilk kez konuşuyordu. "Ya onu da öldürmüşlerse?"

"Bu mümkün değil."

Dudakları titredi. "Ama o gelirdi. Benim için gelirdi."

Soren onu kolundan tuttu. "Bana bak."

Bakamadı.

Soren onu neredeyse salladı. "Bana bak!"

Gözleri yaşlarla dolu olarak ona baktı.

"O piç kurusu ölmez. Biliyorum. Denedim. O iyi olacak."

Ama gözyaşlarını durduramadı.

"Buraya gel," dedi ve onu kendine çekip kolunu onun omzuna doladı.

Günler bulanık bir şekilde geçti. Uru'yu ziyaret etmesine rağmen Norah pek bir şey hatırlamıyordu, sadece Tahla'nın ona baktığını, temizlenmesine yardım ettiğini, saçını ördüğünü, ona başka bir bıçak verdiğini hatırlıyordu. Alexander'ın hançerini Mercia'daki odasında bırakmıştı.

Kanyon Bölgesi'ni geçtikten sonra, Kharavian sınır devriyesi onlara katıldı. Soren onlarla Kharavian dilinde konuştu ve iki asker ayrılıp başkent Mikael'e gitti. Norah hala Kharavian dilini iyi konuşamıyordu, ama artık büyük bir kısmını anlıyordu. Mikael'e Mercia konseyinin iktidarı ele geçirdiğini, Norah'a suikast girişiminde bulunulduğunu ve Soren'in onu eve getirdiğini haber vermek için yola çıktılar.

Onlar içeri girerken Mikael avluda bekliyordu. Soren onu attan indirdi. Gözyaşları tekrar akmaya başladı ve Mikael onu kollarına aldığı anda hıçkırarak ağladı. Ağlarken ona sarıldı.

Mikael onu sıkıca sarıldı. Sonra onu kucağına alıp Gölgeler'in güvenli ortamına taşıdı.

Norah, soylular içeri girerken, Mikael kendi tahtında yanında otururken, stoik bir sessizlik içinde tahtında oturuyordu. Birbirlerine dokunacak kadar yakın oturmamışlardı, sandalyeleri, onun en çok ihtiyaç duyduğu şeyi, yani sadece elini tutmasını engelleyecek kadar uzaktaydı. Ama onun öfkesini hissedebiliyordu. Onun gelişinden bir gün bile geçmeden, tüm soylularını acilen çağırmıştı. En azından, görünüş için de olsa, yıkanıp toparlanmak için zamanı olmuştu.

Soren Mikael'in sağında, Salara-Mae ise Norah'ın solunda, gölgelerin içinde duruyordu. Soylular yerlerini aldıklarında Mikael ayağa kalktı.

"Sizi acil bir konuyu görüşmek için buraya çağırdım," dedi. "Kuzeye karşı bir sefer."

Norah başını kaldırdı ve ona şaşkınlıkla baktı. Beklediği şey bu değildi. Onlara sadece durumu bildireceğini sanmıştı. Konseyinde savaşa girmeyi tartışmamışlardı. Soylular arasında mırıldanmalar yayıldı ve Soren bile şaşkınlıkla yerinden kıpırdadı.

"Kuzeye karşı sefer düzenleyemeyiz," dedi Lord Narsing. "Müttefikimiz yok ve biz de savaşın eşiğindeyiz."

"Kuzey'in konseyini ortadan kaldıracam." Mikael'in sözleri zehirliydi. *Onları cezalandıracağımı* kastetmişti. Norah'a bir bakış attı, sonra tekrar soylularına döndü. "Ve ittifakı yeniden kuracağım."

"Kuzey hiçbir zaman müttefik olmadı," diye itiraz etti Narsing. "Gerçek bir müttefik olmadı."

Ya Aleon bundan sonra onların yanında yer almaya karar verirse?"

"Aleon harekete geçmeden oraya varabiliriz, ama hemen yola çıkmamız gerekir."

Narsing alaycı bir şekilde güldü. "Ciddi olamazsın."

"Salar," dedi Soren sessizce. "Bunu tartışmalıyız."

Mikael ona şaşkın bir bakış attı. Soren hiç kimseye karşı açıkça konuşmazdı. "Tartışacak bir şey yok."

"Görünüşe göre var," dedi Narsing. "Komutanın bile bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyor." Soylular arasında onaylayan bir mırıldanma daha yükseldi. "Ne dersin, Komutan?"

Ama Soren cevap vermedi. Sadece Mikael'e baktı.

Norah, Mikael'in gözlerine baktı. Sessizce onun vazgeçmesini diledi. Soylular ve hatta Soren bile destek vermezken Mercia'ya karşı savaşa giremezdi. Ve Norah bu konuyu kafasında netleştirmeden önce kesinlikle giremezdi. Belki bir gün intikam almak isteyeceği bir zaman gelecekti, ama o zaman şimdi değildi. Şu anda sadece olanları kafasında netleştirmeye çalışıyordu. Gözleriyle ona yalvardı.

"Çıkın," dedi Mikael odadakilere.

Bir anlığına ona baktılar.

"Hemen!" diye emretti. Ve yavaşça odadan çıktılar.

Oda boşaldı ve Norah rahatladı. Ama konuşma bitmemişti. Mikael'in gözleri Soren'e dikildi. "Bana katılmıyor musun?" Sesi soğuk ve sakindi, ama içinde derin bir öfke vardı.

Ama Soren sakın bir cevap verdi. "Bunu soylulara götürmeden önce benimle tartışmanı isterdim."

"Senin iznine ihtiyacım yok," diye homurdandı Mikael.

Soren'in gözleri karanlıktı, normalde olduğu gibi gece yarısından daha karanlıktı. "Ben komutanım. Ordumuzu ben yönetiyorum."

Mikael öfkелendi. "*Benim* ordum! *Ben* Salar'ım!" Norah'tan çok uzaktaydı, ona ulaşması, ona dokunması, onu sakinleştirmeye çalışması imkansızdı.

"Bu tam da istediğın şeydi," diye tısladı Salara-Mae gölgelerin içinden çıkarak, hepsini durdurdu. Norah şaşkınlıkla başını kadına doğru çevirdi. Ama sonra Salara-Mae'nin ona konuşmadığını fark etti. Kadının gözleri Soren'in üzerindeydi. "Bu evliliğın onun sonu olacağını bildiğın halde destekledin. Sonra Gregor'un yeğenini öldürerek bizi Japheth'ten ayırdın." Sözleri nefretle doluydu. Mikael'e baktı. "O, düşmanlarını sana karşı ayaklanmaya kışkırtıyor! Ve şimdi de soylularını."

"Olanlarla hiçbir ilgisi yok," dedi Mikael kısaca, Soren'e olan öfkesi şimdi savunmaya dönüştü. "Onu nasıl suçlayabilirsin?"

Salara-Mae öfke ve inanamama ile burnunu çekerek, tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Hayır," dedi acı bir şekilde. "Çık dışarı!" Soren'e doğrudan seslendi. "Çık dışarı!" diye tekrar öfkeyle bağırdı.

"Anne!" Mikael onu sakinleştirmeye çalıştı. "Salara-Mae," dedi Norah.

"Hayır!" Kadın Soren'i işaret etti, öfkeyle dudaklarını geri çekti. "Senin komplolar kurup, entrikalar çevirip, taçta yerini sağlamlaştırmaya çalıştığını gördüm. Bu tam da istediğın şey! Salar yenilginin eşiğinde! Bunu sen istedin!"

Norah kadına dehşetle baktı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Salara-Mae'nin nefesi düzensizdi, öfkesi tüm enerjisini tüketmişti.

"O biliyor," diye tısladı.

Norah, şaşkın bir şekilde duran Soren'e baktı.

"Rhalstad'ın piç oğlu," diye tükürdü kadın.

Rhalstad, *Mikael'in babası mı?*

Mikael, kafa karışıklığıyla kaşlarını çatarak geriye yaslandı. Annesine baktı.

"O biliyor," dedi Salara-Mae tekrar. "Kim olduğunu biliyor."

Mikael bakışlarını Soren'e çevirdi.

Soren başını salladı. "Yanılıyorsun. Babam Tyrhar Nazim'di, Crest'in kaptanı ve Bahoul'un lordu."

Öfkesi havayı doldurdu. "Rhalstad seni saklayabileceğini sandı, o fahişenin oğlu! O kadın karısı bile değildi! Crest'in kaptanına ikimizi Bahoul'a götürttüğünde anladım. Anladım!"

"Bu doğru değil," dedi Soren, ama Norah yüzündeki korkuyu görebiliyordu.

Salara-Mae öne çıktı ve uzun, ince parmağını ona doğrulttu. "Seni izledim!" diye öfkeyle bağırdı. "Onu hep izliyordun! Hep yanındaydın! Hep entrika çeviriyordun, fırsat kolluyordun."

Norah'ın zihni hızla çalışıyordu. Soren'in taht iddiası, annesi bir cariyeye *o/saydı* güçlü olmazdı, ama yine de bir iddiası olurdu ve soylular mevcut kralı desteklemezse, iddiası daha da güçlenirdi.

Soren geriye doğru sendeledi ve başını salladı. "Hayır, bu doğru değil," dedi tekrar.

"Ona nasıl baktığını gördüm. Onu kıskanıyordun! Onun sahip olduklarını kıskanıyordun! Onları kendin için istiyordun."

Ama Soren Mikael'i asla ihanet etmezdi.

"Yeter!" diye bağırdı Norah, sonunda ayağa kalkacak gücü toplayarak.

Soren, gözleri keder ve inanamama ile dolu olarak, kül ağacından kapılara doğru geri çekildi, sonra dönüp yan salona doğru sendeledi.

"Soren," diye seslendi Mikael, ama komutan durmadı. "Soren!" diye tekrar seslendi. Annesine baktı.

Salara-Mae, yüzü nefretle kaplı, kendini beğenmiş bir şekilde duruyordu. "Senin cehaletinin farkında değilsin," diye Mikael ona bağırdı.

"Benim cehaletim mi!" diye karşılık verdi. "Sen, ordunun takip ettiği, tahtına hak iddia eden bir adamı savunuyorsun. O senden her şeyi alabilir!"

"O bana her şeyi *verdi!*" diye bağırdı.

"Sen bir aptalsın," dedi ve salondan fırlayarak çıktı.

Norah salonun açık kapılarına baktı ve kanı dondu. Birkaç soylu ayakta durmuş onları izliyordu. Arkalarına dönüp hızla uzaklaştılar.

Norah'ın zihni, az önce tanık olduğu konuşma ve son birkaç haftadaki olaylar yüzünden allak bullak olmuştu. Az önce ne olmuştu? Soren, Mikael'in üvey kardeşi miydi? Ve şimdi soylular da *bunu biliyordu*, her şeyin üstüne bir de *bunu biliyorlardı*.

Mikael ayakta duruyordu. Kaybolmuş gibiydi.

Sonunda tahtına çöktü. Norah aralarındaki mesafeyi aşarak onun dizlerinin arasına girdi, yüzünü ellerine aldı ve gözlerini kendine çevirmesini sağladı.

"Sence doğruyu mu söylüyor?" diye sordu boğuk bir sesle.

Norah tereddüt etti. Bilmiyordu. "Sanırım... o bunun doğru olduğunu düşünüyor," dedi sonunda.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Soren'in babamın oğlu olduğunu düşünüyor musun?"

Alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Bunu bilmiyoruz."

Adam gözleri kızarak nefesini bıraktı. "Bilmiyor muyuz? *Sen* bile Soren'in çocuğunun benim çocuğum gibi görünebileceğini söyledin. Daha önce fark etmemiştim, ama..." Sesi kısıldı.

"Bunu bilmiyoruz," diye yumuşak bir sesle tekrarladı.

"Yoksa neden ondan bu kadar nefret etsin ki? Yoksa neden onun gücü ele geçirmek istediğini düşünsün ki? Cariyenin oğlu olsa bile, taht üzerinde hak iddia edebilir, bu hakkı kullanarak bana meydan okuyabilir, ve varisi olmadığı için bu meydan okuma daha da güçlenir." Ona baktı. "Neden yalan söylesin ki?" diye fısıldadı. "Sence yalan mı söylüyor?"

Karanlık gözlerine ve güçlü çenesine bakışlarını gezdirdi. Burnunun çizgisine ve kaşlarının şekline. Gece kadar koyu, hafif kıvrımlı siyah saçlarına. Ve duruşuna, yürüyüşüne. Hepsi Soren'e benziyordu. Bunu inkar edemedi ve yavaşça başını salladı.

Mikael gözlerini sıkıca kapattı ve titrek bir nefes verdi, Norah onu kendine çekti.

Norah, Soren'in odasının kapısının önünde durdu. Elini kaldırıp kapıyı çalmak için uzattı. Ve durdu. Avucunu kapıya dayadı. Bu haber onu mahvederdi.

Sonunda kapıyı çaldı, ama cevap gelmedi. Yavaşça kapıyı itti. Cam yerden sürtünerek ses çıkardı. Odayı incelerken nefesini tuttu.

Her şey kırılmıştı. Mobilyalar, ayna, lavabo. Soren gibi kırılmıştı. Mikael gibi. Onun gibi.

"O öldü," dedi arkasında bir ses.

Dönüp Adrian'ı gördü — akıl sağlığını korumasına yardım eden birkaç kişiden biri. Elbette Mercia'daki haberler karşısında şok olmuş ve üzülmüştü, ama hemen ona destek olmak için harekete geçmiş ve kendini adayıp, Kharav'daki beş bin Mercia askerinin de onu takip etmesini sağlamıştı.

"Onu ahırdan çıkarken gördüm," dedi Adrian. "Ne zaman dönecek?"

Adrian tereddüt etti, sonra başını salladı. "Geri dönmeyecek, Norah."

Geri dönmeyecek mi? Nasıl geri dönmez? "Nereye gitti?"

Yine başını salladı. "Bilmiyorum. Katya'ya söylememi istedi, Salar yeni bir komutan atayana kadar ne yapacağını o bilirmiş."

Nefesi boğazında düğümlendi. Yeni bir komutan mı? Başka bir komutan olamazdı.

"Şu anda onu bulmaya gidiyorum," dedi. "Sadece önce sana haber vermek istedim." Bir an sessizce durdu. "Yapabileceğim bir şey varsa bana söyler misin?"

Ne yapabilirdi ki? Kim ne yapabilirdi ki? Dudakları titredi.

Adam hüzünlü bir iç çekişle onu yıkık odada yalnız bıraktı.

Norah, bacakları titreyerek yatağın kenarına çöktü. Hıçkırarak ağlarken ağzını kapattı.

Alexander.

Vitalia.

Serene.

Büyükannesi. Mercia.

Cusco. Cavaatsa. Sephir.

Hepsi onu terk etmişti. Ve şimdi de Soren.

Mikael onun gittiğini fark ettiğinde, onu da kaybedecekti. Soren'in ayrılması onu mahvedecekti, tıpkı onu mahvettiği gibi.

ona ihtiyaçları vardı. O gidemezdi.

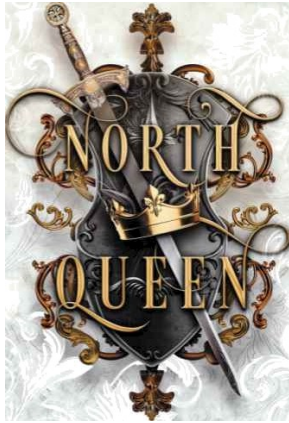
Sessiz çığlıkları nefes nefese öfkeye dönüştü — duruma, konseyine, tanrılara karşı öfkeye.

Soren'in geri dönmesi gerekiyordu.

Krallığını geri istiyordu. Ve kana ihtiyacı vardı.

Norah, buz gibi bir ateş cildini yakarken oturdu. Artık denmesi gereken kanla, kendisine ait olanı geri alacaktı. Kendisine ait olanı geri alacaktı. Gölge Kraliçe.

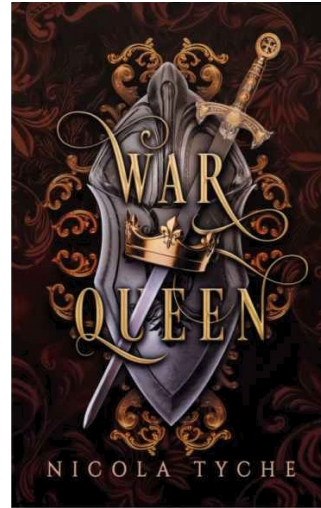
TAMAMEN ÜÇLÜ

NICOLA TYCHE

NICOLA TYCHE

NICOLA TYCHE

Yolculuğa devam edin:

WAR CjgUEEV

İÜİHIƴ! J7JOO£(CAH SH£(İ£ AU.

YAZAR HAKKINDA

Nicola Tyche, romantik fantastik, paranormal, kentsel fantastik ve diğerk kadın kurgu türlerinde eserler veren Amerikalı bir kurgu ve fantastik yazardır. Gerilim dolu olay örgüsü, güçlü kahramanlar, okurların kendilerini özdeşleştirebileceği kötü karakterler ve içini eriten anti-kahramanlar, her kitabının bileşenleridir ve Nicola, mutlu sonlara bayılır.

Eşi ve üç kızıyla birlikte Vancouver, Washington'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda taco yemekten, seyahat etmekten, bahçecilikten, doğayı keşfetmekten ve diğer yaratıcı projelerden hoşlanır. www.nicolatyche.com adresindeki web sitesini ziyaret edin, Nicola Tyche Facebook okuyucu grubuna veya aşağıdaki platformlara katılın!

nicolaiyche

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)

- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)
- [36. Bölüm 36](#)
- [37. Bölüm 37](#)
- [38. Bölüm 38](#)
- [39. Bölüm 39](#)
- [40. Bölüm 40](#)
- [41. Bölüm 41](#)
- [42. Bölüm 42](#)
- [43. Bölüm 43](#)
- [44. Bölüm 44](#)
- [45. Bölüm 45](#)
- [46. Bölüm 46](#)
- [47. Bölüm 47](#)
- [48. Bölüm 48](#)
- [49. Bölüm 49](#)
- [50. Bölüm 50](#)
- [51. Bölüm 51](#)
- [52. Bölüm 52](#)
- [53. Bölüm 53](#)
- [54. Bölüm 54](#)
- [55. Bölüm 55](#)
- [56. Bölüm 56](#)
- [57. Bölüm 57](#)
- [58. Bölüm 58](#)
- [59. Bölüm 59](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

